

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

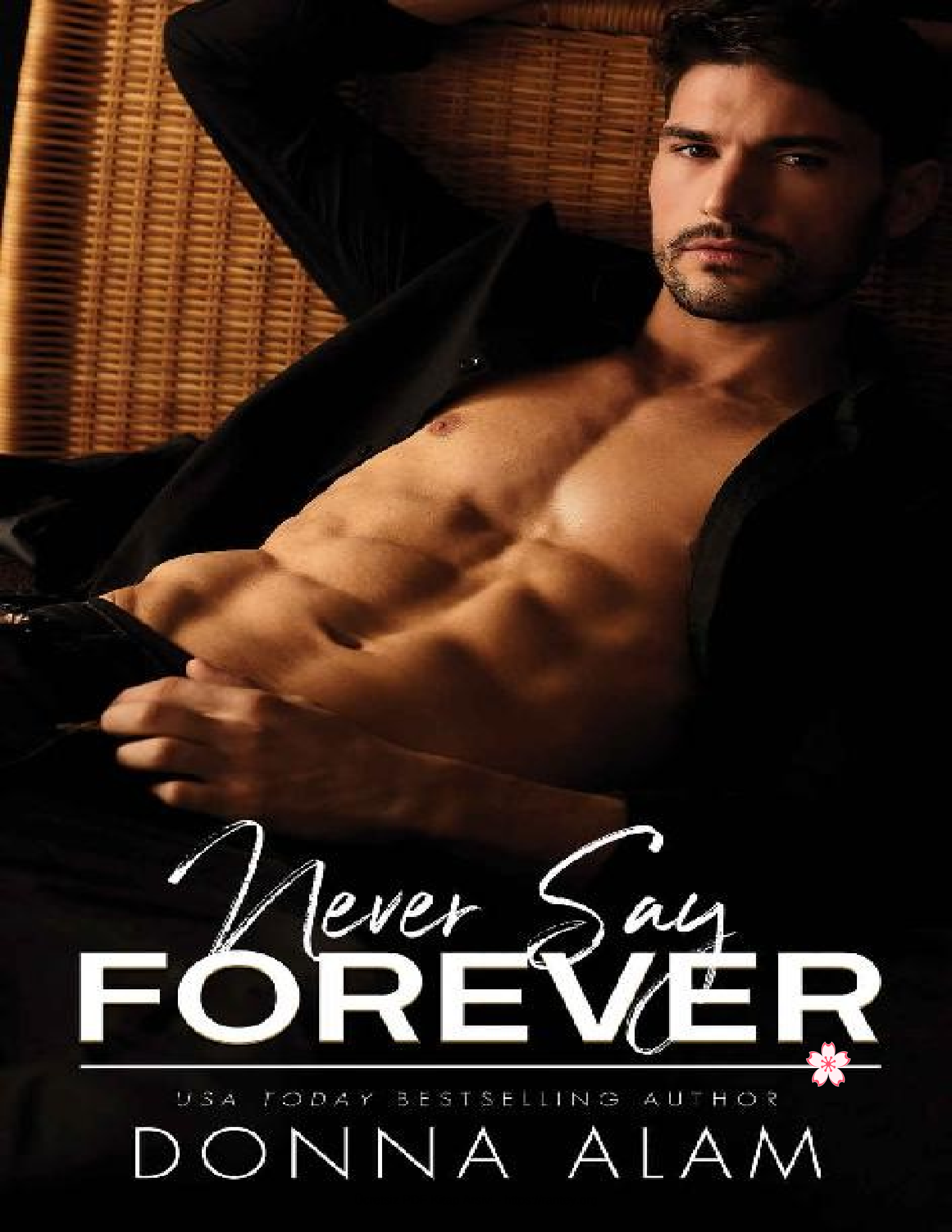
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Never Say
FOREVER

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
DONNA ALAM

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ASLA SONSUZA DEK DEME

DONNA ALAM

Bu yazarın manevi hakkı saklıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın açık izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, kurgusaldır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

© Donna Alam 2021

Kapak Tasarımı: [LJ Designs](#)

Görsel: [Miguelanxo Fotoğrafo](#)

Düzenleme: [Editing 4 Indies](#)

"Var olan her güzel Şeyin arkasında, trajik bir Şey vardı."
tragik bir Şey vardı."
~ Oscar Wilde

1 ÜCRET

"MERHABA? CHARLES, BENİ DUYUYOR MUSUN?"

Arama bağlandı, arkadaşımın cevabı uğursuz bir cızırtı ve ardından çoğunlukla bozuk sesli harflerdi.

"... re... ou... i..."

"Charles?" Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp ekrana bakıyorum, hala bağlantının açık olduğunu umut ediyorum çünkü yardıma ihtiyacım var. Ayrıca, ona söylemem gereken çok önemli bir şey var. "Şu anda sana tam anlamıyla yumruk atabilirim."

Aynen öyle.

"... ou ... ee ..."

"Dağın yamacında mahsur kaldım, kayboldum. Bu yeterince kötü, ama Fred'in lastiği patladı ve tahmin et ne oldu? Yedek lastik yok!" Neden ona anlatmaya zahmet ettiğimi bilmiyorum, çünkü küçük Fiat'ım Fred'in yedek lastiği olmamasının sebebi o. "Bu sana son kez bir şey ödünç verişim," diye devam ediyorum. *Tamam, bağırıp çağırıyorum.* "Cidden, benden bir çay kaşığı bile alamayacaksın, o yüzden öğle yemeğine bir tane koymaya başlasan iyi olur!"

"...ma... vou... rie..."

"Geçen hafta lastiği tamir ettireceğine söz verdin, *bana söz verdin.*"

"Ai—"

Çatırtı durur ve birdenbire elimdeki artık çalışmayan telefona bakarken bulurum kendimi. Boğuk bir çığlık atarak gözlerimi gökyüzüne çeviririm, ama bugün ilahi müdahale söz konusu değildir. Bunun yerine, gri bulutlar dağılır ve öğleden sonra güneşi mutlu bir şekilde parlamaya başlar. Ağlamak istersem, en azından gökyüzü de benimle birlikte ağlayabilir.

Ama ağlamıyor, ben de hayal kırıklığına kapılıp lastiği tekmeliyorum. "Lanet olsun!"

Ama bu hareket bir darbe olmaktan çok bir bakış gibidir, ayrıca ayakkabımın tabanını kullanırım. Kızgın olsam da olmasam da, şu anki dertlerime bir de kırık ayak parmağı ekleyecek kadar mantıklı biriyim. Kollarımı kavuşturup sonra bırakıyorum ve açık pencereden ölen telefonumu dikkatsizce düşürüyorum. Çantamdan sekip yere düşüyor, sonra cam ekranın koltuğun altındaki metal bir şeye çarptığı iğrenç sesi duyuyorum.

"Gerçekten mi?" diye öfkeleniyorum. Bugünlük yeter artık.

Ve yedek lastiğin kaybolduğunu şikayet etmeden önce Charles'a kaybolduğumu söylemeliydim. Genelde bu kadar sinirli biri değilimdir, ama bir kızın dayanabileceği bir sınır vardır, özellikle de bir saat boyunca korkutucu derecede yabancı yollarda, bazıları bariyersiz ve dağdan aşağıya düşme tehlikesi olan yollarda amaçsızca dolaştıktan sonra! Sinirlerimin gergin olmasına şaşmamalı. Üstüne üstlük, onun yüzünden burada kayboldum. Birkaç saat önce arayıp, son sevgilisiyle tartıştıktan sonra onu almam için yalvardı.

"Bir yutkunma erkek arkadaş yapmaz, Charlie," diye öfkeyle homurdanıyorum, bu durumdan kendime kızgın ve yedeği değiştirmedeği için ona kızgın. On dakika önce bana, Anton'la barıştıklarını ve artık kurtarılmaya ihtiyacı olmadığını söyleyen bir mesaj gönderdiği için daha da kızgınım.

"Urgh!" Sinir bozukluğu damarlarıma yayılıyor. Bu kadar zehirli bir durumun ruh halimi bozmasından nefret ediyorum. Bu yüzden gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve tekrar deniyorum.

"Ommm." Yavaşça nefes verirken bu sesi çıkararak, zihnime, bedenime ve ruhuma biraz huzur getirmeye çalışırken eleştirel düşüncelerimi uzaklaştırıyorum. Yoga dersine girdiğimde, *Om* her dersin başlangıcı ve bitişidir; bu sesin ilkel, kadim ve iyileştirici bir ses olduğu söylenir. Tüm canlıları doğaya ve evrene bağlayan bir ses.

Ellerimi Charles'ın boynuna koymak istiyorum...

Daha fazla Zen kanallaştırmak istiyorum. Sanki randevularda da pek başarılı olduğum söylenemez.

"Ommm."

Gözlerimi açtığımda, hala ıssız bir yerdeyim. En azından, buranın çok güzel bir yer olduğunu fark edecek kadar sakinim.

. Gözlerimi koruyarak, yeşil tepeler ve vadilerden oluşan bir halıya bakıyorum, yol beyaz tebeşir lekesi gibi kıvrılarak Akdeniz'e kadar uzanıyor. Karga uçarsa, hem plaja hem de şehre otuz dakikadan az uzaklıktayım, ama kanatlarım olmadığı için, öğleden sonra plajda sınırsız nar martini içmeyi planladığım hayallerime veda etmem gerektiğini biliyorum.

Yapabileceğim tek bir şey var. Kendimi kurtarmak zorundayım.

Gözlerimi önümdeki keskin yokuşa çeviriyorum, dağlık arazi engebeli ve gri. Benimle zirve arasında, okra rengi binalarla dolu eski bir köy dağ yamacına yapışmış gibi görünüyor, burayla orası arasındaki manzara siyah ve beyaz keçilerle noktalı. Aşağıya inen yol şüphesiz daha kolay olurdu, ama geçerken bir garaj görmedim. Bu arada, ileride aynı yeri gösteren bir tabela görmüştüm. Garajın olması garip bir yer ve belki atölye açık olmayabilir, ama en azından bir telefonu vardır.

Ortaçağ döneminden kalma köylerde de artık telefon var, değil mi?

İç çekiyorum. Ne yöne gidersem gideyim, bu topuklu ayakkabılarla medeniyete ulaşmam sonsuza kadar sürecek. Arabadan inmek için geriye doğru adım attığımda, ince ayak bileği kayışı bükülerek topuk kısmı kırıldı.

Ve Zen'im de uçup gitti...

"Hayatım şu anda ne halt yiyor böyle!" Omuzlarım çöküyor ve boğuk bir hıçkırıkla ellerimi bırakıp küçük Fiat'ın tavanına doğru yöneliyorum. Tanrı, Evren ve Doğa Ana tanrıçası küçük bir küfürü affedecekleri bir an varsa, o da kesinlikle kendimi kaybolmuş, dağda yarı yolda kalmış, lastiği patlamış ve telefonu şarjı bitmiş, yazlık parti elbisesi ve kırık ama güzel ince topuklu ayakkabılar giymiş halde bulduğum andır.

"Siktir, siktir, siktir nuggets!" Fred'in bebek mavisi tavanına yumruğumu vurarak küfürlerimi vurgularım, ama sonra bunun duygularımı tam olarak yansıtmadığını anlarım.

Duygular. Çok fazla duygu. Ve çoğu cınai duygular.

"Charles, seni küçük pislik!" Düz bir şekilde eğilip, Charles'ın beni duyabileceği gibi Fred'in açık penceresinden bağırmaya başladım.

kırık telefonumdan. "Seni yakaladığımda, Gucci kemerinle boğazını sıkacağım!"

Daha iyi bir ruh halinde olsaydım, bu yolun yeterince sakın olduğunu ve küçük bir krizimi kimseye göstermeden atlatabileceğimi düşünürdüm, çünkü bu yol, daha az temkinli bir kız olsam bile, otostop çekmek için uygun bir yol gibi görünmüyordu. Ama şu anda içimde biriken büyük öfke nedeniyle, düşünmek için uygun bir ruh halinde değilim. Ayaklarımın altındaki kumlu molozları, topuklarım ve her şeyimle tekmeliyorum, bir alışveriş arabası ve bir litre tekiladan başka bir şeyim yok, deli kadınlık sınırına yaklaşmış durumdayım ve bağırıma devam ediyorum.

"Bu senin *yeni* kemerin, Charlie evlat, içten içe gerçekten çok çirkin ve bıyığın üzerindeki spermden daha eşcinsel olduğunu düşündüğüm kemerin! Senin koruyucu azizesi" —Cher—"bu rengi giydiğin için seni aforoz ederdi, seni çürümüş, bencil, başımın belası..."

"Pembe mi?"

"Kedi!" Kesintiye birden dönüp, öfke dolu sözlerimi durduramıyorum. "Ne pembe?" Bu sözün hemen ardından elimi kaldırıp, çok daha mantıklı bir şekilde "Lütfen cevap verme" diyorum. isteğime isteğime rağmen o cevap yine yine de Ve İngilizce İngilizce, çünkü bugün öyle bir gün yaşıyorum. Fransız kırsalının ortasında, gerçek bir Fransızın benim küçük krizimi kesintiye uğratmayı düşünmesi çok mu fazla olurdu? Tercihen İngilizce bilmeyen bir Fransız.

"Kemer." Sesi derin ve eğlenceli, aksanı ise Amerikan. Arkasında güneş batmaya başladığı için, onun uzun boylu olduğunu söylemekten başka pek bir şey anlayamıyorum. "Diğeri, bir beyefendi asla bahsetmez," diye ekliyor.

Kaba bir şekilde burnumu çekerim. "Beyefendiler mi? Onlar dinozorlarla birlikte yok olmadılar mı?" Charles konusunda değil, kaçırdığım öğleden sonra içkilerim konusunda da acı çekmemek zor. Geçen ay, hiç nazik olmayan bir şekilde terk edildikten sonra arkadaşlarımla beni neşelendirmek için ayarladıkları içkiler. Gerçi terk edilmek, hayatındaki yeni erkeğin bir duman bulutu gibi ortadan kaybolmasını tanımlamak için pek de doğru bir ifade değil. Yani şu anda erkeklerden tamamen uzak durduğumu söyleyebilirsin, eşcinsel, heteroseksüel ya da başka türlü olsun.

"Yanlış erkeklerle takıldığını ima etmekten kaçınacağım." Ses tonundaki kendinden emin ifade, tam da bunu yaptığını düşündürüyor. Kendinden emin, derin ve biraz da eğlenceli bir şekilde birkaç adım yaklaşıyor. "Görgü kuralları moda ifadesi değildir," diye ekliyor ve yedek parça olmadığını fark edince sinirden yere attığım İngiliz anahtarını yerden alıyor. "Bir beyefendi, sözlerinden çok eylemlerinin kendisi hakkında daha fazla şey söylediğini bilir."

Ooh, bir eylem adamı, diye düşünürüm, pek de yardımcı olmayan bir şekilde. *Muhtemelen zengin bir adamdır da.*

Çünkü sadece zenginler bu tür bir özgüvene sahiptir, bunu fark ettim. Arkasında duran arabaya bakmam gerek bile yok, bu adamın zengin olduğunu biliyorum. Normalde zengin erkeklerden uzak dururum, çünkü genellikle kendilerini çok beğenirler ve bunun için hiçbir gerekçeleri yoktur, ama bir an durup kendime hatırlatıyorum ki, bu yabancı adam yol kenarında kendi kendine konuşan çılgın kadına yardım etmek için durmak zorunda değildi.

Çoğu kişi bunu yapmazdı.

Ama kafamdaki bu küçük sohbeti bitirirken, o bana yaklaşıırken dilimden herhangi bir cevap, karşılık veya tepki kaçıyor. *Televizyon için yaratılmış bir sahnede olduğu gibi,* batan güneş başının üstünde parlıyor ve ona kısa bir süreliğine altın bir hale veriyor. Bir adım daha yaklaşıncaya tüm vücudu netleşiyor...

Ve aman Tanrım. O çok *yakışıklı.*

Bir erkeği sevimli olarak tanımlayabilir misiniz? Çünkü eğer tanımlayabiliyorsanız, karşımdaki bu adam sevimliliğin vücut bulmuş hali ve bu, Avrupa'nın güzel ve zenginlerin evi olan Güney Fransa'da bulunduğumuzu düşünürsek, bir şey ifade ediyor. Bu ikisinin neden birbirine bu kadar yakıştığını tam olarak bilmiyorum, ama kesinlikle öyle görünüyorlar.

Belki estetik ameliyatlar yüzündendir?

Bu yüzün bir cerrahın neşteriyle tanıştığı söylenemez.

Öğleden sonra güneşinin gölgesi, elmacık kemiklerinin keskinliğini ve güçlü çenesini vurgular gibi görünüyor, dolgun ve ince bir şekilde şekillendirilmiş dudaklarını öne çıkarıyor. Gözlerimi korumak için elimi kaldırıyorum, güneşin alçalan ışınları gözlerinin rengini ayırt etmeyi zorlaştırıyor, ama bakışlarım onun boyunu ve genişliğini tararken gözlerindeki sevinci ayırt etmeyi zorlaştırmıyor.

. Ve gerçekten de bakılacak çok şey var; geniş omuzlar, sağlam bir göğüs ve koyu renkli deri kemerle belirginleştirilmiş ince bir bel. Ani bir esinti, soluk gömleğini sert hatlı gövdesine yapıştırıyor, dalgalanıp eteği yukarı kaldırırken bronzlaşmış ve tonlu karın kaslarını ortaya çıkarıyor. Muhtemelen bir zamanlar kot pantolon olan şort ve yıpranmış bir çift güverte ayakkabısı, çok rahat bir görünümü tamamlıyor. Bu, zengin olduğunu haykıran bir görünüm değil. Daha çok bahçıvan gibi. Ya da yat görevlisi gibi.

"İyi misin?" Onun yanıtını, neredeyse hiç görünmeyen bir gülümsemeyle değerlendiriyorum. Sadece ağzının köşesindeki küçük bir kıvrım. Güneş gözlüklerini göğüs cebine o kadar özenle ve kayıtsız bir şekilde koyuyor ki, görünüşüyle kadınları hayran bırakmaya alışkın olduğundan eminim.

Güveninin kaynağı bu olmalı, diye düşünüyorum, bakışlarım onun arkasındaki arabaya kayarken. Cabrio o kadar eski görünüyor ki, bu kadar uzağa gelmemesi gerekirdi.

Cevap vermedim ve yine onu süzmeye başladım.

"Daha iyi günlerim de oldu," diye cevap veriyorum, dikkatimi ön yolcu tekerleğine çevirip ayak parmağımla dürterek, aptal görünmemi daha da artırmak için hiçbir neden olmadığı için cevabımı düşük tonda tutuyorum. Muhtemelen beni hızla zıplayan Rumpelstiltskin gibi gördüğü için.

"Görünüşe göre lastiğin patlamış."

O gömleğinin kollarını kıvırmaya başladığında başımı kaldırıp baktım, bakışları benimkini takip ederek sorunlu lastiğe yöneldi. Şortunun önünü tutarak önümde çömeldi, bu hareketim kısa elbisemin eteğinin bacaklarıma sürtünmesine neden oldu. Bakışlarının orada nasıl takıldığını ya da midemin hoş olmayan bir şekilde nasıl burkulduğunu hayal ettiğimi sanmıyorum.

"Sana yardım edebilirim," diye ekledi.

"Teklifin için teşekkür ederim, ama gerçekten yapamazsın." "Tabii ki yapabilirim." Bakışları benimkilere yükselir.

Aman Tanrım. Gözleri dipsiz. Maviye yakın siyah. *İndigo mu?* Belki de bu kadar dikkat çekici olan rengi değil, yoğunluğu. Emin olduğum tek şey, bakışlarının ayak parmaklarımdan başlayarak yukarı doğru kaymasının hayal ürünü olmadığı.

Onun dikkatli bakışlarının ağırlığı altında tüm vücudum titriyor, o ise bileğini hafifçe hareket ettirerek krikoyu serbest bırakıyor ve tekerleği tekrar yere indiriyor.

Kahretsin. Krikonun, o bijon somunlarının gevşetilmesinden sonra geldiğini bilmeliydim, ama savunmam gerekirse, en son lastiği değiştirdiğimde on yedi yaşıdaydım ve babamın gözetimindeydim. Krikonun gevşek durması alarm zillerini çalmalıydı. Muhtemelen Charles'ın sesine benzeyen alarm zilleri.

Özür dilerim, mon cher. Wee-waa! Wee-waa!

Ona elimi koyduğumda pişman olacak.

Charles, benim için öldün. En

azından bir hafta boyunca.

"Bu çok sert bir kaş çatma. Merak etme, seni hemen yola çıkaracağız."

"Yolda arabanın sesini duymadım." Yanağımı okşayan saçlarımı itmeye çalışmadan, üstü açık arabaya bakıyorum. Bu arabanın müzeye mi yoksa hurdalığa mı ait olduğuna karar veremiyorum.

Riviera'da geçen her araba, altı haneli fiyat etiketine sahip gibi görünüyor. Zengin ve ünlülerin yaşam tarzlarının cazibesi çok gerçek. Buradaki erkekler, lüks bir spor arabanın bir zorunluluk olduğunu düşünüyor gibi görünüyor, ancak benim deneyimlerime göre, bu genellikle aşırı telafi etme klasik bir örneği gibi görünüyor. Penis eksikliğinden değil, nezaketten.

"Eski arabalar gürültülü olmaz mı?" diye soruyorum, bakışlarımı ona çevirerek.

"O eski bir araba değil." Dişleri parıltıyor, sonra işine geri dönüyor. "O bir klasik."

"Bu günlerde paslı hurdalara böyle mi diyoruz?"

Onun kıkırdamasıyla zihnim aniden sakinleşir, ama beni durduran onun alçak sesi ya da ilk somuna anahtarı takıp güçlü bir şekilde çevirmesi değildir. Hayır, beynimin devrelerini kısa devre yapan ve onu doğrudan lağım kanalına gönderen, eşlik eden erkeksi homurtusudur.

Kanalizasyon da olur, ama arka koltuk daha iyi olur.

"Sen bu işte benden çok daha iyisin," diye kekelemeye başladım, kan damarlarımdaki kan kaynamaya başlamıştı. Ve kirpiklerim gözüme kum kaçtığı için titriyor değildi. Normalde böyle olmadığım için ne olduğunu anlamadım. Penelope

Pitstop gibi değilim. *Hay-ulp! Hay-ulp!* Belki de beni heyecanlandıran, o somunları tutuş şekli, yani İngiliz anahtarıdır, ya da göğsünü ve omuzlarını saran gömleğinin gerginliğidir. Her ikisi de görölmeye değer manzaralar olsa da, bu A sınıfı önkol porno şovuyla karşılaştırıldığında heyecan verici olmaktan uzak kalıyorlar. Sıcak karamel gibi görünen derinin altında, şekillendirilmiş kaslar ve damarlar esniyor ve geriliyor.

*Devam et,
bebeğim... Oh,
evet.*

Aynen öyle!

İşim ve eğitimim bana vücudun muhteşem bir makine olduğunu öğretti, ama onu mekanik bir örneğ olarak incelediğim açık değil, yoksa bileklerinin hatlarını nasıl çekici bulabilirim?

"Lastik değiştirebilir misin?"

Onun derin bariton sesini duyunca kendimi göz kırparak buluyorum, bakışları bana doğru yöneldiğinde yanaklarım yanmaya başlıyor.

"Onu değiştiremem." Nedense, ona onun da değiştiremeyeceğini söylemeye henüz hazır değilim. Yani, bu öğleden sonra nar martini içemiyorsam, yine de eğlenmem gerek, değil mi?

"Oldukça sıkı oturuyor." İngiliz anahtarını çevirirken, içimi titretiren sıkı bir homurtu çıkarır.

"O öyle dedi." Dikkatimi yeşil vadiye çeviriyorum, sözlerim onun kulaklarına ulaşmaması gereken sessiz bir özlem. "Ve o kim olursa olsun, şanslı bir kız." Niyetim bu olmasına rağmen, bakışlarım düşerken, dudaklarında beliren bir gülümseme fark ediyorum.

"Demek öyle, öyle mi?" diye neredeyse mırıldanır. Gözleri yukarı doğru kalkarken, içinde kötü bir şey parlar.

"Oh, bunu daha önce duymadın mı?" diye kendimi gaf yaparken buluyorum. "İngiltere'de böyle deriz." Aksanım birdenbire, hafifçe modüle edilmiş Kuzey Londra aksanımdan ziyade, çok *neşeli bir hokey sopası gibi* oluyor. Gerçekte, İngilizce'deki "o öyle dedi" ifadesinin karşılığı, çok daha kafa karıştıracı olan "papaz aktrise öyle dedi" ifadesidir, ki ben bunun pek mantıklı olduğunu hiç düşünmemişimdir. Her neyse, yabancı konuya geri dönüyor, ancak devam eden eğlencesini gizleyecek kadar hızlı değil.

"Eh, oldukça iyi becerdin," diye mırıldanıyor.
Kendimi kıkırdarak buluyorum kendimi —
nasıl kıkırdamayayım ki?

Evet, bebeğim. Gerçekten çok iyi yaptım.

Çok fazla imalı konuşma. Ve bence bunu kasten yapmıyor bile.

"O şakayı paylaşacak mısın?" Deveyi kışkandıracak kirpiklerinden yukarı doğru bakıyor. "Yoksa bu başka bir tür İngilizce şaka mı?"

"nemli değil." Parmaklarımla arkasına gülümsememi saklıyorum, ama adam aptal değil. Bu etkileşimdeki o rol çoktan doldurulmuş durumda.

"Tabii." Eğlencesi açıkça belli oluyor. "O zaman şaka benim hakkımda olmalı."

Boş ver gitsin. Bu kadar muhteşem bir seyirci varken, heyecanımı kendime saklamanın ne anlamı var ki? Kendimi ve sallanan topuğumu sabitlemek için elimi kaputa dayıyorum ve biraz teatral bir şekilde iekiyorum.

"Anlayacağın, şey, ben imalı konuşmayı bırakmaya çalışıyorum, ama sen bunu çok zorlaştırıyorsun."

"O *da* yle dedi," diye cevaplar, gizemli bir gülümsemeyle ve yavaşça başını sallayarak. Bu saçmalığa katıldığına inanmadığını gösteren türden bir gülmsemi. "İçimden bir ses, senin her türlü belaya bulaşacağımı söylüyor. Lastiklerin delinmesiyle bitmeyecek türden bir bela."

İçim bir anda Noel ağacı gibi parladı.

"Ben mi?" Parmak uçlarını göğsüme bastırarak, teatral bir tavır takınırım. "Hayatım boyunca hiç sorun çıkarmadım!"

Hepsi çok lezzetli. Birkaç dakika önce, tek arkadaşım olan hayal kırıklığımla yokuş yukarı bir yürüyüşe çıkmak üzereydim, ama şimdi, nar martinisinden iki kat daha lezzetli bir yabancıyla şakalaşıyorum. Ve *sadece bakmak bile başımı döndürüyor!*

Dahası, o da bu sohbetten en az benim kadar keyif alıyor gibi görünüyor.

"Sanırım sana inanmak zorundayım," diyor yavaşça. "İnanmasam da."

"Bilmenizi isterim ki *ben* erdemin timsaliyim."

"Tabii. Eminim küfür de etmezsin."

"Kesinlikle etmiyorum," en aziz tonumla cevap veriyorum. "Öyle mi?"

O açıkça bu oyuna katılmaktan memnun olsa da, bence daha fazla ikna edilmesi gerekiyor. Ya da etkilenmesi. Ya da belki de dizlerinin üstünden kalkıp gelip beni öpmesi gerekiyor.

Filmlerde böyle olur, değil mi?

"Ben iyi bir Katolik okul kızıyım. En azından eski bir okul kızıyım. Burada reşit olmayan bir kız yok." Biraz gergin bir şekilde gülüyorum. Hay aksi! Daha açık olamazdım herhalde? Okul kızı gibi görünmüyorum, ama o benden açıkça daha yaşlı. Belki yirmili yaşların sonu, otuzlu yaşların başında? Acaba limandaki lüks yatlardan birinin tayfası mı, yoksa kendi küçük yatıyla dünyayı dolaşan denizcilerden biri mi? Bu, bronz tenini ve gözlerinin etrafındaki o çekici kırışıklıkları açıklardı.

"Yeni papa, gençlerle kaynaşmak için yeni bir kateşizm olarak popo yalamayı mı kullanıyor?"

Açık denizlerde gezgin bir hayat süren bir adam. Ne kadar romantik...
...ik.

Kalbim bir kez, yüksek sesle ve geç kalmış bir şekilde atıyor. "Az önce 'buttmunch' mı dedin?"

"Sanırım haklısın, bu pek bir lanet sayılmaz, ama *fuck nuggets'in* bu ölçekte nerede yer aldığını pek bilmiyorum." Gözleri biraz şehvetle büyürken ekler: "Kutsal Efendimizin ayin sırasında *bunu* mırıldandığını hayal edemiyorum."

"Anlamadım?" diye cevap verdim, zihnim hala gecikmeyle çalışıyordu. En azından, öyle söylediğimi sanıyorum. Peki neden, kelime havaya karıştığında, sanki "*pussy*" demişim gibi geldi?

"Yine pembe mi diye soracağım yer burası mı?"

Atın sinekleri kovması gibi başımı sallıyorum. Elbette, bu yakışıklı adamın önünde *böyle bir şey* söylemedim. Hayat o kadar acımasız değildir. Belki lastik patladığında başımı direksiyona çarptım ve şimdi işitme sorunum var? Ya da belki bu, kaza sonucu gördüğüm bir tür berrak rüya?

Lucid mi, lurid mi? Sanırım bunu sadece zaman gösterecek.

"Kıç yalayıcı, sikik ve amcık. Doğru mu anladım?" Eğlendiğinde ve bunu göstermeye çalışmadığında çok yakışıklı görünüyor.

"Ben..." Acı çekiyormuş gibi inleyin, çünkü garip bir şekilde, ben acıy

I Sanırım buna utanç deniyor.

hiss Belki ona hafıza kaybım olduğunu ikna

ediy edebilirim? Ya da kafa travması nedeniyle

oru Tourette sendromu geçirdiğimi? Ya da belki

m. sadece gerçeği söyleyebilirim.

"Tamam, biraz küfür edebilirim," sonunda biraz savunmacı bir tavırla cevap veriyorum

"Ama normalde denizci gibi küfür etmem." Gerçekten de etmem.

Gerçekten. "Ama benim yaşadığım türden bir gün geçirmiş olsaydın" -

benim yaşadığım türden bir yıl geçirmiş olsaydın

—"Sen de küfür ederdin. Her neyse," diye ekliyorum suçlayıcı bir tonla, "sen bir beyefendi olduğunu söylemiştin."

"Önünde diz çökmüş başka biri var mı?"

Onun cevabı beni durdurur. Hayır, cevabı değil. Ses tonundaki doğuştan gelen imalı ifade. Cevap verme fırsatım olmadan, son bijon somunu gevşer ve kurtarıcım lastiği çıkarır. Lastikleri çakıl taşlarının üzerine düz bir şekilde koyar, ayağa kalkar ve pantolonunun cebinden bir mendil çıkarır. Uzun parmaklarındaki koyu lekeleri silmeye başlar.

Bu delilik. Onun parmaklarını çekici bulamıyorum.

"B-bunda kesinlikle iyisin," diye kekeliyorum. "Çok iyisin."

Koyu kirpiklerinin altından bana bakıyor ve hak ettiğim utanç yerine cildimin altında bir sıcaklık yükseliyor. İkimiz de bakışlarımızı kaçırmadan, aramızda sonsuz bir an geçer. Ama o bakışlarını kaçırdığı anda, onu affederim ve o benim vücudumu yavaşça incelerken, cildimin her santimetresinde karıncalanma hissederim. Bakışları kalçalarımın kıvrımlarını okşar, çıplak bacaklarımın uzunluğu boyunca dolanır ve sanki *"ne kadar iyi olduğumu bilmiyorsun"* der gibi bakar. *Ne kadar iyi olabileceğimi.* Bu bakış, bacaklarımın arasında çok özel bir tür acı yaratır.

"Arabalar konusunda iyisin."

Sessizliği doldurmaya çalıştığım için kendime kızıyorum, saçmalık gerginliği artırıyor ve ben onun muhteşem büyük ellerine bakmaya devam ediyorum. Yağ, yol tozu ve kirle kaplı olmalarına rağmen, onlara dokunmak

onlara dokunmak istiyorum. Onların bana dokunmasını istiyorum. Ve o, sanki kafamdan geçen düşünceleri ön sıradan izliyormuş gibi bana bakıyor olsa da umurumda değil, çünkü tek düşünebildiğim, onun kadar düzgün bir burun ve onun kadar ifade dolu bir ağız görmediğim. Acaba ağzının onu ne kadar ele verdiğini biliyor mu? Bu adam çok gülen bir adam, bunu anlayabiliyorum. Gülmemeye çalışırken dudaklarının köşelerinin seğirmesi ve ağzının kenarlarında, dolgun dudaklarını çevreleyen ince çizgilerden anlaşıyor. Ama ağzının bana söylemediği, hatta ima etmediği şey, onu öpmek nasıl bir şey olurdu? Dudakları yumuşak görünüyor, ama öpücüğü? Bu bir sır olarak kalıyor. Nazik ve yumuşak mı olurdu, yoksa güçlü ve ustaca mı, hatta...

Kendimi durdurmaya zorluyorum. Adam, durup bir başka sürücüye yardım etme nezaketini gösterdi diye beni öpmeyecek.

"Ellerin çok becerikli," diye gevezelik ediyorum. "Aynı zamanda kirli de... Yani ellerin kirli." *Hay aksi! Kapa çenenini!*

"Güzel bir kadına hizmet ederken ellerimin biraz kirlenmesini umursamıyorum. Duymak istediğin bu, değil mi?"

"Ne?" Sorarken bile, cevabını kafamda tekrar tekrar oynatıyorum. Birdenbire çok daha yakınlaşıyor ve sadece görünüşü değil, kokusu da çok güzel. Erkeksi ve odunsu, hafif baharatlı bir koku. Her neyse, fark etmem gerekenden daha güzel kokuyor, hem de el işinden sonra.

"Kelime oyunları oynamayı seviyorsun." Sesinin tınısı tüylerimi diken diken ediyor ve eli kalçamın kıvrımını bulduğunda milyonlarca havai fişek patlıyor. "Alay ve imalar."

"Şaka yapıyorum, evet." Aman Tanrım. Bir erkeğin bana dokunmasından bu yana sanki bir asır geçmiş gibi geliyor. *Ve bu hiç de böyle bir his değildi.* Kendimi arabaya yaslanmış buluyorum. Vücudumuz arasındaki mesafe o kadar az ki, kalbimin çılgınca atışını duyabiliyor olmalı.

"Oyunlar iyi, ama kafamdan çıkmayan bir soru var." Eli saçlarıma doğru kayıyor ve acaba titrediğimi hissediyor mu, yoksa ne kadar pervasız hissettiğimi anlıyor mu diye merak ediyorum.

"Ne oldu?"

"Gerçekten sadece kızdığında küfür mü ediyorsun?"

"Başka ne yapabilirim ki...?" Elini enseme koyduğunda sözlerim ve düşüncelerim kesildi.

"Söylediğim şeyin arkasıdayım. Sana yanlış türde bir adamla takıldığını söylemeyeceğim." Koyu renkli gözleri dudaklarımın üzerinde bir süre durduktan sonra tekrar gözlerime baktı. "Bunun yerine sana göstereceğim."

2 ÜCRET

YANLIŞ TÜRDE—

Aklım, onun ifadesine ve daha önce aynı şeyi söylediği şekle takıldı, ama sadece bir anlığına. *Oh, çok kısa bir süre.* Çünkü gözleri niyetle dolu ve ben onun başımı istediği gibi eğmesine izin verirken, zihnim Fred'in bagajı kadar boşalıyor. Dudakları benimkilerin üzerine eğildiğinde, şokun etkisiyle kendimi şaşkın bir şekilde nefes alırken buluyorum. Beni öpüşmesiyle şaşırttığı için değil, dudaklarının tek bir dokunuşunun ardından hissettiğim yoğunluktan dolayı.

Daha önce öpüldüm. Elbette öpüldüm. Ama bu gezegende geçirdiğim yirmi beş yıla yakın sürede, hiç kimsenin dudaklarına bu kadar kapılmamıştım — saçlarımı okşayan parmakların esiri olmamıştım, dilinin beni tatmaya ve tahrik etmeye çalıştığı sırada beni hareketsiz tutan parmakların esiri olmamıştım. Dudakları çok dolgun ve yumuşaktı, ilgisi çok yoğundu. Onun öpücüğünün nasıl bir his olacağını merak etmişim, ama bunun sonraki öpücükleri mahvedeceğini hayal etmemiştim.

Vücudum pes etmeye başlar, aramızdaki anın yoğunluğu ile onun vücuduna uyum sağlar. Kendimi, sırtındaki gömleğini avuçlayarak, nefesimi keserken ona tutunurken bulurum. Bir eli hala saçlarımda, diğer eli ise kalçamı kavrayarak aşağıya kayar. Sert baskıdan yumuşaklığa, derin onay mırıldanması içime işler.

Ayak bileklerimin etrafında toz yükseliyor, bir araba aniden yanımızdan geçiyor, ben kenara çekildiğimden beri geçen ilk araba - o bana yardım etmek için durduğundan beri. Sürücü, yanımızdan hızla geçerken kornaya basmaya devam ediyor ve biz de şok içinde, otobüs durağında birbirlerini okşarken yakalanan iki genç gibi birbirimizden ayrılıyoruz.

Kafam, kırmızı renkli Renault'nun hızlı ilerleyişini takip ederken, yanaklarım da şüphesiz, yolcularının müstehcen hareketlerinin bulanıklığıyla aynı renge bürünmüştür.

hareketleri yüzünden şüphesiz aynı renge büründü.

Kurtarıcımın eli çenesinin önünde *V harfi* yapıyor, işaret parmağı alt dudağını boş boş okşuyor. "Lanet olası çocuklar." İfadesi neredeyse çocuksu görünüyor. Pantolonundaki şişkinlik ise pek öyle değil.

Gözlerimi yere indiriyorum çünkü, aman Tanrım, bu kesinlikle bir avuç dolusu gibi görünüyor... ya da nereye koymayı düşündüğünüze bağlı olarak, her neyse, bir avuç dolusu gibi görünüyor.

Kararlar, kararlar, omzumdaki küçük şeytan, şüpheli bir şekilde Charles'a benzeyen sesiyle kıkırdıyor. Ve sonra, yabancının, *ahem, oranlarını* düşünürken, onun konuştuğunu ve söylediklerini tamamen kaçırdığımı fark ediyorum.

"Çok özür dilerim. Ne dediniz?"

"Peki, ucuz koltuklar için bir kez daha?"

"En üst katta oturanlar bile iyi bir manzara görebilirler," diye mırıldanıyorum, bir şey yine dikkatimi çekiyor. "Ucuz koltuklar hakkında bir şey bilmiyorum, ama çok ucuz düşüncelerim var. Oh!" Ellerimi yanaklarıma kapatıp, bakışlarımı ona çeviriyorum. "Bu çok uygunsuzdu. Çok özür dilerim. Gerçekten ne oldu bana bilmiyorum." Cevabı, derin, özgür ve gerçekten çok hoş bir kahkaha patlaması. Cesaretleterek, avuçlarıma kararan gökyüzüne çevirip omuzlarımı hafifçe silkiyorum. "Sanırım reklamın faydası vardır derler."

"Bunu bir cesaretlendirme olarak alacağım."

"İstediğin gibi alabilirsin." Titriyorum. Artık birbirimize sarılmadığımız için, gecenin çöktüğünü ve havanın soğumaya başladığını fark ediyorum.

"Bu bir söz mü?"

"Bu tamamen senin aklındakine bağlı."

"Ben bunu düzelteyim, sen de beni Saint Odile'ye kadar takip et." Terrakotta binaların uçurumun kenarına yapıştığı yeri işaret ediyor.

"Yukarıdaki küçük köy mü?"

"Evet, oradaki küçük köy," diye onaylar, "orada sözünü tutabilirsin."

"Bu çok cüretkar bir teklif," diye biraz küstahça cevap veriyorum.

"Orada iyi bir auberge var. Bir han," diye ekler, yumuşak gülümsemesi benimkini yumuşatır. "Bana bir kadeh şarap ısmarlayabilirsin." *Önce*. Söylemez, ama yine de aramızda havada asılı kalır.

Önce birbirinizi tanıyın. Önce. Fransızların dediği gibi, *Avant*.

Benim şövalyem, benim chevalier'im; sözleri çok samimi. Ama bana bakışları pek centilmence değil. Daha çok beni çıplak görmek için sabırsızlanıyor gibi. *Uzuvlarını sallayan, çarşafı buruşturan, tepelerdeki keçileri uyandıracak kadar yüksek sesle çığlık atan türden bir çıplaklık.*

Yaralı egomun takdir edeceği türden bir çıplaklık.

"Bir itirafta bulunmam gerek." Kaşları yükselir, ama önce bakışları elime düşer. Yüzük izi olup olmadığını tekrar mı kontrol ediyor? Mümkünse, sırf bunun için onu biraz daha sevdiğimi düşünüyorum. "Yedek lastik falan yok bende. Hatta küçük yama seti bile yok." Rahatsız olduğumda burnumu kıvrırma gibi kötü bir alışkanlığım var ve şimdi de bunu yaparken buluyorum kendimi, üstüne üstlük garip bir şekilde omuzlarımı da silkiyorum.

"Peki neden lastiği çıkarmama izin verdin?"

"Savunmam olarak," diye hızlıca cevap veriyorum, "seni durdurmaya çalıştım. Ama bir erkeğin el işçiliği yapmasını izlemenin ne kadar seksi olduğunu biliyor musun? Muhtemelen bilmiyorsundur," diye düşünüyorum, çünkü gay radarım tamamen sessiz. "Ama öyle. Öyleydi. Sen öyleydin. Yani, geçen ay musluğumu tamir eden tesisatçı izlemesi keyifli *değildi*, çünkü o kadar çok çatlak ortaya çıkardı ki, içine dört tekerlekli motosiklet park edebilirdim."

"Tamam..."

"Hadi, gül, ama bu doğru. Bütün erkekler eşit yaratılmamış," diye devam ediyorum, kendim, utançım ve görünüşe göre Fiat'ım Fred için yeterince büyük bir çukur kazıyorum. "Bütün erkekler durup bana yardım etmezdi. Ama sen ettin. Ve..." Aniden dilim dolanmaya başlayınca durakladım ve kendimi uçurumdan atıp bu işi bitirmeli miyim diye düşündüm. "Gerçekten berbat bir gün geçirdim, üstüne üstlük berbat birkaç ay geçirdim ve gerçek şu ki, seni izlemekten o kadar keyif aldım ki, seni durdurmak istemedim."

"Lastiği çıkarmamı izlemekten zevk mi aldın?" diye biraz tereddütle sordu.

"Evet. Bu tuhaf bir fetiş falan değil. Kasların kesinlikle yardımcı oldu."

"Sanırım... Dürüstlüğüne hayranım." Yine gülmek istiyor gibi görünüyor.

"Bacaklarımı takdir ettiğin kadar mı?"

Ha! Tam isabet, değil mi?

"Fark ettin, ha?" diyor ve arabanın diğer tarafına geçiyor. Sürücü kapısını açıp içeri giriyor.

"Ne yapıyorsun?" Yolcu penceresinden sorumu soruyorum, parmaklarım camın üzerinde kıvrılmış durumda. Belki de roller coaster'larda olduğu gibi ön panele bir tabela asmalıyım — bu arabayı sürmek için *bu boyda* olmalısın, ya da başka bir deyişle, 1,65 metreden kısa olmalısın — çünkü o, koltuğu en arkaya kaydirmış olsa bile, sürücü koltuğunda oturan bir dev gibi görünüyor. "Bu şey hiçbir yere gitmiyor. Lastikleri çoktan çıkardın, unuttun mu?"

"Hatırlıyorum. Dürüstlüğüne ve bacaklarını o içki karşılığında alıyorum." Motor çalışır ve Fred'i bağladığını görünce pencereden uzaklaşıyorum. Camlar kapanır, araba kilitlenir, arabayı dolaşarak anahtarları ve küçük çantamı elime verir. "Anahtarları köydeki atölyeye bırakacağız," diye mırıldanır, çenemi kaldırarak. "Ve belki daha sonra, lastik dışında başka bir şeyi çıkardığımı izleyebilirsin."

O anda ölürüm.

Köye giden yol kısa olacak gibi görünüyor ve yokuş yukarı topallayarak yürümekten kesinlikle daha iyi. Özellikle de yağmur damlaları aniden ön cama çarpmaya başladığında, arabanın kanvas tavanına binlerce parmakla vurulan çekiç sesleri gibi gelen ani sağanak yağmurun ilk damlaları.

"Görünüşe göre tam zamanında yetiştik," diyor ve kontak anahtarını çeviriyor. Araba beklenmedik bir şekilde boğuk bir sesle çalışıyor, beklediğim tıkırtıdan çok bir kükreme gibi.

En azından silecekler gıcırdamak nezaketini gösteriyor.

"O kadeh şarap kesinlikle benden," diye itiraz ediyorum, başımı eğip sağanak yağmura bakıyorum. Fırtına bulutları dağın tepesinde toplanıyor

, alacakaranlığın açık tonlarını koyu griye boyuyor. "Bu elbise sadece kuru temizleme yapılabilir ve ben o tepeye tırmanana kadar muhtemelen kadın bedeninden çok bebek bedenine dönüşür."

"Bunda bir sorun görmüyorum." Karanlık arabanın içinde, dişleri beyaz bir ışık gibi parlıyor. Aniden bir heyecan beni sarıyor ve böyle hissetmemem gerektiğini biliyorum, ama olacakların beklentisi beni neredeyse öldürüyor.

Ve olacak şey... Benim.

Bundan eminim.

Annem beni şimdi görebilseydi kesinlikle çılgına dönerdi, ama şu anda karşı karşıya olduğum tek yabancı tehlikesi, heyecandan patlayacak olmam. Ama ben annemin kızıyım, yani temkinliyim, bu yüzden bir an durup şu anki durumumu değerlendiriyorum.

Onun yardımı veya rahat tavırları beni yanlış bir güvenlik hissine kapılmaya mı itti?

Hayır, sanmıyorum. Ondan seri katil havası almıyorum. Belki de bagajda değil, ön yolcu koltuğunda oturduğum içindir.

Ya da bizim evde dediğimiz gibi bagajda.

Ya da Fransa'da *"le coffre d'une voiture"* dediğimiz yere.

Acaba Fransızca biliyor mu? Bu bölgede dil bilmeden çalışmak oldukça zor olurdu. Ayrıca benim gibi hissediyor mu acaba? İhtiyaç duyulan ve pervasız, sanki kendimden biraz uzaklaşmışım gibi.

"Bana adını söyleyecek misin?" Sesi beni geri getiriyor, cevabım beni bile biraz şaşırtıyor.

"Belki söylerim."

"Sadece belki mi?" diye cevaplar, eğlenerek.

"Belki bu akşam nasıl geçecek bir bakalım."

"İlginç." Karşıdan gelen bir arabanın farları yüzünü aydınlatıyor, ifadesini ortaya çıkarıyor ve sonra tekrar gölgeliyor. O bakışın eğlence mi yoksa kararlılık mı olduğunu emin değilim. Belki ikisinin karışımıdır.

Kafamdaki onca soruyu sormamak için dilimi ısıırıyorum. Belki de karanlık yüzünden

Şu an kendimi bir günah çıkarma odasında gibi hissediyorum. Karanlıkta her şey daha kolaydır. Belki de ayak p a r mağını çarpmadan yatağını bulmak hariç. Yine gizlice ona doğru bakıyorum, bileğinin neredeyse dikkatsizce direksiyonun üstünde durduğunu, gerginliğin tendonlarını gerdiğini fark ediyorum. Bakışlarım biraz daha yukarı kayıyor, o lezzetli ön kol pornografisine biraz daha takılıyor, gergin bir beklenti dalgası beni sararken uyluklarım yıpranmış deri koltuğa sıkıca tutunuyor. "Çok dalgın görünüyorsun." Sözler neredeyse ağızımdan fırlayacak gibi. dudaklarım. "Ne düşündüğünü merak ediyorum."

"Öyle mi?" Bu sefer bana kesin bir eğlenceyle bakıyor. Sanırım tek söyleyeceği şey bu, çünkü ekliyor: "Adımı bilmek ister misin diye merak ediyordum."

Evet. Çaresizce. Onun kim olduğunu, nereden geldiğini ve gözlerinin kenarındaki kırışıklıkların gerçekten yatla denizde güneşe karşı gözlerini kısarak mı oluştuğunu bilmek istiyorum. Ama aynı zamanda biraz da endişeliyim sanırım. Arkadaşlarım beni orada göz alıcı erkeklerle flört etmeye teşvik ederken, ben nasıl olur da masmavi Akdeniz'e bakan bir barda pahalı kokteyller içiyorum diye bir konuşmaya girmek istemiyorum. Charles'a ne kadar kızgın olduğumu, işimden ne kadar bıktığımı veya aşk hayatımın ne kadar berbat olduğunu ona anlatmak istemiyorum. En çok da, hayatımın bundan daha iyiye gitmeyeceği korkusunu itiraf etmek istemiyorum. Erkekler tarafından o kadar çok incitildim ki, bunun farklı olmasını çaresizce istiyorum. Belirleyici. Hayatın bana olanları kabullenmeyi bırakıp, onu kendim şekillendirdiğim bir an.

"Yani sen, uluslararası bir gizemli kız gibisin."

"Hiç de değil." Burnumdan soluyorum. Neyse ki kafamdan geçenleri göremiyor.

"O zaman sen alışılmadık birisin."

İngilizler ve onların eksantriklikleri hakkında esprili bir yorum yapmamak için dilimi ısıırıyorum, ama ben bu stereotipe uymuyorum. Normalde tuhaf bir insan değilim ve beni tanıyan hiç kimse beni tuhaf, bohem ya da bunun kadar ilginç bir şey olarak tanımlamaz. Ama bu gece, belki öyle olabilirim.

"Gelenekler abartılıyor. Neyin abartılmadığını biliyor musun? Şarap." Dikkatimi tekrar yağmurun vurduğu pencereye çeviriyorum ve acaba

Bu maskaralığı sürdürmek için bir bardak ya da bir kova lazım.

Birkaç dakika sonra, araba, arabaların at olduğu ve topografya ya da eğilim değişikliğine uyum sağlayamayan türden küçük bir kasabanın girişini müjdeleyen eski görünümlü bir kemerin altından geçer. Tabii, bir otopark hariç. Şans eseri, garaj bunun sağında, ancak bugünkü şansıma uygun olarak, çoktan kapanmış durumda.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Sahibinin köyün tepesinde yaşadığını biliyorum. Şu anda yerel han olan *auberge*'de olacaktır."

"Ne kadar da uygun." "Ben de öyle düşündüm."

"Sen buralı olmalısın," diyorum, ama onun bir ara burada tatil yapmış olabileceğini düşünüyorum. Belki köyde bir *kır evi* ya da küçük bir ev kiralamıştır.

"Öyle bir şey." Başını eğip, karanlık ve yağışlı geceye bakıyor. "Kaçmamız gerekecek." Ben biraz kıvrılmaya başlayıp ayakkabılarımın bağcıklarını gevşetmek için eğildiğimde bana bakıyor.

"Topuğu zaten kırdım," diye açıklıyorum. "Buna bir de boynumun kırılmasını eklemek istemiyorum."

"Arabada kalmak isteyeceğini düşünmüştüm." "Bir kıza şarap sözü verip sonra vazgeçmesini bekleme."

Charles adındaki küçük şeytan omzumda oturmuş kıkırdıyor. *Şarap ve onun biraz fazla lastik çıkardığını izleme şansı, cheri?*

"İşte." Onun -benim bilinçaltımın- imasını görmezden gelerek, ayakkabılarımı ayak boşluğuna bırakıp kapı koluna uzanıyorum. "Üç deyince?"

Saymaya başlamadan önce, o arabadan çıkıp benim tarafıma doğru koşuyor, ama o kapıma ulaşmadan onu yakalıyorum, çantamın uzun askısını bir koluma ve sonra başıma geçiriyorum.

"Hazır mısın?" Cevap beklemeden elimi tuttu ve park yerinden koşmaya başladı, ardından pembe parke taşı sokakların labirentine girdi.

Oh, Tanrım. Onun yanında koşarken, ciğerlerim mi yoksa baldırlarım mı daha çok yanıyor emin değilim. İkinci kez düşündüğümde, ay ışığında parıldayan ıslak kaldırım taşlarına çarpan ayaklarımın daha çok yandığını anlıyorum.

Yol, kasaba meydanına açılıyor. Sıvalı *Hôtel de ville*, yani yerel belediye binası (geçici konaklama yeriyle karıştırılmamalıdır), bayrak direğinden sırlıklam *bir drapeau français*, yani Fransız üç renkli bayrağı dalgalandırıyor. Meydanın ortasında, çok uzak bir geçmişte dekoratif olmaktan çok işlevsel olan eski bir su yapısı duruyor. Lamba ışıklı meydanı geçip sola dönerek, iki sıra dar evin kıvrılarak uzandığı kemerli bir sokağa giriyoruz. Binaların bariz bir şekilde eskimiş olmasına rağmen, bu küçük evlerin kusursuz bir şekilde bakımlı kapıları, sarkan begonviller ve düzgünce kesilmiş yeşilliklerle süslenmiştir.

"Umarım nereye gittiğini biliyorsundur," diye nefes nefese soruyorum, acaba

Onun onaylayıcı baş sallamasına şüpheyle yaklaşmak için kendimi zorlamalıyım. Eğer kadınları kaçırma alışkanlığı varsa, saklandığı yer pek de uygun değil. Burada yaşayan insanlar dağ keçileri kadar dayanıklı olmalı, bunu söyleyen bir kadın olarak, Hiit, Barrecore, spinning ve her türlü işkence gibi egzersiz dersleri vererek geçimini sağlayan biriyim.

Bir köşeyi dönüyoruz, köyün en heybetli ikinci binası önümüzde beliriyor. Sıva boyası ve *niçoises* tarzı panjurlarla çerçevelenmiş kanatlı pencereler, el boyaması tabelada şöyle yazıyor:

La Belle Auberge
Hôtel. Restaurant. Salon de thé.

Tanrıya şükür! Çayı kendilerine saklasınlar. Bu kızın acilen bir çatiya, havluya ve bir kova şaraba ihtiyacı var!

Küçük bir fuayeye giriyoruz, kahkahalarımız ve coşkumuz mekanı dolduruyor.

"Dostum, hava çok saçma."

"Çok kötü," diye katılıyorum, çıplak kollarımdaki yağmuru ellerimle silerek. Saçımı omzumun üzerinden çevirip lifli paspasın üzerinde sıkarken titriyorum. Yaralı ahşap bir resepsiyon masası

kapının karşısında duruyor, arkasında duvara asılı eski moda bir posta kutusu var, pirinç kancalarda yarım düzine kadar eski moda anahtar asılı. Soğuk cildim, odanın uzak köşesindeki açık alevin ve taş şöminenin ısını hissediyor. Bir çift deri kanatlı koltuk, odadaki diğer tek sakini koruyan nöbetçiler gibi duruyor, yıpranmış şömine halısının üzerinde uzanmış bir basset hound.

"Birisi hava tahminlerine dikkat etmiş," diyorum, atasözündeki ateşin etrafında dönen kelebek gibi. "Gel de ısın." Arkadaşım sorunlu kapıyı kapatırken, omzumun üzerinden davetiyeyi atıyorum ve bana dönerek konuşuyorum.

Birdenbire hareket edemiyorum. Ya da soğuk hissetmiyorum, şimdi düşününce. Aslında, tam tersi, yağmur muhtemelen cildimde buharlaşıyor. Sanırım, onun soluk gömleğinin vücuduna yapıştığını ve tüm o lezzetli detayları izlerken, bir an yaşıyorum diyebiliriz - *televizyon uyarlamasındaki Mr Darcy'nin göletten ıslak çıktığı an* gibi. *Göğüs kasları, omuzlar, pazılar ve çok daha fazlası*. Elini ıslak saçlarının arasından geçirirken, su damlacıkları terakota zemine çarpıyor ve bu hareket, gömleğini karın kaslarının merdivenine yapıştırıyor.

Parmaklarımın bulmak için kıpırdadığı türden bir cennete giden merdiven.

"İyi misin?"

Susadığımı mırıldanmadan önce yutkunuyorum.

Aniden, çok susadım.

O cevap vermez. En azından sözlerle değil, dudakları utanmazca geniş bir gülümsemeye bükülür. Keskin ön dişleri ve kurt gibi bir hava veren köpek dişleri ile daha da mükemmel hale gelen bir gülümseme.

"Senin arabanla ilgilenecek adamı bulana kadar o ucuz düşünceleri bir kenara bıraksan nasıl olur?"

"Seninle gelmeli miyim?" Teklifim yarı yürekli, çünkü hem kığım ateşin yanında güzelce ısınmaya başladı, hem de kendimi sürekli rezil ediyorum. Annem gibi davranıp ıslak giysilerini çıkarması için ısrar etme ihtimalim çok yüksek. Gerçi bunun sebebi, üşümesinden endişe ettiğimden değil.

"Burada kalmalısın." O, odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve önümde durdu, bakışları ısınarak bana doğru indi. Gözlerim onun bakışlarını takip etti ve gardırop sorunu yaşayan tek kişinin o olmadığını fark ettim, yağmur elbiseyi neredeyse şeffaf hale getirmişti, sadece çiçek desenleri kamuflaj görevi görüyordu.

Parmaklarımı dirseklerimin altına kıvrıyorum, ama bu meme uçlarımla sertleşmiş uçlarını gizlemeye yetmiyor. Eski Fee asla bu kadar cüretkar olmaya cesaret edemezdi ve muhtemelen kedinin sürüklediği bir şey gibi görüldüğü için özür dilerdi, ama onun bana bakışları beni perişan bir kedi değil, bir kraliçe gibi hissettiriyor.

"En azından küçülmedi."

"Hayır, küçülmedi," diye cevaplar, ses tonu bunun gerekli olmadığını ima eder.

"Sence çıkarmalı mıyım?"

Eğlenerek başını sallayarak gözlerime baktı. "Seninle ne yapacağımı seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

"Yalan söylerken bile kızarmıyorsun." Sesim daha boğuk çıkıyor ve sözlerim? Nereden çıktıklarını bilmiyorum.

"Haklısın," diyor, o koyu mavi gözleri yüzümden hiç ayrılmadan. "Senin için her türlü fikrim var."

"Yaratıcı erkekleri severim."

Yumuşak kahkahasının esintisi yanağımı okşadıktan sonra uzaklaştı. "Hiçbir yere gitme," dedi, odanın diğer tarafındaki alçak tavan girişinin altından geçerek.

"Asla. Bana şarap sözü verdin, hatırladın mı?"

Son bir kez eğlenceli bir bakış attıktan sonra, karanlık koridorda kaybolur.

İçimde bir şişe gazoz gibi kabarcıklanan heyecanla kıkırdamalı mıyım, çığlık atmalı mıyım, bilemiyorum. İkisi de hoş ya da yakışık almayacağından, çömeliş köpeği okşuyorum.

"Bu gece biri şanslı olacak," diye fısıldayarak, onun kadifemsi kulaklarından birini okşuyorum. "Spoiler uyarısı: o kişi benim!"

"Mademoiselle?"

Jack-in-the-box tarzında dikleşiyorum, sanki üşümüşüm gibi ellerimi kollarımın üzerine koyup, bu elbiseyle sahip olduğum azıcık mahremiyetime tutunuyorum.

"Oh. Bonjour. Beni korkuttun."

Yüzündeki ifadeden, bunu yaptığını zaten bildiğini anlıyorum.
"Claude ile tanışmışsın."

Bir an durup, dikkatimi az önce *tanıdığım kişinin* altına saklandığı kişişe çeviriyorum. Adı Claude mu? Hiç de öyle görünmüyor... *Aaah*. Köpeği kastetti.

"*Oui*." Onu okşamayı bıraktığım için Claude oturur, kötücül av köpeği gözleriyle daha fazlasını ister. "İyi bir köpeğe benziyor."

"Eh, köpek olmayı iyi beceriyor," diye cevaplar, burnunu çekerek, bol göğsünü örten hırkasının kenarlarını birbirine yaklaştırır. "Ve pireleri var." *Tamam*. Elim, onun paltosundan biraz garip bir şekilde çekilir. "Merak etme, bulaşıcı değiller." Çelik grisi saçlarını okşar. "Ve üst kattaki odalara girmesi yasak."

Odalar. Doğru. Burası bir han. Odaları olan.

Ve yatakları.

Oluklar

değil.

Ya da dar arka koltuklar.

Aklım durmadan dönüyor, senaryolar ve olasılıklar ile dolup taşıyor. O geri gelecek ve şarap içeceğiz. Flört edeceğiz. Belki de birbirimizi biraz daha yakından tanıyabileceğimiz kiralık bir odaya çekileceğiz. *Çıplak anlamda*. Ama belki de bu benim şartlarımla olacak, onun değil. Belki de bu, Fee'nin ritmini geri kazanıp tüm hamleleri yaptığı yer olacak. Yalanlardan, güzel olanlardan da diğerlerinden de bıktım. Erkeklerle şansım o kadar kötü ki, son erkek arkadaşım bir hayalet gibi ortadan kaybolduğunda, ağlayacak halim bile yoktu. Aşk hayatım berbat, işim bir yere varmıyor ve melodramatik olmak istemem ama her şey kontrolümden çıkacakmış gibi hissediyorum.

Eskisi gibi. Çok da uzak olmayan karanlık zamanlar.

Farkına varmadan, ağzım beynimden önce konuşuyor. "Bu akşam boş odanız var mı acaba?"

"Elbette." Kadın başını eğiyor. "Turizm sezonu bitti," diye ekliyor, muhtemelen görünüş için.

"Harika." Çantamı kalçamdan indirirken, kadın resepsiyon masasına doğru yürüdü ve profesyonel görevine başlamadan önce tezgahı kaldırdı.

"Saint Odile'yi mi ziyaret ediyorsunuz?" diye sorar, eski moda kocaman kayıt defterini açıp bana doğru çevirir.

"Maalesef hayır. Arabam bozuldu." Eski moda kalemi standından kaldırırken, bunun diğer açıklamalar kadar iyi bir açıklama olduğuna karar verdim. Kendimi tereddüt ederken buldum, kalem sütunların üzerinde duruyordu.

Adı. Adresi. Uyruğu. Pasaport numarası.

Ehliyet, pasaport veya benzeri bir kimlik belgesine ihtiyacı olacağını biliyorum.

En azından belge açısından kim olduğumu kanıtlayan bir belge.

Bunu istiyorum. Bu gece. Ama ben böyle biri değilim. Değil mi?

"Ah. Belki de burada kalmanızın, barda gördüğüm yakışıklı genç adamla bir ilgisi vardır?" Kadının çok anlamlı ifadesine bakıyorum. "Birlikte geldiniz, ama belki de birlikte değilsiniz."

"Arabam bozuldu," diye itiraf ediyorum. "Bana yardım etmek için durdu. Onu pek tanımıyorum." Ve onun seks partneri olma riskini göze almak istemiyorum.

"Ah." Anladığını birkaç heceyle ifade ediyor. "Şok ediciyse özür dilerim. Sadece..."

"Hayır. Bana açıklama yapmana gerek yok. Gençler tutkuyu icat etmedi, biliyorsun. Ya da seksi."

"Elbette." Rahatsız bir şekilde omuz silkiyorum ve karşıdaki yaprağın gölgesi üzerine kapanmaya başladığında kalemime geri dönüyorum.

"Ehliyetinizi verin," der aceleyle. "Güvenlik için bir kopyasını alacağım. Sizi resmi olarak kaydetmeyeceğim."

"Nakit kabul ediyor musunuz?" "Her zaman," diye gülümseyerek cevaplar.

İşlemimiz daha yeni tamamlanmışken, benim cesur arkadaşım geri döner. Bir elinde bir şarap şişesi tutar, diğer elinin parmakları arasında ise bir çift şarap kadehi sallanır.

Gülümsemeyle şişeyi bana doğru sallıyor. "Araban..."

"Sence ben ne tür bir işletme yönetiyorum?"

İkimiz de tezgahın arkasından gelen kibirli sese döndük, midem çıplak ayak parmaklarıma kadar indi.

"Seninle kilise ayinine yetecek kadar giysi dışında bir bagajın bile yok!"

"Anlamadım?" Ama aslında söylediği bu değil, çünkü sesi hiç de üzgün gelmiyor. Kulağıma, daha çok "*ne oluyor lan*" gibi geldi. Ama Fransızcası mükemmel, "Ne olduğunu tam olarak anlamadım..." diye bir dizi cümle kuruyor.

"Oda rezervasyonu, aman Tanrım. En iyi çift kişilik odamız, hem de!" Gözleri onu baştan aşağı eleştirel bir şekilde süzdü.

Oh, Tanrım. Araya girip gerçeği söylemeliyim. (Şu anda) kıvırcık saçlı, ahlaksız fahişenin, onunla geceyi *saklambaç* oynayarak geçirmek istediğini sandığını açıklamalıyım. Ya da yalan söyleyip odayı kendim için ayırttığımı ve kadının sadece kafasının karıştığını söyleyebilirim.

Karar verme fırsatım olmadan, deli, pardon, tezgahın arkasındaki kadın gürültülü bir sigara içen kahkahası atıyor. "Aman Tanrım. Yüzü! Üzgünüm, canlarım," diyor, sakınleştikten sonra, "ama dayanamadım." Kayıt defterini düzeltiyor, bu da onun berbat bir casus olacağını düşündürüyor.

Cevap vermek için ağzını açar, boğazını temizlemek için tekrar kapatır. Sonra kaşları düşer, parmaklarımin arasında tuttuğum eski moda anahtar fark edince hızla geri çekilir. Gözleri kararır ve anladığı çok açık hale gelir, onun sadece ağzının değil, gözlerinin de ifade gücü yüksek olduğunu fark ederim.

"Ah!" Kadın yine kıkırdar. "Ah!" der, sanki bu en büyük gizemmiş gibi. "Git, git!" Elleriyle kovma hareketi yapar. "Dördüncü odanın zevklerini keşfet!"

Sessizce, kendimi dönüp karşı duvardaki alçak kirişe doğru ilerlerken buluyorum, ev sahibimize bu kadar eğlence sağladığım için tamamen utanmış durumdayım.

"Ben de bir zamanlar gençtim!" Koridorda ilerlerken sözleri peşimizi bırakmaz ve ben, bu koridordaki odaların hiçbirinin

dördüncü oda olmadığını fark ediyorum.

Şansımız varsa, odamız o kadar uzak olacak ki, oraya varmadan sabah olacak.

Ne düşünüyordum ben?

Ayakkabılarının sesi merdivenlerde arkamda yankılanıyor.

O ne düşünüyor?

Sanırım bunu birazdan öğreneceğim, çünkü dördüncü odanın kapısı bu kattaki ilk kapı.

Anahtarı kilide sokup derin bir nefes alarak kapıyı itiyorum.

MONSIEUR CHEVALIER

"AŞAĞI KATTA OLANLAR İÇİN ÖZÜR DİLERİM." Dönmeden ve ışığı açmadan, pencereye doğru ilerliyor, vücudu ay ışığıyla çerçeveleniyor. Yağmur dinmiş, pencere camına düşen sürekli damlalar, önceki sağanak yağmuru yerini almış.

"Özür dilenecek bir şey yok." Kapıyı arkamdan yavaşça kapatıp, sade bir şekilde dekore edilmiş odada onun peşinden gidiyorum. Bardakları pencere kenarına koyup, açılmış şişeden her birine biraz içki döküyorum. O ise, sanki hipnotize olmuş gibi, koyu renkli akıcı sıvıyı izliyor. Bardağı ağzına götürdüğümde, hareketimi takip ediyor. "Kendi fikrini bilen kadınları severim."

Gözleri koyu ve güven dolu, ben de bardağı dudaklarına biraz yaklaştırıyorum.

Güven. Bu dağda ne yaptığımı bilseydi bana güvenir miydi? Neyden kaçtığımı bilseydi? Ama geçmişten kaçamazsın, özellikle de o geçmiş sana ait değilse.

Aynı bardaktan bir yudum aldığımda, bakışları alçakgönüllü bir şekilde aşağıya iner ve sanki bu hareket çok samimiymiş gibi pencereye geri döner. Bu odayı cesurca rezerve eden kadın için durum böyle olabilir mi? Daha önce yeterince anonim otel odasında kaldım ama koşullar hiç böyle olmamıştı. Hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Bardağı pencere pervazına koyduğumda cam pencere pervazına *çarpar*, boş elim onun kalçasını okşarken arkasına geçerim. Diğer elimle saçlarını yana doğru toplarken boynunun ipeksi cildine bir öpücük kondururum, küçük, kesik bir nefes vücudundaki gerginliği giderir gibi görünür.

"Bil diye söylüyorum, talimat almakta sorunum yok." Başını davetkar bir şekilde yana doğru hafifçe çevirirken, dudaklarımı biraz daha kaydırıyorum, işaret parmağım elbisesinin arkasındaki fermuar boyunca kayıyor.

"Ve telkin gücüne de," diye fısıldadı, sesi tamamen boğuk ve arzulu.

"Bu bir ipucu değildi," diye fısıldıyorum. "Daha çok bir dilek gibiydi." Boynuna yavaşça, alaycı öpücükler yağdırmaya devam ederken, cildi çiçek kokuyor ve yaprakları gibi hissediyorum. "Yıldızlara bir dilek," diye devam ediyorum, sağ elini kaldırıp serin cama bastırıyorum. Birleşen parmaklarımız gece gökyüzündeki parlak bir yıldızla neredeyse dokunuyor gibi görünüyor.

"Oh, çok iyisin."

"Öyle söylenir." Dişlerimi boynuna sürtünce, boğuk kahkahası bir iniltiye dönüşür. "Bir ya da iki kez." Sözlerim, arzunun düşük bir uğultusundan başka bir şey değildir.

"Sadece bir veya iki kez mi?"

"Kimse sana nicelikten çok niteliğin önemli olduğunu öğretmedi mi?" Parmaklarımla yavaşça kısa elbisesinin kumaşını toplayarak uyluğunu okşarken, onun bana karşı titrediğini hissediyorum. Dışarıdan soğukkanlı görünebilir, onun sözlerini hafife alabilirim, ama kalbim göğsümde çarpıyor ve kendimi onun içinde kaybetme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyorum.

Şehirden uzaklaşmak ve son birkaç haftayı kafamdan silmek için arabayla gezintiye çıkmıştım. Bir arkadaş aramıyordum, ama onu yol kenarında bırakamazdım, orada durup kendi kendine konuştuğu anlaşılabilir. Sevimli görünüyordu, elbette, ama baştan çıkarılmak gibi en ufak bir beklentim ya da niyetim olmadığını söyleyebilirim. Haftalardır seks yapmamıştım, fırsat eksikliğinden çok ilgisizlikten dolayı. Aramamıştım ve telefonuma cevap vermeyi bırakmıştım. İlgilenmiyordum.

Ama şimdi ilgileniyorum.

Belki de fark kızdan ziyade durumdadır. Belki de odayı o rezerve ettiği içindir. *Odayı rezerve etti ve aklımı başımdan aldı.* Sebep ne olursa olsun, ona dokunmaya doyamıyorum, elimi onunkine biraz daha bastırıp çekmeden önce onu yeterince hissedemiyorum. Kolumu önünden dolayarak, elbisesinin zaten yüksek olan eteğinin altına kaydırıyorum.

Karanlık pencerede yansıyan görüntüsü, ağır göz kapakları ve yumuşak dudaklarıyla, parmaklarımı iç çamaşırındaki ince elastik şeridi boyunca gezdirmeye başlıyorum, sonra onu elimle ve penisimle sıkıştırıyorum.

"Ayrıca sanki zihin okuyabiliyormuşsun gibi görünüyor." Onun sıcaklığını avuçladığımda, sözleri kesik kesik ve kekeliyor.

"Güzel, ben de imaları anlayabilirim." Sözlerim kısmen takdir, kısmen şükran dolu, elim elastik bandın altına kayarak parmağımı onun zaten kaygan dudaklarının arasına sokuyorum.

Onun tepkisi, iç çamaşırının soluk danteli kadar net bir şekilde bana yansıyor, nefesli iç çekişi camı buğulandırıyor. Yumuşak gözlü ve şehvetli, o ay ışığı, elbise ve iç çamaşırı parçaları, yumuşak saten ten parçaları gibi, elim elbisesini kalçasında toplarken, diğeri bacaklarının arasında kıvrılıyor.

"*Daha fazla*." Onun sert talebi ve bana karşı sallanış şekli, onu oraya götürmem için çaresizce, içim arzuyla kıvrılıyor.

Ona veriyorum, iki parmağımı derinlerine bastırıp kıvrılıyorum.

"Sen çok iyi bir kızsın." İç organları, istilaya ve sözlerime tepki olarak parmaklarımın etrafında kasılır. "Ağzımı sana değdirmek, seni parlak ve kaygan hale getirmek için sabırsızlanıyorum." Nefesi keskin ve tatlıdır, teslimiyeti, dişlerin baskısına boyun eğen bir elmanın kabuğu kadar tatmin edicidir. "Bunu isterdin, değil mi?"

Onun "*Evet*" diye inlemesi beni taş gibi sertleştirir, ıslak parmaklarımı biraz daha yukarı kaydırıp klitorisinin yumuşak çıkıntısını daireler çizerek okşarım. Okşama ve daireler, oyuncak ve alay, onun görüntüsü ve kokusu beni uçurumun eşiğine getirir, nefes alışı hızlanana ve sözleri tutarsız hale gelene kadar onun kendi ıslaklığıyla gergin sinir demetini boyarım.

Elime karşı direniyor, parmakları nefesle buğulanmış pencereye yayılırken hissettiği duygu çok fazla geliyor.

"*Oh, Tanrım. Evet!*" Avucunun içi cama çarparak bir fikir tohumunu ekmiştir.

"Birinin dikkatini çekmeye mi çalışıyorsun?" diye fısıldarım, dudaklarımı kulağına yaklaştırarak. "Yukarı bakıp, kimliği bilinmeyen eller tarafından sikildiğini görürler mi?" Pencerede, vücudum sadece

onunkini sergileyen bir siluettir. "Durup bakarlar mı, ben seni orgazma ulaştırırken güzel yüzünü görmek için beklerler mi?"

Onun zevkini yumuşak, şişmiş klitorisine resmederken, ona bu resmi çiziyorum. O inliyor, ekstra zevk katmanı vücudunu kavisletip büküyor, benim tüy gibi parmak uçlarımı takip ediyor.

"Bu ses hoşuna gitti mi? İzlenmek hoşuna gitti mi? Belki de seni arabanın kaputuna eğip, orada, yolda sikkeliydim."

Serbest eli boynuma dolanarak ağzımı kendininkine doğru çekiyor. "Sana izin verebilirdim," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Lütfen durma."

Daha önce tahrik olduğumu sanıyordum, ama yanılmışım. Dokunuşuma kendini bırakışı, arzusu... Beni çılgına çeviriyor. Bunu burada, pencerenin önünde başlatmış olmaktan pişman olmaya başlıyorum ve onu yatağa atmış olmayı diliyorum. Onu bir yemek gibi yayıp, içinden nefes ve kemiklerden başka bir şey kalmayana kadar yiyip bitirmek istiyorum. Yine de bunu durdurmak istemiyorum, çünkü karnındaki titreme benim karnımdaki düğümü yansıtır. Çünkü bunu istiyorum — bunu bilmek istiyorum. Onun zevkine sahip olmak ve parmaklarımin ucunda orgazm olmasını hissetmek istiyorum.

En azından başlangıçta.

Onu açarken, parmak uçlarımla bir *V şekli* oluşturarak, etinin şeridini gece havasına maruz bırakırken, penisim ağrıyor. Onun zevk sesleri havada yankılanana kadar parmaklarımla okşamaya ve çalmaya başlıyorum, onu orada, bana bastırarak tutuyorum, ta ki o titreyip bitene kadar. Vücudu, son dokunuşumda canlı bir tel gibi tepki veriyor.

"Oh, Tanrım." Sesi kısık, omuzları öne doğru çöküyor, avuç içleri pencere pervazına bastırılmış, sanki bu deneyim ona fazla gelmiş gibi.

"Yol kenarında sevişmiş olsaydık," diye mırıldanıyorum, ağzımı kulağına yaklaştırarak, titremesinin tadını çıkararak, "bu odayı rezervasyon yaptırmanın zevkini yaşayamazdım. Bunu sevdim." Yumuşak kahkahası vücudunda ve benim vücudumda titreşiyor. Tam bir döngü, başladığımız yerden başlıyorum, saçlarını yana çekip boynunu öpüyorum. "Bunu çok sevdim."

"Seni memnun etmek istiyorum." Sesi biraz eğlenceli, ağlamasından dolayı biraz boğuk.

"O benim repliğim sanıyordum."

"Oh, inan bana, öyleydi," diyor, dikkatini tekrar yağmurla ıslanan meydana çevirerek. "Birinin beni izlediğini düşünmek..." Kaşlarını çatıyor, belki de bazı şeylerin gerçek hayatta değil, hayal dünyasında daha iyi olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyor.

"Yıldızlar senin seyircinlerdi." Parmaklarımın ucuyla çıplak kolunu okşarken, titrek bir ürperti onu sarar. "Sadece onlar senin parladığını gördü. Ve kışkandılar."

"Bu çok tatlı," diye itiraz etti, dikkatini camın ötesindeki yıldızlara geri çevirerek. "Ay ışığında her şey daha güzel görünür."

"Sen güzelsin. Gündüz, ay ışığında, hatta fırtınanın ortasında bile."

"Gerçekten tatlı dillisin." Omzunun üzerinden şakacı bir suçlama atıyor.

"Hangisini daha çok sevdiğimi sor."

Gülümsemesi, kaşlarından birini kaldırarak kışkırtıcı bir ifadeye dönüşür. "Beni en çok nasıl seviyorsun?"

"Fırtına senin içindeyken en çok seviyorum."

FEE

Elini fermuarımdan kaydırırken, niyeti açık olan ipeksi sözler. Beni tekrar orgazma ulaştıracak, ancak sözlerinin beni yarı yola getirdiğinin farkında olduğunu sanmıyorum. Övgülerin hiçbir işe yaramadığını kim söylemiş? Kim söylemişse, yanılıyor.

Hiçbir erkek bana böyle hissettirmemişti. Bu kadar güzel.

Bu kadar

şehvetli.

Bu kadar

özgür

hissettiren.

Bu akşamı olduğu gibi kabul edeceğim. Bir hediye. Ne kadar geçici olursa olsun, insan sevgisinin bir göstergesi. Bu konuda pek deneyimli değilim

, çünkü bu benim ilk deneyimim, ama düşündüğüm kadar ahlaksız, bencilce veya yanlış gelmiyor. Aslında, sanki aramızda temel bir bağ varmış gibi hissediyorum.

Belki aşırı tepki veriyorum ama bildiğim tek şey, daha önce hiç yaşamadığım bir his olduğu.

Bir kız böyle bir erkeğe kendini kaptırabilir. Fermuarımın yumuşak hisirtisi ile bir kedi gibi geriniyorum. Belki kalbimin bir parçasını bile.

Bu algıyla birlikte nefesim boğazımda düğümlenir, ama omuzlarımı okşayan elleri düşüncelerimi ve elbiseyi de beraberinde süpürür. Elbise uyluklarımın etrafında yumuşakça dalgalanır, ayaklarımın etrafında toplanır. Güçlü bir kol belimi sarar, vücudu benimkine bir pelerin gibi sarılır. Çok fazla duygu. Çok fazla ihtiyaç.

"Sen çok güzelsin." O, omurgama yumuşak bir öpücük kondurup sütyenimin kopçasını açarken, ben iç çekerek cevap veriyorum. Askılar kollarımdan aşağı kayarken, içimdeki dalgalanmayı yansıtıyor.

Bir şeyi fiziksel olarak acı çekecek kadar nasıl bu kadar çok isteyebilirsin?

O, ipeksi iç çamaşırımı kalçalarımıdan kaydırırken, beklentiyle omurgamdan bir titreme geçer. Ellerini omuzlarıma bastırarak, beni dönmeye ikna eder.

"Sana bakayım."

Dengesiz dizlerimi desteklemek için pencere pervazına yaslanırken çenemi kaldırıyorum, ama onun önünde çıplak olmanın, özellikle de o hala giyinikken, bana bir tür zevk verdiğini fark ediyorum. Bir tür güç oyunu. Bakışları beni her santimimle yiyip bitirirken, meme uçlarımı sertleştirip bacaklarımın arasındaki acıyı derinleştirirken, kimin üstün olduğu konusunda hiç şüphem yok.

O karanlık gözler. Silah gibi sert hatları, ateş etmeye hazır

Hepsi benim.

Benim

yüzümden.

Burada kazanan taraf benim.

Onun bana mı uzandığını yoksa benim ona mı uzandığımı bilmiyorum. Tek bildiğim,

kollarımdayım ve ağızlarımız nefes nefese, dişlerimiz çarpışıyor ve dillerimiz birbirini arıyor. Parmaklarım gömleğinin arkasını çekiştiriyor, onun sıcaklığını hissetmek için çaresizce uğraşıyorum. Onun tenini.

Başardım. Ellerim pamuğun altına kayarken, ağzına gülümsüyorum, tepkim, o benim kalçalarımı avuçlayarak vücutlarımızı birbirine yaklaştırırken, onaylayan homurtusuyla boğuluyor.

"Siktir, bu kış."

O, boynum ve omzumun birleştiği yere dişlerini bastırırken, ben inleyerek dizlerim fiziksel olarak güçsüzleşiyor. "Hiç şansın yok," diye cevap veriyorum, ama onun derin kahkahasından anladığım kadarıyla, onun niyeti tam olarak bu değildi.

"Bu kış sanki Tanrı'nın elleriyle şekillendirilmiş gibi görünüyor."

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Bu, onun duymasına gerek olmayan bir gerçek. Bu vücudun spor salonunda saatlerce çalışarak şekillendirildiği gerçeği. Son zamanlarda çok fazla saat, gerçeği kabul edersem, bunu yapmak için garip bir zaman olsa da. Hayatım geçen ay bir döngüye girdi ve eski alışkanlıklarına geri döndüm. Zorlu egzersizler ve aşırı porsiyon kontrolü alışkanlıkları. *Herkesin kendi başa çıkma mekanizması vardır*, kötü niyetli ses kafamın arkasında fısıldıyor. *En azından senin kötü alışkanlığın sağlıklı.*

Öyle olup olmadığı başka bir günün konusu, tüm düşüncelerim sert baskıların yumuşaklığıyla yok oluyor ve ereksiyonu bacaklarımın arasında ani ve sağlam bir varlık olarak beliriyor.

Belki yok olmadılar, ama başka şeylerle yer değiştirdiler. Onu çıplak hale getirmek gibi şeyler.

Gözlerimi ona dikmek

gibi. Ağzımı.

Her şeyi.

"Çok güzelsin." Gözleri, boş bir kağıt üzerine damlayan koyu mürekkep damlası gibi büyür ve beni pencere pervazına doğru bastırır, ellerini göğüslerimin üzerine koyar. "Çok mükemmelsin." Eğilip sırayla her birini diliyle okşarken, başparmakları sertleşmiş meme uçlarımı okşadı. Onu orada görmek beni etkiledi, dudaklarım bir iç çekişle açıldı, vücudu benimkinin önünde zarif bir yay oluşturdu. Ama bakışları vücudumda yukarı doğru kayarken, ağzının emici çekişi içimden bir kıvılcım yağmuru geçirdi ve zevkimi tamamen başka bir şeye dönüştürdü.

"Aman Tanrım." Başını daha da yaklaşıtıyorum, bu his beni tam merkezimden çekiyor.

"Henüz değil." Dişleri ay ışığında beyaz ve şeytani bir şekilde parlıyor. "Ama seni seve seve cennete götürürüm."

"Koca kafa," diye fısıldadım gülümserken.

"Güzelim, ben her yerim büyük." Sanki şüphe duyuyormuşum gibi, elimi kaldırıp onu bariz ereksiyonunun üzerine bastırıyor. Cesaretleterek, onu biraz sıkıyorum ve o homurdanıyor, vücudu elime doğru eğiliyor, sesi yanağıma bir nefes gibi geliyor.

"Görmek inanmaktır." Avucumu onun sertliğine sürtüyorum, sonra parmaklarımı beline sokup, neredeyse çaresizce gömleğini çekiyorum.

"Ağzımı sana değdirdiğimi görmek ister misin?" Sıcak fısıltısı kulağımın etrafında kıvrılıyor, biraz daha aşağıda patlıyor. Dizlerinin üzerine çöktüğünde, elime onun gömleğinin bir kısmını aldığımı fark ediyorum ve o hareket ederken, gömleği yukarı çekip başının üzerinden çıkarıyorum.

"Bu bir numaraydı." Ay ışığı, elmacık kemiklerinin keskinliğini daha da belirgin hale getiriyor. Gözleri daha koyu ve biraz daha kötücül, bu bakış yarı gülümsemesinde de yankılanıyor. Vücudu tam da düşündüğüm gibi, ıslak gömleğinin ima ettiği gibi. Sert açılar ve eğimler, her kası belirgin. Parmaklarımı omuzlarında gezdirirken, derisinin altında ustaca çalıştırılmış kasları gerilirken içimi bir heyecan kaplıyor.

"Bilmiyorum," diye tereddüt ediyorum, o ellerini uyluklarımın üzerine koyarken. Arkamdaki pencere pervazını sıkıca tutuyorum, onun dokunuşuyla kaslarım geriliyor. *Beklentimle*. "Bence tüm numaraları bilen sensin. Nasıl tek çıplak olan ben olabilirim?"

"Belki de sihirli olan sensin." Sesi kaba, büyük elleri bacaklarımın arasına kayıyor ve bacaklarımı daha da açıyor. İki uzun parmağını içime derinlemesine sokuyor ve ben çığlık atıyorum, vücudum pencere camına doğru kıvrılıyor. Soğuk cam, sıcak ağzı kadife gibi bir iniltiyle klitorisimi yutarken, bir kat daha his katıyor.

Tanrım! Bu adam bu işte çok iyi.

Elini uzatıp meme ucumu çimdikliyor, dilinin hafif dokunuşu buna karşılık geliyor, vücudum ona karşı çılgınca kıvranıyor.

"*Evet!*" Ellerimi onun kalın saçlarına götürüyorum, kendimi sabitliyorum, onun kaba fısıltıları övgü ve vaatlerle doluyken, dili ve parmakları sadece

muhteşem. Ama bu sadece bir başlangıç gibi görünüyor, çünkü bacaklarımı daha da açıyor ve beni gerçekten yemeye başlıyor.

"Oh, Tanrım. Gerçekten yapamıyorum... Evet, öyle. *Oh, evet! Evet!*"

"Ver bana," diye emrediyor ve klitorisime tekrar tekrar baskı uygulayıp okşamaya başlıyor. "Vazgeç, güzelim," diye homurdanıyor.

Duyularım gerçekten keskinleşiyor. Cildime değen her esintinin, benim sert nefesimin ve onun hırıltılı nefesinin sesinin farkındayım. Sırtımdaki soğuk cam ve onun sıcak dilinin dokunuşu, ve karşılıklı zevkimizin tadı havayı dolduruyor gibi. İçim hızlanırken, beyaz sıcaklıkta bir yoğunluk içimi kaplarken, neredeyse onun emriyle patlarken, hiç böyle bir coşku yaşamamıştım.

"Ver bana, güzelim. Benim için gel. Dilimin üzerine gel."

Tanrım, ve ben de öyle yapıyorum, omurgam imkansız bir yay çiziyor, varlığımın her zerresi geriliyor ve sonra bir süpernova gibi içe doğru patlıyor. Parlak ışıklar, oksitosin ve dopamin patlaması. Zevk, bir coşku dalgası içinde dışa doğru yayılıyor.

Hiçbir şey yok... Bu mutlak mutluluktan başka hiçbir şey yok.

Kendime geliyorum, kelime oyunu için özür dilerim, pencere pervazına yığılmışım, kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve uyluklarım sanki zorlu bir spinning dersini tamamlamışım gibi titriyor.

"Güzel bir kadın küfrettiğinde, bir melek kanatlarını kaybedip cennetten düşermiş diye duydum."

"Ne?" Diz çöktüğü yere bakıyorum. Boğazım kurumuş, yutkunuyorum, onun saçma sözlerine konsantre olamıyorum, dudakları benim ıslaklığımla parıldarken, dili alt dudağımı yavaşça yalarken. *Sanki beni tekrar tatmak istiyormuş gibi.*

"Pekala, benim erdem timsali dostum, benim 'am yalayan süperstar' olduğumu söylediğin anda küfürlerini saymayı bıraktım."

"Ne?" O dilbilgisi kurallarına uymayan bir dil mi konuşuyor? Ve neden maraton koşmuş gibi nefes nefeseyim?

"Sen. Küfür. Melek snuff pornosu."

"Çok güzel bir ağzın var." Ne dediğini zar zor anlayabilsem de.

"Senin güzel ve lezzetli amcığınla sevişmek için güzel bir ağız."

Şimdi anladım. Bacaklarımı bir araya getirip onun önceki sözlerini tekrar ederken, bacaklarımın neden hala titrediğini merak ediyorum.

Bilmiyorum. Belki hayatımın en iyi orgazmını yaşamakla bir ilgisi vardır?

"Hayatının en iyi orgazmı mı?"

Onun şu anda yüzünde beliren memnun gülümsemeyeyle birlikte düşüncelerimi bir şekilde duyduğunu görmezden geliyorum.

"Biraz kadın düşmanı gibi, sence de öyle değil mi?" diye mırıldanarak konuyu başka yöne çekiyorum. "Melekler sadece kadınlar küfrettiğinde gökyüzünden düşüyorlar."

"Güzel kadınlar," diye düzeltir. Ayağa kalkar, yüzümü avuçları arasına alır ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırır. Hafif, alaycı bir öpücük, kendimi içinde bulduğum bir öpücük.

"Lanet olsun o orijinal günaha." Boğazımı temizlerken, neden bu kadar yasadışı hissettiğimi merak ediyorum. Bu kadar bunalmışken nasıl konuşabiliyorum?

"Kuralları ben koymuyorum." Beni kollarına alırken, cevabı göğsünde yankılanıyor. "Ama günah varsa, ben de oradayım."

"Biliyorsun, meleklerin kanatlarını kaybettikleri söylenir..." Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Bunu duymasına gerek yok.

"Ne zaman?" Beni omuzlarımdan uzaklaştırır, ağzının bir köşesi meraklı bir ifadeyle kıvrılır.

"Sen... başka bir şey yaptığında."

"Meraklandım." Elleri kalçamı kavrayarak aşağı kayarken, sözleri kulağıma karanlık bir fısıltı gibi geliyor. Pantolonunun kumaşı hoş bir şekilde sürtünürken, sıcak teninin baskısıyla meme uçlarım sertleşirken, zevkin artçı dalgaları içimi kaplıyor. "Anlat, güzelim."

"Sadece başka bir şey. Yaramaz bir şey." Sözlerim aceleyle havaya çarptı. Kim bilebilirdi ki ben iltifata bayılırım? Ya da bu, iyi bir orgazmın gerçeklik serumu gibi olduğu bir durumdur. Durum ne olursa olsun, onun benim utancımı göremeyeceği kadar karanlık olduğu için çok memnunum ve bakışlarımı ona çevirerek, bu düşüncelerin hiçbirinin dudaklarımdan çıkmamış olması için sessizce dua ediyorum.

Bu çok utanç verici olurdu.

"Hadi ama, bana söylemek zorunda olduğunu biliyorsun." Sözleri alçak sesli bir kıkırdama ve eşlik eden sert bir popo sıkma ile söylenir.

"Peki." Teslimiyetle iç çekiyorum. "Edith rahibenin dindar, ancak pek bilgilendirici olmayan sağlık eğitimi derslerine göre..." Ellerimi boynuna doluyorum ve parmak uçlarımda yükselerek geri kalanını kulağına fısıldıyorum. Ve sonra onun teninin benim tenime değdiği hissinden neredeyse bayılıyorum. "Sen günah işleyerek kendine dokunduğunda, bir melek kanatlarını kaybeder." Onun eğlencesinin titreşimini kemiklerimin iliğine kadar hissediyorum.

"Cennetteki emlak piyasası harika olmalı."

Cesaretim galip gelince, dilim onun kulağını okşamak için dışarı fırlayınca, derin ve erkeksi bir sesle inler. "Sanırım bu yüzden ona Şeytan'ın kapısını çalmak deniyor."

"Yine evde mi diye bakmak ister misin?" Başını eğerek dudaklarını benim dudaklarımın üzerine eğiyor.

"Ve küçük melekleri ve melekleri ağlatmak mı?" Avucumu göğsüne bastırarak, bacaklarımın arasında heyecan verici bir nabız atmaya başlasa bile onu yerinde tutuyorum. Sonuncusu gibi bir orgazma daha dayanabilir miyim? Ama bu, almaya hazır olduğum bir risk.

"Meleklerin de yıldızlar gibi sapık röntgenciler olduğuna eminim."

Elleri aşağı kayarak uyluklarımın altına girip beni kaldırdığında ciyakladım. Elleri hala popomda, geriye doğru yatağa doğru yürümeye başladı.

"Yani onların evsiz kalmayı hak ettiklerini mi söylüyorsun?"

Düşünüyormuş gibi bir an duraksıyor, ama bunun sadece efekt için olduğu anlaşılıyor. "Demek istediğim, sevişelim."

Oh, bana uyar. Beni yatağın dibine bırakırken o kadar uyar ki, onu görmeyi ne kadar çok istediğimi hatırlayarak kemerini çekmeye başlıyorum. Ama o, boşuk bir kahkaha atarak, benim beceriksiz ellerimi kaldırıyor.

"Oh, burada lastik dışında başka bir şey çıkardığını izleyeceğim mi?" Ellerimi uyluklarımın altına sokarak alkışlamamayı engelliyorum.

"Daha iyi bir fikrim var." Gözleri tamamen göz bebeği ve kötü planlarla dolu, elimi ağzına götürüyor ve parmağımı yukarı doğru hareket ettirip ağzına emdiğinde nefesim kesiliyor. "Gökleri skandalize edelim," diye mırıldanıyor ve ıslak parmağını bacaklarımın arasına sokuyor.

Sonra dikleşir ve kemerini yavaşça çözmeye başladığında istediğim gösteriyi izlerim. Bu hareket neredeyse hipnotik bir etkiye sahiptir ve fermuarını açarken nefesimi tuttuğumu fark ederim. Eğlenceli ifadesine bakılırsa, gözlerim karikatürlerdeki gibi kafamdan düşmüş olabilir. Umarım her zamanki gibi, hatırladığım kadarıyla korna sesi gibi bir ses çıkarmamışımdır.

Penisleri hiç güzel bulmamışımdır. Bazen gerekli olabilirler, ama daha büyük penislerden daha gerekli oldukları söylenemez. Ama bu farklı, çünkü o sadece yakışıklı değil, aynı zamanda kendini tatmin etmeye başladığında da çok güzel.

Sağ kolunun kasları loş ışıktaki gerginleşip toplanıyor, eli yavaş, kasıtlı hareketlerle hareket ediyor, hassas baş kısmına ulaştığında bükülüyor.

"Sen katılmıyorsun." Bu bir soru değil, belki de keskin bir gözlem, ama iki muhteşem orgazm bile beni o kadar cesur hissettirmiyor. Ayrıca, onun karın kaslarının gerildiğini izlerken, bir sonraki nefesinin içgüdüsel olarak hissettiğim gürültüsünü duyarken konsantre olabileceğimi sanmıyorum. Aniden onun benim için, benim yüzümden o sesi çıkarmasını duymak istiyorum.

"Daha iyi bir fikrim var," diye fısıldayarak ona uzanıyorum. Elimi onun kalın bedenine doladığımda vücudu öne doğru eğiliyor ve çok seksi bir ses çıkarıyor.

Düşük, boşuk ve arzuyla dolu.

"Bu fikir hoşuma gitti." Ben onun ipeksi başını, ağırlığını ve uzunluğunu ellerimle keşfederken, her tepkisini not alırken, o nefes nefese kalıyor. Parmak uçlarımda altında karın kaslarının gerilmesi, nefesimin dokunuşuyla uyluklarının titremesi. Dudaklarımı onun üzerine sürtünce, sanki acı çekiyormuş gibi kaşlarının çatılması. En güzel şekilde acı çekmesi.

Ağzımı açıp onu yutarken, boğazımın derinliklerine götürürken vücudu kavisleniyor.

"Çok iyi..." Dudaklarımı onun uzunluğu boyunca geri çekerken, sözleri takdir dolu bir uğultu gibi çıkıyor. Saçımı bir tarafa çekip, benim emip yalamamı, onu uçtan köküne kadar nasıl işlediğimi izlemekten nasıl zevk aldığını görmek için yukarı bakıyorum. *Ya da en azından elimle tuttuğum yere kadar.* Sıkı nefesleri ve müstehcen fısıltıları beni tahrik ediyor,

Ağzım onu özensizce çalıştırıyor, inlemelerim onun etinde titreşiyor ve onun inlemelerine katılıyor. Elinin saçımı sıkıca kavradığını, beni ondan uzaklaştırdığını, en acımasız öpücükleri verirken beni ağzına doğru çektiğini fark etmem biraz zaman alıyor.

"Beni boşaltmak istedin."

"Adil olan adildir." Sesim kısık çıkıyor ve gözlerimin de onunki kadar karanlık olup olmadığını merak ediyorum. "Ama ben sadece seninle eğleniyordum."

"Yatağın üstüne çık." Ben geriye doğru çekilirken, o ayakkabılarını ve şortunu çıkararak emir ve eylemde bulunuyor, ama önce bir an durup, çok Avrupai olan çorapsızlığını takdir ediyorum.

Çorap giyen çıplak bir erkek kadar itici bir şey yoktur, değil mi?

"Neden gülümsüyorsun?" Cüzdanından bir prezervatif çıkarır ve cüzdanı komodinin üzerine atar. Prezervatifi oldukça güzel bir şekilde takar, ama onun gibi bir erkeğin her şeyi biraz şık bir şekilde tamamlayacağını tahmin ediyorum. Muhtemelen çok fazla pratik yapmıştır, çünkü pratik mükemmelliğe götürür... bu farkındalık pek de...

Bir balonun patlaması gibi, bedenim bacaklarımın arasında onun dokunuşunu hissettiğinde düşüncelerim yok oldu. Ay ışığı odayı kesiyor, bizi gölgeye büründürüyor, ama omuzlarını kesen bir ışık şeridi var, ellerim onun omuzlarında, o da benim uyluklarımın arkasını kavıyor. Sıcak, ipeksi, ama çok sert, girişime bastırdığı penisi beni titretir. O beni deldiğinde, aceleci davranmasını ve büyüklüğünü tahmin ederek nefesimi tuttum. *Belki de bunu dört gözle bekliyordum.* Onun acele etmesini, beni tutmasını, dikkatimi ve bedenimi ele geçirmesini, beni yavaşça ve zarifçe doldurmasını, karanlık gözlerini bir an bile benimkilerden ayırmamasını beklemiyordum.

Bir şekilde bunun iyi olacağını biliyordum, ama beklemediğim şey samimiyetti.

"Çok iyi hissettiriyorsun." Sesi gergin, sözleri düşük bir iniltiye dönüşüyor, bacağımı daha yükseğe kaldırıyor, bana daha fazlasını veriyor.

Her şey, bedenlerimizin birleştiği, beni o kadar lezzetli bir şekilde doldurduğu noktaya odaklanıyor. O kadar büyük ve sert ki, bedeni benimkine karşı gerildiğinde, bedenim sanki elektrik çarpmış gibi tepki veriyor.

"*Evet! Bu...*" Onun ağızı benim ağızımı kapattığında, sözlerimi içine çekerek, tamamlayamadığım bir iltifat.

"Çok güzel." Onun sözleri, kadifemsi inlemesi, içimde derinlerde titreyen bir dalga uyandırıyor. "*Tanrım,*" diye fısıldıyor sıkıca. Ama sonra hareket etmeye başladığında başka söz kalmıyor. Her bir hareketinde ve kalçalarının esnemesinde beni çılgınca bir coşkuya sürükleyen, övgü dolu iç çekmelerden başka söz yok.

"Siktir, çok güzelsin." Hâlâ içimdeyken geri çekilir, gözleri beni tamamen yutar, bakışları somut bir şeydir. "Beni nasıl aldığını gör." Başını eğip izlerken, kalçalarını hafifçe hareket ettirerek ikimizi de ödüllendirir, vücudu neredeyse üzerimde dalgalanır. Ve bu işkence, her saniyesi, her nefesinin dokunuşu ve her kesik kesik fısıldanan iltifatı mükemmeldir.

O bana doğru düşerken, inleyerek kendini sonuna kadar sokarken, ellerini ellerime sıkıca tutarken ben çığlık atıyorum. Parmaklarımız birbirine kenetlenmiş, o hareket etmeye başlarken onları yatağa sabitliyor, sert ve hızlı. Onun altında olmak, onun tarafından yerinde tutulmak, o zevkini alırken onun merhametine kalmak hissi. Ve o verirken – *ah, nasıl da veriyor* – beni onu sonsuza kadar orada tutma çılgın düşüncesine sürüklüyor. Bacaklarımı ona doluyorum, artık sığ ve hızlı olan itişleri, acil ve kesik kesik fısıltılarımız.

Onun üzerimde olduğunu hissederken zevk içimi kaplıyor. Sanki birleşen tenlerimizin her santimini hissedebiliyorum. Ve o beni izliyor. Beni görüyor. Vücudumun onun ritmine uyum sağlarken eğilmesini zevkle izliyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor, onun kadifemsi fısıltıları kendi müstehcen saygısını yansıtıyor, bana ne kadar sıkı olduğumu ve onu ne kadar güzel aldığımı söylüyor.

Vücudum onun ustaca itişlerine teslim olurken, karanlık ve büyüleyici bir acı oluşmaya başlar, her şey bunun ötesinde, onun ötesinde, hissettiklerimin ötesinde ve altımızda gıcırdayan eski yatağın ötesinde var olmaktan çıkar.

Onunla sonsuza kadar sevişebilirim.

Zirveye ulaşıp kenardan düşerek mutluluk dolu uçuşuma doğru düşerken aklıma gelen son düşünce budur.

"Seni hissedebiliyorum," diye hırıltıyla söylüyor. "Tatlı kız, sikimin etrafında geldiğini hissedebiliyorum." Bu son cesaret verici sözler ve bir

bir kez daha sertçe itişiyse, vücudu benim ritmimi takip eder.

O sırt üstü yere yığılırken, vücudum onun kaybını hemen hisseder, bu hareket saçlarımın bir örtü gibi dalgalanmasına neden olur. İkimiz de konuşmadan birkaç dakika geçer. Büyüyü bozmak istemediğimizden mi, yoksa enerjimiz kalmadığı için mi, emin değilim.

Ama sonunda, ona dönmek için yanıma döndüm.

"Sen çok yetenekli bir adamsın." Elimi göğsünün ortasına kaydırırken, ağır bir sigara içicisi gibi sesim çıkıyor.

"Bana inan," diyor gülümseyerek, "Arabaları tamir etmekten daha iyi sevişirim."

"Fantezimi mahvediyorsun."

"Öyle mi? Ne fantezisi?"

"Söylersem fantezi olmaz," diye cevap veriyorum ve göğsüne şakacı bir şekilde vuruyorum.

"Uzun sürmez, olmaz." Elimi kaldırıp dudaklarına götürüyor. Gözleri karanlık bir şekilde parlıyor, bakışları uzun süre kalıyor, içimi bir kez daha eriten türden bir ifade. Bir öpücüğe yol açan bir bakış ve başka şeylere yol açan bir öpücük.

Benim hiçbir şikayetim olmadan.

Sabahları, erken saatlerde güneşin gözlerimi kamaştırmaması için kolumu kaldırdığımda, gündüzleri fitness eğitmeni olmama rağmen gece aktiviteleri için gerekli kas gücümün eksik olduğunu fark ettiğimde bile şikayet etmiyorum. *Ah, bu çok acıtıyor.* Neden triceps kaslarım ağrıyor ki? Biraz dönerek kendimi inlemekten alıkoyuyorum. Bütün vücudum ağrıyor, sanki bütün gece squatlarla aralıklı olarak karın egzersizleri yapmışım gibi hissediyorum. Seksin fitness dersine nasıl dönüştürüleceğini kimse bulamamış olması çok yazık, çünkü bu, biraz dayanıklılık antrenmanı da içeren en iyi aerobik egzersiz olmalı. En azından onunla birlikteyken öyle. Söz konusu kişiye bakmamaya çalışıyorum.

Deneyin ve başarısız olun.

, , , , , , ve .

Güneşten yanmış ten ve dağınık saçlar.

O gerçekten mükemmel bir eğitmen.

Şimdiye kadar birlikte çalıştığım en yakışıklı adamdı.

Kimi kandırıyorum ki?

Dün gece hayatımın en iyi seksiydi. Ve bunu tekrar yapmak istemeden önce gerçekten gitmeliyim.

Oops! Çok geç.

Ama pes
etmeyeceğim.

Yan tarafıma dönmeye çalışırken dudaklarımı içe doğru kıvırıyorum, yanımda karnı üstüne yatmış uyuyan güzeli rahatsız etmemek için çaresizce. Diğer eli aniden uzanıyor, parmakları sanki ne yapacağımı biliyormuş gibi kaburgalarımın üzerine yayılıyor. Elini nazikçe kaldırıp yataktan kayıyorum. Kaslarımdaki ağrı ve sızılara rağmen, hiç olmadığım kadar sessizce iç çamaşırlarımı ve elbisemi giyiyorum. Vücudum duş almayı istiyor, çok tuvaletim var ve seks koktuğumdan eminim, ama bunların herhangi birini yapmak onu uyandırabilir. Bu riski göze alamam.

Dün gece her şey çok basit görünüyordu. Ama gün ışığında her şey farklıydı. Gerçekte.

Çantamı komodinden alırken aynada kendimi görünce irkildim. Neredeyse ben değildim; saçlarım terk edilmiş bir kuş yuvası gibi, elbisem ise kullanılmış çiçek desenli bir mendil gibi görünüyordu. Boynumdaki izi parmaklarımla okşarken, içimde karanlık ve lezzetli bir şey çiçek açtı. Duyusal anılarımla gözlerimi kapattım. Onu her yerde hissetmiştim, boynumda ve bacaklarımın arasında, tüm varlığı beni sarmalamıştı.

Aynadaki kadın, karanlık gözlü, vücudu tekrar için yalvarıyor. Yatağa geri dönebilirim. Onu öperek uyandırabilirim. Gün ışığında sevişebiliriz...

Ta ki elim boynumdan kayıp, köprücük kemiğimin üzerinde hafifçe dolaşana kadar.

Çok zayıflamışım.

Tanrı biliyor ki, kendimi kontrolsüz hissettim, başarısız gibi, hayatın bir parçası değil de bana olan bir şey gibi. Son zamanlarda, spor salonunda çok fazla zaman geçirip yemek masasında yeterince zaman geçirmeme gibi eski alışkanlıklarına geri döndüm. Kontrolü tek yapabileceğim şekilde uyguluyordum. Bu tehlikeli bir ethos ve daha önce dengede tuttuğum bir bıçak sırtı. Ama artık yok. Kontrol altında olma bahanesiyle kendimi cezalandırmak yok artık. Güç kaynağı olarak takviye gıdalar ve salatalarla beslenmek yok artık. Her şeyin bir sonu olmalı.

O kişi olmak zorunda değilim. Başka biri olabilirim. Dün gece bunu kanıtlamadım mı?

Utanacak hiçbir şeyim yok. Pişman olacak hiçbir şeyim yok. Neden olsun ki? Bütün gece tanrıça gibi tapıldım. Ve bir tanrıça gibi bu odadan çıkacağım.

Ya da Beyonce gibi.

Yatağın başucunda bir şişe şarap duruyor, kırmızı damlalar karlı yastığı lekeliyor, yatak çarşafları yatağa zar zor tutunuyor. Ve sonra o var. Karamel rengi teninin altında heykel gibi kasları var. Onu  rten çarşafın köşesini kaldırıp vücudumu onun vücuduna sararak onu uyandırmak, öperek bilincine kavuşturmak çok kolay olurdu. Ama bu, onun gerçek Fee ile tanışmasına yol açardı. Eskiden olduğu Fee. Olmak istediğim Fee değil.

Kapıyı açtığımda gıcırdadı, ama uyuyan güzelim kıpırdamadı. Bir hırsız gibi odadan sıvıştım. Dün gece merdivenlerin bu kadar gürültülü olduğunu hatırlamıyorum. Boş resepsiyon salonunda parmak uçlarında yürürken, süpürgeye eğilmiş yaşlı bir bayanla neredeyse arpışıyordum.

"Oh, pardon!"

Cevabı, beni baştan aşağı keskin bir bakışla süzdükten sonra, dudaklarını bir çanta ipi gibi sıkıca çekip, kaşlarını çatarak alnındaki kırıkklıkları on katına çıkaran bir *"hmph"* sesidir.

Göğsümde bir yanma hissi başlar, onun alaycı bakışlarının ağırlığı cildimi kıpkırmızı yapar. Durmadan  nce. Bir an durup kendime verdiğim sözü hatırlarım.

Bir karar verdim. Seçim benim ve hayatı kendi gözümle gördüğüm gibi yaşadığım için kendimi sulamayacağım. Ne düşünürsen düşün, yaşlı kadın. Bana ahlaksız de. Ahlaksız. Fahışe. Umurumda değil çünkü gerçeği biliyorum. Dün gece, değer gördüm. Dün gece, Beyonce'ydim, yani bir tanrıça!

Son yattığım adam mı? Kurallara uydum.   nc  buluşmamıza kadar  p şmedik, altıncı buluşmamıza kadar yatmadık. Geçmişimizi, ailelerimizi konuştuk, birbirimizi tanımak için zaman ayırdık, en azından ben öyle yaptığımızı sanıyordum. Ama ortadan kaybolduğunda, söylediği hiçbir şeyin doğru olmadığı ortaya ıktı.

Yukarıdaki küçük yatakta hala uyuyan adam hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilirim, ama yeterince şey biliyorum. Ve o, önce bana yardım etmek için durarak, sonra da bana *hissettirerek* erkeklere olan inancımı geri kazandırdı. İsteyen ve istenen. Arzu eden ve arzu edilen.

Bir adam beni tanrıça gibi hissettirirken, diğeri beni sadece kullanılmış hissettirdi.

O yüzden yargılarını kendine sakla, yaşlı kadın. Kendimi kötü hissetmeyi reddediyorum. Kurallara uymaktan bıktım.

"*Bonsoir, madame!*" Ses tonum güneş ışığı gibi parlak — sahte de olsa, başarıya kadar devam et, değil mi? — ev kıyafeti ve çiçek desenli başörtüsüyle 1,5 metrelik tavrımı sergiliyorum.

Dışarıda, birinci kata bakmaktan kendimi alamıyorum, içimden bir parça onun orada durduğunu görmeyi umuyor. Peşimden koşmasını, bana olan sonsuz aşkını ilan etmesini.

Bir kız hayal kurabilir, diye düşünüyorum, çıplak ayakla parke taşları üzerinde yürürken.

Sonuçta, hayaller sadece umuttur.

ÜCRET

BEŞ YIL SONRA

"Burada kalmamızın onun için sorun olmayacağından emin misin?"

"Kesinlikle." Rose, anahtar çevrilirken omzunun üzerinden bana güven verici bir gülümseme gönderir. Kilit mekanizması, dört yaşındaki kızımın aralıksız sorularının sesini bastırarak duyulur bir şekilde çalışır.

Burası yeni evimiz mi?

Havuzu var mı?

Burada ne kadar yükseklikteyiz?

Yeni okulum ne kadar uzaklıkta?

"Güven bana. Senin burada olduğunu bile bilmeyecek."

"Bu, ona sormadığın anlamına gelmediği sürece," diye ihtiyatla ekliyorum.

"Evet, çünkü kapıcıyı büyüleyerek anahtarı almayı başardım."

"Eğer birazcık istersen, ağaçlardaki kuşları bile büyüleyebilirsin," diye mırıldanıyorum ve biraz daha yüksek sesle ekliyorum, "Sadece kadar kışkırtmamaya çalışıyorum." Çünkü bela üçer üçer gelir derler, bugün zaten iki konaklama felaketi yaşadım. Üçüncüsünü önlemek için elimden geleni yapacağım, çok teşekkürler.

"Sen batıl inançlı değilsin," diye alay ediyor Rose.

New York'a taşınmam şu ana kadar pek de hayırlı olmadığından hemen cevap vermiyorum. Öncelikle, kiralamayı ayarladığım apartmanın bulunduğu cadde dün akşam haberlerinde çete çatışmasıyla gündeme geldi. Sonra bu sabah, en yakın arkadaşım ve işverenim olan Rose'u, en azından bir kez olsun apartmanı görmemiz gerektiğine ikna ettim.

, evin tam bir pire yuvası olduğu ortaya çıktı.

Aslında, pireler bile orada yaşamayı reddederdi.

Pirelerin burnu var mı? Emin değilim.

İnternette o kadar mükemmel görünüyordu ki.

"Tek söylediğim, beni merdivenlerin altından geçerken ya da kara kedilerin yolundan geçerken görmeyeceksin." En azından bugün değil.

Rose kapı açılırken gülümsüyor, ama ben şaka yapmıyorum. Anahtarı kilitten çıkarıp koridora adım atıyor, parlak parke zeminde topuklarının sesi duyuluyor.

"Bilgin olsun, tabii ki sordum." Omzunun üzerinden bana kurnazca bir bakış attı. "Sadece burası o kadar büyük ki, muhtemelen burada olduğunu fark etmezdi demek istedim. Ama New York'ta çok nadir olduğu için, bu konu önemsiz." Lulu'nun elini tutmak için döndü. "Hadi. Yeni evini keşfe çıkalım."

"Burası bizim yeni evimiz değil," diye karşılık veriyorum, arı balmumu kokusu burnuma çarptığında ikilinin peşinden içeri girerken. "Bu sadece geçici bir çözüm."

Kendi evimizi ne kadar çabuk bulursak o kadar iyi, çünkü taksi binanın şık kanopili girişine geldiği andan itibaren kendimi rahatsız hissediyorum. Bu işi bu hale getirdiğim için kendimden nefret ediyorum. Ben, bakması gereken bir çocuğu olan bir yetişkinim. Sorunlarımı kendi başıma çözebilmeli ve kendi acil durum planlarım olmalı. Acil durum planlarım, bir arkadaşımın arkadaşının bana çok şık Fifth Avenue dairesinde kalmama izin vermesini içermiyor. Yani, kim böyle arkadaşlara sahiptir ki?

Tabii ki o. Bu arada, onun arkadaşı olduğum için kendimi inanılmaz şanslı sayıyorum, bu arkadaşlık bağlantılarla veya parayla ilgisi olmayan bir arkadaşlık.

"Biliyorum." Onun şarkı söyler gibi verdiği cevap dairenin derinliklerinden geliyor, ben ön kapıyı kapatınca koridor karanlıklaşıyor. Seslerini takip ediyorum, tertemiz zeminleri, tozsuz orta yüzyıl ahşap mobilyaları ve nötr renkli yumuşak döşemeleri fark ediyorum. Yüzeyler parlıyor ve büyük saksı palmyeleri gür bir şekilde büyüyor. Burası hiç boş görünmüyor, ama pahalı görünüyor.

Central Park'ın ağaç tepelerine bakan terasa açılan tavan yüksekliğindeki Fransız kapılarının önünde durup, içimi kaplayan bir endişe hissiyle duraksıyorum. Neden heyecan değil de endişe? Gençken *Friends* dizisinin tekrarlarını keşfettiğimden beri New York'ta yaşamak istediğim için, bu bir rüyanın gerçekleşmesi gibi hissettirmeli. *Friends'ten* sonra, televizyon kumandasına bir tıklama mesafesindeki *Sex in the City'nin* altı sezonunu da izledim ve kendimi imkansız derecede yüksek topuklu ayakkabılarla Whitney Müzesi'nde dolaşırken ve son derece havalı restoranlarda mimosa kokteylleri içerek brunch yaparken hayal ettim. Hayallerim Carrie Bradshaw'a çok benziyordu ve çok daha azdı.

—
"Anneee!"

Evet, o.

Anne. Yani
ben.

Lulu yanıma gelip elimi çeker, mavi gözleri kocaman ve parıldıyor.
"Çok yükseklikteyiz! Ağaçların tepeleri brokoli gibi görünüyor!"

"Ne güzel, çünkü brokoli en sevdiğin şey, değil mi?"

"Hayır, iğrenç," diye kesin bir şekilde cevaplar. "Tante Rose ağaçların kocaman bir parkta olduğunu söylüyor."

"Rose teyze öyle mi dedi?"

"Evet, hatta bir hayvanat bahçesi de var! Hayvanların olduğu bir hayvanat bahçesi." "Hayvanlar, tatlım."

"Ben de öyle dedim. Ve bir kale, bir ada, tekneler ve yüzlerce oyun parkı var!"

"Kaç tane?"

"En az yüz on iki tane!"

İkimiz için yeterince heyecanlanarak neredeyse titreyerek yukarı doğru bakan yüzüne gülümsüyorum. Kimse sizi ebeveynliğin mucizelerine hazırlamaz — bir çocuğun sevinci tüm gününüzü nasıl güzelleştirebilir. Bir çocuğa olan sevgi, sizi en iyi haliniz olmaya nasıl teşvik edebilir. Tabii, uykusuz, sızıntı yapan, besleme makinesi olmadığınız zamanlarda, ama o günler geride kaldı.

"Evet, ve atçıklar! Ve-ve atçıklara binmek istiyorum..."

"Onlar atlıkarınca atlarıydı," diye düzeltir Rose, odaya girerken.

Lulu başını hızla çevirip geriye doğru eğiyor, gülümsemesi bulaşıcı. "Evet, neşeli bir dans gibi." Onu düzeltmiyorum, sadece sevimli olduğu için değil. "Öğleden sonra oraya gidebilir miyiz? Gidebilir miyiz? Lütfen?"

Elimi, babasının genlerinden miras kalan koyu renkli, ipeksi dalgalı saçlarının üzerinde gezdiriyorum. *Genler, babasının ebeveynliğe tek katkısı.* New York hayallerimde dört yaşındaki bir çocuğu hayal etmemiş olabilirim, ama şimdi hayal ettiğim için, başka türlü olmasını düşünemiyorum. Lulu bir... sürprizdi. Planlanmamış. Ve başıma gelen en güzel şeydi.

"Belki yarın."

"Ama ben bugün gitmek istiyorum."

Ve gökkuşağı osuran bir tek boynuzlu at istiyorum. Hayır, bir daha düşündüm de, yüz dolarlık banknotlar osuran bir tane istiyorum, ama her zaman istediğini elde edemezsin.

"Bugün yapacak çok işimiz var, ama senin gibi harika bir kızın tüm bu önemli işlerde bana yardım edeceğini biliyorum, bu da parkı ziyaret etmek için bolca vaktimiz olacağı anlamına geliyor."

"Bugün zaman var mı?"

"Hayır, tatlım, yarın zamanı." Parlak mavi gözleri kısılr ve ben ne olacağını bilirim. Çünkü babası ona muhteşem siyah saçları ve parlak mavi gözleri kadar, yaklaşık bir mil genişliğinde bir öfke ve inatçılık da bahşetmiştir. Popomun güneğe doğru gittiği kadar kesin olan bir şey varsa, o da onun öfkesini benden almadığıdır.

Lulu, ya da onun tüm dikkatini çekmek istediğimde Eloise, annemin *cesur* olarak tanımladığı bir kızdır, ki bu onun biraz zorlu olduğunu kibarca ifade etmenin bir yoludur. Rose'a göre bu, otuz yaşına geldiğinde dünyayı yöneteceği anlamına gelir. Bu da cezaevinde tıklıp kalmaktan daha iyidir. "Ya da yardım etmezsen, önümüzdeki haftaya kadar vaktimiz olmayabilir."

"Bah! Ben daha küçüküm. Ne yapmamı bekliyorsun?" diye karşılık verir, avuçlarını havaya kaldırarak.

"Lulu, tatlım, neden gidip yatak odanı seçmiyorsun?" diye araya girer Rose, yirmi dört yaşında olan dört yaşındaki suçlu

yani kızım, odadan fırlayıp kaçmasına neden olur.

"En büyük odayı alacağım!" Birkaç saniye sonra, görünmeyen bir yerden bir çarpma sesi duyulur. "Oops! Kazara oldu!"

"Ah, kahretsin." Onun peşinden aceleyle koşarken, bu kazanın bir aile geleneği olmaması için dua ediyorum, çünkü burası paranın kokusuyla dolu ve kızım boş bir odada bile düşecek bir şey bulabilecek türden bir çocuk.

Böyle bir dairenin fiyatı ne kadar? On milyon dolar mı? Yirmi mi? Daha fazla mı? Her halükarda, sadece tahmin edebileceğim rakamlar. Daire çok güzel olsa da, bina gerçekten çok özel. Zarif bir gotik tarzda; böyle bir şey var mı ki? Taksiye indiğimiz anda ferforje kanopi havayı belirledi. Üniformalı kapıcı, mermer lobi, orijinal taç pervazlar... Burası muhtemelen bir asırdan fazla bir süre önce tasarlanmış. Terasta bir gargoylle bile görmüş olabilirim.

"Bu binada personel odası falan yok mu? Varsa, kendimizi oraya kapatmak daha iyi olur."

"Ne?" Rose, ben —neyse ki— hasarsız olan külleri dikleştirirken arkamdan yaklaşarak soruyor. *Hasarsız ve sevgili merhum Algernon amcamın külleriyle dolu değil, şükürler olsun.* "Saçmalama. Sana evindeymiş gibi davranmanı söyledim, evi temizlemeni değil."

"Burayı mahvetmen için bir davet olmadığından eminim." Pencereleli duvarın önündeki parlak konsol masasının üzerinde duran küçük bronz heykelciğe bir bakış attığımda, buranın çocukların ziyaretine alışkın olmayan bir ev olduğunu anlıyorum. Sonra gözümün ucuyla, minik, tombul parmakların masanın üzerinde süründüğünü görüyorum. "Bırak onu," diyorum, bir anlığına anneme dönüşerek. Lulu'nun niyetini anlamak zor değil, çünkü son zamanlarda biraz hırsızlık yapmaya başladı. Bunu yeni bir eve, okula ve ülkeye taşınmanın getirdiği endişeye bağlıyorum; onun yaşında bu değişiklikleri sindirmek zor olmalı. Benim yaşında bile oldukça zorlar ve neden bunu yaptığımı sorgulamama neden oluyorlar, çünkü evet, kendi suçluluk duygumun içinde boğuluyorum. Anne suçluluğu. En kötüsü! Bunu, Henry Moore'a şüpheli bir şekilde benzeyen bir *sanat eserini* cebime atmak için bir bahane olarak kullanacağımı sanmayın.

Bazı (küçük) insanlar gibi değil.

"Sadece bakıyordum." Küçük parmakları heykelden ayrılır ve somurtarak uzaklaşır.

"Tabii ki öyle," diye yanıtladı Rose yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Sadece bakmak tamamen normal."

"Bakmak tamamen normal. Cebine atmak o kadar normal değil," diye mırıldanıyorum Lulu'nun uzaklaşmasını izlerken. "*Onun* kim olduğunu bana tekrar hatırlatır mısın?" Rose'a dönerek, önceki konuşmamızın konusuna geri dönüyorum. "Bu yerin sahibi olan adam, yani?"

"Carson Hayes aile dostumuzdur," diye cevaplar havalı bir şekilde. "Carson Hayes III." Sanki bir iç şakaya ortakmış gibi biraz güler. Tek düşünebildiğim, onun çok yaşlı ve biraz da kendini beğenmiş olduğu. Kim kendini "üçüncü" diye adlandırır ki? Sanırım o öyle diyor, yoksa Rose neden bundan bahsetsin ki? Ama düşüncelerimi kendime saklıyorum çünkü Rose bu aralar garip (yani zengin) çevrelerde dolaşıyor. Ayrıca, adam çok kısa sürede burada kalmamıza izin verecek kadar nazikti, diye kendime hatırlatıyorum.

"Otel konaklamamızı birkaç gün daha uzatmak daha iyi olmaz mı?"

"Ve günde iki kez otelden Lulu'nun okuluna gidip gelmek mi?"

"Pazartesi günü okula başlamadan önce bir daire bulabiliriz."

"Bu çok olası değil, daha çok imkansız."

"Bu çok olası değil, daha çok imkansız."

"Ama bu çok tuhaf, değil mi? Onu tanımıyorum bile, ama burada kalmama izin veriyor."

"Kendi kendine yeten biri olmaktan nefret ettiğini biliyorum, ama bu konuda bana güven. O gerçekten iyi bir adam. Konaklamanın bu kadar kötü sonuçlanacağını bilseydim, geçen sefer şehre geldiğinde seni onunla tanıştıırırdım. Aslında, hayır," diye düzeltir, yüzündeki ifade sertleşir. "Aradığın yerlerin türünü bilseydim, işi bir taşınma danışmanına verirdim."

Bu daha fazla paraya mal olurdu ve o zaten benim için çok fazla para harcıyor. En azından vakıf harcıyor.

"Daire berbattı, ama mahalle fena değildi," diye yarım ağızla karşılık veriyorum.

"Fena değildi mi?" diye tekrarlar, ama aynı tonda değil. "Özellikle neyi beğendin? Binanın dışındaki kaldırımda ceset şeklinde çizilmiş tebeşir çizgisi mi, her köşe başında takılan uyuşturucu bağımlıları mı, yoksa aralarındaki satıcılar mı?"

"Biri *Law & Order*'ı fazla izlemiş." Tanrı biliyor ki, bu hamle şimdiye kadar dizinin bütün bir sezonunu dolduracak kadar dramatik oldu.

"Ve *biri* kendine bu kadar sert davranmamalı," diye karşılık verir. "Bu ne demek oluyor?"

"Bebeğim, sanki biri köpeğini tekmelemiş gibi görünüyorsun. Manhattan şehir merkezine yakın bir yerde kalacak bir yer bulmak için taşınma danışmanları var. Yardıma ihtiyacın olduğunu fark etmeliydim."

"Ben senin sorumluluğunda değilim," diye yorgun bir şekilde cevap veriyorum.

"Hayır, ama sen benim arkadaşımsın," diye karşılık verir ve Lulu'nun "*harika!*" diye bağırmasını araştırmak için odadan çıkar.

Milyon dolarlık manzaraya bir kez daha bakarak, kızımın kıkırdamalarını takip ediyorum... Şu anda bulunduğu odaya, helikopter pisti kadar büyük bir yatağın üzerinde zıplarken.

"Eloise Rose! O yataktan kalk."

"Kıçım yok ki. Sadece ayaklarım var!" Nefes nefese biraz kıkırdayarak, talimatlarımı tamamen görmezden geliyor.

Onu kucaklayıp yere indiriyorum ve göz göze gelene kadar öne eğiliyorum.

"Yatakta zıplamıyoruz," hissettiğimden çok daha sakın bir ses tonuyla söylüyorum.

"Evet, zıplarsınız," diyor, bir elini olmayan kalçasına kaydırarak. "Bazen yetişkinler bile zıplar."

"Beni ne zaman yatakta zıplarken gördün? Hele de bana ait olmayan bir yatakta?"

"Okuldaki arkadaşım Mia, babası ve kız arkadaşının sürekli yatakta zıpladığını söylüyor. Sürekli zıplıyorlar ve yatak odasının kapısını kilitliyorlar ki o da katılamasın. Bazen annesi ve babası da birlikte zıplıyorlar."

"Oh. Peki." Kapının yakınlarından gelen Rose'un kıkırdamasını görmezden geliyorum.

"Bence sen de öyle yapıyorsun anne." Gözleri komik bir şekilde ince çizgiler haline geldi. "Ben evde yokken yatakta zıplamak için bekliyorsun."

"İnan bana, uzun zamandır kimseyle yatakta zıplamadım."

"Sen tek başına zıplıyorsun çünkü sen kötü birisin," diye karşılık verir, kaşlarını çatıp ayağını yere vurarak. "Tüm eğlenceyi kendine saklamak istiyorsun."

Annelik bana bir şey öğrettiyse, o da ebeveynlik kılavuzlarının berbat olduğudur. Hiçbir şey sizi, her şeye bir tavrı ve cevabı olan dört yaşındaki bir çocuğa hazırlayamaz. Hiçbir mantık veya zaman aşımı benim çocuğumda işe yaramıyor, bu yüzden bunun yerine şunu yapıyoruz: bir küçük ateşli çocuk ve bir soğukkanlı tepki. Ve neredeyse her gün bir irade savaşı.

"Tüm eğlenceyi saklamak isteyen anne ben miyim?" diye soruyorum. Lulu başını sallıyor. "Peki, sen de yakın zamanda parka, kaleye, hayvanat bahçesine ve hatta atlıkarıncaya bile yaklaşmayacak küçük kızsın. Ne dersin, Tante Rose?"

"Bence beni bu konunun dışında bırakmalısın. Ayrıca bu yatak odasının senin için çok karanlık olduğunu düşünüyorum, Lu. Her yer koyu mavi. Neden gidip diğer yatak odalarına bakmıyorsun?"

Lulu'nun kaşları, *"Peki, yapabilir miyim?"* der gibi geri çekilir. Onaylayarak başımı sallarım ve o, kendi kendine mırıldanarak uzaklaşır. Ona bakmak için döndüğümde, kapının önünde durur ve yüzündeki sevimli düğme burnu kadar açık olan içsel mücadelesini gösterir. Başını belaya sokmaktan nefret ettiğini biliyorum, ama kendini tutamıyor gibi görünüyor.

"Özür dilerim," diye dönmeden sertçe söylüyor. Ama özür dilemiyor. En azından, henüz değil. Bu noktada, özür dilemek onun için sadece bir kelime. "Sen aslında kötü biri değilsin."

"Özrün kabul edildi."

"Hayır, sen daha çok kötü bir külot gibisin," diye fısıldadı Rose, Lulu ayrılırken, tamamen İngilizce olan bu kelime dilinde tuhaf geliyordu.

"Külotumu bu işe karıştırma."

"Rocco bu aşamaya geldiğinde ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok." Rose başını sallar, gözleri Lu'yu koridorda takip eder. Ama Rocco, onun ve kocası Remy'nin küçük oğlu, şimdiye kadar tanıdığım on sekiz aylık çocukların en tatlı mizacına sahip. O yaştaki çocukları çok tanıdığımdan değil, ama Lulu'dan kesinlikle daha sakın. *Her zaman.*

"Bunun bir aşama olduğundan emin değilim," diye düşünerek cevap veriyorum. "Daha çok bir kişilik özelliği gibi görünüyor. O, kıvrıcık saçlı kız gibi. İyi olduğunda çok çok iyidir, ama kötü olduğunda..."

"Asla korkunç değildir."

"Sadece bazen ebeveynleri için korkunç olur."

"Ama onu başka türlü istemezdin."

"Doğru. Ve haklısın, tavırları berbat olsa da aslında hiç de korkunç biri değil." Eskiden küfür etmeyi pek sevmezdim, ki bu da iyi bir şey.

"İşte bu yüzden dostum, şarap icat edildi." Rose, milyon dolarlık manzaraya sahip başka bir oda olan yatak odasının penceresine doğru ilerledi. "Ve biliyorsun ki, otuz yaşına gelmeden kanseri tedavi edecek ya da milyon dolarlık bir şirketi yönetecek."

"Kesinlikle yeterince kararlı." Bu yüzden, güçlerini iyilik yerine kötülük için kullanmasından biraz korkuyorum.

"Ve o akıllı bir kız." Rose'un bakışları bana kayıyor. "Sanırım yatak zıplatma işinde bir şeyler bulmuş olabilir."

"Çok ince, Rose. Çok ince. Seks hayatım konusuna bu kadar ustaca geçmen beni çok etkiledi."

"Ne seks hayatı?" O sırtır, ben ise sadece başımı sallarım.

"Sanki çocuğum okuldayken biriyle yatakta zıplıyormuşum gibi," diye mırıldanıyorum, örtmece kullanarak.

"Bence nasıl yapıldığını unutmuş olabilirsin. Charles'ın teorisini biliyorsun." Bana anlamlı bir bakış attı.

"Oh, lütfen. Yine mi bu konu. Gözlük takmıyorum çünkü" — sesimi fısıltıya indiriyorum — "çok fazla mastürbasyon yapıyorum."

İnkarımla birlikte, önceki hayatımın canlı bir anı kafamda parıldıyor.

Şeytan yine evde mi, görmek ister misin? Onun şehvetli fısıltısının hayaleti kulağımın etrafında dolanıyor ve gözlerimi kaparsam,

sert vücudunun baskısını ve gözlerinin benim içimi görür gibi bakışını hayal edeceğimi biliyorum. Bazen, onun derin kahkahasını hâlâ duyabildiğimi sanıyorum. İçimde yankılandığını hissediyorum.

"Herkes mastürbasyon yapar." Rose'un eğlenceli sesi beni geri getiriyor.

"Yine de bu, miyopluğun belgelenmiş bir nedeni değil," diye yanıtlıyorum, onun son izlerini silkeliyorum, bir ömür önceymiş gibi görünen ama hala dizlerimin altından beni neredeyse süpürüp götürecek güce sahip olan bir delilik anını.

"Bunun iyi bir teori olduğunu söylemedim," diye karşılık veriyor.

"Genlerimde olduğu için miyopum. Ve popom kayboldu çünkü bir bebek doğurdum. Buna hayat denir."

"Kıçın hala güzel, büyük harfle *G ile* başlayan güzel, ama eminim biraz yatakta zıplamak onu daha da güzelleştirir."

"Öyle mi?" diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

"Evet. Yatakta zıplamak zihin, beden ve ruh için iyidir. Sağlık gurusu olarak bunu bilmelisin. Orgazmlar, hasta olduğunda tavuk çorbası gibidir. Ya da üzgün olduğunda Xanax hapi almak gibidir."

"Ne zamandan beri hap almaya başladın?"

"İyi olduklarını duydum," der omuz silkerek. "Ama ben şarap ve sekse sadık kalacağım."

"Sen de günlük işine sadık kal ve benim seks hayatım hakkında endişelenmeyi bırak."

"Aşk hayatım," diye düzeltir.

"Uzun vadede *birlikte olmak* istediğim birini bulduğumda, her şeyin geri geleceğinden eminim. Son zamanlarda kimse ilgimi çekmedi, elimde değil."

"Son zamanlarda derken beş yılı mı kastediyorsun?" diye sorar Rose alaycı bir şekilde. "Açıkçası, o kadar pratik yapmamışsın ki, düşeceğinden korkuyorum."

"Ne?" Cevabım kahkahalarla titriyor, kafamda böyle bir talihsizlik canlanıyor. "Bununla ne yapacağımı bile bilmiyorum."

"O öyle dedi," diyor, ben yanına yaklaşırken gülerek. "Peki onun cevabı ne oldu biliyor musun?"

Ouch?

"Artık imalı konuşma," diye uyarıyorum, o ağzını açarken.

"Ama sen benim için mükemmel bir fırsat hazırladın." Omuzlarını silkiliyor ve bakışlarını pencerenin ötesindeki ağaçların tepesine çeviriyor. "En azından buradaki manzara önceki yerden daha güzel."

"Çoğu işveren beni kendi başıma bırakırdı," diyorum, yanına yaklaşıp kolumu omzuna atarak. "Benim zıplama alışkanlıklarımı merak etmeyi bırak, onu yapmazlardı."

"Önce arkadaşın, sonra işverenim olmam iyi bir şey, değil mi?" Kendi kolunu da benim belime dolayarak, belime gömüldü ve beni kıvrandırdı.

"Arkadaşlar arkadaşlarını gıdıklamaz!"

"Hayır, ama iyi arkadaşlar birbirlerini korurlar."

"Oh, şimdi derinlere mi iniyoruz?"

"Ciddiyim. Yardımcı olmaya çalışan herkesi, sanki bu bir zayıflık belirtisiymiş gibi nefret ediyorsun. Bana verdiğin tüm yardımları unutmayı seçmişsin gibi. Otobüsü kaçırdığım ve eve gitmek için yeterli Fransızca bilmediğim için Nice'ten Monako'ya arabayla geldiğini hatırlıyor musun? O zamanlar daha arkadaş bile değildik, yeni tanışmıştık!"

"Sadece sınırı geçtim. Yaklaşık kırk dakika sürdü." "Mesele o değil. Beni sadece birkaç saattir tanıyordun."

"Ama seni bırakamazdım," diye cevap veriyorum. "Ebeveynlerimizin gülünç derecede geleneksel İrlanda isimlerine olan sevgisi sayesinde bağ kurduğumuz bir anda bunu yapamazdım." Onun adı Róisín, telaffuzu Row-sheen, benimki ise Fiadh. *Fee-a*. "Ve yardım etmene kızmıyorum, yaptığın her şey için sana minnettarım, benim için yaptıkların benim senin için yaptıklarımdan çok daha fazla."

Çünkü artık, cüzdanları kadar sıkı kalçaları olan zengin kadınlara hizmet eden otel spor salonunda kendimi yıpratmıyorum. *Minimum ücret karşılığında çok uzun saatler* çalışmıyorum. Bu günlerde, Rose'un vakfında çalıştığım için daha çok yoga ve meditasyon dersleri veriyorum. Ve Fransa'ya döndüğümde, çok daha fazlasını yapacağım çünkü kadınların danışmanlık seansları ve hareket dersleri aracılığıyla vücutlarını sevmeyi öğrenmelerine yardımcı olmak için bir sağlık merkezi açmayı planlıyorum. Bununla mücadele etmem ironik değil, bence, kadınların kendilerine ne kadar baskı uyguladıklarının bir kanıtı. Doğru nedenlerle doğru şeyi yaptığımı biliyorum

ve Rose'un bana maddi destek sunması ve şimdiden bir yer ayarlamış olması beni çok mutlu ediyor. Rose bir arkadaşın daha fazlası. Aileden daha fazlası. *Daha çok koruyucu meleğim gibi*. Bana bir iş verdi, eğitimime yatırım yaptı ve hayallerimi gerçekleştirmeme yardımcı olmak için Manhattan'da bir yer buldu.

Tüm annelerin bildiği gibi, sessiz çocuklar tehlikelidir, bu yüzden sessiz bir anlaşma ile odadan çıkıyoruz. O, "Vakfın da önümüzdeki on iki ay boyunca hem personelimizden hem de müşterilerimizden edineceğin deneyimlerden faydalanacağını hatırlatmama izin ver. Bu arada, sadece birkaç saattir tanıdığın bir karmaşanın sorumluluğunu üstlendin." diyor.

"Herkes aynı şeyi yapardı."

"Hayır. Sadece iyi bir insan yapardı. Senin gibi iyi bir insan. Carson Hayes gibi iyi bir insan."

"Carson Hayes III," diye tekrar ediyorum, parmaklarımı konsol masası boyunca gezdirirken adını uzatarak.

"İkiniz de bana karşı çok iyi davrandınız." Her zamanki gibi, Rose hayatım üzerindeki etkisini küçümsemeye kararlı. "Ve bu sadece ben, senin arkadaşın, patron tarafım bir emlakçıyı bu işe koştururken, diğer arkadaşlarımdan birinin tatlı bir dairesini sana ayarlayarak sana yardım ediyorum. Ayrıca, burası mükemmel. Buradan okula sadece on dakika yürüme mesafesinde ve yeni ofisine de beş dakika."

"Çocuğumu Angelina Jolie'nin çocuklarıyla aynı okula kaydettiren arkadaşın olduğunu da unutma. Onun çocuklarının Lycée'ye gittiğini biliyor muydun?"

"Öyle mi?" Omuzlarını silkiyor, pek etkilenmemiş gibi.

"Ve bekleme listesi çok uzun - ücret listesini görmeden önce kontrol ettim çünkü, ah!" Espri dolu sözlerime rağmen, midem rahatsız edici bir şekilde kıvrılıyor. Lulu benim bebeğim ve onun için en iyisini istiyorum, ama ona bakmak benim görevim, Rose'un değil. Ama Manhattan'da bir daire ve Lycée'nin ücretlerini tek başıma ödemem imkansız. Loto kazanmadıkça olmaz. "O daha anaokulunda. Bir yıl devlet okuluna gitmesi yeterli olurdu."

"Biliyorum." Hafifçe omuz silkiyor. "Ama Fransız okulu Lulu için kesinlikle daha iyi olacaktır. En azından tanıdık gelir. Vaftiz kızımı korumaya hakkım var

"Bu benim kötü planımın bir parçası. Fransızca konuşulan bir okul, seni bekleyen her şeyi hatırlatacak. Bu da Amerika'ya aşık olma ve bir ABD şirketi tarafından kapılma ihtimalinin azalması anlamına geliyor." İşaret parmağıyla şakağını hafifçe vurur. "Deliliğimin bir yöntemi var, kızım."

"Kesinlikle Makyavelist," diyorum kuru bir şekilde. "Tabii ki geri döneceğim. Fransa bizim evimiz."

"Güzel. Öyleyse, iki dil bilen bir kızla geri döneceksin." "Aslında, bir taneyle ayrıldım," diye cevap veriyorum, eğlenerek. "Bazen bazen onu satın aldığım mağazaya geri götüreceğimi söylediğimi biliyorum, ama bunun boş bir tehdit olduğunu anlıyorsun, değil mi?" Lulu'nun zaten hiç aldırış etmediği boş bir tehdit.

Rose sadece gözlerini devirir.

"Onun Fransızca'sını evde devam ettirirdim." Rose'un taşınmamızı sorunsuz hale getirmek için gösterdiği çaba biraz utanç verici. Ve benim halletmem gereken tek şey, kalacak bir yer bulmaktı, ama ben bunu da batırdım!

"Artık buna gerek kalmayacak, çünkü onun bu dili konuşan arkadaşları ve öğretmenleri olacak, böylece evde o tuhaf aksanıyla onunla konuşabilirsin."

"Bu dili benim halkım icat etti, biliyorsun. Bu yüzden İngilizce deniyor, anladın mı?"

"İngilizce-şmingilizce." Ama sonra bakışlarında çok özel bir şey parladı. "Ve belki, sadece belki, Lulu kendine seksi bir bekar spor öğretmeni bulur — seksi bir bekar *Fransız* spor öğretmeni."

"Bence dört yaşında bir çocuk flört etmek için biraz küçük."

"Ve belki," diye devam etti, benim alaycı cevabımı görmezden gelerek, "o seksi spor öğretmeni yataklarda trambolin yapmayı sevecektir..."

"Elbette, bir Fransızdan çok bir Amerikalıyla tanışma şansım daha yüksek. Sonuçta, Amerika'dayız."

"Ama sen yıllardır Fransa'da yaşıyorsun ve orada hiç bir Fransızla çıkmadın. En azından benim bildiğim kadarıyla." Çünkü Rose en iyi arkadaşım olduğunda, benim flört günlerim neredeyse bitmişti. "Ve tatlım, bana inan, Fransız erkekler yatakta çok daha iyidir."

"Şey, ben hiç Amerikalıyla çıkmadım..." Bazı Amerikalı erkeklerin yatakta zıplamada üstün olduklarını bilmek kalbimi gizlice biraz hoplatsa da, bu tam olarak bir yalan sayılmaz... "ama aslında bir iki Fransızla çıktım ve yatakta zıplama becerileri o kadar da iyi değildi."

"Birkaç beceriksizle karşılaşmış olmalısın. Ayrıca, çok uzun zaman oldu."

uzun."

"Evet, evet. Muhtemelen nasıl yapılacağını unutmuşumdur. Ama iş, dersler ve annelikle meşguldüm. Bilirsin, tüm o tür şeyler."

"Kulağım kötü bir kelime duydu!" Lulu koridorun sonundaki odadan sesleniyor.

"Ağzınla tekrar etmediğin sürece sorun yok," diye cevap veriyorum.

"Bir randevuya çık. Bir elbise giy, biraz makyaj yap. Saçlarını sal."

"Giydiklerimde bir sorun mu var sanki?"

"Her zaman harika görünüyorsun. Ama her zaman spor kıyafetler giyiyorsun." "Çünkü spor kıyafetler benim iş kıyafetlerim." En azından eskiden öyleydi

Öyle. Manhattan'da çalışmak için biraz daha yetişkin gibi giyinmem gerekecek sanırım.

"Ama sen her zaman giyiyorsun."

"Ayrıca rahatlar," diye omuz silkiyorum. Onun bakışlarının yönünü takip ederek ayakkabılarımı inceliyorum.

"Yine spor ayakkabı mı?"

"Evet, ama leopar desenli," diye biraz savunmacı bir şekilde cevap veriyorum.

"Pes ediyorum." Pes etmek, sinirli bir şekilde başını sallamak anlamına geliyorsa. "Sanırım senin gibi bir popon olsaydı, ben de her zaman koşu taytı giyerdim."

"Uzun popom hakkında bana yalan söylemeni seviyorum." "Oh, kes sesini! Popon aşağı doğru sarkmıyor."

"İkimiz de biliyoruz ki annelik hem sabrımı hem de popomu uzattı."

"Kötü halinle devam et. Hayır, gerçekten, o kendini küçümseyen tavrını dinlemeyi seviyorum."

"Bu numara değil. Bu benim İngilizliğim. Seni takdir ediyorum, Rose." Ve o inatçı ve düşünceli, harika bir arkadaş ve muhteşem bir insan olduğu için, yanağına kocaman bir öpücük konduruyorum.

"Güzel. O zaman beni yemeğe çıkar ve masraflarını şirket hesabına yazabilirsin."

"Şirketin parasıyla seni beslemek mi?" diye soruyorum, ona dönerek göğsüme bir elimi koyuyorum. "Üzgünüm, ama ben o tür bir kız değilim."

"O zaman neden benim arkadaşım oluyorsun?"

5
ÜCRET

"Bu gecelik burada duralım," diyorum sessizce, sayfanın köşesini katlayıp, yıpranmış *James ve Dev Şeftali* kitabını komodinin üzerine koyuyorum.

"Anne, Sponge Teyze mi olmak istersin, Spiker Teyze mi?"

Yataktan kalkıp, bu geceki oyuna hazırlanıyorum: *annemin kafası patlamadan önce kaç soru sorabilirim?* "Sanırım ben kendim olmayı tercih ederim." Ve dostum, bu noktaya gelmem çok uzun zaman aldı. Tam olarak söylemek gerekirse, neredeyse otuz yıl.

"Neden?"

"Öncelikle, James'e değil sana bakabiliyorum."

"Çünkü erkekler kokuyor," diyor, düğme gibi burnunu sevimli bir şekilde buruşturarak.

"Doğru." Ve umarım uzun süre böyle düşünmeye devam eder. "Ve şeftali sevmiyorum. Tüylü kabuğu beni ürpertiyor."

"Anne? Eğer ölürsen, bana kim bakacak?"

"Sanırım huysuz yaşlı Spiker teyze bakmak zorunda kalacak." Yorganı düzeltirken, bebeğime bakamayacak durumda olma ihtimalini düşünmek istemiyorum.

"Spiker teyze sadece kitapta var, aptal!"

"Öyle mi? O zaman sanırım kendine bakman gerekecek. İş bulabilirsin, değil mi? Faturaları ödemek için?"

"Hayır! Ben sadece bu kadar yaşındayım." Eli yorganın altından fırlatarak üç parmağını havaya kaldırdı. "Hayır, bekle." Lulu diğer eliyle avucundan bir parmağını daha çekerek son derece konsantre bir ifadeyle gülümsememi zorlukla bastırdım. "İşte. Artık bu kadar yaşındayım. Dört!"

Birkaç hafta önce dört yaşına girdiğinde bu hatayı yapmak çok kolay. Benim de kaç yaşında olduğumu hatırlamakta zorlanıyorum, ama bunu hala bebek beynine bağlıyorum. Acaba o otuz yaşına *geldiğinde* de bu mazereti kullanabilecek miyim?

"Dört yaşında," diye tekrarlıyorum. "Kesinlikle iş bulacak kadar büyük.

Bulaşıkları yıkayabilirsin. Lavaboya ulaşabilmen için bir tabure kullanarak." "Hayır!" Bu kelime daha çok kıkırdama gibi. "Bulaşık yıkamaktan *nefret ediyorum*

Bulaşık yıkamaktan nefret ediyorum."

"O zaman ölmemeye dikkat etsem iyi olur." Eğilip dudaklarımı onun başına bastırdım.

"Anne? Bu evde bu *kadar* çok yatak varken neden aynı yatağı paylaşmak zorundayız?"

"Yatak paylaşmak zorundayız," diye düzeltiyorum, yorganı onun küçük vücuduna sarıyorum.

"Aynen öyle!" diye cevaplar, avuçlarını tavana doğru kaldırarak. Çocuğum biraz dramatik. "Neden paylaşmak zorundayız?"

"Öncelikle, Goldilocks, bu yatak dışında sadece beş yatak var ve..."

"Ben Goldilocks değilim," diye gülerек cevap verdi. "Saçım kahverengi, senin gibi altın sarısı değil."

Altın rengi, sarıdan kesinlikle daha iyi, ki o da geçmişte böyle tanımlamıştı. Ama benim saçlarım sarı olmadığı gibi, Lulu'nun saçları da kahverengi değil ve elimi başının üzerinden gezdirdiğimde, ipeksi saç telleri lamba ışığında parıltıyor. Saçları kahverengiden çok daha fazlası.

"Senin güzel saçların kestane rengi, bal rengi, karamel rengi ve her türlü renkten. Ayrıca, gerçekten tertemiz. Dinle." Uçlarını ovarken cırtlak bir ses çıkarıyorum ve onun kıkırdaması daha da derinleşiyor.

"Saçlarım tertemiz değil ve karamelden yapılmış da değil!"

"Toffee renginde." Derin bir nefes alıp ekliyorum, "Toffee kadar da güzel kokuyor. Dikkatli olsan iyi olur. Uykumda onu yiyebilirim ve o zaman okula kel kafayla gitmek zorunda kalırsın."

"Okula kel kafayla gidemem! Kurdelelerimi nereye takacağım?"

Sen aptalsın anne."

"Evet, çok aptalım."

"Ve bu yatağı seçtiğin için de aptalsın." Küçük parmağıyla yanındaki yatağı dürtüyor.

"Ne önemi var, Prens Toffelocks? Yüz yataklı bir şatoda yaşıyor olabilirdik ve sen hepsini denesen *de* geceleri yine benim yatağıma girerdin." Lulu, yanlarını gıdıklarken kıvranmaya ve kıkırdamaya başlar, ama yine oyuna kandırıldığını hatırlayınca dururum.

"Çünkü uykulu kollarım seni özlüyor," diye cevaplar ve kollarını boynuma dolayarak sarılır. Tanrım. Kim böyle bir iltifata karşı koyabilir ki? "Ama neden bu odada uyuyoruz?" Elini perdelerle doğru uzatır; tuğla duvara bakan pencereyi gizleyen perdelerle. "Sabahları güneş ışığını ve kuşların cıvıltılarını görebileceğim bir odada uyumak istiyorum."

Suçluluk duygusunu görmezden gelmek zor. Rose'un ısrarına rağmen, kendimizi evimizdeymiş gibi hissediyoruz. Çantalarımızı personel odasına taşıdım, nedenini tam olarak, yani kesin olarak söyleyemesem de. Bu odada kalmak, her sabah okula gitmeden önce Lulu'yu aramamı engellemiyor. Rose'un "den" dediği odada televizyon izlemiyoruz da değil. Den'de değilsek, muhteşem mutfak kullanıyoruz. Ama bir şey, diğer beş çok daha lüks yatak odasından birinde çantalarımızı boşaltmamı engelledi. Sanki pahalı bir otelde kalıyormuşum ve faturayı ödeyemeyeceğimi tahmin ediyormuşum ya da yemeğimi ödeyemeyecek kadar fakir olduğum için mutfakta bulaşık yıkamak zorunda kalacağımı tahmin ediyormuşum gibi.

Dediğim gibi, mantıklı değil, ama işte buradayız.

"Eloise Rose, büyükbaban senin hakkında ne derdi biliyor musun? Şampanya zevkin var ama bira cebin var." En azından, komik bir şekilde, bana zengin bir erkek arkadaş bulmamı tavsiye ederken böyle derdi.

"Bira iğrenç. Ben sadece limonata severim." "Ama ona da izin yok."

"Büyükbaba bana verdiğinde içebilirim. Bu kokuşmuş yatak odasını sevmiyorum." Kollarını göğsünde kavuşturdu, alt dudağı aşırı derecede somurtkan bir şekilde dışarı çıkıntı yaptı.

"Burada uzun süre kalmayacağız." Gerçi iki haftadan biraz fazla süredir buradayız. İki hafta içinde Lulu çok uyum sağladı, özellikle okulda. Sanırım bu, Rose'un onu Fransızca konuşulan bir okula yerleştirmekle haklı olduğunu kanıtlıyor.

. Neyse ki Lulu, arkadaşlarının ebeveynlerinin kim olduğundan çok, bir seferde ağızlarına kaç tane jelibon sığdırabildiklerinden etkileniyor.

"Eh, bu odayı sevmedim."

"Tamam, yavru köpek değil. Yavru köpek, köpek yavrusu demektir." Cümle ağzımdan çıkmadan hatamı fark ettim.

"Oh! Yavru köpek alabilir miyiz? Lütfen?" Sanki küçük bir dua yardımcı olacakmış gibi ellerini birleştirir.

"Bu konuyu daha önce konuştuk. Yavru köpek alamayız. Henüz alamayız.

Sen büyüyene kadar olmaz."

"Ama ben büyüdüm, hatırladın mı? Bir yaş daha büyüdüm," diye hatırlatıyor bana, işaret parmağını uzatarak.

"En az dört yıl daha büyümelisin. Anlaşma böyle." Ve umarım o zamana kadar bir köpek alabilecek durumda oluruz ya da onun öncelikleri (yani takıntısı) değişir.

"Peki, bu çok kötü." Kaşlarını çatarak, yine yorganın üzerinde kollarını kavuşturur.

"Anlamadım?" Nedense annemin sesi ağzımdan çıkıyor, ve bu ilk kez olmuyor. "Tanrı'nın yeşil dünyasında böyle bir kelimeyi nereden duydun?" Büyük tüylü olanları mı? Bunu benden duymadı. En azından duymamış olmasını umuyorum. O etrafta olduğunda genellikle çok daha dikkatli davranırım.

"Okulda duydum. Ve gerçekten berbat bir şey – bu yatak odası da öyle. Çok büyük, kıllı bir şey gibi berbat!"

"Ne bildiğini gösteriyor," diye cevap veriyorum, konuyu başka yöne çekmeyi tercih ediyorum çünkü Lulu, bu cümleyi kullanmasını istemediğimi bildiği halde, çok daha utanç verici bir yerde tekrar kullanacak kadar kurnazdır. Mesela okul müdürünün önünde ya da alt kattaki kibirli yaşlı bayanın önünde; asansöre bindiğinde selamımı asla karşılık vermeyen, sadece ikimize de burun kıvıran kadın. "Çünkü bu oda mutfağa en yakın oda ve yarın Cumartesi. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Krepler!"

"Aynen öyle. Kahvaltıda krep. Ve yatak odamız mutfağa en yakın oda olduğu için, o krepleri rekor sürede yiyeceğiz

zaman içinde yiyeceğiz."

Küçük yüzü buruşuyor. "Onları mutfakta yiyeceğimizi söylemiştin, değil mi?"

"Sadece daha yakın olduğumuz için daha çabuk yiyeceğiz demek istedim." "Yine de güneşin doğuşunu görmek istiyorum."

"O zaman belki terasta yiyebiliriz, ama sadece hemen uyursan." Çocuğumun lüks içinde yaşamaya alışmasını istemiyorum, ama ona Central Park manzaralı terasta kahvaltı mı vereceğim? *Çünkü bu mantıklı.* "Uyku zamanı. Sıcak battaniyenin içine gir, ben de hemen gelirim."

"Gece şarabını içtikten sonra mı?"

Duraklıyorum, dilimin ucunda inkar var. Ama neyse, uzun ve stresli bir haftanın sonunda bir iki kadeh mumya ilacı içtiğim için kimse beni yargılayamaz.

"Evet, bir kadeh şarabımı içtikten sonra yatmaya geleceğim. İyi geceler, tatlım."

"Bana küçük kremalı pasta dediğinde daha çok hoşuma gidiyor," diye mırıldanır ve diğer tarafa döner.

"İyi geceler, prenses kremalı pasta," diye fısıldayarak odadan çıkarken ışığı kapatırım.

Mermer tezgahları ve şık kiraz ağacı dolapları olan tasarımcı mutfağına girerim ve devasa Subzero buzdolabından sekiz dolarlık beyaz şarabımı çıkarırım.

Mutlu cumalar bana, diye düşünüyorum ve bardağıma bolca şarap döküyorum. Ve eğlence burada bitmiyor, çünkü bu altın balık akvaryumu gibi şarabın yanı sıra, uzun ve keyifli bir banyo da yapacağım. Parmaklarımı ve ayak parmaklarımı buruşturacak türden bir banyo. Dekadansın doruk noktası; mumlar ve şarap eşliğinde bir banyo!

Ah, bu günlerde beni heyecanlandıran şeyler...

Lulu'nun yatak odasından daha fazla soru sormak için çıkmayacağından emin olmak için mutfakta yeterince uzun süre takılıyorum ve sonunda uykuya daldığında şarap kadehim üzücü bir şekilde boşalmış oluyor. İlk kadehin her zaman bu kadar çabuk bitmesi, hayatın birçok gizeminden biri gibi görünüyor. Gözlüklerimi çıkarıp, koltuğumun altına ortak sahip olduğumuz iPad'i sıkıştırıp, kendi kendime koyduğum yasak bölgeye, yani daireye doğru ilerlerken, hafta başında iki şişe almadığım için biraz hayal kırıklığına uğruyorum.

iPad'i kolumun altına sıkıştırıp, kendime yasakladığım bölgeye doğru ilerlerken biraz hayal kırıklığına uğruyorum. Başka bir deyişle, daireye.

Hizmetçi odası ihtiyaçlarımızı gayet iyi karşılıyor, diyorum kendime, ve bu ilk kez değil. Kraliçe yatak, şifonyer ve komodin için yeterince büyük. Küçük bir koltuk ve küçük bir giyinme odası var, şu anda valizlerimizi orada tutuyoruz. Ama banyo söz konusu olduğunda, "yetersiz" kelimesi bile yetersiz kalıyor. Küçük ve daha çok bir süpürge dolabına benziyor. Yerden tavana kadar uzanan metro fayansları muhtemelen son moda oldukları zaman takılmış, ancak yeşilin hiç moda olduğunu sanmıyorum, tuvalet, lavabo ve duş ünitesi de Pepto Bismal pembesi. Küvet olsa bile, bir kız bu renklerle çevrili bir ortamda rahatlayamaz. Buna karşılık, ana süitin banyosu, Monako'daki *L'Hôtel du Loup'un* platin süitine rakip olabilir. Karanlık ve erkeksi L şeklindeki bu alan, çift lavabosu ve parti yapmaya yetecek kadar büyük duşuyla lüksü yansıtıyor. Ancak odak noktası, doldurulduğunda su çeneme kadar gelen, çok derin bir ayaklı küvet. Dairede başka küvetler de var, tam olarak dört tane, ancak bunlar mermer yüzeyleri ve zengin siyah ve altın rengiyle ana banyo kadar lüks banyolarda değil. Ayrıca, diğer küvetlerin hiçbirinde kenara dokunmadan bacaklarımı uzatamıyorum.

Sanki su bulutunun üzerinde yüzüyormuşum gibi.

Dün öğle arasında bir dolarlık mağazadan aldığım birkaç mumu yakıyorum ve küvet dolmaya başladığında ışıkları kapatıyorum. Carson Hayes III'ün şık görünümlü banyo tuzunu biraz kullanmamın sakıncası olmayacağından eminim.

"Bergamot ve nane," etiketinden yüksek sesle okudum. *Muhtemelen eklem iltihabına iyi gelir*, diye düşündüm, kapağı açıp akan suya makul miktarda döktüm. Hemen köpükler oluşmaya başladı. "Ne kadar dekadent, Bay Hayes," boş odaya daha çok onaylayarak, azarlayarak fısıldadım.

Hiç tanışmadığım bir adamın evinde kalmak ne kadar garip olsa da, burada yaşayarak onu bir şekilde anladığımı hissediyorum. Tabii, sıradan bir insanın anlayabileceği kadar, çünkü zenginler ayrı bir tür. Yani, kim bu kadar muhteşem bir evin sahibi olur

ve burada yaşamayan biri olabilir ki? Daha da güzel bir yerde mi yaşıyor? Böyle bir yer var mı ki? Rose'un tahminine göre, onun gezgin bir ruhu var, ki bu da onun düzgün bir işi olmadığını romantik bir şekilde ifade etmek gibi geliyor. Muhtemelen buna ihtiyacı olmadığı için; bu daireye bir bakışta onun eski bir servet sahibi olduğunu anlıyorum.

Ama Carson Hayes III aynı zamanda başka birçok şey de. En azından benim çıkarımlarıma göre. Benden oldukça yaşlı, zevkli ve kültürlü bir adam. Kendine bakmaktan zevk alan bir adam. Ve bunda yanlış bir şey yok. Kıyafetleri zamansız ama abartısız; dolabına bir göz attığınızda, nötr ve tek renk tonlarında özel dikim takım elbiseler, kaşmir kazaklar ve brogues ayakkabılar görürsünüz.

Vücuduna özen gösteriyor; spor yapıyor. Belki koşuyor. Hangi sporu yaparsa yapsın, pahalı koşu ayakkabılarıyla yapıyor. Koridordaki dolapta birkaç çift iyi kullanılmış ayakkabı var. *İlgilenirseniz, numarası 11.* Ve numara demişken... Sanırım o, bu konuda şanslı. Ya da hayalperest. Her neyse, ekstra büyük prezervatifler sipariş ediyor ve yatak odasındaki dolapta küçük bir stok tutuyor. *Belki özel indirimden almışlardır?*

Ama bu adam kibar, sofistike ve mutfak dolabındaki temel gıda maddelerinden banyosundaki lüks ürünlere kadar güzel şeyleri seven biri.

Bu arada...

Banyoyu açık bırakıp yemek odasına kısa yoldan gidiyorum, çünkü onun bir bardak değil, bir şişe sipariş eden ve hesabı ödemekte ısrar eden türden bir adam olduğunu da biliyorum. Hesabı bölüşmeyi önerecek kadar beceriksiz biri değil. İçki dolabına bir bakış —viski, konyak, votka, cin, her birinden birkaç şişe ve hepsi lüks markalar—bana Bay Hayes'in cömert olduğunu gösteriyor. Ya da alkol sorunu var.

Eminim ki ilki. Çünkü cömertliğin tanımı, yabancıların evinde kalmasına izin vermek değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Bu yüzden, yirmi yıllık Macallan'ından bir yudum almamın onun için sorun olmayacağından eminim.

Viski'nin topraksı dumanını içime çekerek, Carson Hayes III'ün önemsiz şeyleri dert etmediğini bilmenin rahatlığıyla banyoya geri dönüyorum. Aslında, yatak arkadaşı parmağını kıkına soktuğunda bile

biliyorum, biliyorum; bu hafta biraz fazla meraklı davrandım, ama adamın seksi zamanlar için ayrılmış bir çekmecesini var.

Biliyorum, biliyorum; bu hafta biraz fazla meraklı davrandım, ama adamın seksi anlar için ayrılmış bir çekmecesini var.

Bu da onun erkek gibi bir erkek ve kendi cildinde gerçekten rahat biri olduğuna inanmamı sağlıyor. Kesin olarak emin olamıyorum ama bence o eşcinsel olabilir. Belki biseksüel? Ama kesinlikle cinsel açıdan maceracı.

Küçük kütüphanede dolaşırken, raflardaki kitapların sırtlarını yeniden incelerken vardığım son sonuç, onun en az elli yaşında olduğu.

Odyssey.

Batı Cephesinde Yeni Bir Şey

Yok. Bir Arkadaşa Mektuplar.

Inferno, Canto 26.

Cicero; Hayatı ve Zamanı.

Bunların hepsi yaşlı adamlar hakkında kitaplar. Yaşlı adamlar muhtemelen yaşlı adamlar hakkında kitaplar okurlar, değil mi? Mantıklı geliyor. Yaşlandıkça, kendi çevreleri dışındaki şeylerden daha kolay rahatsız olurlar. Çağdaşları (yani yaşlı adamlar) hakkında okumak muhtemelen onlara bir dereceye kadar rahatlık sağlar.

Banyoya geri dönüp, bardağımı uygun bir şekilde yerleştirilmiş dört yapraklı masanın üzerine koyduktan sonra, açık lavabonun altından ustaca sarılmış havlulardan birini aldım. Muhtemelen sadece gösteriş için oradalar, ama neyse.

Rose'un bana tavsiye ettiği emlakçıdan bir mesaj geldi. Banyo dolmaya devam ederken, bağlantıyı açtım ve potansiyel dairelerin listesini incelemeye başladım.

Çok pahalı.

Çok

gösterişli.

Çok uzak ve çok pahalı.

Kesinlikle hayır!

Bu herif beni zengin sanıyor galiba. Belki de yeni iş arkadaşım Bethany'nin yardım teklifini kabul etmeliyim. New Yorklu birinin görüşü faydalı olabilir. Yani, Rose'un şirket profilinden ve Fransa'nın en zengin adamlarından biriyle evli olduğundan etkilenmemiş bir New Yorklu.

Rose'un şirket profili ve Fransa'nın en zengin adamlarından biriyle evli olduğu bilgisiyle gözleri kamaşmamış bir New Yorklu.

Bana sorarsanız, Google'ın cevaplamaşı gereken çok şey var.

Banyo neredeyse hazır, odayı buhar ve bergamotun acı-zengin kokusu doldururken ben kıyafetlerimi çıkarıyorum. Saçlarımı başımın üstüne topluyorum ve musluktan son damlalar akarken küvete giriyorum.

"Ooh! OW! Sıcak! Ve... " Sıcak su neredeyse kulaklarıma kadar ulaşacak şekilde aşağı kayıyorum. "Tamamen, tamamen mutluluk."

Uzun bir hafta içinde uzun bir gün oldu. İşimi sevmediğimden değil, ama diyetisyen Marta'nın yanında staj yapıyorum ve bu çok zorlu bir öğrenme süreci.

Musluğu çevirip iPad'imi alıyorum, dünyada neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum. Ayrıca bardağımı da alıyorum, viskinin dumanlı tadının dilimde yayılmasının tadını çıkarıyorum. Birkaç e-posta okuyorum, BBC haber uygulaması aracılığıyla memleketimden haberleri takip ediyorum, sonra da sosyal medyayı boş boş geziyorum. Çok geçmeden yeni bir flört uygulaması reklamı çıkıyor.

Ve bizim telefonlarımızın bizi dinlemediğini söylüyorlar. En azından Rose öyle iddia ediyor. Komplo teorisyenlerinin giydiği folyo şapkalarından takmayacağım ama telefonlarımız bizi dinliyorsa, daha iyi iş çıkarmaları gerekiyor çünkü Charles ile bir öğleden sonra geçirdikten sonra bana eşcinsel arkadaşlık sitelerinin reklamlarını göstermekle boşa para harcıyorlar.

Hepiniz paranızı boşa harcıyorsunuz, diye düşünüyorum içimden, herkesin son zamanlarda bildiği arkadaşlık şirketi E-Volve'un reklamında yer alan yakışıklı erkeğin resmini geçip giderken. Reklamda kullanılan modeli düşünerek resme geri dönüyorum. Oldukça yakışıklı. O kadar yakışıklı ve çekici ki, eğer bir mastürbasyon koleksiyonum olsaydı, onu kesinlikle eklerdim.

Bir rub hub. Bir spank bank. "Özel yalnız zamanlarımda" tamamen nesneleştirmek için çekici erkeklerin resim ve videolarından oluşan bir koleksiyon. Kıkırdayarak gülüyorum çünkü böyle bir koleksiyonum olsaydı, bu iPad'de gizlice *"yapılacaklar listesi"* olarak etiketlerdim. Çünkü o koleksiyon, yatmak isteyeceğim erkeklerle dolu olurdu.

En azından sanal olarak.

Çünkü benim seks hayatım şu sıralar böyle; sanal. Ya da daha doğrusu, yok denecek kadar az. Ve bu benim tercihim olsa da, bekar bir ebeveynin uyanma, besleme ve oyun zamanları arasında, iş ve dersler, okula bırakma, alma, ödevler, bale, yüzme ve piyano dersleri ve... ve... ve... bitmek bilmeyen bir liste arasında nasıl flört ve seks için zaman ayırabileceğini gerçekten bilmiyorum. *Ve devam ediyor.* Çoğu tek ebeveyn, günün sonunda dişlerini fırçalamak için bile enerjisi kalmıyor, randevuya hazırlanmak bir yana.

Sanırım söz konusu rub hub için seksi erkeklerin bir koleksiyonunu derlemek de anlamsız olurdu, çünkü meşgul olduğumda zihnim tek bir yöne doğru gidiyor. Kendime. Ve bu da doğrudan Saint Odile'e ve bana hayatımın en ateşli gecesini yaşatan adama gidiyor. Gözlerimi kapatıp elim bacaklarımın arasına kaydırduğımda gördüğüm onun yüzü. Hayal ettiğim, vücudumun üzerinde onun vücudunun ağırlığı ve kulağımda duyduğum onun boğuk sesi. Gerçek ya da hayali, başka hiç kimse beni bu kadar etkilemiyor.

Neredeyse onun adını bilmek istiyorum. O gece birbirimize ilk isimlerimizle hitap etseydik ya da kapıdan çıkmadan önce ehliyetine gizlice bir göz atsaydım.

Ya da olmasa. Çünkü o zaman benim masaj merkezim onun sosyal medya paylaşımlarını takip eder, son paylaşımındaki kızın arkadaşı mı yoksa kız arkadaşı mı olduğunu analiz ederdi.

Birkaç dakika daha bu konuyu düşündükten sonra, bu akşamı anmak için havamda olmadığım belli oluyor. Bunun yerine, banyoda uzanıp uzanıyorum, cildim gülünç derecede buruşuk hale gelene ve viskim cam bardağın dibinde bir damla kalana kadar birkaç kez sıcak su ekliyorum.

Şarap, viski ve sıcaklığın birleşimi, uzuvlarımı lezzetli bir şekilde gevşetiyor ve zihnimi hoş bir şekilde kaygısız hale getiriyor. Sarhoş değilim; bir kadeh şarap ve bir yudum viskiyle sarhoş olamam. Tamam, bir *büyük* kadeh şarap ve makul miktarda viski içtim, ama sadece biraz çakırkeyifim. Ama yarın okul var gibi bir durum yok ve ben on sekiz yaşından büyüğüm. Ayrıca, ön kapı kilitli ve çocuğum tatlı tatlı uyuyor. Kimse tost makinesine çatal sokmayacak, blender'a oyuncak ayı koymayacak ya da aile boyu küveti kullanarak birdenbire Picasso olmak gibi bir dürtü hissetmeyecek.

poposu kremi olarak kullanıyorlar. Her şey olması gerektiği gibi, bu yüzden anne biraz rahatlamak isterse, burası tamamen güvenli bir yer.

Ta ki ayak sesleri duyana kadar.

Küçük çıplak ayakların patırtıları değil, ağır, erkeksi ayak sesleri.

Bir yönü ve amacı olan ayak sesleri. Bu tarafa gelen ayak sesleri.

Oh, lanet olsun!

Odadaki buhara rağmen kollarımdaki tüyler diken diken oldu, hafif sarhoşluktan aniden paniğe kapıldım ve birden fazla şekilde ayıldım.

Hızla kendimi yukarı çekip ellerimle küvetin kenarını kavradığımda, su küvetin kenarından taşıyor. Bir ses duyduğumda kalbim bir an duruyor ve sözleri anlayamıyorum ama ses kesinlikle erkeksi. Ayrıca telefonda konuşuyor gibi görünüyor. Ya da kendi kendine konuşuyor.

Küvetin kaygan yüzeyinde parmaklarım kayıyor ve dışarı çıkmaya çalışırken yarısı suya batmış halde kalıyorum ve öksürüyorum. Sonra fark ediyorum ki, bu kişi her kimse, şu anda ana yatak odasında. İlk aklıma gelen düşünce *bir hırsız* olduğu, ama yatak odasının kapısı kapanırken pek de sessiz davranmıyor. Kesinlikle kapanıyor.

Tamam,
çarpıyor.

Kahretsin!

Oh, kahretsin!

Çıkayım mı?

İçeride kalmalı

miyim?

Boğulma tehlikesi olacak kadar eğilmeli miyim?

İhtiyacın olduğunda pipet nerede bulunur ki? Hepsi kaplumbağanın suçu. İhtiyacın olduğunda pipet asla ortalıkta olmaz!

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, bunun bir hırsız değil, evine dönen bir adam olduğunu fark etmeden önce.

Yatak odasına.

Muhtemelen banyosuna.

Lütfen, Bay Hayes, işlemek zorunda değilsiniz!

Karar vermeden, elim içgüdüsel olarak havluma uzanır ve banyo kapısı aniden gıcırdayarak açılır. Işık odayı doldurur ve ben göğüslerim küvetin kenarına sıkışmış ve

kolumu uzatmış halde donakalıyım. Gözümün ucuyla, siyah, beyaz ve ten rengi bir silüet banyonun bir ucundan diğer ucuna geçer.

Siyah, beyaz ve ten rengi bir beagle değil. Bir adam. Koyu renkli takım elbisesinin pantolonundan gömleğini çıkarırken, telefonunu kulağına ve kaldırdığı omzuna sıkıştırmış bir adam. Saatini, sonra da kol düğmelerini çözmeye başlar ve her ikisini de makyaj masasına bırakır, neredeyse hiç bakmadan. Bu da iyi oldu, çünkü ayna! Kendimi zar zor görebildiğim bir ayna. Ve aman Tanrım, Carson Hayes III elli yaşında bir adam değil. Kendimi onun yönüne doğru gözlerimi kısarak bakarken buluyorum, yaşını otuz beş civarında tahmin ediyorum. Ve profili sanki mermerden oyulmuş gibi görünüyor.

Tabii ki...

Belki Carson Hayes o yaştaki erkekleri seviyordur ve bu onun erkek arkadaşıdır? Öyleyse, zevkini onaylıyorum. Erkeklerinde Wall Street titani görünümünü sevdiği açık. Sonra, o derin duş kabinine girip gözden kaybolurken, sesi sert yüzeylerden yankılanırken, biraz konudan saptığımı fark ediyorum.

"Bu, tüm hafta sonumu mahvetti." *Amerikalı mı? Neden bu beni şaşırtıyor?* "Eve yeni geldim." *Yani muhtemelen Carson Hayes'in erkek arkadaşı değil, kendisi mi?* "Uçuş yön değiştirildi. Evet, birçok açıdan tam bir baş belası." Derin kahkahası odada yankılanıyor. "En azından hafta sonu şehirde olacağım."

Ardından gelen şelale gibi su sesi, sözlerinin geri kalanını bastırdı, ki bu da iyi oldu, çünkü ne, ne, ne? Bütün hafta sonu mu?

Evini ödünç verdiğini hatırlamaması yeterince garip, ama Tanrı aşkına, onun küvetinde çıplak halde bulunmamalıyım! Buradan çıkmam lazım, yoksa...

Lanet olsun!

Bir kez daha banyoyu boydan boya geçiyor — bu gidişle adam fayanslarda delik açacak — duş ile kapı arasında durup, hala telefonunu elinde tutuyor. Ve gömleğini de.

Birinci ve ikinci Carson Hayes'in üçüncü kadar kaslı olup olmadığını merak ediyorum, çünkü 3.0 versiyonunun omuzları ve pazıları çok etkileyici. Ayrıca, sadece kör bir kızın fark edemeyeceği bir poposu var.

Kalın, diye ekliyor zihnim gereksiz bir şekilde. Evet, hala gözlerimi kısıyorum, ama sonunda oluşacak kaz ayaklarının buna değeceğinden eminim.

Tek eliyle kemerini çözüyor, sonra pantolonunun fermuarını açıyor ve bir sihirbazın masa örtüsü gibi pantolonu ortadan kayboluyor. Tonlu baldırlarının uzun çizgisi ışıhta neredeyse bronz renginde ve siyah boxer şortundaki şişkinliğe bakılırsa, doğru beden prezervatif satın alıyor.

"Evet, farkındayım." Sesi dikkatimi tekrar konuşmasına çeviriyor. Ve kaşlarını çatmasına.

Ben de farkındayım. Aniden çok sıcak hissettiğimin farkındayım. Ama lütfen, ne kadar hoş görünsen de, lütfen, lütfen git. Banyodan çıkıp kaçmama izin ver, beni görmeden önce, ikimizin de rahat hissedeceği ölçüden daha fazlasını görmeden!

Sanki yalvarışımı duymuş gibi, düzgünce katlanmış havlulardan birini alır ve yatak odasına geri döner. Ama banyodaki su, hareketimle birlikte hafifçe çalkalanacak zaman bile bulamadan, o geri döner.

Zavallı yer karoları...

Durun. Adam çıplak.

ÇIPLAK!

Ve profilden. Ve bugün 1100. kez adını boş yere kullandığım için özür dilerim Tanrım, ama tatlı bebek İsa, bu adam çok iyi bir vücuda sahip. O kadar iyi ki, penisler dağıtılırken sıranın en başında duruyordu galiba. Ya da belki de sıranın en arkasında duruyordu ve kendisine ayrılan miktarın yanı sıra o gün kalanların hepsini aldı. Ve sana söyleyeyim, o gün çok fazla kalan vardı.

Miyopi canı cehenneme; bunu görmek için miyop gözlerimi kısmam gerekmiyor.

Ama ani hareketler yapma, Fee, yoksa mega penis yaklaşabilir.

Ellerini küvete geri sok ve o duşa girene kadar bekle, sonra harekete geç.

Ve ben de öyle yapıyorum, ve o bir kez daha ortadan kaybolduğunda, duş kapısının açılıp kapanma sesi duyuluyor ve ben hiç vakit kaybetmeden yukarı tırmanıyorum. Meğer bu bir hataymış, çünkü o, büyük duş taklitçisi, karşımda beliriyor, ama bu sefer mermer lavabonun üzerindeki aynaya bakıyor ve gözleri telefonunda bir şeyler yazarken.

mermer lavabonun üzerindeki aynaya bakıyor, gözleri telefonunda bir şeyler yazıyor.

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, aşağıya bakarsam, çizgi filmlerdeki gibi kaçmaya çalışıyormuş gibi görüneceğinden eminim. Ama bu, ellerim küvetin kenarlarını kavrarken, vücudum yarısı suda yarısı sudan çıkmış halde dururken, içinde bulunduğum durumun en az saçma yönü olmalı. Ama pozisyonum bile beni büyük bir hayranlıkla bakmaktan alıkoymuyor.

Arkadan görünüşü... muhteşem.

O, hayata geçmiş bal rengi mermerden oyulmuş bir Zeus heykeli gibi. Deltoid kasları, latissimus dorsi kasları ve oblik kasları... Lisansım için saatlerce çalışmam sayesinde yarım düzine kasın adını daha sayabilirim. Ama ona klinik bir örnek olarak bakmıyorum, gözlerim onu yiyip bitiriyor. Ve incelemem muhtemelen birkaç saniye sürse de, o an sonsuz gibi geliyor, bakışlarım bir kez daha o sıkı kürelerin üzerinde dolaşıyor, sonra güçlü omurgasının çizgisine ve geniş omzuna doğru tırmanıyor... aynada bakışlarının benimkilerle buluştuğu yere.

Fudge knuckles.

Siktir git.

Oh, siktir!

Bu hiç iyi değil.

6
ÜCRET

OH ADAMIM, şu gözlere bak.

Neden şok değil de eğlenceyle dans ediyorlar?

Körlemesine havlumu almaya uzanırken paniğe kapılıyorum ve havluyu masadan düşürüp ulaşamayacağım bir yere atıyorum. İlk önce şok yaşıyorum, ardından hemen onun iyi dostu dehşet geliyor, utanç da arkadan geliyor ve beni tekrar suya düşürüyor. *Sanki bir orka atlayışına layık bir sıçrama ile.* Küvetin kenarında makyajımı silmek için kullandığım muslin bezi alıyorum, yere düşürdüğüm boş viski bardağına hiç dikkat etmiyorum. Küçük kumaş parçasını aceleyle göğüslerime bastırıyorum, ama ön kolumla göğsüme sıkıca tutturmuş olsam da, tam olarak örtüldüğünü söyleyemem.

"Bir insanın rahatlamasına yardımcı olacak sıcak bir banyo kadar iyi bir şey olmadığını düşünüyorum."

"Anlamadım?" Cevabım hemen gelmiyor, ama aynada onun yüzünde neredeyse hiç görünmeyen bir sırıtış varken, benim cevabım çok *annevari geliyor.*

"Sıcak bir banyo ve birkaç parmak." Dönüp makyaj masasına yaslanır ve geniş göğsünü kollarını kavuşturur, gergin kasları uzar ve esner. Bir tür zırh gibi görünen, keskin ve sivri uçlu oblik kasları...

Odaklan, kadın.

Hayır, *ona* değil!

Gözlerin yorgunluktan yerinden çıkmadan önce, önündeki duruma odaklan.

Bekle. Az önce dediği şey...

"Affedersiniz, şu anda mastürbasyondan mı yoksa viskiden mi bahsediyorsunuz?" Bardağa bakmak istiyorum, ama

Onun bakışlarından gözlerimi alamıyorum. Tamam, yalan söylüyorum. Bakışlarımı tamamen farklı bir yere yönlendirmek istiyorum, ama bu yardımcı olmaz ve sadece daha fazla bakışmaya teşvik eder.

"Kibarlık olsun diye viski demek istediğimi varsayabiliriz."

Ve, aman Tanrım, bu adamın sesi viski reklamlarında anlatım yapıp, kasalarca viski satabilecek türden. *Pürüzsüz. Erkeksi. Cazip.* Belki de bu yüzden sesi bana tanıdık geliyor. Belki de onun çalışmalarını duymuşumdur.

"Yeni tanıştığın kadınlarla mastürbasyon hakkında konuşma alışkanlığın var mı?"

"Bu konunun ne kadar sık gündeme geldiğini bilsen şaşırırsın."

Yukarıdan bahsedilince, bakışlarım elbette aşağıya kayıyor. Sıcak bir banyoda insan güneş çarpması geçirebilir mi? Çünkü bence benim sorunum bu olmalı.

Benim sorunum ne?!

"Lütfen başka bir şey söyleme." Aceleyle gözlerimi elimle kapattım. "Bu çok uygunsuz bir konuşma." Katıldığımı inanmadığım bir konuşma. "Ve lütfen kendini ört."

"Sen örtünmüyorsan bu pek adil olmaz. Gerçi bazı hediyeler paketlenmek için değildir."

"Ben hediye *değilim*."

"Tanımlarımız farklı."

"Bu çok saçma," diye kekelemeye başladım. "Burada olmamalısın, bakmamalısın. Bir beyefendi özür dileyip odadan çıkardı."

"Burası *benim* banyom. Bana kalırsa, gitmesi gereken sensin." Gözlerinin üzerimde dolaştığına bakılırsa, ipeksi ses tonuyla söylediği sözler sadece bir taktik.

Ama

çıkma mı?

Şu anda

mı?

"Oh, eminim bunu çok isterdin, değil mi?" diye mırıldanıyorum, gözleri benimkilerle birlikte düşen havluyu takip ederken, onun ulaşamayacağını doğru bir şekilde hesaplayarak, yakın çevrede yardımcı olabilecek bir şey arıyorum.

"Belki de denemelisin, öğrenmek için."

"Ne yapıyorsun?" diye ciyaklarım, o aniden makyaj masasından kalkıp, dikkatsizce arkasından bir havlu çekip kalçalarına sardığında.

"Havluyu çıkarmamı istiyorsun," diye alay ediyor, eli düğümün üzerinde. "Haklısın. Havluyu çıkar."

"Hayır!" Şu anda fark etmeden edemediğim, tüylü kumaşın hafifçe şişkinleşmesinden yola çıkarak, hiçbir şeyin eşitleneceğinden emin değilim.

Dürüst olmak gerekirse, zor.

Bakmamak zor, demek istiyorum.

Diğer şey zor değil. Bilirsin. Zor değil. Ama zorlaşıyor. O bana doğru yavaşça yürürken, ben de ona yaklaşıyorum.

Panik içinde, zihnim bu noktada su yüzeyinde kabarcıkların olmadığını fark etmeden önce, suya biraz daha derinlemesine kayıyorum. Küvetin köşesinde duran doğal süngerini alıyorum, bu noktaya kadar kasıtlı olarak görmezden geldiğim bir sünger, çünkü kim başkasının süngerini kullanır ki, kim bilir hangi vücut kısımlarına ve çatlaklarına sürülmüş bir sünger? Ama şu anda ihtiyaç her şeyden üstün geliyor ve süngerini banyo suyuna daldırıp sıkıyorum, sonra suyla dolu topakları alt bölgelerime bastırarak, hem süngerle hem de elimle stratejik olarak onları örtüyorum — örtüyor muyum?

Örtülerime hızlıca bir bakış attıktan sonra, ona tekrar bakarak, başka bir azarlama hazırlarken, sözler dilimde dondu.

O alaycı ses. Tanıdık geliyor. Daha önce duymuştum.

O gözler, o elmacık kemikleri ve o keskin ön diş... Dudakları kendiliğinden bir gülümsemeye kıvrıldığında göreceğimi biliyorum.

Aman Tanrım.

Bu özelliklere aşinayım çünkü bu adamı *tanıyorum*.

Gerçekten o olabilir mi? Yarım dünya ve yarım ömür uzaklıkta, ya da öyle hissediyorum.

İsimsiz sevgilim. Dağda beni kurtaran ve tek gecelik ilişkim olan tek kişi. O gece dağ kenarındaki küçük otelde gördüğümde sonra bir daha onu görmesem bile, onu asla unutmayacağım. Çıplak ayakla ve saçlarım dağınık halde garaja geri döndüm. Çekici masraflarını

ve yeni lastiğin saçma sapan maliyetini kredi kartıma yazdırdım, Nice'e dönüş yolunu sordum ve bir kez bile arkama bakmadan Fred'i küçük köyden uzaklaştırdım. En azından fiziksel olarak, çünkü o geceyi hafızamda defalarca tekrar yaşadım.

Banyonun diğer tarafından gördüğüm kadar yakışıklıydı, ama yakından bakınca çok daha fazlasıydı... her şey. Ve tam da hatırladığım gibiydi. Tam olarak doğru değil, diye fark ettim, o küvetin kenarına oturduğunda. Saçları daha koyu görünüyordu ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar biraz daha belirgindi. Daha keskin, mümkünse daha iri ve çok daha korkutucu görünüyordu.

"Baktığın için kaba davranıyorsun," diye mırıldandım, bakışlarımı ondan ayırarak, bu azarın hangimiz için olduğunu tam olarak bilmeden.

"Adil olalım, güzelim. Sen de beni iyice süzdün."

"Bu konuyu konuşmayacağım." Ona haşmetli bir bakış attım. Ancak, onun eğlenceli tepkisinden anlaşıldığı kadarıyla, bir su birikintisinde yüzen kuru erik gibi yatarken haşmetli davranamazsın. "Banyonda yabancı bir kadın bulduğunda böyle tepki vermemen gerektiğini biliyorum."

"Öyle mi? Daha önce hiç böyle bir şey olmadı. Belki de nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum."

"Bence biliyorsun, ama yine de içgüdülerini görmezden geliyorsun. Bu kadar mutlu görünmemeye çalışabilirsin," diye mırıldanıyorum, dikkatim yine başka yere kayıyor, ama tamamen utançtan değil. Çünkü ona bakmak, bir ışığa çok uzun süre bakmak gibi. *Baş döndürücü*. "Beni küvetinde rehin tutuyorsun resmen."

"Sen özgürsün. İstedığın zaman gidebilirsin." Ses tonunda belirli bir ifade var, tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. Belki biraz heyecan verici bir şey. Peynir bezi ve süngerin arkasına saklanarak, tamamen hoş olmayan bir şekilde titremeye devam ederken, bunu olması gerekenden daha çok seviyorum. Sanki durum yeterince kafa karıştırıcı ve garip değilmiş gibi, sünger bu anda suya batarak suya *bir patlama* ve kabarcık eşliğinde yüzeye çıkıyor.

Babamın dediğine göre sinirden osurmak gerçek bir şey olsa bile, *bunu* inkar etmeye bile zahmet etmeyeceğim. Sinirli olabilirim,

ama şişkinlik derecesine kadar değil, parmak uçlarımla süngeri yaklaştırıırken, şimdi taktiksel olarak onu, mahremiyetimi koruyacak şekilde yüzdürmeye çalışıyorum.

Sanki o tekne çoktan yola çıkmamış gibi.

Bu çok tuhaf. Geçmiş, anılarım kadar lezzetli görünme cüretiyle şimdiki zamanla buluşuyor, kendime pembe gözlüklerle bakmam gerektiğini söylediğim anılar. Ne yazık ki, onun da aynı şekilde düşündüğünden emin değilim. Belli ki beni hatırlamıyor bile. Bu iyi bir şey, çünkü artık beni karşılaştıracak bir şey yok. Neredeyse beş yıldır hiçbir erkek beni çıplak görmedi, bu adam beni çıplak görmedi ve eminim ki bunu değiştirmek için en az beş yıl daha geçmesi gerekecekti. Oldukça iyi durumdayım — yoga öğretiyorum, sağlıklı besleniyorum ve egzersiz yapıyorum — ama hayatıma bir erkek girmesi için ne zamanım ne de odaklanmam var, beni çıplak görmelerine izin vermek bir yana. Ve vücudum çok farklı... Beni tanıyamıyor mu çünkü çok farklı görünüyorum yoksa ben sadece uzun bir dizi isimsiz kadından biri miydim?

Ve sonra başka bir düşünce aklıma gelir.

Tanrım, bu Carson Hayes. Üçüncü versiyonu! Rose'un arkadaşının önünde neredeyse çıplak durumdayım! Bu fırsatı değerlendirip ona bakıyorum, gerçekten bakıyorum, geniş omuzlarına ya da göğüs kaslarına değil, bir bütün olarak ona. Aynı adam olduğuna inanamıyorum, ama öyle.

Bunca zaman, bu kadar yakın olmama rağmen...

Oh, kahretsin. Carson Hayes'i becerdim. Bunu Rose'a nasıl açıklayacağım?

"Sen yemek yemeği diye mırıldanıyor ağırbaşlı bir şekilde, benim hemen kaşlarımı çatmamdan hiç etkilenmeden. "Sen bir doğum günü hediyesi misin?"

"Bugün senin doğum günün mü?" Muhtemelen sormam gereken soru bu değil, ama ağzımdan çıkan soru bu.

"Hediyeleri önceden almaya her zaman açığım."

"İnsanlara hediye veremezsin." En azından, verememelisin.

"İsteyenlere bile mi?"

"Ben..."

"Şimdi, bunu mahvetme. Bir bakayım. Geçenlerde şehirde çıplak temizlik hizmeti hakkında bir şey okudum, ama asıl soru, tam olarak

temizlemeye geldin?" Parmağı ayak bileklerimin yanındaki suya daldırıp karıştırıyor. İkimiz de girdap hareketini izliyoruz, sonra onun bakışları ağır ve ateşli göz kapaklarının ardında beni tarıyor ve muslin sütyenimin üstünde duruyor. Vücudum, sahip olduğunu unutmuş bir kas hafızası gibi içgüdüsel olarak tepki veriyor. İçim hoş bir şekilde kıvrılıyor, bacaklarımın arasında bir ağrı oluşuyor. "Yoksa bu bir hizmet mi?"

Bu benim dağ kurtarıcım mı? Benim şövalyem? Beş yıllık fantezim? Eskiden de seksi biriydi, anılarımda seksi, ama hiç bu kadar küstah olmamıştı.

"İkiz kardeşin yok, değil mi?" diye soruyorum kendime. Daha cesur, ama aynı derecede seksi bir ikiz kardeşi mi? Hayır, tam olarak aynı değil. Saçları daha koyu görünüyor. Burnu da tam olarak düz değil.

"Bu, bir erkeğin kaldıramayacağı kadar fazla olduğunu bana ince bir şekilde söyleme şeklin mi?"

Ağzım sessizce çalışıyor, onun iddiasını tutarlı bir şekilde reddedemiyorum. Bana bakışları? Alay ettiğini sanmıyorum.

Söz bulamadığım için başımı sallıyorum. "İyi.

Genelde paylaşmayı sevmem."

Gözleri süngere kayarken, indigo rengi gözlerinin derinliklerinde şeytani bir ışıltı beliriyor. Bu aynı adam, eminim. Daha önce tanışma şerefine nail olamadığım bir alter egosu olmalı. Ve korkutucu bir şekilde, bu halini sevmediğimden pek emin değilim.

"Bana havlumu uzatır mısın? Lütfen?"

"Bana küvette ne yaptığını söyleyebilir misin?" "Belli değil mi?"

Elimle suyu tokatladım, bu da onun bakışlarını (biraz) çıplak vücuduma çekmek için yeterli. "Banyo yapıyorum."

"Ne tür bir hırsız banyo yapmak için eve girer?" Dudakları köşelerinden kıvrılır, dolgun ve dolgun. "Cezalandırılmayı seven mi, yoksa yalnız banyo yapmayı sevmeyen mi?"

Uzun parmakları ayak bileğimi kavradığında keskin bir nefes alıyorum, beni kendine doğru çekerken bacağımdan yukarı doğru yayılan sıcaklık ve şok. Tepkim tamamen içgüdüsel. Sanki vücudum her şeyi hatırlıyor gibi.

Onun her şeyini.

Telaşlı ve heyecanlı bir şekilde, titrek ellerimle geçici üstümü yerine bastırıyorum. Çenemi kaldırıyorum, ancak bunun suyun şırıltısına karşı mı yoksa bir tür direniş göstergesi mi olduğunu tam olarak bilmiyorum. Aslında şu anda hiçbir şeyden emin değilim. Sadece çok sıcak hissediyorum. İnanılmaz derecede sıcak. Bu banyodan çıkmam gerek.

"Ben... Ben Fee." Dirseklerimi kaburgalarımın sıkıca bastırarak süngeri tekrar düzeltiyorum. "Rose'un arkadaşıyım."

"Rose mı?" Elini ayak bileğimden ve banyo suyundan çekip biraz daha dik oturur. "Ardeo'dan gelmedin, değil mi?"

Kafamı salladım ve Ardeo'nun ne olduğunu merak etsem de sormadım. "O, benim burada olacağımı bildiğini söyledi. Yani senin daireninde. Küvetinde değil." Çünkü ben bir hediye değilim. Ya da paket servis, özellikle de bunun anlamı düşündüğüm şeyse.

O anda tüm tavırları değişir. Bunu tarif edemem ya da açıklayamam, ama sanki üzerine bir serinlik çökmüş gibidir.

"Ah." Artık bana yasak bir zevk gibi değil, sokakta karşılaşılabileceği biri gibi bakıyor. "Yazık."

Gerçekten benim banyosundan düşüp yatağına düşmemi beklemiyordu, değil mi? Geçen sefer pek ikna edilmeye ihtiyacım yoktu, ama o hatırlamıyor gibi görünüyor. Ama o zamanlar kararları ben veriyordum, kendime hatırlatıyorum. İkimiz de bunu istiyorduk ve birbirimizden hoşlanıyorduk, ama otel odasını ben ayırtmıştım.

"Peki, sanırım seninle tanıştığıma memnun oldum." Elini uzatıyor ve gülünç bir şekilde, kendimi onun elini sıkarken buluyorum. *Dirseklerim hala içe doğru bükülü.*

Nezaket vardır, saçmalık vardır. Zenginler başka bir türdür.

"Rose burada olmayacağını söyledi," diyorum küçük bir sesle.

"Uçağımda bir sorun çıktı," diye cevaplar, küvetin kenarından kalkarak.

Onun uçağı mı? Özel uçağı mı? O, benim sandığım adam değilmiş. *Hem de birçok açıdan.*

"Ben üzgünüm söylemek bunu bunu gerek koy
bir bir ben ben benimle"

"Ben... ben bir otel ayırtıp yolundan çekileceğim." *Bilirsin, dışarıdan yemek sipariş edip paylaşmayı teklif etmeye karar verirsen diye.*

"Gerek yok," diyor, eğilip havlumu almak için. "Rose'a, kendini evindeymiş gibi hissetmen gerektiğini söyledim." Sonra viski bardağını eline alıyor, avucunda tutuyor. "Sadece bir şey var." İki parmağını bardağa bilinçsizce mi yoksa kasıtlı olarak mı vurduğunu emin değilim. Bunun bir ima olduğunu sanmıyorum, ama yine de yanaklarım kızarıyor.

"Tabii ki." Cevabım otomatik olarak geliyor, çünkü bana bir iyilik yapıyor. Mutlaka *bir şeyler* vardır. Küveti yıkamayı unutma? Ayaklarını kanepeye koyma? Aile yadigârlarını kırmamaya çalış?

"Sanırım önce iyi haberi mi, kötü haberi mi duymak istediğini sormalıyım." Konuşurken geriye doğru adım atmaya başladı ve bu hareketin nezaketle ilgisi yoktu, tamamen benimle dalga geçmek içindi. Diğer pek çok şeyi anlamasam da bunu anlıyorum.

"Kötü olan." Sanki onun ayrılmasıyla çekilmiş gibi, kendimi otururken buluyorum, bükülmüş dizlerim ve çaprazlanmış ayak bileklerim mahremiyetime yardımcı oluyor. *Umarım.* "Her zaman iyi bir notla bitirmek daha iyidir."

"Fee, kötü haber şu ki, benim yatak odamda kendini evindeymiş gibi hissetmeyi seçmişsin. İyi haber ise, yatak iki kişi için yeterince büyük ve ben paylaşmakta çok iyiyim."

Ağzım açık kalır, ama bir cevap verebilmeden, o göz kırpar ve gözden kaybolur.

7
CARSON

"Senin kreplerin anneminkinden daha lezzetli."

Adanın karşısında oturan küçük kız, gül goncası gibi ağzını peçeteyle silerek tatlı bir görüntü sergiliyor.

"Sırrı ayranında," diye cevap veriyorum, kendi tabağımı masaya koyarken.

"Ayran mı?" diyor diyor, uzun söylüyor üzerine üç heceye yayarak, "Bu gerçek bir şey değil. Tereyağı tereyağıdır, süt de süttür."

"Ve ayran da ayran."

"Hmm." Tabağında kalan akçaağaç şurubunu parmağıyla karıştırırken yüzünde bir ifade belirdi. "Annem sadece soya sütü alıyor," dedi iç çekerek. "Died-geshtun için iyi."

Oh, kahretsin.

Belki de kelimenin tam anlamıyla.

"Süt ürünlerine alerjin yok, değil mi?" Boş boş baktı. "Süt seni hasta ediyor mu?" Bu sefer başını salladı. "Sen ve annen vegan değilsiniz, değil mi?" Yine başını salladı, şükürler olsun. Dün gecedan sonra ihtiyacım olan son şey daha fazla hata yapmak.

Uçuşta her zamankinden biraz daha fazla içmiştim ve hafta sonumu şu anda adını hatırlayamadığım istekli bir kadının bacakları arasında geçiremeyeceğim anlaşılınca birkaç içki daha içmiştim. Bunun yerine, biraz sarhoş ve çok azgın bir şekilde Manhattan'a geri dönüyordum ve banyomda Goldilocks'ın X-rated versiyonunu keşfetme beklentisi içinde değildim.

Goldilocks İngiliz miydi ki? Nedense, aksanı gerçekçiliğini artırıyordu.

Tanıdık gelmesi mi?

Düşündüm ki... kim bilir ne düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, içkiyi suçlayamam, ama belki de kendimi suçlayabilirim.

Çünkü bana hiçbir hediyeı sorgulamamayı öğretmişlerdi. Ayrıca, Ardeo'daki salaklardan birinin onun teslimatında parmağı olduğunu varsayarak, böyle bir hediyeın kaynağını sorgulamaya da niyetim yoktu. Bu da, kıçlar ve varsayımlarla ilgili eski atasözünü doğruluyor. Goldilocks bir yatak arıyor olabilir, ama benimle yatmaya hiç niyeti yoktu.

Buharla dolu odada ya da banyodan yatak odama kadar beni takip ettiğinde öyle görünmemiş olabilir. Dönüp baktığımda onu kapıda dururken gördüm, göğsünden baldırlarına kadar tüylü bir havluyı örtünmüştü. Yine de bakışlarım onun kıvrımlarına takıldı.

Onun benim yüzümden kendini örtmediğini fark ettiğimde, havluyu göğsüne sıkıca tuttuğunu görünce neredeyse alaycı bir yorum yapacaktım. Çenesini kaldırdı ve benim bilgime, yatak paylaşmada da çok başarılı olduğunu emir verircesine söyledi. Daha spesifik olarak, o gece dört yaşındaki kızıyla yatak paylaşacaktı, *"bu yüzden ellerim olduğu için şanslıydım, çünkü kendimi eğlendirmek zorunda kalacaktım"*.

Arkasını dönüp bakmadan odadan çıkıp gitti ve beni elimde sikimle baş başa bıraktı. En azından mecazi olarak. Rose'un arkadaşının da burayı kullanacağını unutmam yeterince kötüydü, ama onun bir çocuğı olduğunu da unutmuştum.

Siktir.

Tuvaletteki işaretleri oldukça iyi okuduğumu düşünmüştüm. Gözlerinin kararması, ayak bileğini tuttuğumda nefesinin kesilmesi ve odadaki sıcağı rağmen ince örtüsünün altında meme uçlarının sertleşmesi.

Sanırım kafası libidosuna galip geldi. En azından birimiz için.

"Bu portakal suyu iğrenç. İçinde parçacıklar var."

Yukarı baktığımda, küçük kızın peçeteyle dilini sildiğini gördüm.

"Evet, portakal parçacıkları. Buna posa denir, evlat." "Tadı bok gibi."

Gülmeye başladım, dinleyiciler için uygun olmayan cevabı içime attım. Hayatımda birkaç kez şeftali gibi kıçlarla karşılaşmıştım,

bazen kelimenin tam anlamıyla, ama portakal suyu tadı olanını hiç tatmadım. "Onlar en iyi parçalar," diye cevap verdim.

"Sen çok yanılıyorsun," diye ciddi bir şekilde karşılık verdi. "Öyle miyim?"

"Evet. Sadece sana bunu açıklamak için ne zamanım ne de sabrım var," diye cevap veriyor, beni yine güldüren bir ciddiyetle.

Küçük Bayan Lulu, bu sabah ben kahve yaparken mutfağa girmişti. Ağzındaki parmağını çıkarmadan, "*Norman aç*" gibi bir şey mırıldandı. Norman'ın, kolunun altında tuttuğu doldurulmuş tavşanın adı olduğunu daha sonra öğrendim. Ne yapmam gerektiğini düşünürken, tabureye tırmandı ve bugün Cumartesi sabahı olduğunu, dolayısıyla krep zamanı olduğunu ilan etti.

Kadınları memnun etmeyi seven biri olarak, ben de kabul ettim.

Annesi memnun edemiyorsam, en azından kızını memnun edebilirdim. Bu, hiç söyleyeceğimi düşünmediğim bir cümleydi.

"Ben bluebs'lu krepleri severim."

"Anlamadım?" *Neyle krep?*

Aklım bunu anlamaya çalışırken, uzun ve derin bir nefes verdim. Bluebs. Bluebs dedi, bu da çocukların blueberries (yaban mersini) demek için kullandıkları bir kelime olmalı. *Kasık kıllarıyla hiçbir ilgisi yok.*

"Annem de hep öyle der. Özür dilerim. Özür dilerim!" Parodisinde, küçük siyah kafasını küçümseyerek sallıyor. Dün gece banyomda bulduğum, büyük kahverengi gözleri, esnek uzuvları ve mükemmel oral seks ağzı olan kadına hiç benzemiyor.

. Bunlar bir çocuğun yanında düşünülmesi uygun olmayan düşünceler. Özellikle de onun hala konuştuğunu fark ettiğimde. Geldiğinden beri neredeyse hiç susmadı.

Ama o, benim planladığım koşudan çok daha eğlenceli.

"Ayrıca *çok fazla* saçma sapan şeyler söylüyor. Ve gerçekten sinirlendiğinde, benim dinlemediğimi düşündüğünde, "*Ne halt ediyorsun lan!*" diyor.

"Burada ne haltlar dönüyor?"

"Anne!" Lulu tabureden atlayarak annesinin beline sarılır.

Gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum. İkisi birbirine benzemiyor olabilir, ama aynı pijamaları giyorlar. Kızının aksine, anne uykuya dalmamış. Aslında, tamamen uyanık ve biraz sinirli görünüyor ve...

Hay sıçayım!

Bana Goldilocks'ı hatırlatmıyordu. O, Saint Odile'deki kızdı!

Olamaz. Düzenli olarak rüyalarımı süsleyen succubus ile konuşmuyorum, son birkaç yıldır kafamdan çıkaramadığım kadın ile. Başka bir ülke, başka bir hayat, dünyam parçalanıyor gibi görüldüğü bir anda yol kenarında bozulmuş. O, kaçan biri değil, hayatımın en tutkulu gecesinden sonra ortadan kaybolan biri.

Annelik ona yakışıyor. Çok güzel görünüyor. Hiç de ateşli bir iblis gibi değil, dağınık saçları ona yavrusunu koruyan bir dişi aslan havası veriyor. Ve şimdi biraz daha dolgun olduğunu fark ettiğim için kendimi lanetliyorum, önemli olan tüm eğlenceli yerlerde daha dolgun.

"Tüy değil, anne." Dikkatim, mavi gözlerinde şeytani bir ışıltı parıldayan küçük kıza çekiliyor. Mavi gözleri ve koyu saçları, annesinin kahverengi ve sarı saçlarıyla tezat oluşturuyor. *"Ne demek istediğini biliyorsun!"*

"Söylemek istediğimi biliyorum."

"Buraya gel," diyor pijamalı kadın, benim kaba sözlerimi ve kızının kışkırtmalarını görmezden gelerek onu kalçasına kaldırıyor. "Yabancılarla konuşmak hakkında sana ne demiştim?" diye soruyor sert bir ses tonuyla.

"Yabancılar dışarıda yaşar." Lulu, annesinin yanaklarını elleriyle tutar. "Mutfakta değil. Oh!" Gözleri aniden büyür, başı bana doğru döner. "Sen bir ev cini misin, Carson Amca? Dobby gibi mi? Dün kahvaltı tabağımı sen mi yıkadın?"

"Senin Carson amcan yok," diye tıslar annesi, bakışları dikkatle bana kayar. "Ve elflerin o kadar büyük olmadığından eminim."

"Belki sebze yiyenler tam da bu kadar büyüktür." Pazılarımı biraz gererim, Fee bunu kaçırmaz, ama hemen başka yere bakar.

"O bir ev cini değil" — Fee'nin ikinci bakışı, benim bu rol için çok büyük olduğumu doğruluyor gibi görünüyor — "ve sen onu daha önce görmedin, bu da onu bir yabancı yapıyor."

Siki emdiğin bir yabancı.

Şu anda bir çocuğa bakıp kaç yaşında olduğunu merak eden, zihninde hesap yapan bir yabancı.

"Ama o bir yabancı olamaz çünkü adını biliyorum. Bana ona Carson Amca dememi söyledi."

Annesinin bakışları bana o kadar nefret dolu ki, sanki Lulu'ya yasadışı şeker kazanmak isteyip istemediğini sorduğumu duymuş gibi. Normalde kendi evimde hakarete uğramaya pek aldırmış etmem, ama bu durumda bir istisna yapacağım. Annem tek başına uyanır ve kızının garip bir adamla takıldığını görür — sanırım bazıları beni garip bulabilir — ama daha da önemlisi, bu garip adam...

Acaba ben...

Siktir, bir istisna yapacağım çünkü şu anda başka bir şey yapma kapasitem yok. Beni tanıyor mu acaba? Ona iyice bakıyorum ve tanıdığına karar veriyorum. En iyi saldırı, iyi savunmadır, değil mi? Ve siktir, *onda bunun* bolca olduğunu biliyoruz. *Duvarlar ve duvarlar dolusu.*

Ama ne haltlar dönüyor burada?

"O adamı tanıımıyorsun," diye sertçe fısıldadı. "Burada tek başına olmamalısın. Neden beni uyandırmadın?"

"Denedim, ama sen 'beş dakika daha, lütfen' dedin." Lulu, burun çekerek esneme taklidi yaptı. "Senin beş dakikan her zaman *çok uzun* sürüyor ve Norman'ın karnı çoktan guruldamaya başlamıştı."

"Bir şey söyleyebilir miyim?" Annenin bakışları bir kez daha bana yöneldi, hala etkilenmemişti ama neyse ki artık tiksiniyor. "Fee'ydi, değil mi?" Rose'un bunca zamandır onu tanıdığını düşünmek. "Aslında ben Carson amcasıyım. En azından Rocco için."

"Gerçekten mi?" Bu şekilde söylendiğinde, kelimenin "saçmalık" gibi gelmesi ne garip. "Hangi Rocco?"

"Rocco'nun kim olduğunu şimdiden unutmadın, anne!"

"Sus, Lu. Adamla konuşuyorum." Çocuğuna sesleniyor olabilir, ama bakışları tamamen bana yönelik, pek de hoş olmasa da.

Adam. Bu *benim geçmişimdeki adam* mı, yoksa *benim geçmişimdeki adam* mı...

Bakışlarım yine küçük kıza kayıyor.

"Rocco, Rose ve Remy'nin oğlu. Ortak arkadaşlarımız. Dünya ne kadar da küçük, değil mi?" Onun cevabı? Hiçbir şey. "Monako'da yaşıyorlar." Hala hiçbir şey. Belki de bu tesadüfü sindirmeye çalışıyordur. Ya da belki de birkaç yıl önce bana söylemesi gereken bir şeyi nasıl söyleyeceğini düşünüyordur. Ama biz hiç isimlerimizi paylaşmadık, sadece çok fazla ateş ve tutku paylaştık. Daha önce ya da sonra hiç hissetmediğim türden bir şeydi.

Başka ne paylaştık biliyor musun? Vücut sıvıları. Belki de kazara bir bebek yapma olasılığı bile vardı.

"Durrand ailesinin üç R'si mi? Postalarının karışıklığını bir düşün." En azından bu çılgınlığı onurlu bir şekilde sindirmeye çalışıyor. Bu arada ben, prezervatiflerin başarısızlık istatistiklerini hatırlamaya çalışırken saçma sapan şeyler söylüyorum. "Çocuğa aynı baş harfleri vermesi biraz saçma."

"Saçma sapan bir şekilde sevimli," diyor, sözleri kısa ve diksiyonu keskin, sanki ben bir tür tehditmişim gibi kızını kollarının arasına sıkıca alıyor.

Bu da başka bir işaret mi? Acaba ben...

Ya da belki dün gece sandığımdan daha fazla pisliktim.

Elimi saçlarımın arasına sokup iç çekiyorum. "Aslında ben sadece Rocco'nun onursal amcasıyım, ama onun ailesinin bana güvenip onu benimle bırakacak kadar yakınız."

"Seni daha önce hiç görmedim."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum, ses tonumla ona meydan okuyorum. *Hatırladığını biliyorum. Kimse öyle bir geceyi unutamaz.*

"Ben... ben onların evinde demek istedim. Düğünlerinde yaktın," diye ekler çabucak.

Doğru, çünkü o gece tek taraflı bir anı olamaz.

"O zamanlar Remy ile aramız bozuktur diyebiliriz."

"Rocco'nun ilk doğum gününde de yoktun."

"Bu *benim tarzım* değil..." diyecektim. "Yani, o sırada ülkede değildim. Riviera'da mümkün olduğunca az zaman geçirmeye çalışıyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

"Bunların hiçbirisi Lulu'yu tanımadığın gerçeğini değiştirmez. Ya da beni, bu konuda."

"Doğru. Seni istediğim kadar iyi tanımıyorum." Gözlerinin büyümesi, bu sözümün biraz imalı geldiğini gösteriyordu. "Bu ikiniz için de geçerli." Kahretsin. Bunun daha iyi olduğunu hiç sanmıyorum.

"Ve sen," diye ekliyor kararlı bir şekilde, kızını daha sıkı kucaklayarak, "benimle yatak odasında kalmalıydın."

"Ama bugün Cumartesi ve Carson amca bana krep yapacağını söyledi."

"Eğer sınırı aştıysam, özür dilerim," diye ekliyorum ciddiyetle, kızına yasak bir kahvaltı yedirdiğim için mi, yoksa dün gece küvetteki çıplak kadına tamamen başka bir şey yedirmeyi önerdiğim için mi özür dilediğimi tam olarak bilmeden. Belki de ona bakışından, söylediklerimden, küvetteki görüntüsünden esinlenerek hayal ettiğim ahlaksız davranışlardan dolayı üzgünüm. "Melekleri suçla," diye mırıldanıyorum.

Şimdi anlıyorum ki, üzülmem gereken şey onu tanımadığım için. "Ben büyükbabamın küçük meleği değil miyim, anne?"

Fee cevap vermiyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, bakışları benimkilere sabitlenmiş, fısıldayan sözleri aceleyle dökülüyor. "Yapma. Lütfen başka bir şey söyleme."

Ona söylemek istediğim şeyler küçük izleyicilerimiz için uygun değil, çünkü ona söylemek istediğim şeyler sadece yapmak istediğim şeylere yol açar.

Ona. Onunla. Ve sonra her şeye yeniden başlamak.

"Yeniden başlayabilir miyiz?" Fee hızla başını sallar, çünkü geri dönemeyiz. "Çocuk geldiğinde kahve yapıyordum ve ona kahvaltı hazırlamanın bir sakıncası olmadığını düşündüm." Kafamın içi tam bir kaos içindeyken sesim nasıl bu kadar normal çıkabiliyor?

"Ben çocuk değilim," diye şikayet eder küçük kız. "Ben Lulu'yum. Çocuklar keçilere aittir. Çocuklar insanlara aittir. Norman bana aittir ve

Norman'ın karnı guruldadığı için krep yemesi gerekiyordu!"

"Bu çok doğru. Buradan bile duyabiliyordum. Bu arada, Lulu mutfağa geldiğinden beri ben buradayım. O ve Norman taburede, ben ise buradayım." Aramızdaki granit tezgahı işaret ediyorum. *Uygunsuz ya da başka türlü hiçbir fiziksel temas olmadı.*

"Ben öyle demek istemiyorum..." Sözleri yarım kalır, açık renkli kaşları birleşir, sonra tekrar konuşmaya başlar, sesi biraz daha sakinleşir. "Ben hiçbir şey ima etmiyorum. Ama Lulu, senin Rocco ve ailesini tanıdığını kesin olarak bilemezdi."

Gerçekten de yabancılar tehlikeli. Bir an için, çocuğun yanlışlıkla bir ebeveyne tanıtıldığından endişelendiğini sandım. Ya da tam tersi.

Olmamalı

yım.

Hayır.

Olabilir miyim?

"Ben, şey, ona fotoğraflarını gösterdim." Telefonumu şortumun cebinden çıkarırım, düşüncelerim pinball makinesinin içindeki toplar gibi zıplamaktadır. "Kanıtı görmek isterseniz buyurun." Bulduğum ilk Rocco fotoğrafını açarım. Remy'nin yatındayız ve ben Rocco'yu omuzlarımda tutuyorum, o da yüzde elli can yeleği, yüzde elli gülümseme gibi görünüyor. Kimlerin bunu görmesi gerektiğini hatırlamadan önce kendimi telefona gülümserken buluyorum, bu yüzden telefonu tezgahın üzerinde ona doğru kaydırıyorum.

Lulu'yu kalçasında daha yükseğe kaldırır ve onu almak için bir adım daha yaklaşır

.

"İstediğin kadar kaydır. Ama çok uzağa gitme . . ."

"Meyve suyum istiyorum." Çocuk kıvranmaya başlar, belli ki çok uzun süredir ve çok ağır olduğu için isteği dışında orada tutulmak istememektedir.

"Meyve suyum istiyorum." Çocuk kıvranmaya başlar, belli ki çok uzun ve çok ağır olduğu için onun isteği dışında orada tutulamaz.

Fee hem telefonumu hem de Lulu'yu yere koyar, Lulu da istemedi annesinin gömleğinin birkaç düğmesini koparır.

"Lulu!" diye bağırır. Yumruklarını sıkarken gözleri benimkilerle buluşur, yüzünde sevimli bir pembe ifade belirir.

Tam da bu günün daha iyi olamayacağını düşünürken.

"Sadece dur," diye fısıldadı, gözleri yalvarırcasına açılmıştı.

"Bütün sabahlar içinde kontakt lenslerimi takmadığım bir sabah."

"Peki ya dün gece?" diye küçümseyerek mırıldanıyor ve bana dönerek

gömleğini iliklemek için benden uzaklaşırken alaycı bir şekilde mırıldanır. Bu, atlar ağıldan kaçtıktan sonra kapıyı kapatmak gibi bir şey. *Hem de çok güzel atlar.* "O zaman lenslerini takıyor muydun?"

"Dün gece mi? Hayır." Bu dürüst bir cevap. Yalan, öncelikle mükemmel bir görme yeteneğim olmadığını ima etmekte. "Sana kahve getireyim mi?" Dönüyorum, bu ona biraz mahremiyet sağlıyor, ama asıl amacım giderek büyüyen gülümsememi saklamak. Dokuz, on dokuz ya da doksan yaşında olsun, erkekler göğüsleri takdir etmek için yaratılmıştır ve beklenmedik bir bakış ya da anlık görüntü, her günün en önemli anıdır.

"Teşekkürler, ama gerek yok." Lulu'yu tabureye oturtur, sonra kendisi de tabureye oturur. "O kadar hızlı içme, tatlım."

Çocuk bardağını masaya koyar ve bir sonraki sözlerini pijama gömleğinin yakasına doğru mırıldanır. "Annemin büyük göğüsleri var."

Onlar kesinlikle bir avuç dolusu ve hatırladığımdan daha büyükler. Buzdolabından taze sıkılmış meyve suyu sürahisini çıkarırken bunu söylemeyecek kadar akıllıyım, onun boşuk inlemesi ve pembeye dönmüş yüz ifadesine geri dönüyorum.

"İhtiyatlı olmak cesaretin en önemli parçasıdır derler." Sürahiyi tezgahın üzerinden itiyorum, gözleri benimkilere doğru yükseliyor.

"Ve savaşlarını seçmek kesinlikle ebeveynliğin önemli bir parçasıdır," diye mırıldanıyor, benim demek istediğimi yanlış yorumlayarak.

Çocuğun babasını ona sormam gereken yer burası mı? Dolaylı olarak mı? Ani bir şekilde mi? Şu anda dilinden posayı silen küçük kızın

Ben ağzımı açtım, zihnim dönmeye devam ederken, kendimi onun yerine "Fee, Fiona'nın kısaltması mı?" diye sorarken buldum.

"Fiadh'ın kısaltması."

"Korku mu?" diye tekrar ediyorum, dolaptan bir bardak çıkarırken.

"Fee-a." Korku değil, ona yakın bile değil. Kendi adını söyleme şekli neredeyse

şiirsel bir yanı var.

O sürahiyi incelerken, muhtemelen buzdolabında neredeyse hiçbir şey olmadığı için meyve suyunun nereden geldiğini merak ederken, bardağı onun önüne koyuyorum. Ama bana kalırsa, portakal suyu olmadan kahvaltı olmaz. Kahvaltı hazırlıyorsam, bunu düzgün yaparım. Ayrıca, kapınıza otuz dakika içinde bir düzine Kaliforniya portakalı getiremeyen bir konsiyerj hizmetine neden her yıl on binlerce dolar ödeyesiniz ki?

"Annemin adı İrlandalı," diyor Lulu. "Ve benim gerçek adım Fransız."

"Lulu senin gerçek adın değil mi?" Fee'nin bunu kendisi yapmayacağı anlaşılınca, bardağa biraz meyve suyu döktüm. "O zaman sen bir casus ya da gizli ajan olmalısın."

"Ben casus değilim. Ben Eloise!" diyor gülerek. "Eloise Rose Alden."

"*Bonjour, Mademoiselle Eloise.*"

"*Bonjour, Oncle Carson,*" diyor ve Fransız aksanı kusursuz. Rose, arkadaşının Fransa'dan taşındığını söylemişti. Bunca yıldır benim ulaşabileceğim bir yerde olması ne kadar da kafa karıştırıcı.

"Eloise de çok güzel bir isim." Aşırı çalışan beynimi oyalayabilmek için Fransızca konuşmaya devam ediyorum.

"*Teşekkürler.* Carson çok komik bir isim."

"Fransızcanız çok iyi."

"*Teşekkürler.* Seninki de öyle."

"Portakal suyunu iç," diye Fee çocuğuna seslenir.

"Maman Fransızca bilmiyor mu?"

Kızı kıkırdayarak cevap verirken Fee bana sert bir bakış attı. "Tabii ki konuşuyor, aptal!"

Evet, biliyorum. Hatırlıyorum. Ama şimdi hatırlamıyormuşum gibi görünüyor.

Kahretsin.

"İnsanlara aptal demek kibarlık değildir." Azarlama ile birlikte, Fee neredeyse utangaç bir şekilde kirpiklerini indirir, ben de annesinin şimdiye kadar kollarımda tuttuğum en seksi kadın olduğunu söylemenin de kibarlık olmadığını düşünürüm. Rüyalarımı süslediğini. O kader geceden beri aynı tür bir heyecanı kovaladığımı.

O gecenin görüntüsü aniden zihnimde canlanıyor. Dört ayak üstünde, sarışın saçları yumruğumda kıvrılırken, dudaklarına ısırırcasına öpücükler konduruyordum, ben ona girerken uzun nefesleri odada yankılanıyordu. Kafamı dolduran görüntüler karşısında penisim aniden zonklamaya başladı. Onun tavırlarında bir şey çok düzgün, çok gergin ve bize oda ayırtan kaygısız kadından çok farklı.

Ve onu hala istiyorum.

Dün gece onu istedim, şimdi de istiyorum. Saint Odile'den beri onu düşündüğüm her gece onu istedim, bazen acı verecek kadar çok istedim. Bu şu anda bir anlam ifade etmiyor tabii. Çocuk odadayken onu tezgahın üzerine yatırmam pek mümkün değil, bana öyle baksa bile.

Çocuk... Lulu.

Onun çocuğu.

Benim mi?

Benim ten rengimi almış ve belki biraz da Hayes'in "*siktir git*" tavrını.

"Bugün hayvanat bahçesine gidiyoruz," diyor Lulu, gözleri heyecandan parlıyor. "Sen de gelmek ister misin?"

"Bay Hayes çok meşgul, bizimle hayvanat bahçesine gelemmez." "Sadece Hayes. Ya da istersen Carson."

Beni görmezden gelerek kızına döner. "Hayvanat bahçesi öğleden sonraya kadar beklemek zorunda. Önce bir otel bulmalıyız."

"Ama sen demiştin ki..."

Çocuğu sert bir bakışla susturur. "Ne dediğimi biliyorum." Ne ses tonu ne de ifadesi keskin değildir, ama uyarı yine de oradadır. "Ama *Bay Hayes* şimdi evde, bu yüzden kalacak başka bir yer bulmamız gerekiyor."

"Neden?" Çocuk kaşlarını çatıyor, küçük çenesindeki çıkıntı isyanını gösteriyor. "Bu daire çok büyük."

"O haklı. Gerçekten gitmene gerek yok." Ve onların gitmesine hazır değilim. Kahvemi alıp, yavaşça bir yudum alıyorum. "Ne yer açmak için ne de benim yüzümden."

Lulu bunu yeterli bir cevap olarak kabul ediyor gibi görünüyor ve dikkatini kabarık tavşanına yöneltiyor.

Hiçbir yere gitmiyorsun.

Çünkü seni daha yakından tanımam lazım.

Bunu.

Her şey hakkında.

"Bu sadece geçici bir durumdu." Küçük ama küçümseyen bir hareketle başını salladı. "Misafirliğimizi uzattık."

"Dün gece eve geldiğimde seni görmek çok hoşuma gitti." "Bunu söylediğine inanamıyorum," diye mırıldanıyor ve bardağından bir yudum alıyor.

"Roofied portakal suyu içtiğine inanamıyorum."

Hemen bardağı dudaklarından uzaklaştırıp sitemkar bir bakış attı.

"Bu hiç komik değil."

"Hiç mi komik değil?"

"Yapamam..." Sesini alçaltarak, hızlıca konuşmaya başladı. "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Çılgınca, değil mi? Yedi derece ayrılıktan bahsediyoruz."

"Daha çok bir derece gibi."

"Rose," diye onaylayarak yavaşça başımı salladım. Ne akıl almaz bir durum. Bunca zaman boyunca o hep ulaşılabilir bir mesafedeymiş.

"İ-istemiyorum. Olanları saklamamı istiyorum..." "Sır olarak mı?"

Onun cevabı hevesli bir baş sallamadır. "Hangi kısmı?"

Tanıştığımızı mı? Uzun zamandır tanıştığımızı mı? Birbirimizin cinsel organlarını gördüğümüzü mü? S... yaptığımızı mı?"

"Cinsel organlar ne demek?"

"*Bay Hayes'in* bilmediğinden emin değilim tatlım. Ama eğer varsa, bu sabah onları kaybetme riski var."

"Tamam." Elimi kaldırıyorum. Mesaj alındı ve başka bir işlem gerekmiyor. Odada reşit olmayan biri olduğu sürece, konuşma konuları ve dil bu şekilde denetleniyor.

"Eminim o, hayalarına tekme atmanın ne demek olduğunu biliyordur." Fee kasıtlı olarak gözlerini benden kaçırıyor, ama ben ve hayalarım

anlamış durumdayız.

"Evet, ama onlar ne?"

Ona Ken bebeği göstermeyi mi söylemeliyim? Onları hala üretiyorlar mı ki?

"Nazik demek istedim, tatlım. Ama bundan sonra daha dikkatli konuşacağım."

"Benim adım tatlım değil." Küçük kız kıkırdıyor. "Sana söyledim zaten. Benim adım Lulu. Ve eminim annemin adının vahşi anlamına geldiğini bilmiyorsundur?"

"Bunu bilmiyordum." Ama inanabilirim. Şu anda annesine bakamıyorum, bu yüzden dikkatimi Lulu'ya çeviriyorum. Onun omuzlarını ellerimle kavramadan duramıyorum, ama onu öpmek mi yoksa ondan lanet olası bilgileri sarsarak mı almak istediğimden emin değilim. Bildiğim tek şey, bu sabah onun hakkında vahşi olan tek şeyin saçları olduğu. Geri kalanı ciddi ve ciddi kalmaya kararlı. Soğuk.

"Komik olan, vahşi olan o değil, *benim*."

"Bilmiyorum. İçimden bir ses, annenin bazen oldukça çılgın olabileceğini söylüyor."

"Hayır, değil. Büyükannem bana cesur diyor. Cesur bir kız olduğumu ve anneme hiç benzemediğimi söylüyor. Oh! Affedersiniz." Lulu aniden taburesinden iner. "Tuvalete gitmem lazım," diye bağırır ve odadan çıkarken ayakları fayansların üzerinde hızla tıklar tıklar ses çıkarır.

"Saint Odile'de tanıştığım kız cesurdu." Sesim istediğimden daha alçak, daha yumuşak çıkıyor. Yanakları tekrar pembeye dönünce, karnımın ortasında sıcak bir his uyandırıyor. "O vahşiydi. Ve ateş gibi, kontrol edilemezdi." Ben yaklaşırken gözleri büyüdü, ellerimi mutfak tezgahına dayadım, omuzlarım gerildi ve bakışlarımı onunla aynı seviyeye getirirken pazılarım gerildi. "Herkeste biraz vahşilik vardır, melek. Sanırım onu ortaya çıkarmak için doğru kişiyi bulmak gerekiyor."

"Lulu'ya göz kulak olmalıyım," diyor, taburesinden kaymaya başlarken, ama ben uzanıp bileğini yakalamadan önce.

"Hâlâ içindeki vahşiliği görüyorum. Dün gece gözlerinde parıldadığını gördüm."

"Bakmam gereken bir kızım var." Kol kasları gergin, dişlerini sıkarak bu sözleri söylüyor.

"En yakın tuvalete gitmek için yanlış yöne giden bir kızı."

"Hayır, gelmedi." O çekince ben bırakıyorum, ama o odadan çıkmıyor. Aksine, benim ulaşamayacağım bir mesafede duruyor. "Mutfağın hemen diğer tarafındaki odada kalıyoruz."

"Oda yok ki... hizmetçi odası mı?" Ne oluyor lan?

"Bu gayet uygun," diye cevaplar, ifadesini sertleştirerek her türlü soruyu keser. Kendini vahşi biri olarak görmüyor olabilir, ama ciddi şekilde inatçıdır. Beş tane daha üstün oda varken, hangi misafir hizmetçi odasında kalmayı tercih eder ki? "Burada kalmamıza izin vermen çok nazik, ama bugün bir otele taşınacağız."

"Anlıyorum. Eski sevgiline rastlamak utanç verici bir şey, hele de onun evinde kaldığını öğrenmek."

"Biz eski sevgililer *değiliz*," diye mırıldanır.

"Hayır mı? Seni bilmem ama o gece kesinlikle hafızama kazındı." Yağmurlu geceler. Yağmur yağmayan geceler. Bazen ayın tam doğru konumda olduğu geceler. Hepsini hatırlıyorum.

Bunun o olduğunu nasıl fark edemedim?

"Ne dediğinin farkında değilsin."

"Bunu düşünmek hoşuna gidebilir, tıpkı bu gece başka bir yerde kalacağını düşünmek hoşuna gittiği gibi."

"Bu ne demek şimdi?"

"Sakin ol, melek. Sadece rezervasyon yapmadan oda bulmanın zor olacağını kastettim. Yani, çok para ödmeden bulmanın zor olacağını."

"Bana melek deme."

"Seni böyle hatırlıyorum. Gerçi ertesi sabah arabamda ayakkabılarını bulduktan sonra Cinderella'yı seçmiş olabilirim." O sabah ondan geriye kalan tek iz, sırtımdaki taze çizikler ve parfümünün kalıcı kokusuydu. "Beni nasıl hatırladın?"

"Kim demiş hatırladığımı?" Çenesini biraz daha yukarı kaldırdı.

"Belki de hatırlamana gerek yoktu. Belki de Lulu'ya her baktığında beni görüyorsundur."

Binlerce duygu yüzünde parıldayıp kayboluyor, hiçbiri pek mantıklı gelmiyor. Acı mı? Üzüntü mü? Teslimiyet, bunu anlıyorum.

"Hayır." Başını sallar, boynundaki kaslar derin bir yutkunma ile hareket eder. "Cevap hayır. Sen Lulu'nun babası değilsin."

"Bundan emin misin?" Sözlerim kararlı ama sert değil, peki ya rahatlamam? Hiç yok. *Bu çok tuhaf.*

"Evet. Eminim."

"Ve ben senin sözüne inanmam mı gerekiyor?"

"Neden inanmayayım?" diye soruyor, gerçekten şaşkın görünüyor.

Ve *nedenini* anlıyorum. Çocuk benim olmadığı için sevinçten uçmam gerekmez mi? Kız sevimli ve karakterli, ama bir çocuk? Asla bağlanmayacağını söyleyen bir adam için, biraz hayal kırıklığına uğramış gibiyim. *Hayal kırıklığına uğradım.*

"Çünkü benim olanı korurum, meleğim. Ve eğer..."

"Lütfen yapma." Fısıltısı çığınca, duruşu neredeyse içe doğru kıvrılmış gibi. "O senin değil, çünkü senin olsaydı, şu anda bir ay daha büyük olurdu, tamam mı?"

"Bundan emin misin? Yani tarih konusunda."

"Kiminle yattığımı unutmam pek olası değil. Ya da ne zaman yattığımı."

"Demek günlük tutuyorsun?" Cevabımdaki yersiz alaycılığın hemen farkına varıyorum. Alaycı gülümsememdeki kıskançlığın. Akıllara durgunluk veren gecemizden önceki ay kaç kadınla yattım? Hatırlamak istemediğim kadar çok, orası kesin. Sahiplenme benim tarzım değil. Yaşa ve sevişmeye izin ver, benim genel politikamdır. Öyleyse neden içim burkuluyor? Neden birdenbire ikisini de kendime ait olarak sahiplenme ihtiyacı duyuyorum?

"Bazılarımızın kayıt tutmasına gerek yok," diye karşılık verir. "Seni ilgilendirmez ama sen vardın ve senden önce de bir erkek arkadaşım vardı."

"Peki sonra? Şimdi?"

"İkisi de seni ilgilendirmez."

"Yani Lulu'nun babası senin erkek arkadaşındı," diyorum, sesim düz. "Evet. Sen off the hook. For fatherhood and for konaklama için."

"Peki ya Rose?" "O ne olacak?"

"Ona bizden bahsetmek ister misin, yoksa ben mi söyleyeyim?"

"Biz diye bir şey yok." Gözleri sertleşir, sözleri keskinleşir. "Bir gece de bir tarihtir. Dün gece seni korkutmasaydım, bir gecenin kolayca başka bir geceye dönüşebilirdi."

İnanılmaz bir kahkaha atarak, omurgası birdenbire dikleşir. "Korkmadım. Yani, küvetinde sürekli çıplak kızlar buluyorsundur herhalde." Aniden Lulu'nun tabağını ve çatal bıçaklarını alır, mutfak adasını dolaşır ve lavaboya doğru yönelir. "Rose'a onlardan bahsetmek zorunda hissediyor musun?"

"Bu farklı."

"Oh, öyle diyebilirim. Ama tabii ki davranışın tamamen mantıklıydı, yani suçlu varsa, o da senin yatağına atlamadığım için ben olmalıyım, değil mi?"

"Demek istediğim o değildi, bunu sen de biliyorsun. Ve bilgin olsun, şikayet etmezdim." Aksine, onu ayak parmaklarının ucundan başının tepesine kadar tapardım.

"Bu gayet açıktı," diye cevapladı küçük bir homurtuyla.

"Biliyorsun, dün gece pek çok şey netleşti." Onun arkasında dururken ses tonumu sabit tutuyorum, musluktan su akmaya devam ediyor. Dudaklarımı kulağına yaklaştırdığımda omuzları kalkıyor ve parmakları lavabonun kenarını sıkıca kavrarken derin bir nefes alıyor. "Çabalarına ve küçük kıyafetine rağmen," diye fısıldarken, bedenlerimizi sadece bir nefeslik bir mesafe ayırıyor. Parmağımın ucunu omzundan bileğine hafifçe kaydırırken, sonraki sözlerim sadece arzunun düşük bir uğultusundan ibaret. "Davranışım için özür dilemiş olabilirim, ama gördüklerim için asla pişman olamam."

Burada ne yaptığımı tam olarak bilmiyorum, ama onu istediğimi biliyorum. Onun yüzünden kaç gece uyuyamadım? Ellerimin vücudunda kaymasını hayal ederek, öpücüklerinin tadını ve cildindeki ay ışığını hatırlayarak. Bacaklarının arasında yuvamı kurarken onun çığlıkları. İkinci bir şansım olsa, bir daha nefes alabilir miyim diye sık sık merak ettim.

Bana doğru dönüyor ve bir an için, zevk içimi kaplarken, parmak uçlarına basıp beni öpeceğini düşünüyorum. Ama

tereddüt ediyor. *Kararsız kalıyor.* Sonra uzaklaşıyor. *Duygusal ve fiziksel olarak.*

"Ardeo nedir?" diye soruyor, dikkati ellerinde tuttuğu havluya kayıyor.

"Sadece bir arkadaşımın şirketi." Bu cevap tam olarak doğru değil, ama ona gerçeği söylersem, büyük olasılıkla kaçıp gidecektir. Ve ben bunu istemiyorum.

"Kızları teslim eden bir arkadaşının şirketi mi?" Kaşlarını kaldırdı ve ben kendimi gülümserken buldum. Akan suyu kapattım. Ardeo'nun teslim edebileceği şeyler muhtemelen onun aklını başından alırdı. "Bana gülüyor musun?" diye sordu kibirli bir şekilde. "Yoksa her şeyi komik mi buluyorsun?"

Onun kalçasının yanındaki bulaşık makinesini açtım, bu da onun geri adım atmasına neden oldu. Bulaşıkları uygun raflara yerleştirdikten sonra, yüzümde kasıtlı olarak ifadesiz bir ifadeyle ona döndüm.

"Biliyorsun, odadan çılgılık atarak kaçmadın." "Hayır, çünkü beni küvette esir gibi tuttun."

Sesi titriyor, ama onun bir adım geri atmasına ya da ben onun peşinden avcı gibi adım attığımda gözlerinin parlamasına neden olan şey korku değil. Bir adım daha, sonra bir adım daha, o da kendini kiler kapısına doğru geri çekiyor. Ayak parmaklarımız birbirine değecek kadar yakın, bakışlarımı onun üzerine düşürüyorum. Ona esir olmanın gerçekte ne demek olduğunu göstermek istiyorum. Ellerini tutup başının üzerine bastırmak. Dizleri titreyene ve onu ayakta tutan tek şey bacaklarının arasına bastırduğım elim olana kadar onu öpmek. Onu o kadar uzun süre sınırdan tutarım ki ağlar, sonra o kadar şiddetli bir orgazm yaşatırım ki yıldızların doğduğunu gördüğüne yemin eder.

"Ama bu doğru değil, değil mi?" Yüzündeki dağınık saçlarını eliyle düzeltiyorum, bir elimle omzunu okşuyorum, diğer elim ise başının yanındaki duvara yaslanmış durumda. "Bana gitmemi istemedin. Bana bakmamamı istedin."

Tanrım, uzun zamandır böyle bir kahvaltının tadını çıkarmamıştım, her ne kadar normalde yatakta kahvaltı yapmayı tercih etsem de, ona söylemeden kahvaltı gelmez ve kesinlikle portakal suyu içermez. Yatakta kahvaltı, evet, ama daha fazla vücut parçası ve çok daha az konuşma ile

"Ben... ben bir beyefendinin bakmayacağını söyledim." Koyu bakışları benimkinden kayıyor. O, benim beyefendi olmadığımı ima ettiği şekilde,

kısık ses tonuyla benim bir beyefendi olmadığımı ima etmesinin, kanlı bir cinayet işlediğimi haykırıp bana gitmemi söylemekle aynı şey olmadığını biliyor.

"Ama senin ilgilendiğin bir beyefendi değildi. Benim. Sanırım hala benim." Başımı eğerek, pijamalı kalçasına elimi koyuyorum. "Saint Odile'deki kız gibi, sana bakmam hoşuna gidiyordu. Bana sanki...

"Bu delilik. Sen delisin." Çenesini kaldırdı, ateşli bakışları iki dar çizgiye dönüştü. Ama ikimizi de kandıramaz. "Yüzündeki o gülümsemeyi silmelisin."

"Neden benim için yapmıyorsun?" Ağzınla. Öpücüğünle. "Seni aşağılıyorum ve sen gülümsüyorsun?"

"Kazanan bir gülümsemem olduğu söylenir."

"Eminim benim iltifatlarıma ihtiyacın yoktur."

"Ama ben iltifatlara açığım."

"Sen kimsin?" Gözleri, sanki kimse onunla hiç tartışmamış gibi biraz genişledi. Onu istemiş gibi. Sanki kimse onun her sözüne kulak vermiş gibi.

"Ben Carson Amca. Duymadın mı?"

"Rose, Carson amcanın ara sıra *sipariş verdiği* biliyor mu acaba?" diye sordu, konuyu değiştirerek.

"Benim seks için para ödeyen bir adam gibi göründüğümü mü ima ediyorsun, melek?"

"Bırak beni," diye cevaplar, ama sözlerinde pek ikna edici bir ton yoktur.

"Bana gerçeği söyle. Sana bakmamı, sana dokunmamı seviyorsun."

Başını çevirerek zarif boynunu ortaya çıkarır ve ellerini göğsüme bastırır. "Benimle oyun oynamayı bırak."

"Kim oynuyor?"

"Sadece dur. Lütfen dur." Bir sonraki sözlerimle parmakları yumuşak pamuğu kavrar.

"Seni hiç unutmadım." Gözlerimiz buluştuğunda, bakışları o kadar özlem dolu ki, neredeyse ayaklarımın üstünde duramıyorum. Sıkıca tutunur, yumuşak iç çekişi yanağıma çarpar, dudaklarımız manyetik bir çekim gibi birbirine yaklaşır. "Sadece tadına bakmak için banyo suyunu bile içtim."

Nefesi kesildi ve...

"İğrenç, bu çok iğrenç!"

Birbirimizden uzaklaşırız, Fee'nin gözleri aniden panikle büyür.

"Carson amca, annen sana banyoda sadece oyun oynayabileceğini söylemedi mi? Su içmek yok. Hijyenik değil." Lulu, var olmayan kalçasına bir elini koyarak şüpheli bir bakış attı. "Siz ikiniz ne yapıyordunuz?"

"Hiçbir şey," diye cevaplar Fee çabucak. "Hiçbir şey yapmıyorduk. Neden? Sen ne yapıyordun?"

"Tuvalete gittim." Şu anda omzumun üzerinden ona bakıyor olsam da, Lulu'nun dikkatinin üzerimde olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. *Pantolonumda neden bir çadır direği olduğunu sorgulamasına gerek yok.* "Annemi öpmeye mi çalışıyordun?"

Evet, evet, öpmeye çalışıyordum. Yeni dilek listemin birinci maddesi.

"Aman Tanrım, bunu nereden çıkardın?" Fee'nin cevabı biraz çılgınca gelmekle kalmıyor, zoraki kahkahası da öyle. "Carson bana bir sır veriyordu." Annesinin çılgın gülümsemesi çocuğu kandırmış gibi görünmüyor. "Öyle değil mi?" diye soruyor, bakışları bana dönüyor.

"Bunun bir sır olduğundan emin değilim." Kurnaz bir gülümsemeyi saklamaya çalışmıyorum.

"Oh! Saate bak. Parka gitme zamanı!" Hala aynı aşırı neşeli ses tonuyla, beni ve sertleşmiş penisimi atlatarak yanımdan geçiyor.

Dönüp bir havlu alırken, çocuğun beni şüpheyile izlediğini fark ettim.

"Hadi tatlım. Gidip giyinmeliyiz." Elini tutarak çocuğu odadan neredeyse sürükleyerek çıkar.

Kahretsin. Bir erkeğin işlerin başka yönde gelişmesini umduğunu suçlayamazsınız.

"ANNE, bence New York harika."

"Harika mı?" Birkaç adım önde zıplayarak uzaklaşırken ona seslenirim.

"Evet. Muhteşem ve harika," diyor, kollarını genişçe açarak. "Carson amca bir dahaki sefere bizimle gelebilir mi?"

Carson amca. Sadece ben böyle bir duruma düşebilirdim. Bu sabah uyandığında orada olmak gibi bir niyetim hiç yoktu. O kafasını kaldırmadan önce daireden çıkmış olacağımı düşünmüştüm. Ve onu düşünerek geceyi geçirip, lanet olası alarmımı duymadan uyumamış olsaydım, öyle de olacaktı. Şimdi ise, onun sorularını ve Lu'ya bakışını kafamda tekrar tekrar canlandırmaktan kendimi alamıyorum. Ki bu, kaçmaya hazır olduğu anlamına gelmiyordu.

Tanıdık bir *"ya eğer"* duygusu içimde yankılanıyor. Tanıdık çünkü beş yıl önce, tüm kalbimle bunun gerçekleşmesini dilemiştim. Bebeğimin, ateşli bir tutku, duygu ve eğlence dolu bir gecenin sonucu olmasını çok istemiştim. Evet, çünkü o eğlenceliydi. Onun babasının, beni altı randevu ve birkaç lüks akşam yemeğinden sonra ona bir seks borçlu olduğumu ima eden adam değil, beni bir tanrıça gibi gören, alaycı ve centilmen adam olmasını dilemiştim. Çünkü Lulu'nun babasının eski bir erkek arkadaşım olduğunu ima etmiş olsam da, gerçeği abartıyordum. *Tıpkı o adamın sadece külotunun lastiğini germekle ilgilendiği gibi.* Onun erkek arkadaşım olduğuna kendimi ikna etmeye çalışmış olabilirim. O da bu yanılsamada rol oynamış olabilir, ama bir gecede ortadan kaybolduğunda, bu duygunun karşılıklı olmadığı hemen anlaşıldı.

O gece hamile olduğumu bilmiyordum. Birkaç ay sonra öğrendim ve bu da bana utanç duygusu yaşattı. Ama hayatta kaldım ve başarılı oldum. *Başarılı olduk.* Ama anlamadığım şey, Lulu'nun onun çocuğu olmadığını ğrendiğimdeki hayal kırıklığını hatırladığımda mide ağrımın hala devam etmesi.

Sonra bu sabah, vücutlarımızı ayıran tek şey benim pijamalarım ve onun (etkileyici bir şekilde şişkin) ince şortu olan ateşli ve yoğun bir gecenin ardından, Lulu'ya kıyafetlerini neredeyse zorla giydirip, dişlerini fıraladığından emin bile olmadan onu kapıdan dışarı çıkardım.

Daha sonra sevinçle, dişlerini fıralamadığını söyledi.

Korkmuş demek, hissettiklerimi anlatmaya yetmez bile. Hala onun benimle öyle konuşmasına izin verdiğime inanamıyorum, onu neredeyse peceğimi bir kenara bırakın. Bu ben değilim. Ben böyle davranmam. Asla. pckler, pek tanımadığım erkeklere ya da kendimi kendim gibi hissetmeme neden olan, beni korkutan erkeklere harcanacak önemsiz şeyler değildir.

İçimde kabaran duyguları kaçmak ve görmezden gelmek için, günün çoğunu parkta dolaşarak geçirdik. Hayvanat bahçesini ziyaret ettik, göldeki tekneleri izledik, sonra Sheep Meadow'a bakan bir kafede ögle yemeği yedik. Lulu patates kızartması ve dondurma ile yetinirken, normalde onun gevezeliklerini dinler, insanları izlemeye daldım. Ama bunun yerine, telefonumda otel listelerini aradım. Meğer Carson Hayes, sinir bozucu ve seksi olmasının yanı sıra (sinir bozucu seksi mi?) hafta sonu otel fiyatları konusunda da haklıymış. *ok pahalıydı.* Vicdanım rahat bir şekilde otel masraflarını giderlerimden karşılayamazdım ve kişisel olarak gururum için para israf edemezdim.

Gurur. Kimi kandırıyorum? Bütün gün onun dairesine gitmememi sağlayan gurur değildi. Daha çok korkuydu. O adamdan ya da onun yaklaşımlarından korkmuyordum, ama onlara boyun eğeceğimden korkuyordum. Ona boyun eğeceğimden. Onun en ufak dokunuşlarıyla ve o yakıcı bakışlarıyla uyandırdığı içimdeki dürtülere, o parçalara boyun eğeceğim korkusu. O, başımın yanındaki dolaba dirseğini dayadığında, kalbim deli gibi atmaya başladı, kolonyasının hafif kokusu duyularımı ve anılarımı sardı. Onun tişörtünü kapmamak için ellerimi yumruk yaptım.

gömleği, onu daha yakına çekmemi engellemek için, çünkü boğazı neredeyse yalayacak kadar yakındı ve ben bunu ciddi olarak düşünüyordum — her şeyi düşünüyordum. Kızımın sadece birkaç metre uzakta olduğunu unutarak, onun varlığı ve damarlarımdan akan kanın gürültüsü beni büyülemişti.

Dürüst konuşmam rağmen, o şehvetli dudaklarının ilk alaycı hareketiyle beni ele geçirdi ve beni kelimenin tam anlamıyla dizlerimin üstüne çöktürdü.

Dizlerimin titremesi sorun değil, diye içimden söylüyorum. Asıl endişelenmem gereken şey, külotumun lastiğinin titremesi.

En son ne zaman bir erkeğin bana böyle baktığını hatırlamıyorum. *Dün gece. Bu sabah.* Ve yine kendime yalan söylüyorum çünkü o oydu.

Ve nasıl da tekrar görülmek istemiştim.

Onun tarafından tüketilmekten başka hiçbir şey düşünemiyordum. En azından, Lulu odaya geri dönene kadar. Suçluluk duygusu, alevlerin üzerine dökülen soğuk su gibi ihtiyacın yerini almıştı. Beni daha önce hiç bir erkekle görmemişti. Ben hiç kimseyle çıkmam. Ve o daha küçük bir bebekken ona, her zaman benim için en önemli kişi olacağına söz vermiştim. Kendi başımıza da iyi olacağımıza. Bu sözümünden dönmeyeceğim ve onun mutfağında yabancı bir adamı öperek kafasını karıştırmayacağım. *Ne kadar istesem de.*

Ama neyse ki, neredeyse öpüşmemiz hakkında bir daha soru sormadı.

Başka bir yer bulmak şu anda benim için en önemli öncelik. Birçok nedenden dolayı onun evinde kalamam. Ama bu gece için başka seçeneğim yok.

Bir gece daha ona saldırmadan birlikte kalabilirim.

Bunu yapabilirim.

Kendimi yatak odasına kilitlerim ve belki de tedbir olarak barikat kurarım.

Eve dönmeden önce saat geç oldu. Yani, Carson Hayes'in dairesine dönmeden önce. Central Park'ın çocuklara uygun eğlencelerini bir günün sınırları içinde kesinlikle keşfettik. Ve Lulu'nun alacakaranlıkta koşup oynamaktan memnun olacağına emin olsam da, karanlık çöktükten sonra bu yerin aynı havayı yansıtmayacağından da eminim.

"Ayaklarım ağrıyor ve karnım acıyor," diye şikayet ediyor Lulu, aynı derecede şık binanın gösterişli giriş kapısının altından geçerken.

"Peki, ayaklarınız yakında yatakta olacak."

"İyi akşamlar, hanımefendi." Tanımadığım bir kapıcı, kapıyı açarken başını eğiyor. Sanırım akşam vardiyasında çalışıyor ve biz normalde akşamları dışarı çıkmadığımız için onunla hiç tanışmamıştım.

"Merhaba!" Lulu, ağırlarını bir anda unutarak cıvı cıvı sesle selamlar. "Kapıyı açtığınız için teşekkür ederim." Her seferinde kapıcıya teşekkür etmeyi unutmaması çok hoşuma gidiyor. Biraz yaramaz olabilir, ama her zaman kibar bir yaramaz. Neredeyse dans edercesine içeri girer ve sonra ona döner. "Büyükanнем yakında ziyarete gelebilir. Ona kapıyı açmamalısınız," diye fısıldayarak ekler.

Ona, o zaman burada yaşamayacağımızı söylemenin pek bir anlamı yok, özellikle de kapıcının önünde.

"Ama bu benim işim." Kapıcı, amca gibi şefkatli ve sabırlı bir gülümsemeyle gülümser.

"Hayır, yapma." Lulu başını sallarken örgülü saçları ileri geri sallanıyor. "Telefonda ona, üniformalı bir adamın bize kapıyı açtığı bir yerde yaşadığımızı söyledim, o da bize hapishanede mi yaşadığımızı sordu. Hayır dediğimde, Tanrı'nın ona kendi kapılarını açabilmesi için eller verdiğini söyledi."

"Tamam, Lu, gidelim!" Biliyorum, kimseyi kandırmıyorum. O söylediğini söyledi ve hepimiz duyduk, ama bazen çocuklarınızın üzerine konuşmak, onların ağzından daha fazla kötü ebeveynlik hikayesi çıkmasını engeller. "Eminim ki bu nazik beyefendi..."

"Martinez, hanımefendi."

"Eminim Bay Martinez'in dinleyecek zamanı yoktur..." deli annem... "büyükanнем."

"Senin gibi tatlı kızlar için dünyadaki tüm zamanım var." Ona tekrar nazikçe gülümsüyor ve o da ona gülümsüyor. Ve tüm anneler gibi, kendi çocuğumun gülümsemesi benim de yüzümü güldürüyor. *Urgh! Üçümüzün deli gibi gülümsediğimize bakın.*

"Hadi gidelim," diyorum ve ona bir mücevher daha yedirmeden önce onu mermer girişten asansörlere doğru yönlendiriyorum.

"Ne kadar iyi bir adam, anne. İyi bir adam değil miydi?"

"Çok tatlı." Kapılar açılır ve aynalı asansöre gireriz. *Tanrım, korkunç görünüyorum.* "Düğmeye basmak ister misin?" Kendime gelmeden önce, at kuyruğumdan kaçan saç tellerini düzeltmeye başlarım.

Saçmalıyorum.

Özellikle kimseye çekici görünmeye çalışmıyorum. Ve içimde kelebekler uçmuyor. "Oowee! Karnım hala ağrıyor."

"Hiç şaşırmadım." Aşağıya bakıyorum. "Akşam yemeğinde çok yedin." "Ama pizza büyüktü," diyor sanki bu yeterli bir açıklama gibi.

"Ve pizzayı bırakamazsın. New York'ta olmaz. Adam öyle dedi."

"Adam" —yani garson—"senin için eve götürebilmen için bir kutuya koyacağını söyledi."

"Ben onu karnımda eve getirdim!" Tişörtünü neşeyle okşadı. "New York pizzasını seviyorum, ona pasta demeleri saçma olsa da. Pastanın içinde et ve sebze olur. Üstünde de sos."

Lulu, New York pizzasının lezzetini, Roma'da yediği pizza ve büyükannesinin skate and sidney pie (steak ve böbrekli turta olarak da bilinir) ile karşılaştırarak anlatırken, ben en azından yarım kulakla dinliyorum. Asansör yükselirken, kendimi zorla sakinleştirmeye çalışsam da, bacaklarım titremeye başlıyor. Soğukkanlı davranabilirim. Sakin.

"Anne, neden ördek surat yapıyorsun?"

Oh, hayır. O haklı. Aslında aynaya somurtuyorum. Tanrı aşkına, ben ergenlik yıllarıma mı geri döndüm? Uzun zaman oldu biliyorum, ama bu çok saçma.

"Şimdi kaka yapman gerekiyormuş gibi görünüyorsun." "Sus. Bu benim düşünme yüzüm."

"Büyükbabam, en iyi fikirlerinin tuvaletteyken aklına geldiğini söyler."

"Lütfen bunu bir daha asla söyleme." Babamla konuşma zamanı geldi. konuşma zamanı.

Asansörün zili *çalar* ve kapılar açılır. Dışarı çıktığımızda kapıyı açtıktan sonra biz kayıyoruz ayakkabılarımızı ayakkabılarımızı çıkarıp as ceketlerimizi paltolarımızı ve Lulu hala hala

konusuyor. Dürüst olmak gerekirse, bu çocuk bir cam gözü bile uyutacak kadar konuşur. Suyun altında bile konuşur!

Pizza, pizza. Okuldaki öğretmeni hakkında bir şeyler. Hayvanat bahçesinde keçinin üzerine hapşırması. Sanırım doğru cevapları veriyorum, çünkü apartmanın içlerine doğru ilerlerken, o küçük kızların odasına gitmek için yön değiştirmeden önce.

Mutfağa doğru ilerlerken, *ona öpülecek mesafede durmamam gerektiğini hatırlamam gerektiğini* düşünüyorum.

Mutfak. Düşünmemeye çalıştığım oda. Beni titretip arzulamama neden olan oda.

Dudaklarımı neredeyse onun dudaklarına değdireceğim oda.

Onu tezgaha yaslanmış bulduğum oda, artık koşu kıyafetleri giymiyor, koyu renk kot pantolon ve vücudunun çekici kısımlarına yapışan ince örgü bir kazak giyiyor. Yani, bazı kısımlarına. *Onun için, lezzetlilik konusunda cömertliği sınır tanımıyor.* Bir elinde koyu kırmızı bir içki bardağı dikkatsizce sallanıyor ve aklıma, şeytanın kendisi kadar yakışıklı olduğu düşüncesi geliyor. *Ve iki kat daha günahkar.*

"Gözlük takıyorsun."

Carson'ın neredeyse sevinçle yaptığı bu açıklamada, kendimi siyah çerçeveli gözlüğümü okşarken buldum ve Charles'ın, gözlüğümü taktığımda seksi bir kütüphaneci gibi giyinmemi önerisini dinlememiş olmaktan aniden pişman oldum. Lulu doğduktan kısa bir süre sonra ilk gözlük reçetemi aldığımda, *"Gözlükler çok seksi,"* demişti ve ardından penisli kütüphanecileri tercih ettiğini eklemişti. Ama ben bu fanteziler için ne uygun kıyafete ne de penise sahibim, ama bu beni skinny jean'lerime ve koşu ayakkabılarımı kontrol eder gibi bakmaktan alıkoymuyor.

"Yine dar bir üst giymişsin," diyorum, tekrar başımı kaldırıp ona bakıyorum. Yine. *Hayır!* "Sanırım bana uygun kıyafet bulmakta zorlandığını söyleyeceksin."

"Hayır." *P* harfini patlatarak, kışkırtılmayı reddetti. "Ama bilge birisi bir keresinde bana reklam yapmanın faydalı olduğunu söylemişti."

Aman Tanrım. Bunu ben söylemiştim, değil mi? Ve o hatırlıyor! Biraz bayılsam affedin beni. En azından içimden.

"Uzun zamandır dışarıdasın."

Dikkatim tekrar ona yönelir, derin sesinin yankısı içimde yankılanır. Bana olan etkisi, en ufak bir bakışta bile kontrolümü kaybetmemden dolayı kendimden nefret ediyorum. Hayatımda hiç kimse, giyinik ya da çıplak, bana onun verdiği hissi vermedi.

Bu hayal kırıklığının sonucu olarak, cevabım fazlasıyla alaycı çıkıyor. "Sokağa çıkma yasağım olduğunu bilmiyordum *baba*."

"İçeri gel ve babana bütün gün ne yaptığını anlat."

İçimde bir özlem dalgası yayılıyor çünkü bana bakışları babacan değil. Hiç de değil.

"Bu senin için hiç işe yaradı mı?" Bilirsin, o derin, gürültülü, her türlü imalı ve seksi olan? Çünkü, aman Tanrım, benim için işe yarıyor. Yaş oyunlarına hiç ilgi duymamıştım ve hayatımın bu aşamasında kimseye baba demek iki dakika önce bile saçma geliyordu. Şimdi ise saçma sapan bir şekilde cazip geliyor. Bir kız acilen diz çorabı nereden bulabilir?

"Ne dersin?"

Bence *beni şaplakla baba, çok yaramaz bir kız oldum. Ya da en azından, beni öyle olmak istememe neden oluyorsun.*

"Ne düşündüğünü bildiğimi veya bilmek istediğimi iddia etmiyorum." Eh, bu kısmen doğru.

"Mutfağa gelecek misin yoksa bütün akşam eşikte mi bekleyeceksin?" diye kışkırtıyor ve hatırlamaya başladığım, neredeyse kendi dillerine sahip olan gülümsemelerinden birini daha ekliyor.

Arkasındaki dolaba dönerek başka bir bardak çıkarır. "Bu duruma göre değişir. Beni tekrar öpmeye çalışacak mısın?"

Başını eğerek cevap veriyor: "Kadının tercihi."

"Hanımefendi *hayır* diyor." Cevabım kesin, gerçeğe uygun olmasa da, ama o iki bardağı mutfak tezgahına koyup boş olana biraz şarap dökerken, kendimi onun karşısına bir tabure çekmiş buluyorum.

Şarapla beni fethetti. Hayır, bu doğru değil. Saint Odile'de beni fethetti ve o günden beri hayatım eskisi gibi değil.

"Dizime oturmayı tercih etmediğinden emin misin?" Neden bu kadar güzel kokmak zorunda? Kolonyasının kokusu ve

sabunun kokusu cildine sinmiş. Belki de daha uzak bir yere oturmalıyım.

Kanada gibi.

"Ben buradayım, teşekkürler."

"Rose'u aradım," diye mırıldanarak, parmaklarını bardağın dibinde makas gibi açıp bana doğru kaydıldı.

"Ne?" Bardak ağızıma bile ulaşamadı. "Neden böyle bir şey yaptın?"

"Senin kendine söylediğın sebeplerden dolayı değil."

"Carson." Adını duyunca yutkunuyorum, bunu ilk kez kullandığımı fark ediyorum. "İstiyorum. Hayır, aramızda olanları aramızda tutmanı istiyorum..."

"Dün geceden mi yoksa beş yıl öncesinden mi bahsediyoruz?"

"Hepsi." Yine yutkunuyorum, ama bu sefer korkudan. Kendime özenle inşa ettiğim bir hikaye var. Kız erkekle tanışır. Erkek kızı terk etmeden önce ona kur yapar. Kız hamile olduğunu öğrenir ve çocuğunu ikisi için de seveceğine yemin eder. Arkadaşlarım beni böyle tanıyor. Böyle inanıyorlar. şimdi, öfkeyle bir yabancıyla birlikte olduğumu, üstelik o yabancınn en iyi arkadaşımın arkadaşı olduğunu öğrenmelerine izin veremem. O geceden utanmıyorum, ama tekrar yaşamak da istemiyorum. Tamam, bu tam olarak doğru değil, çünkü cuma gecesi banyoda önümdeki adam gömleğini çıkardığından beri, başka bir şey düşünemiyorum. Ne kadar direnmem gerektiğini de.

Lulu'nun doğumunda kendime söz verdim: Eğer çocuğum babasız büyüyebiliyorsa, ben de erkek olmadan yaşayabilirim. Ve Rose'a, önümüzdeki on iki ay boyunca New York'ta kalmamın sebebinin değişmediğini kanıtlamak istiyorum. Burada olduğum sürece elimden gelenin en iyisini yapacağım. Çocuğum dışında tüm dikkatimi işime vereceğim. Rose mirasıyla harika bir miras yarattı. Hayatının büyük bir bölümünü kadınların bakımına ve ilerlemesine adadı, ben de kendimi buna dahil ediyorum. Dünyanın herhangi bir yerinde eğitim alabilir, Fransa'da kalabilirdim, ama o benim New York'ta yaşamayı çocukça bir özlemle arzuladığımı biliyordu ve bu yüzden kendimi burada buldum.

Bu fırsatı sonuna kadar değerlendirdiğimi ona inandırmayacağım.

Ona bundan daha fazlasını borçluyum. Çocuğuma da borçluyum. Ama en çok da kendime borçluyum.

"İnan bana." Sesi beni zihinsel bataklıktan geri getiriyor. "Rose ile bunların hiçbirini konuşmayacağım." Kadehini kaldırıyor, koyu şarabın ışık oyununu inceliyor. "Ama gerçek şu ki, burada olduğumu öğrenirse, soru sorması daha olası. Ve senin aniden gittiğini öğrenirse, hemen sonuca varabilir. Bu arada, sen gelmeden önce ona söylediklerimde ciddiydim. İstedığın kadar kalabilirsin. Zaten burası yılın çoğu boş duruyor."

"Ama şimdi buradasın," diye sessizce cevap veriyorum.

"O konuda." Durur, yüzü birden ciddi bir hal alır. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

CARSON

sıkım. *Siktir!*

Dilimin ucunda duran sözleri, bir teklif, bir anlık çılgınlığı yutuyorum. Ona, ihtiyacı olduğu sürece daireyi kullanabileceğini, sabahleyin gidebileceğimi, onu kendi hayatına bırakabileceğimi söylemek üzereydim.

Ya da kalabileceğimi.

Burada kal. Onunla birlikte. Bu gece için. Yarın için. Aramızdaki bu şeyi keşfetmek için ne kadar sürerse sürsün. Midemi burkan, kafamı imkansızlıklarla dolduran bu şeyi. Onun da hissettiğini biliyorum. Mutfakta gördüm ve göğsünün benimkine değdiğinde hissettim. İkimiz de doyana kadar kalabilirim. Artık daha fazlasını istemeyeceğimiz zamana kadar kalabilirim. O benim hayatımı nasıl yaşadığımı, onun ve kızı için ne kadar yanlış bir seçim olduğumu anlayana kadar kalabilirim. Beni hak ettiğim gibi nefret edene kadar kalabilirim.

"Carson?"

Hayal dünyamdan bir çarpma sesiyle geri dönüyorum, bir patlama sesiyle değil, çünkü adımı söyleme şekli bana bunun ilk kez olmadığını, tekrarlandığını söylüyor. Ellerimi ceplerime sokuyorum, yumruk haline geldiğini saklamak için, parmak uçlarımda arasında neredeyse gerçek gibi duran at kuyruğunun hayaleti.

"Sabaha kadar gitmiş olacağım ve burası yine tamamen senin olacak." Böyle olması gerekiyor. Böylece ben kendimden nefret etmem, o da benden nefret etmez.

"Ne? Hayır, bunu yapamam."

"Ne kadar süreye ihtiyacın olursa," diye devam ettim, daha fazla itiraz etmesini engelleyerek. "Ve dün gece için özür dilerim. Kim olduğunu fark etseydim, seninle dalga geçmezdim." *Hayır, kim olduğunu fark etseydim, seninle hiç dalga geçmezdim. Seni alırdım. Ve sen de verirdin, çünkü sinyalleri doğru okuduğumu biliyorum.*

"Özrün kabul edildi," diye cevaplar. "Ama sanırım bu, benim kim olduğumu veya nereden geldiğimi tam olarak düşündüğünü sorma gereği doğuruyor." Yanakları hemen hoş bir pembeye döner, sanki az önce söylediğine inanamıyormuş gibi.

Sinsi gülümsemeyi zorlukla bastırırım. Gerçekten şarap kadehinin arkasına saklanabileceğini mi sanıyor?

"Gerçekten bilmek istiyor musun? Merak kediye öldürdü, öyle derler." Ve bu, ikinci düşüncem o kadar ikna edici olmasa da, orgazm aşırı yüklemesinden öldürmek istediğim küçük bir kedi. Eğer ona söylersem, ölüm nedeni daha çok şok olur.

"Haklısın," diye cevap veriyor, yeterince hızlı bir şekilde. "Gerçekten bilmeme gerek yok."

"Bu muhtemelen mantıklı." Belki de mantıklı davranmayı öğrenmem gerekir. "Bu aksan nereden geliyor?" İşte, doğru olanı yap. Konuyu sikiinin yönlendirdiği yerden uzaklaştır.

"İngiltere." Sanki bunu zaten anlamamışım gibi.

"Londra, değil mi?" Düşünüyormuş gibi parmağımı ağzıma götürdüm. Bu sefer başını salladı, ama başka bir şey söylemedi. "Hangi bölgesi?"

"Kuzey." Bana attığı bakış neredeyse yok edici. "Kuzey Londra."

"Hackney? Haringey? Tahmin etmeye devam edeyim mi? Takip etmeyi planladığımdan değil."

"Camden," diye cevaplar sonunda ve gözlerini devirir. "Takip et. Londra'da demek istedim. On sekiz yaşımdan beri orada yaşamıyorum."

"Yani seni Fransa'da takip etmeliyim?"

"Tabii ki," diye mırıldanır. "Orada da olmadığım için."

"Bana biraz kendinden bahseder misin?" Umarım Rose'un bana anlattıklarından biraz daha fazlasını. Bunca zamandır bana bu kadar yakın olduğuna hala inanamıyorum.

"Kira başvuru formunu doldurmamı ister misin?"

"Birbirimizi biraz daha yakından tanıyalım mı?" diye cevap veriyorum, onun ses tonunu görmezden gelerek. Bana biraz daha kişisel şeyler anlat. Baba rolünü seviyor musun? İnkâr etme. Gözlerinin büyüdüğünü gördüm, küçük kız. "Camden. Kilitlerin ve pazarın evi. Ama sanırım

o aksanda başka bir şey de seziyorum." Neredeyse şiirsel bir şeyin yumuşak bir melodisi. "İskoç mu?"

"Büyükannem İrlandalı," diyor Lulu aniden annesinin arkasından, odaya seksek oynayarak girerken, bana iki şeyi hatırlatıyor. Birincisi, kız kardeşim seksek oynamayı çok severdi, ikincisi, yeni filizlenen takıntımı birden fazla nedenden dolayı kontrol altında tutmam gerekiyor.

Aile. Artık beni tanımadıklarını düşünürsek, onları hala aile olarak sayabilir miyim acaba? Siktir et onları.

"Ah, öyle olmalı." O bakışları şarabı takip ederken, şarabı ağzıma götürdüm. Biraz İngiliz, biraz İrlandalı, çok seksi ve sinirlendirmek için çok lezzetli.

Gözlüklü kadınlara karşı her zaman bir ilgim mi vardı? Daha önce onları çok çekici bulduğumu hatırlamıyorum. Ama gözlüklü bir kadının yaydığı havada çok uygun bir şey var. Belki de erdemli olduğunu düşündüren bir şey. Ve erdemin zıttı her zaman ahlaksızlıktır. Bu, gitmek için iyi bir yol, inan bana.

"Fransa'da doğdum," diyor Lulu, aşk dolu coşkumu bastırarak. "Ama *aslında* Fransız değilim."

"O zaman sen Frangiliz, değil mi?"

"Hayır, ben sadece Lulu'yum. Kaç kez söylemem gerekiyor?" Annesi, sanki bu konuşma burada bitmiş gibi rahatlamışçasına hafifçe nefes verirken, Lulu kıkırdar. "Carson amca, sabah yine bana krep yapar mısın?"

"Eloise Rose, bu kadar ileri gitme!" "İleri gitmiyorum," diye karşılık verir.

"Cesurum."

"Hey, Lu. Sana kahvaltı hazırlayacağıma söz verirsem, annemle konuşmak için bana birkaç dakika verir misin?"

"Oh, hayır, yapma." Fee dönerek çocuğu yakalar ve yanındaki tabureye oturtur. "Burada otur ve sessizce telefonumla oyna." Kot pantolonunun arka cebinden telefonunu çıkarır ve küçük ellerine verir.

"Yeni bir oyun alabilir miyim?" Lulu, sorusuyla birlikte gözlerini kaldırır, masumiyet dolu geniş gözlerle bakar.

"Şansını zorlama," diye cevaplar annesi.

"Bu çocuk seyirci mi, yoksa insan kalkanı mı?" Artık ekrana dalmış olan çocuğa eğlenceli bir bakış atarım.

Fee'nin cevabı, geriye baktığımda, daralmış gözlerle bakmaktır. "Beni dayanılmaz bulduğunu söylemeliydin. Yanımda kendime güvenemediğini."

"Komik," diyor, hiç de eğlenceli gelmeyen bir ses tonuyla. "Konuşmak istediğini sanıyordum. Sinirlendirmek değil."

Eh, ben eğleniyorum. Bardağımı masaya bırakıp mutfak tezgahına yaslanarak eğlencemi biraz dizginlemeye çalışıyorum. "Burada olmamam gerektiğini biliyorum," diyorum, ses tonum ciddileşiyor. "Habersiz geldiğim için özür dilerim."

"Özür dilemen gereken şey davranışın, kendi evine gelmiş olman değil."

"Bu samimiyetsiz bir özür olur."

"Normal bir insan en azından üzgün görünmeye çalışır."

"Normal olmak abartılıyor," diye omuz silkiyorum. "Ama Rose'a evin boş olacağını, istediğin kadar kalabileceğini söyledim. Eminim bunun benim tarafımdan yapılan gerçek bir hata olduğunu anlayacaktır, ama bunun ötesinde, ona ne söyleyeceğini merak ediyorum."

Genelde insanların ne düşündüğünü umursamam, ama Rose'un hakkımdaki iyi düşüncelerini korumak istiyorum. Tanrı biliyor ki, onun vakfına olan ilgimin samimi olduğunu kanıtlamak için yeterince uzun zaman harcadım. Fee ona dün gece olanları anlatacak mı? Geçmişimizi?

"Rose'a bunlardan hiç bahsetmeyeceğim," diye kararlı bir şekilde mırıldanır. "Ama burası senin evin, benim değil. Burada kalmamız uygun değil, özellikle de, şey, bilirsin."

"Neyin uygunsuzluğu? Bir arkadaşın arkadaşının kalmasının mı?"

"Ama biz kalmıyoruz, değil mi? Zaten iki haftadır burada yaşıyoruz. Ama otellerin fiyatı konusunda haklıydın," diye ekledi, açıkça rahatsız olmuş bir şekilde. "Ama mümkün olduğunca çabuk ayrılacağız."

"Geçmişimiz bir şeyleri değiştirmek zorunda değil. Bu ikimiz için de iyi olabilir."

Bana attığı bakış o kadar soğuk ki, kardan adamın hayalarını dondurur.

"Kafanı pis şeylerden uzak tut, melek. Sadece kalacak bir yere ihtiyacın olduğunu ve burayı boş bırakmayı pek sevmediğimi kastettim."

"Evet, çünkü sen Ficus'unu önemseyen türden bir adamsın," diye cevap veriyor alaycı bir şekilde. Ayrıca, onları sulayan birinin olduğunu da biliyorum. Ben isteyken biri gelip onları suluyor.

"Evet, çünkü sen Ficus'unu düşünen türden bir adamsın," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor. Ayrıca, onları sulayan birinin olduğunu biliyorum. Ben isteyken biri gelip süpürge ve toz alıyor."

"Dobby gibi bir ev cücesi var," diye araya girer Lulu. "Kahvaltı tabağını yıkayan bir cüce."

Gülerek yola çıktım. Yaşlı aile hizmetçisi, yıllar içinde küçülmüş ve kırışmış olsa da, kendisine elf denilmesinden hoşlanacağını sanmıyorum.

"Biliyor musun, endişelendiğim şeyleri öğrenseydin çok şaşıırıydın."

"Dow endeksinin durumundan başka şeyler mi demek istiyorsun?" Fee'nin cevabı aşırı tatlıydı, ama ben sadece zengin bir pislikten çok daha fazlasıyım. Kendine izin verse, bunu anlayacağını düşünüyorum... Ben zengin, *azgın* bir pisliğim.

"Tabii, Dow. Cam tavan. Gıda güvenliği. Ormansızlaşma. Küresel sağlık standartları." Rose, ailesi ve vakfından bahsetmiyorum bile. Ardeo'daki çocuklar. Annie, emekli olmaya ikna edemediğim yaşlı hizmetçi, artritli elleriyle toz alırken, ailemin geri kalanının toplamından daha fazla sadakat gösteriyor. "Ve bitkilerimi sularken kimse onlarla konuşuyor mu diye endişeleniyorum."

"Ben senin bitkilerinle konuşabilirim," diye araya girer Lulu. "Konuşabilir misin? Bu çok yardımcı olur."

"Ama bana para ödemen gerekir." "Lulu!"

"Hayır, bu adil görünüyor," diye cevap veriyorum, annesinin dehşete kapılmış ifadesine gülümsemeyi zor tutarak. "Peki, senin gibi girişimci bir kız bu tür bir hizmet için ne kadar ücret isterdi?"

Lulu cevap verirken gözlerini kısıyor. "Beş dolar, sanırım."

"Beş dolar mı?" diye tekrar ediyorum. Küçük kız ciddiyetle başını sallıyor. "Sanırım bu makul bir fiyat."

"Daha çok korkunç," diye haykırır Fee. "Biraz paragöz olduğunu da söylemeye gerek yok."

"Kendini ucuza satmadığı sürece değil." Bunu elimi ağzıma götürerek söylüyorum. "Mevcut hizmet için çok daha fazla ödüyorum."

"Her bitki için beş dolar demek istedim," diye düzeltir Lulu neşeyle. "Eloise Rose, açgözlü olma!"

"Anne, sus." Çocuk benim yaptığımı taklit ederek elini çenesine koyar, ağzını tam olarak kapatmaz ama onun üzerinden konuşur. "O bunu karşılayabilir. Gardırobundaki özel çekmecede on tane parlak saat var, hatırladın mı?" Neşeyle iki elini havaya kaldırır, parmaklarını açar.

"Ah, Tanrım." Annesi, ebeveynlik görevinin ağırlığı altında omuzları çökmüş bir şekilde duruyor. "Bazen seni nereden bulduğumu merak ediyorum."

"Karnından!" diye neşeyle cevaplar. "Ya da Amazon'dan!"

"Biz başkalarının evlerinde dolaşıp etrafı karıştırmayız. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum."

"Kesinlikle yapmadım."

"Kesinlikle yaptın."

"O ne dediğini bilmiyor," der ve küçük kızın sesi tekrar duyulunca başını çocuğa çevirir.

"Pardon anne, ama onun ayakkabılarına baktığını gördüm."

"Ayakkabılarıma mı?" Eğer çok eğlenmiş gibi görünüyorsam, bunun nedeni

"Ayakkabı fetişin mi var?" diye soruyorum, çenemi yumruğuma dayayarak. "Yoksa bir şeyin büyüklüğünün başka bir şeyle ilişkili olduğunu düşünenlerden misin?" En son ne zaman kendi evimde bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," der ve hızla bakışlarını başka yöne çevirir.

"Oh, bence biliyorsun. Ve ikimiz de biliyoruz ki benim durumumda bu eski atasözünün doğru olduğunu zaten fark ettin. Büyük ayaklar, büyük..."

"Kıç," diye dişlerini sıkarak mırıldanır.

"Nasıl oluyor da sen kıç diyebiliyorsun?" Lulu'nun tatlı yüzü birdenbire isyankar bir ifadeye büründü.

"Genç bayan, Carson o çekmeceye gittiğinde orada hala on tane parlak saat olsa iyi olur."

Carson, Bay Hayes'ten daha iyi biridir, ama belki de *babası* kadar ilginç değildir.

"Sadece bakıyordum," diye mırıldanır Lulu, dikkatini tekrar telefona verir.

"Bitki başına haftada beş dolar, değil mi, evlat?" Yüzündeki ifade hemen düzelir ve başını sallamaya başlar. "Anlaştık."

"El sıkışalım." Küçük eli tezgahın üstünden uzanır, benim elim onu kavrar.

"Bu noktada saatimi bileğimden çalacağından endişelenmem gerekir mi?"

Fee omuz silker. "Şu anda, o beceriyi henüz geliştirmemiş. Ama korkarım ki, onun deyimiyle, ödünç almayı seviyor, ama bu alışkanlığı çoğunlukla göz hizasında bırakılan eşyalara yönelik. Genelde evden çıkmadan önce onu ararım."

"Bunu bilmek iyi oldu." Gülümsemeyi zorla bastırıyorum. "Özellikle de sen kalacağın için."

"Ben buna razı olmadım."

"Anlaşma anlaşmadır, değil mi Lu? Sözleşmeyi ihlal ettiği için çocuğunu dava etmemi istemezsin herhalde."

"Sözleşmeyi ihlal etmek çok mu kötü bir şey?" Lulu'nun yüzünde düşünceli bir ifade belirir ve Fee başını sertçe sallar, ancak küçük kızın dikkati hemen başka yere kayar.

"Gerçekten kemik peşinde koşan bir köpek gibisin," diye mırıldanır. *Ve her köpeğin şanslı günü vardır, bebeğim.* "Ama neden evini yabancılara açtığını anlamıyorum."

"Çünkü yabancı, henüz tanımadığın bir arkadaşdır," diye araya girer Lulu, ki görünüşe göre dinlemiyormuş gibi yapma sanatını çoktan mükemmelleştirmiştir.

"Aynen öyle. *Sesame Street* mantığının sesi olamıyorsa, başka kim olabilir ki?"

"Aslında, bu W.B. Yeats'in sözü. O İrlandalı bir şair." İkincisini, sanki gizli tutmak istediği bir yönünü ifşa ediyormuş gibi, biraz utangaç bir şekilde ekler.

"Bunların Big Bird'ün sözleri olmadığından emin misin?"

Sonunda gülümsedi. Zor oldu ama değdi. *"Gel, ey insan çocuğu. Suların ve vahşi doğanın olduğu yere, bir peri ile el ele, dünyanın daha fazla ağlayan anlayabileceğinden"*

anlayabilirsin." Başı birden yukarı kalkar ve gözlerini kırpar, gözleri bir an önce olmadığına emin olduğum altın rengindedir.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, vücudum aynı anda hem sıcak hem soğuktu — içim ateş gibi yanarken, cildim buz gibi soğuktu. Bu da neydi böyle? Belki de dün gece banyomda bulduğum Goldilocks değildi. Belki de perilerin kraliçesiydi.

"Üzgünüm." Kafasını sallıyor, hızla şarabına uzanıyor. "Bu onun şiirlerinden biri. Yeats'in, Big Bird'ün değil, demek istiyorum." Bir gülümseme daha, bu seferki biraz daha hüzünlü. Saymam kötü bir şey mi?

"Çok güzel." Tıpkı karşımdaki kadın gibi. "Hala şairinin *Sesame Street*'ten çaldığını düşünsem de."

"Bu Lu'nun en sevdiği şiirlerden biri," diyor, kızının saçlarını düzelterek, onunki açık renkliken kızıninki koyu renkli.

"Nedenini anlayabiliyorum. Belki bir ara bana hepsini okursun." "Uyku masalı gibi," diye ekliyor Lu.

"Hikayelerden emin değilim, ama yatma vaktimiz geldi."

Onun böyle bir daveti için neler vermezdim.

"Ne? Cumartesi gecesi saat dokuz buçukta beni terk etmeyeceksin, değil mi oda arkadaşım?"

"Eminim bizim eşlik etmemize ihtiyacın yoktur." Protestocu kızının elinden telefonunu alırken alaycı bir kahkaha atarak sözlerini söyledi.

"Elbette arkadaşlığınıza ihtiyacım var. İkinizin de. Geç saatlere kadar uyanık kalıp annemle benimle film izlemek istersin, değil mi Lulu?"

Ben ebeveyn olmayabilirim, ama bunun çok kötü bir hareket olduğunu ben bile biliyorum. "Poppy'nin filmini izleyebilir miyiz?"

Çocuk, meraklı bir terrier gibi başını eğiyor.

meraklı bir terrier gibi başını eğiyor.

"Tabii, Lu. O benim en sevdiğim film," diye cevap veriyorum, annesi homurdanırken. Ne olursa olsun, Fee ile birkaç saat daha vakit geçirebileceksem,

ka

bu *Ve bir bakıma, muhtemelen bir mazoşistim.*

l "Ve patlamış mısır da olmalı," diyor çocuk, bu alışverişte kendi gücünün farkında olduğu açıkça belli oluyor.

ed

eri

m.

"Karın ağrın olduğunu sanıyordum." Fee ellerini çocuğun omuzlarına koyar ve onu kapıya doğru yönlendirir.

"Karnın ağrıyor sanıyordum." Fee ellerini çocuğun omuzlarına koyarak onu kapıya doğru yönlendirir.

"Geçti," diye itiraz eder Lulu, Fee'nin elinden kurtulmaya çalışarak. "Car Amca ile film izlemek istiyorum. Hafta sonu, unuttun mu?"

"Film izlemek istiyorum," diye düzeltir Fee, kaşlarını çatarak araya girerim, "Evet anne, hafta sonu. Havayı bozma."

"Bir saat sonra hala o sırtışın yüzünde olacak mı göreceğiz," der ve çocuğa dönmeden önce meydan okur. "Peki. Ama önce yatmak için giyinmelisin."

"Anlaştık!"

"Bu benim için de geçerli mi?"

Kaşlarını çatarak bana doğru bakıyor, başımdan ayaklarıma kadar beni süzdü. "Hayır. Sen giyinik kalman daha iyi."

Giysiler hakkında bir şey bilmiyorum, ama ikili mutfaktan çıkarken hala aynı gülümsemeyi takınıyorum. Biri daha rahat bir şey giymek için, diğeri muhtemelen biraz daha kaşlarını çatmak için. Popcorn bulmak için dolapları hızlıca araştırıyorum. Mikrodalgada pişirilebilen bir paket buluyorum, belirlenen süre boyunca mikrodalgaya koyuyorum, sonra bir şişe Chateau Margaux daha açıyorum ve açtığım şişeden kadehlerimizi dolduruyorum. Sonra Lulu'nun seçtiği filmi izlemek için oturma odasına gidiyorum, tam o sırada Lulu odaya giriyor.

"Car amcanın yanına oturmak istiyorum!"

"Kanepenin arkasına tırmanma!" Fee onu takip ederek azarladı. "Gerçekten, herkes senin yarı maymun olduğunu düşünür."

Koltuk minderinden yuvarlanarak dizlerimin üzerine çöken küçük kız, elini kalçasına koyar. "Tatlı mı, tuzlu mu?"

Ben ikisinin de birazını sevdiğimi düşünmek isterim, ama sanırım bu uygun bir cevap değil. "Tereyağının kokusunu alamıyor musun?"

Onaylayarak başını sallar ve soluma oturur. "Anne, yanıma otur ve bana insan sandviçinde jambon yap!"

İnsan sandviçi, uçağım bozulmadan önce sabırsızlıkla beklediğim türden bir hafta sonu gibi geliyor. Ama P.G. insan sandviçi olaksa...

"Bence annen yanıma otursun. Yoksa popcorn'a nasıl uzanacak?"

Fee, Lulu'nun diğerk tarafına otururken üstünlük taslayan bir gülümsemeyi bastırmaya çalışır ama başaramaz, gözleri çocuğunun koyu renk saçlarının üzerinden benimkilerle buluşur. "İyi denemeydi."

"Senin kaybın," diye cevap veriyorum. "Ortada et olması insan sandviçini daha lezzetli hale getirdiğini biliyorum."

Gözleri büyüdü, ama bu tamamen şoktan değildi. Gözlerinin kararması bunu gösteriyordu.

"Car amca, beni dinlemiyorsun."

Şu anda kucağımdaki patlamış mısır kasesi için şükürler olsun. "Üzgünüm tatlım. Ne dedin?"

"Annemle benim pijamalarımız aynı dedim. Bak!" Pembe çizgili gömleğinin düğmesini çekiştirir, ama ikisi tam olarak aynı pijamaları giymiyorlar çünkü Lulu'nunkiler ayak bileklerine kadar uzanırken, Fee'ninkiler sadece uyluk ortasına kadar geliyor.

"Bu, ah, çok sevimli." Yutkunuyorum, sesim aniden boğuklaşıyor, bakışlarım ulaşamayacağım kadar uzaktaki o tonlu ve bronzlaşmış bacakları, ipeksi teni tarıyor. Hala başımın etrafına dolandığını hatırladığım bacaklar. Avuç içimde hissettiğim baldırının sertliğini ve iç uyluklarına dişlerimi geçirdiğimde nasıl gerildiğini hatırlayınca penisim sertleşir. Ellerimde hissettiğim kalçalarının dokunuşu ve onu orgazma ulaştırırken uyluklarının titremesi.

"Annem, Candyland'den çıkmış iki suçluya benzediğimizi söyledi." Şu anda annesini ne kadar çok istediğimi düşününce, bu gerçekten suç sayılır. "Onları giymek istemedi," diye ekliyor başını sallayarak. Fee'nin ifadesine bakılırsa, hikayesi doğru gibi görünüyor. "Ama hafta sonları hep aynı pijamaları giyeriz."

"Belki annen haklıdır." Gözlerimi o lanet bacaklardan yüzüne çeviriyorum. "Belki de onları hiç giymemesi gerekir."

"Sen imkansızsın." Gözlerimiz buluştuğunda, ses tonu bir şekilde daha az meydan okuyan bir hal alıyor ve niyetimi anlıyor. Beni inanılmaz derecede sertleştiriyor ve bence bunun farkında.

"Trolleri getirin!" küçük kız homurdanır, sesi bu kadar küçük ve tatlı biri için garip bir şekilde kaba çıkmıştır.

"Ne?"

Fee, "Göreceksin" diye eklerken, bana yine üstünlük taslayan bir bakış atar.

Filmi izlemeye başlıyoruz, yapımcının bu aptalca şeyi yapmak için iki kez asit mi içtiğini merak ettiren türden bir film, ama daha otuz dakika geçmeden, koluma yaslanmış olan sıcak küçük kucaklamanın gittikçe ağırlaştığını hissediyorum. Sonra çenesi göğsüne doğru eğiliyor, her nefes alışında başı sallanmaya başlıyor.

"Sanırım bu yüzden buraya uyku diyarı diyorlar." Fee kanepenin kenarına kayar, çocuğuna sakın bir gülümsemeyle bakar. "Bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırdım. Central Park'ta o kadar koştuktan sonra yorgun düşmüş olmalı."

"Bütün gün orada mıydınız?" Başını sallıyor. "Eğlenmiş olmalısınız."

"Yarım düzine oteli aramak pek eğlenceli değildi," diye mırıldanır.

"Seni uyarmaya çalıştım."

O keskin bir bakışla başını kaldırır. "Bu kadar kendini beğenmiş konuşmaya çalışma." "Neden, haklıysam?"

"Haklı olduğunda, böbürlenmemelisin," diye biraz küstahça cevaplar. "Bu pek hoş bir şey değil."

"Başkalarının günahlarını saymak seni aziz yapmaz."

"Seninle bu konuşmayı yapabilmek için en azından biraz aziz olmalıyım sanırım."

"Doğru." Kadehimi dudaklarıma götürdüm. "Benim günahlarımın ne olduğunu merak ediyorum."

"Çok ve bol," diye cevaplar, ağzının köşeleri gülümsemeyle seğirir.

"Hadi ama, biraz daha açık olabilirsin. Ne düşündüğünü öğrenmek için sol testisimi verirdim."

"Sadece soldaki mi?" Kışkırtıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Sanırım bu duruma göre değişir."

İç çekmiyor ve başını sallamıyor, ama iç çekip başını sallamış gibi.

"Hiç yorulmuyor musun? Hiç kapatmak istemiyor musun?"

"Hepsi senin suçun, melek."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye karşılık verdi.

"Çünkü fantezi gizemli bir atmosferde gelişir."

Yanakları pembeleşmeye başladı ve ben bu görünüşüne bayılıyorum, ama ayakları yere değdiğinde, ön sevişmemizin tonunda kesin bir değişiklik olduğunu işaret ediyor.

Üzgünüm, *sohbet*.

"Sanırım uyuyan güzeli yatağa götürsem iyi olacak." "Onu ben götürebilirim."

"Hayır, ben hallederim," diyor, bir kolunu kızının sırtına, diğerini dizlerinin altına geçirerek. "Hadi, prenses." "*Princesse chou*," diyor küçük kız, hala uykuda gibi görünüyor

ve Fransızca.

"Oof! Her geçen gün daha da ağırllaşıyorsun."

"Şarabını bitirmek için geri geleceksin, değil mi?"

Pembe pijama şortu giyen en mükemmel bacaklar, çalışma odasının kapısında durur. Dönmez ama bana profilini gösterir ve "Bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum" der.

"Bunu tek başıma bitiremem." Yalan. "Ve bu şarabı boşa harcamak istemiyorum. Seni etkilemek için açtığımı bilmiyor musun?" Bu şarap umurumda bile değil. Tek istediğim, o pembe, muhteşem ve sarışın kızın buraya geri gelip benimle biraz zaman geçirmesi, çünkü ben bir mazoşist oldum ve *onunla* biraz zaman geçiremezsem, yan yana oturmakla yetineceğim. *Onu biraz daha utandırmak için*.

"Tamam." Omuzları isteksizce kabul edercesine hareket etti. "Ama sadece şarap için. Bu kadar lezzetli bir şeyi boşa harcamak yazık olur."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," diye cevap verdim, gözlerim yine onun üzerinde dolaştı.

Patlamış mısırı kaldırıp, neredeyse hiç dokunulmamış bardağını dolduruyorum ve o odaya geri döndüğünde, ben kanepeye geri dönmüşüm ve arka planda çalan müzik, Bang & Olufsen hoparlörlerinden duyacağınız türden bir müzik.

Daha çok bang. Daha az Olufsen.

"Bu pek de ince bir espri sayılmaz." Kafasını, hoparlör sisteminden gelen Marvin Gaye'nin tatlı sesine doğru eğiyor. Kahve masasından bardağını almak için eğiliyor, ama beni eleştirmekten duyduğu eğlenceyi gizleyemiyor.

"İncelik fazla abartılıyor," diye mırıldanıyorum, o da koltuğun diğer tarafına otururken. Ve ulaşamayacağım bir mesafede. "Ee, şimdi ne olacak?" Kolumu koltuğun arkasına dolayarak, dizimi koltuğa koyup ona dönerek soruyorum. "Öpüşmek ister misin?"

"Ben, ah-hem.

Hayır."

"Yalancı."

Gülümsemesi kısa ve tatlıdır, bacaklarını yastığın üzerine kaldırıp hafifçe kıvrırırken gözlerimi ondan ayıramıyorum. Esnek ve sıkı vücudu hala yaz bronzluğunu taşıyor. Bronzluğunun nerede bittiğini merak ediyorum. Bikini giyen bir kız mı acaba? Giymiyorsa çok yazık olur. Peki, ipli mi, yüksek kesimli mi? Erkek şortu mu, tanga mı? Çok fazla soru var, ama beş yıl önce ışıkları açık tutmadığımız için pişmanlık duymuyorum. Çünkü ay ışığında, bir melek gibi parlıyor, ama günah gibi yanıyordu.

"Şarabımı bitirip yatacağım."

Hizmetçi odasına gir. Bu da neyin nesi?

"Hadi ama, biraz hayatın tadını çıkar. Saat daha on bile değil."

"Bugün ayakları yorulan tek kişi Lulu değil. Cidden, bitkinim. Bitkin ve yorgunum," diye ekliyor. "Bu bir davet *değildi*."

"Hatırladığım kadarıyla, davet ettiğinde oldukça açıksın." Yanaklarının aniden kızarması, kızardığı yerin neresi olduğunu öğrenmek istememe neden oluyor.

"Demek bunu mu istiyorsun? O geceyle ilgili bir konuşma mı? Beni tanıımıyorsun. Ne iş yaptığımı bilmiyorsun. Tam bir psikopat olabilirim!"

"Rose'un arkadaşı olmak için biraz deli olmak lazım. Bu arada, bana senin mesleğini o söyledi." Hatırladığım kadarıyla, kadınların hayatlarını daha iyi hale getirmek istiyor. Yöntemlerimiz çok farklı olsa da, bu konuda ortak noktamız olduğunu bilmiyor. "Ve hayır. Kira başvuru formunu doldurmana gerek yok."

"Yani, sabıka kaydım olup olmadığını bilmek istemiyor musun?" diye soruyor küstahça.

"Sadece ilginç olanlar varsa," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

"Komik bir şekilde, şu anda cinayet işlemeye niyetliyim." Ciddi olmaktan çok şakacı bir bakışla bana bakar.

"Hafifletici sebepler varsa, muhtemelen kasıtsız adam öldürme suçundan yargılanırsın."

"Korkunç hobilerim olabilir." Oda içinde neredeyse çaresizce göz gezdiriyor. "Evinizi mahvedebilecek dağınık, yıkıcı hobiler. Bir sürü vahşi köpek sahibi olabilirim."

"Ama yok. Öyleyse şimdi ne hakkında konuşacağız?"

"Peki. Tamam. Bunun nereye varacağını anlıyorum, o yüzden bitirelim şunu." Omuzlarını sarsarak, ani bir hareketle, şarabından büyük bir yudum alır. "Beş yıl, bir şeyi incelemek için biraz geç. Bu tür şeyler için bir zaman aşımı süresi olmalı," diye mırıldanır ve bardağını masaya bırakır.

"Bunu konuşmak mı istiyorsun? O geceyi mi?" Bu konuşmanın bu noktaya geleceğini düşünmemiştim, ama ben varım. "Notlarımızı mı karşılaştırıyoruz? Müstehcen hikayeler mi anlatıyoruz? Çünkü senin yaptığın şeyi gerçekten çok beğendim..."

"Detaylı bir eleştiriye ihtiyacım yok..."

"Güzel sözler." Öne eğilip, onun ihmal ettiği şarap kadehini alıp ona uzattım. İhtiyacı var gibi görünüyordu. "En azından doğru bölgede."

Tanrım, ay ışığında gözlerinin parlaması. Yumuşak ellerinin, uyluklarımdaki kaba tüyleri elektriklendiren hissi. Beni boğazının derinliklerine alırken yüzümdeki ifadeyi izlemesi.

"Hiç tanımadığın biriyle seks yapmak pek sık olan bir şey değil," diye devam ediyor, benim kışkırtmamı görmezden gelerek. En azından dıştan bakıldığında. Ama dostum, o kızarıklık beni tam kasıklarımın vuruyor. "Sanırım meraklanmak kaçınılmazdır. Yıllar boyunca merak ettiğin şeyler. Ve yine gülümsüyorsun. Demek ki merak eden sadece benmişim."

"Bunun hakkında konuşmak isterim." Neredeyse tekrarlamak istediğim kadar. "Bunu düşündüm mü? Sürekli düşündüm bile diyebilirsin."

"İltifat. Yani, sana inanmıyorum. Ve seks hakkında konuşmuyoruz." Gözleri başka yere kayıyor ve bardağından bir yudum almasını izliyorum.

"Güzel, değil mi?"

"Şarabı kastediyorsan, evet. Çok lezzetli."

"Şarap güzel. Seks? Seks olağanüstüydü."

"Hala bu konuyu konuşmuyoruz, ama bizi bu noktaya getiren şeyi tartışmaktan çekinmiyorum."

"Hatırladığım kadarıyla bozuk bir araba. Çekim. Flörtöz bir bakış. Biraz imalı sözler." Ya da çok.

Bu sefer hoşgörüyü başını sallıyor, ama bunu düşündü, tamam mı? Tanışmamızın şekli. O gece. Beni düşündü.

"O gün orada ne yaptığını kastettim."

"Kaçıyordum," diye cevap veriyorum, basitçe ve normalde önemseydiğimden daha fazla dürüstçe. "Büyükbabam önceki gün vefat etmişti ve sanırım uzaklaşmam gerekiyordu." Bu tam olarak doğru değil, ama söyleyeceğim tek şey bu.

"Çok üzgünüm." Ve öyle görünüyor. Samimi görünüyor, ki bu muhtemelen benim hak ettiğimden daha fazla ve kesinlikle onun hak ettiğinden daha fazla.

"Gerek yok." Aşk sandığım şeyin kontrol olduğu ortaya çıktı. İş zekası sandığım şeyin çürümüş bir ruh olduğu ortaya çıktı. O, tek amacı işinin ve isminin, o bu dünyadan ayrıldıktan sonra da uzun süre devam etmesi olan bir adamdı. Kimsenin üzüntüsünü hak etmiyor, kesinlikle bir kadının üzüntüsünü hak etmiyor.

"Bu yüzden mi kayboldun?"

Kayboldum. En azından bir süreliğine öyle diyebilirdi. "Kayboldun mu?"

"Bir soruyu başka bir soruyla cevaplamak." Sanki beni çok iyi tanıyormuş gibi önümdeki bardağı sallıyor. "Bunu itiraf etmek utanç verici bir şey değil. Erkekler kaybolur. Bunu çok iyi biliyorum." Gözleri eritecek kadar baştan çıkarıcı ve bence bunun farkında bile değil. Bana tüm düşüncelerimi döküp ruhumu açığa vurmak istememi sağlıyor, ki bu yanlış bir şey olur. Onu kaçırmaya gerek yok. "Bunu itiraf edebilirsin," diye biraz yaramazca ekliyor.

"Erkeklerin kaybolduğunu biliyorum." Erkekler sık sık yolunu kaybeder. Ve bazen, şu anda olduğu gibi, bir kadının bakışlarında kaybolurlar. Nasıl

Gel, onun koyu renkli gözlerini süsleyen ince altın çizgiyi hiç fark etmedim mi?

"Sadece bil diye söylüyorum, yedek lastik almadan yola çıkacak kadar sorumsuz biri değilim." Onun sorumsuzluğun tam tersi bir insan olduğunu anlamaya başlıyorum, ama yine de dudaklarım alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Doğru! Küçük arabam Fred'i arkadaşşıma ödünç vermiştim, o da lastiği patladı ama yedek lastiği takmadığını bana söylemeyi unuttu."

"Ve sen hala ona arkadaş mı diyorsun?" Ve neden başka bir erkeğin ona yaklaşmasından bu kadar nefret ediyorum?

"Şey, o pek güvenilir biri değil," diye itiraz ediyor, pijamalarının düğmesinden sarkan bir ipliği çekerek.

Gözlerime bakmayı reddettiğinde, içim birden sıkışır ve aniden aklıma gelen bir düşünce kelimelere dönüşür. "Bu arkadaş Lulu'nun babası mı?"

Sanki duyduğu en komik şey gibi gülerek yola çıkar. "Babası mı? Sanırım bu duyduğum en komik şey! O tanıdığım en güvenilmez kişi, ama bunu söylerken bile, Lulu'nun gerçek babasından daha güvenilir olduğu aklıma geliyor."

Bunda incelenmesi gereken çok şey var, ama o konuşmaya devam ettiği için buna fırsatım yok.

"Ve tabii ki, Lu'nun babasını merak ediyorsun. Çoğu insan merak eder," diye ekliyor, hiç de az bir üzüntü duymadan. "Neden yanımızda değil? Bizim için ne ifade ediyor? Ama cevap çok basit. İlgiilenmiyordu."

"O zaman o bir aptal." Ve bir pislik.

"Evet, onun kaybı," diyor o, küstahça burnunu çekerek. "Hepsi gerçekten çok kısa bir hikaye ve ayrılıkla sona erdi, bu da kendimi çok, çok kötü hissetmeme neden oldu. Kısa bir süre sonra, bir tepenin yamacında seninle tanıştım ve biraz mutluluğu geri kazandım." Hafifçe omuz silkiyor, küçük bir kaş çatması alnını bozarken dikkati başka yöne kayıyor. "Tabii ki o zaman hamile olduğumu bilmiyordum."

Onu şişkin karnıyla tek başına hayal ediyorum ve Lulu benim olabilirdi diye düşününce içim acıyor. O pislik ben olabilirdim. Beni bulmasının hiçbir yolu yoktu.

"Eh, harika bir çocuk yetiştiriyorsun," diyorum kendime, rahatsız edici düşünceleri kafamdan uzaklaştırarak.

"Öyle düşünmek istiyorum. Ve eminim ki, artık onun için hiçbir sorumluluğun olmadığını öğrendiğin için bunu söyleyebiliyorsundur."

"O benim olsaydı, sorumluluğumu görmezden gelmezdim." "Tam olarak görmezden gelmedi," diye mırıldanıyor.

kendine gelip konuyu değiştirmeden önce, ustaca olmasa da kararlı bir şekilde. "O öğleden sonra, söz konusu arkadaşım yüzünden yedek lastiğim yoktu, ama kaybolmam da onun hatasıydı. Bir dakika önce, arabayla götürülmesi gerekiyordu, bir dakika sonra ise kurtarılmaya ihtiyacı olmadığına karar verdi."

"Sen çok, çok anlayışlı bir arkadaş olmalısın."

"Ya da bir aptal." Şarabına uzanır. "Her neyse, sen beni yakaladığında ona küfrediyordum. En iyi anım *değildi*," der pişmanlık dolu bir gülümsemeyle.

"O günümün en önemli anıydı." Ayımın en önemli anı. Lanet on yılının en önemli anı.

"Yapma." Elini yüzüne kapatarak inledi.

"Doğru. Minik elbisen ve çılgın, dönen kollarınla çok tatlıydın."

"Hiç bu kadar utanmamıştım." "Ben de hiç bu kadar tahrik olmamıştım."

"Çılgın kadın tarafından mı?" İkna olmamış görünüyor. Pembe ve ikna olmamış bir şekilde şarabından bir yudum alıyor. "Biraz fetişiniz mi var, Bay Hayes?"

"Biliyor musun, bana Bay Hayes mi yoksa baba mı demen daha çok hoşuma gidiyor, emin değilim."

"Dur." Bu emir şakacı bir şekilde verilmemişti, ama bu beni durdurmadı.

"Ne? Sadece birbirimizi daha iyi tanımaya çalışıyoruz. Ama bardan döndüğümde bir oda ayırttığını gördüm." Yıllar sonra bile hala şansına inanamıyormuşum gibi yavaşça başımı sallıyorum. *Onun burada olduğuna inanamıyorum.*

"Sanki başından beri böyle planlamamışsın gibi."

"Yemin ederim ki planlamadım," diye gülerek cevap veriyorum.

"Bunu düşünmemiş olabileceğimi söylemiyorum."

"Ama orada bir otel olduğunu biliyordun." Bana dönerek, bacaklarını kanepeye daha da kıvrıyor, ben şarabımı dudaklarıma götürürken bilinçsizce beni taklit ediyor. "Kolayca bulunabilecek bir yer değil."

"Hatırlarsan, bir *auberge* olduğunu söylemiştim." Bir han. "Otelden bahsetmedim."

"Beni korkutmaktan çekindiğin belli," dedi, sesi biraz kibirliydi.

"Her şeyi çözdün, değil mi?" "Aslında hayır.

Sadece tahmin ediyorum."

"Ama düşündün." Bunu ne onayladı ne de yalanladı, bakışları pijama şortundaki gevşek ipliğe kaydı. *Ve o lanet olası bacaklar.*

"Şey, adını bilmediğin biriyle seks yapmak pek sık rastlanan bir şey değil." Ben cevap vermediğimde başını kaldırıp bana baktı, ama ikimiz de bu konuyu daha fazla uzatmaya niyetli değildik.

"O bölgeyi iyi bilirim. Bölgeyi." Konuyu saptırmam işe yararmış gibi görünüyor, bu yüzden biraz daha bilgi veriyorum. "Annemin ailesi Saint Odile'den. Çocukken yazları *Coté'de* geçirirdik ve hava çok sıcak olduğunda dağlara çıkardık."

"Kulağa çok güzel geliyor."

"O vefat edene kadar öyleydi." Vefat etmek, böylesine korkunç bir ölüm için yetersiz bir tanım gibi geliyor. *Hayatının baharında, aniden, söndürülmüş, çalınmış.*

"Ne kadar korkunç." Eli kısa bir süre koluma bastırdı, yüzünde benim adıma büyük bir üzüntü vardı. "Sakıncası yoksa kaç yaşındaydın?"

"Çok uzun zaman önceydi." O görüntüler göz kapaklarımda içine silinmez bir şekilde kazınmış olsa da. Hâlâ sokaklarda yükselen toz bulutlarını, altından zombi gibi görünen insanları görebiliyorum. Olay olduğunda Amerika'da değildim. Dünyanın çoğu gibi, inanmadan, gözyaşları yüzümden süzülürken ekrana yapışıp kaldım. Şimdi geriye sadece anılar kaldı. Ve anıtta yazılı adı. Nefret adına öldürülen neredeyse üç bin ruhdan biri.

Ama ona bunların hiçbirini söyleyemiyorum.

"Bana orada küçük bir mülk bıraktı. O zamanlar bilmiyordum, ama o gün gittiğim yer orasıydı." Tepelerde, çılgınlıktan uzak küçük bir ev. Bazen kendimi orada buluyorum, bazen de kaçmak için oraya gidiyorum.

"Köyde bir evin var ve beni oraya götürmedin mi?" Sesindeki hafiflik beni o ana geri getiriyor. Ona geri. "Yoksa bu, kötü planının bir sonraki adımı mıydı? Belki de bu yüzden bana otelden bahsetmedin."

"Odayı kimin rezervasyon yaptırdığını hatırlatmam mı gerekiyor?"

Camın arkasında utancını gizlemeye çalışıyor ama önce karşılık veriyor. "Yol kenarında kimin kimin pantolonunu çıkardığını hatırlatmam mı gerekiyor?"

"Sanırım hatırlatman gerekebilir." Şişeyi alıp kendi bardağını doldurduktan sonra, onun bardağını da dolduruyorum. "Çünkü otele vardığımızda benim şort giydiğimden eminim ve senin de külot giydiğini biliyorum... çünkü onu senden çıkardığımı hatırlıyorum."

"Seni adi herif!" Fee, aramızdaki koltuktan yastığı kaparak bana vurmak ister ama bunu yapamadan, bardağının kenarı şişeyle çarpışır. "Olamaz!" Elini bardağın kenarına koyarak dökülen içkiyi durdurmaya çalışır, bakışları altındaki adaçayı rengi keten kumaşa kayar. "Çabuk, bir şey yap."

Belki daha sonra geriye dönüp baktığımda, yanaklarını kızartan şeyin şarap olduğunu kendime söyleyeceğim. Ya da belki de onun bu kadar dayanılmaz olması ya da parfümünün kokusunun duyularımı ele geçirmesi yüzünden yaptıklarımın onu sorumlu tutacağım. Ama şimdi, içgüdülerimle değil, ihtiyacımla hareket ederek ona yaklaşırken bunların hiçbirini düşünemiyorum. Onun istediği gibi davranıp dökülen şarabı durdurmak için bir şeyler yaparken, karanlık gözleri köz gibi parlıyor ve elini tutup yalamaya başlıyorum.

Avuç içini yalıyorum. Parmak uçlarını yalıyorum. Sesini bastırmak için alt dudağını ısırса da, göğsümde keskin bir nefes alış hissediyorum. Eli elimden ayrılmıyor ve bardağını alıp sehpaye koyduğumda itiraz etmiyor. Konuşmuyor, hareket etmiyor, bir an bile,

ama sersemlemiş olduğunu sanmıyorum. Ben geri döndüğümde, kendini bana atıyor.

Sonunda. Dudaklarımız, dişlerimiz ve dillerimiz çarpışırken, bu rahatlamayı sözlerle ifade etmek yerine hissediyorum. Elleri saçlarıma kayıyor, beni oraya sabitliyor, sanki başka bir yerde olmak isteyebilirmişim gibi. Siktir et o sesi, ben de onun uyluklarının arkasını kavrayıp onu üzerime çekiyorum.

"Yapmamalıyız." Saçımı daha da sıkı tutarken, sözleri dudaklarımı okşayan sıcak bir fısıltı gibi. Boğazımın derinliklerinden boğuk bir inilti yükseliyor, o farkında olmadan benim zevk-acı tepkilerimle oynarken, ağızlarımız sonsuz bir öpücükte birleşirken, sesim bir insandan çok bir canavara benziyor.

Tadı tam da hatırladığım gibi. Şarap ve tatlılık, arzu, sıcaklık ve lanet olası mutluluk... Vücudunu bana bastırırken, yakın ama yeterince yakın değil.

"Seni çok istiyorum." Kahvaltıda mutfağa girdiğinden beri. Banyomda yüzerken bulduğumdan beri. Beş yıl önce otel odasından gizlice çıktığından beri.

Ama o benim sikime oturup sallanırken ona bunların hiçbirini söyleyemem.

Konuşma yeteneğimi kaybediyorum.

"Ama bu çok yanlış," diye fısıldadı, dili dudaklarımın kenarını yalarken. "Karmaşık." Ama düşünme gücüm yokken ne kadar karmaşık olabilir ki? Beni sikmek istermiş gibi öpüşürken değil, çünkü bu kadın kendisiyle savaş halinde değil. Bu, bedeninin kontrolü ele geçirdiği bir kadın.

"Yanlış falan yok, melek." Çünkü bu kadar iyi hissettiren hiçbir şey yanlış olamaz. Sonuçları siktir et. Ve kontrolüyle gurur duyan bir adam için... "Sadece sik beni."

Onun önderliğine izin verirken, ağızım onun merhametine kalmış, sıcak merkezi bana sürtünürken, ağızımın içindeki gülümsemesini hissediyorum. Yumrukları saçlarımla dolu, başımı geriye doğru çekiyor, bu his bir şekilde kafa derimden penisime kadar uzanıyor. Çenem boyunca öpücükler kondururken acı çekiyorum, sonra kulağıma ulaşır dişlerini etli kulak mememe kapatınca küfrediyorum.

"Evet. Aynen öyle."

"Hoşuna gitti." Tereddütlü olmasına rağmen, sözleri kulağımda kışkırtıcı bir nefes gibi. Ama üzerimde sallanırken hareketlerinde tereddüt yok. "Tanrım, çok sert hissediyorsun."

İhtiyacımı, onu altıma yatırma arzumun üstüne yutkunuyorum, çünkü eğer beni böyle istiyorsa, ben onunum.

"Hepsi senin için. Hepsi senin için."

"Seni sertleştirdim." Üzerimde dalgalanıyor, dudaklarını boynuma bastırırken gülümsemesi duyuluyor.

"Evet, sen yaptın. Hislerin. Kokun. Güzel ağzın ve beni öpüşün. Ve tatlı amının alaycı sıcaklığı." Öpücükleri hemen daha sıcak, daha ıslak hale geliyor ve o dişlerini karotis arterime sürtünce ben homurdanıyorum. İkimizin de yanacağı bir ateş yakıyor.

"Bana ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, ateşi kot pantolonumdan geçiyordu.

"İstediğim kadar değil." Yeterince yakın olmadığımız için ellerimi şortunun bacaklarından yukarı kaydırıyorum. Onu altımda istiyorum, tenine dokunmaya can atıyorum. Belki de o da aynı şeyi hissediyordur, çünkü parmakları göğsümü okşuyor. Beklenmedik bu his karşısında irkiliyorum, ona doğru itiyorum, penisim demir çubuk kadar sertleşiyor. "Ağzımı sana değdirmek için sabırsızlanıyorum. Çılgınlıklarını duymak için sabırsızlanıyorum."

Sanki cevap veriyormuş gibi, ağzını ağızıma bastırıyor ve süveterimin kenarını çekmeye başlıyor. Doğru ve yanlış, karmaşıklıklar ve sonuçlar hakkındaki tüm düşünceler, süveteri başımdan çıkarmak için çabalarken, giderek artan ihtiyacımızın ağırlığı karşısında ikinci plana düşüyor.

Sonunda, lanet olsun.

Onun sıcak elleri göğsümü bulduğunda inlerim, saatime takılan manşetimi kurtarmaya çalışırken, onun beni incelediğini fark etmem biraz zaman alır. Koyu renkli gözleri, kurtulmaya çalışırken kasılan sırt kaslarımı, gerilen karın kaslarımı takip eder.

Ama bana bakışları... Bir erkeği birçok kötü işe teşvik ederdi.

"Sana ihtiyacım var," diye homurdanıyorum, sonunda kurtuluyorum ve bunu yaparken onu dizimden neredeyse düşürüyorum.

"Oh!"

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye homurdanıyorum ve kollarımı sırtına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum.

"Ucuz atlattın." Kollarını boynuma doladı, göğsü sık sık nefes alıp vererek inip kalkıyordu.

"Yeterince yakın değilsin. Seni hissetmem lazım, melek. Bana bırak kendini."

Hareketli bir telaş içindeyiz. Elleri kemerimde, benimkiler ise gömleğinde. Düğmelerle uğraşacak sabrım yok, gömleği başından çekip çıkarıyorum ama beklediğim şeyi *görmüyorum*. Pembe bir tişört mü? Hemen eteğini çekip başından çıkarıyorum... ve altında dar, beyaz bir iç çamaşırı görüyorum.

Gözlerimi kaldırdığımda, onun gözleri neşeyle parlıyor, alt dudağı sanki kıkırdamayı engellemek istercesine içe doğru kıvrılmış.

"Odanızdaki termostat mı bozuk?" diye soruyorum kendime. Üç katman ve saymaya devam mı? "Sırada ne var? Bir iffet kemeri mi?"

Kafasını hızlıca salladı, omuzlarını da aynı hızla silkti. "Belki. Bir nevi? Sanırım bunlar senin görmemen için bir tür sigorta poliçesiydi..." Parmakları fermuarımdan çekildi ve iç çamaşırının kenarını tutup başının üzerinden çıkardı.

"Fazladan kat kat giyinmek için..." "Bunu saklamak için."

"*Siktir.*" Lanetim, önümdeki manzaraya hazırlıksız olarak sonsuz hecelere yayılır. Gerçekten de sikişmek için fazladan giysi katmanları. "Sen acımasız, acımasız bir kadınsın," diyorum boğuk bir sesle. Ellerimi kaburgalarının etrafına kaydırıp, göğüslerini çerçevelemek için yukarı doğru kaydırıyorum. Göğüsleri, şeffaf leylak rengi örümcek ağlarından yapılmış balconette sütyenle zar zor örtülüyor. Onu daha önce çıplak görmüştüm ve evet, bu sabah istemeden bir anlık görüntüyle kutsanmıştım, ama bu farklı. Bu muhteşem. Ve hepsi benim için.

"Gözlerim burada."

"Ve çok da güzel gözler, ama şu anda eski dostlarımı selamlamakla biraz meşgulüm."

"Gerçekten mi?" Başparmaklarımla pembe renkli meme uçlarını okşarken, onun kıkırdaması kesildi.

"Evet, gerçekten." Fısıltım kaba geliyor, ama bu, bu çok fazla duygu yüklü bir an. Üzerimdeki amının ısı, ipeksi

Cildinin ipeksi dokusu. Onun lanet olası görüntüsü. Daha önce de vücudunun mükemmel olduğunu düşünüyordum, ama o mükemmelliğe ulaşmış. Onda daha önce olmayan bir bolluk var. Ellerimi kalçalarının yumuşak kıvrımları boyunca kaydırıyorum, yumuşak, dolgun göğüslerini avuçluyorum ve ağzımı meme uçlarına indiriyorum.

"Lütfen..." Bu kelimedeki açlık, bakışlarımı keşiflerimden kaldırıp onun bakışlarıyla buluşturuyor. Karanlık ve aç gözler, arzuyla parıldayan altın rengi. Bir erkeğin içinde boğulabileceği bir bakış. "Lütfen Carson, sadece bana dokun." Sözleri titrek bir nefesden biraz daha fazlası.

Onun açlığı ve yalvarışları beni her zamankinden daha sertleştiriyor, dudaklarında benim adımları bir lütuf gibi söylüyor, ama ben bunu hak etmiyorum. Ama ilk isteğinde pes etmek benim doğamda yok. Sevgililerimin biraz çaresiz ve biraz dengesiz olmasını seviyorum, sonra pes ediyorum.

"Söyle bana," diye fısıldıyorum, parmağımla sütyeninin kıvrımlarını takip ederek, göğüslerinin şişkinliği üzerinde gezdiriyorum. "Bu sabah iç çamaşırını seçerken beni mi düşünüyordun?"

"Dalga geçme."

"Ah, tatlı kız, hiç bilmiyorsun." Sözlerim üzerine gözleri alevlenir ve duyulabilir bir şekilde inleyerek kendini ellerime doğru iter. Ama ben onu orada tutarken, başparmaklarım ve işaret parmaklarımla meme uçlarını sertleştirerek onu tahrik ederim. "Söyle bana."

"E-evet." Kelime dudaklarından kekeleyerek çıkar, sırtı kavislenir ve kendini ellerime bastırır.

"Seni görmemi mi düşünüyorsun? Sana dokunmamı mı?" Başımı eğdim ve dilimle vücudunun iniş çıkışlarını takip ettim.

"*Evet. Tanrım, evet.* Büyük ellerinin üzerimde olduğunu düşündüm. Vücudumda bıraktığın emme izlerini, ama senin görmeni istemedim."

"Beni görmeme izin vermeyecek miydin? Bunu yapmama izin ver?" Parmaklarımı her iki kupaya da kivrarak, göğüslerinin serbest kalmasını izliyorum. Ne manzara ama, pembe yanaklı, koyu gözlü, ağzı hafifçe açık ve dudakları büzülmüş. Dudaklarımla meme ucunu alıyorum, o elini başımın etrafına dolarken, iç çekişinin tonunu zevkle dinliyorum.

"Oh, bu... bu çok iyi."

Onun tenine karşı onayımı homurdanarak ifade ediyorum. Onun bundan hoşlanmasına bayılıyorum, bu kadar duyarlı olmasına bayılıyorum. Sonunda başımı kaldırdığımda, onun bereketli meme uçları gergin, ıslak ve lamba ışığında parlıyor.

"Lanet olsun, bunları sikmek istiyorum." Onları başka sıvılarla parlatmak istiyorum.

Onun kahkahası ani ve serbesttir ve memnuniyetle fark ederim ki o da buna karşı çıkmamıştır. Bu fikri başka bir zamana bırakarak, elimi onun beline dolayarak sütyenini açarım, diğer elimle ise pijama pantolonunun kurdelesini çekerim.

"Lütfen bana bunun altında başka bir şey giydiğini söyleme, çünkü bu amciği yüzüme almak istiyorum."

"Hatırladığımdan daha müstehcensin."

"Çıplak kal ve hafızanı tazeleyeyim."

"Anneeee!"

Durduk — ellerimiz giysilerde garip bir şekilde donmuş, gözlerimiz fal taşı gibi açılmış ve kulaklarımız dikilmişti. En azından Lulu'nun bir sonraki kederli çığlığıyla hareketlenene kadar. "N-n-burnumdan patlamış mısır çıkıyor!"

Bu, onun geldiğini haber veren bir çığlık değil, koridordan gelen bir çığlık. Fee neredeyse bacaklarımdan atlayacak, tökezler ve sonra ayak parmağını sehpanın kenarına çarpar.

"Ah! Ah." Neredeyse komik bir şekilde zıplıyor. "Kutsal tüy!"

"Neredeyse." Neredeyse cennetseldi.

"Ne?" Kaşları çatıldı ve bana dönmek için sallanırken, ipeksi at kuyruğundan saçları çözüldü.

"A-a-anne!"

"Geliyorum tatlım. Üstüm. Üstüm nerede?" diye fısıldayarak, kanepeden sütyenini kapar, ama sonra gerekli olmadığına karar verir.

"Burada." Onun iç çamaşırını uzattım ve o da onu elimden kaparak kollarını deliklerden geçirdi.

"Yardım edebilir miyim?" Kanepenin arkasındaki boşluğu süveterimi aramak için tararken, onun alaycı kahkahası beni durdurur.

Pijama gömleğinde düğme kalmışsa, onları iliklemeye zahmet etmeden topallayarak uzaklaşmaya başlar. Ve benim

yardım teklifime verdiği cevap? Omzunun üzerinden attığı sözler.
"Bence yeterince yardım ettin."

ÜCRET

GECEİN ÇOĞUNU uyanık geçirdim, nefes almaya bile cesaret edemiyordum, uyumak bir yana.

Lulu ağlarken ve kusarken sırtını ovuşturduktan, onu temizledikten, çarşafı çıkardıktan ve uykuya dalması için onu sakinleştirdikten sonra, Carson'ın bekleyip beklemediğini görmek için çalışma odasına gitmenin gerçekten bir anlamı yoktu. O saatte çok geç olmuştu.

Peki, kirli çarşafların çamaşır odasındaki çamaşır makinesine değil de banyo kapısının arkasına tıktırılmasının nedeni...

Kapa çeneni, beyin.

Oraya gitmedim çünkü en başta onunla şarap içmemeliydim, tamam mı? Ve bu yüzden, yatak odasının kapısını hafifçe tıklatıp ikimizin de iyi olup olmadığını kontrol ettiğinde, çocuğumu daha sıkı kucakladım ve uyuyormuş gibi yaptım.

Tatlı kız. Bu sevgi dolu sözler, içimdeki feministi eriten bir anahtar gibiydi. Onun karanlık fısıltısı içimi ısıttı ve onun için iyi olmak istedim. Çünkü elbette, iyi kızlar hak ettikleri ödülü alırlar.

Özellikle de onun üstüne otururken.

Güçlü ol, diye kendime hatırlatıyorum. Sen bir kadınsın. Bir annesin. Kimsenin iyi ya da tatlı kızı değilsin.

"Çünkü öpücükler önemsiz şeyler değildir." Lu'nun babası ve benim sonsuza kadar birlikte olacağım adam olmayacak birine harcanacak önemsiz şeyler.

"Ooh, anne. Hummy'im hala ağlarken önemsiz şeylerden bahsetme."

"Ne?" En azından öpücükleri anlamadı. "Karnın hala ağlıyor mu?"

"Neden fısıldıyorsun?"

"Çünkü... saat erken ve Carson hala uyuyor olabilir."

"Carson amca bu sabah bana yaban mersinli krep yapacağına söz verdi."

"Öyle mi?" Bu kahvaltıya ben katılmayacağım. Belki onu bir kafeye krep yemeye ikna edebilirim, böylece yine gizlice dışarı çıkabiliriz. "Krep yememelisin. Bu kadar hasta olduktan sonra olmaz. Peki ya..."

"Önemli değil, çünkü o burada değil." Lu kollarını göğsüne doladı, kaşları çatıldı.

"Burada değil mi?" diye tekrar ettim, dirseklerimle kendimi yukarı iterek. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü yatağı düzenli ve içinde yok."

"Carson amcanın yatak odasında dolaşmamalısın." *Kim bilir, dolaşırken kimi ya da neyi bulabilirsin?* Birdenbire korkunç bir düşünce aklıma gelir, ama Lulu'nun mide rahatsızlığı olmasaydı, bu sabah orada bulduğu kişi *ben* olabilirdim.

Onu korumak için yaptığım onca şeyden sonra.

Babası olmadan hayatını normale döndürmek için yaptığım onca şeyden sonra.

Dikkatini çekmek için çenesini elimle tutarak, gözlerimi onun göz hizasına getirdim. "Onun odasına giremezsin, Lulu." Ve o da öyle, dün gece bu gerçeklere geçici olarak kör ve sağır gibi görünsem de.

Daha da kötüsü, ben öncülük ettim.

Tanrım. Ne yaptım ben?

Onun kucağında, bir panayırdaki midilli gibi zıpladım!

Beni nasıl görmüş olabilir?

Dünyanın en büyük erkek avcısı olduğumu.

Ve bu da epey bir alet demek oluyor... Hayır, bu yola girmeyeceğim.

Bundan sonra ona nasıl yüzleşeceğim?

Belki de ölmüş gibi yapmam gerekecek?

Ben var olan en kötü insanım, ve sadece ona hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolduğum için değil. Ama her şeyi onun üzerine attığım için.

Yeterince yaptın zaten. Oysa hepsi benim suçumdu. "Artık yüzümü bırakabilir misin?"

"Üzgünüm, tatlım. Urgh!" Arkamdan yastığımı çekip, utançımı gizlemek için yüzüme bastırıyorum. Dün gece benim hatamdı. *Ben* başlattım.

"Karnın da mı ağrıyor?" Lulu yastığın kenarını çeker, tatlı yüzü endişeyle doludur.

"Aslında, evet." Mide bulantısı, mide ağrısı ve endişeden kramp giriyor. Ama başka çare yok. Büyük kız külotlarından birini giymek zorundayım (demi sütyenle uyumlu olanlardan değil) ve onu bir dahaki görüşümde özür dileyeceğim.

Onu rahatlatacağım, *sorun sende değil, bende.*

Aslında o olsa bile, çünkü en son bir kedi gibi kendimi sürttüğüm adam, aslında oydu. Beş yıl boyunca, mükemmel bir nezaketle davranmayı başardım. Neredeyse yeniden bakire oldum! Yine de Carson Hayes ile aynı çatı altında birkaç gece geçirdikten sonra, azgın bir fahişeye dönüştüm.

Ona, eskisi gibi biri olmadığımı ve o zamanlar bile öyle biri olmadığımı söylemem gerekiyor. Her zaman sorumluluk sahibi oldum ve kurallara uydum. Dün geceki davranışım ve o kadar uzun zaman önceki geceki davranışım... hepsi onun suçu. Çünkü ona karşı hiç çekicilik hissetmedim, ona karşı hissettiğim güçlü duyguları hiç hissetmedim.

Gizli sevgilim. Kimseye anlatmadığım gece.

Oh, kahretsin. Ellerimi yanan yanaklarıma bastırıyorum. Onunla bu konuşmayı yapmak zorunda kalacağım için o kadar utanıyorum ki, neredeyse gidip bir köprü'nün altında yaşamayı tercih ederim.

"Anne? Carson amcanın yatağının altında oyuncakları için sakladığı sandık mı?"

Evet. Çok özel oyuncaklar.

"Hayır. Orada yatak çarşafı var." Oyuncakları dolabındaki bir çekmecedeydi.

Biliyorum. Meraklı davranışlar konusunda kendi öğütlerimi uygulamalıyım, ama savunmam gerekirse, sadece bir kez baktım.

Bir kez bakmak fazlasıyla yeterliydi.

"Bunu nereden biliyorsun? Kilitli."

Çünkü anahtar şifonyerin üzerindeydi.

Tamam, şifonyerin en üst çekmecesinde.

Çorapların altında. Yani, oyuncaklarını sakladığı yerin anahtarı. Battaniye kutusunda ne olduğunu hiç bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, oyuncaklardan sonra bakmaya cesaret edemedim.

"Çünkü ona battaniye sandığı denir," diyorum, *"çünkü ben öyle dedim"* tonuyla.

Oradaki oyuncaklara bakılırsa, adamın çok aktif ve çeşitlilik dolu bir aşk hayatı olduğu açık. Bu düşünceyi, çok daha hoş olmayan başka bir düşünce izliyor. Ya biz buradayken eve birini getirirse ne olur? Düşünceler devam ederken, aniden ve hoş olmayan görüntüler eşliğinde midem paslı bir zincir gibi kıvrılıyor. Carson. Yatağında bir kadın. Yüzü belli olmayan. Adı belli olmayan. Ben değilim.

"Yemin ederim, saatlere tekrar bakmıyordum." Kızımın sesi beni korku dolu düşüncelerimden geri getiriyor. Yemin ettiği şeyi tam olarak yaptığını söyleyen bir ses. "Ama Norman'ın karnı gurulduyordu," diyor, yıpranmış tavşanını sallayarak. "Car amcanın krep yapmasını istedi."

"Eğer burada değilse, yapamaz." Ve eğer burada değilse, benden başka kimseyi yatağına bağlamaz. En azından bu sabah.

Ama dün gece tam da bu amaçla gitmiş olabilir. Ya da benzer bir amaçla.

Şu anda beynimden nefret ediyorum. Dün gece yüzlerce kadını bağlamak için ayrılmış olması beni ilgilendirmemeli. En azından, Lulu'nun yüzündeki koyu dalgaları iterek kendime böyle söylemeye çalışıyorum. "Muhtemelen iş için ayrılmak zorunda kalmıştır."

Dün gece kanepede başladığımız türden bir iş.

Onu bir direk kadar sert ve tatminsiz bırakan türden bir iş.

"Ya da belki koşuya çıkmıştır!" Evet, öyle olabilir. Kendine çok iyi bakıyor. Kanıtını gördüm. Ayrıca, dolabındaki tüm o koşu ayakkabıları ve dün sabah egzersiz kıyafeti giymiş gibi görünüyordu. Şort, sıkı tayt ve teri emen tişörtlerden biri, onun durumunda, o lezzetli geniş omuzları, göğsü ve karın kaslarını sergilemek için yapılmış gibiydi.

Ama bir açıklama olarak bu çok daha çekici geliyor, yakında onunla yüzleşmek zorunda kalacağım anlamına gelse bile, çünkü dikey egzersiz yapmak, onu başka biriyle yatay egzersiz yaparken bulmaktan daha iyidir.

"Bence o kaçmıyor, anne. Bence o burada değil ve söz vermesine rağmen bana krep yapmayacak."

Mutiny çenesini öne doğru uzatır.

"Öfke nöbeti için henüz çok erken," diye inleyerek söylüyorum.

"Sadece kızgıyım!" Kollarını göğsüne doluyor — dört yaşındaki bir çocuğun kollarını kavuşturma şekli. "Çünkü hayal kırıklığına uğradım."

"Hayal kırıklığı hayatın bir gerçeğidir." Özellikle erkekler söz konusu olduğunda. "Buna alışsan iyi olur." *Bu sabah benim hakkımda da aynı şeyi düşünüyorsa şaşırmam.*

"Büyüdüğümde, her gün kahvaltıda krep yapacağım."

"Ama şimdilik, benim yaptığım hafta sonu krepleriyle yetinmen gerekecek."

"Yorls Trudy kim?"

"Boş ver," diye iç çekerek söylüyorum. Ona işitme testi yaptırsam mı acaba?

Sonunda mutfağa vardığımızda, tezgahın üzerinde bir zarf var.

Lulu'ya adresli bir zarf.

"Benim için!" Parmaklarımın altından kapıp, mühürlenmemiş olmasına rağmen zarfı yırtarak açıyor. "Ne güzel bir papağan!" diye haykırıyor ve sağ üst köşesinde papağan gibi görünen bir resim olan bir kartpostal çıkarıyor. İnsanların hala kartpostal kullandığını bilmiyordum ve bu kartpostalın tuhaflığına gülümsüyorum. "Ve dolarlar! Hem de çok fazla. Beş ve beş on eder, bir beş daha eklenince on beş eder..." Kartlar yere düşerken eğilip onları topladı.

"Kartı okumayacak mısınız?" diye soruyorum, mektubun ne anlama geldiğini ve içinde benim için bir mesaj olup olmadığını merak ederek. *Sanki hak etmişim gibi...*

"Paramı saydıktan sonra. Zenginin tekiyim!"

"Şimdi tek yapman gereken bitkileri hayatta tutmak." En azından taşınana kadar. Yakında. Çok yakında. Çünkü burada kalamayız, şimdi kalamayız.

"Sevgili Lulu," diye okumaya başlar, parmağını erkeksi el yazısının üzerinde gezdirir; yazı, birkaç kelime sonra sivri bir el yazısından baskı yazıya dönüşür. "Lütfen ekte bulabilirsin. Sen oku lütfen." Mektubu elime tutuşturur. "El yazısı çok dağınık."

"Sevgili Lulu," diye başlıyorum, "Umarım bu sabah kendini çok daha iyi hissediyorsundur." Kalbim biraz sıkışır. Bu kadar... kışkırtıcı biri nasıl bu kadar tatlı olabilir? "Lütfen ekte, önümüzdeki iki ay için bitki fısıldayıcısı pozisyonu için kararlaştırılan ücreti bulabilirsiniz." Sıkışmaktan düşmeye, kalbim topuklarıma çarpar. O burada değil ve yakın zamanda geri dönmeyecek. Bu gerçek, görünüşe göre beni biraz ağlamaklı yapıyor.

Öyle de olmalı. Utanmalıyım. Adamı evinden kovdum! Bana bakmaya tahammül edemediği belli.

Geri kalanını gözden geçirip ona önemli noktaları aktarmaya niyetleniyorum, "annene benim adıma ölmesini söyle" gibi bir ifadeye rastlamadığım için rahatlıyorum. Ama mektupta bana yönelik tek bir kelime bile olmaması beni çok mutsuz ediyor.

Bu benim hak ettiğim şey.

"Sen de onun yazısını okuyamıyor musun?"

"Oh. Üzgünüm." Gözlerim hala mektupta, ama görmeden, tekrar okumaya başlıyorum. "Görünüşe göre bu apartmandaki bitkiler Yankees'in nasıl olduğunu bilmek istiyorlar."

"Yankee nedir?"

"Bir beyzbol takımı. Bilirsin, takımların, sopaların ve topların olduğu spor. Burada çok popüler."

"Başka ne yazıyor?"

"Bitkileri de dışarıdaki havanın nasıl olduğunu bilmek ve ara sıra kitap okunmasını severler." Gerisini ona söylememeyi düşünüyorum ama yine de söylüyorum. "Bay Hayes diyor ki..."

"Carson Amca."

Farkı bölüşelim mi? Dün gece neredeyse sevişeceğim yakışıklı adam. "...Yeats'in şiirlerini dinlemekten hoşlanacaklarından emin olduğunu söylüyor."

Bu benim cezam mı? Açıklama ya da özür dileme fırsatım yok, ama birkaç salon palmyesine Yeats okumak zorunda mıyım? Lulu, ara sıra ona Yeats okumamı isteyebilir, özellikle de perilerle ilgili hikayelerini. İyi kalpli insanlara hediyeler bırakan ve huysuzları kızdıran bu tür yaratıkları hangi küçük kız sevmez ki?

Hmm. Belki Carson Hayes bir peridir.

Devasa bir peri?

W.B. Yeats'in eserlerini okuyabilecek dört yaşındaki çocuk pek yoktur, ama belki de kendisi ebeveyn olmadığı için bunu bilmiyordu. Her ne olursa olsun, öngörülebilir gelecekte, dört yaşındaki bir diktatörün gözetiminde yeşilliklere W.B. Yeats'i okuyacağım gibi görünüyor. Üzgünüm, *müdürüm*.

"Hmm." Lulu, parmağını yanağına dokunarak düşünceli bir ifade takındı. "Ben o kadar iyi okuyamam. Belki YouTube'da bulabiliriz, onlar da benim iPad'imden dinleyebilirler?"

"Bu gerçekten iyi bir fikir."

"Kahvaltıda krep yemeyi hak eden iyi bir fikir mi?"

Rose haklı. Bu çocuk muhtemelen dünyayı yönetecek.

ÜCRET

"Acele et, Lulu. Geç kalacağız." Topuklarım mermer giriş holünde gürültü çıkarıyor ve düz ayakkabı giymediğim için şimdiden pişman oluyorum. "Bunun *okul servisi* olduğunu biliyorum," diye omzumun üzerinden sesleniyorum, "ama bu her gün son dakikada koşmamız gerektiği anlamına gelmez."

"Pazartesi günleri hızlı olamıyorum. Ayrıca ayaklarımın tekerleği yok," diye karşılık veriyor ve oyalanmaya devam ediyor.

"Günaydın hanımefendi." Gece kapıcısı, ya da kapıcı mı demeli, Bay Martinez hala görev başında ve benden önce kapıya varıyor.

"Günaydın." Eteğimi uyluklarımdan biraz yukarı çekiyorum. "Bence dört yaşındaki çocuklara, en azından sabah yedi ile dokuz arasında tekerlekler takılmalı." Kızım boş boş dolaşırken ona dönüyorum. Küçük pembe sırt çantası sırtında, güneş ışığında boş boş dönen toz zerreciklerini hayretle izliyor.

Böylesine sevimli bir şeye kim kızabilir ki?

Sinirlenebilir mi? O başka bir hikaye.

"Anlamadım?" Sesi beni düşüncelerimden geri getirir ve başımı hızla sallarım.

"Çocuklar pazartesiden cumaya iki hızda hareket ederler. Durmak ve yavaşlamak." "Çok doğru," diye gülerek cevap veriyorum.

"Çocuğunuz var mı?"

"İki kızım var. En büyüğü Sophia, lise son sınıfta. Sakıncası yoksa, bebek bakıcılığı işi arıyor."

"Hayır, hiç sakıncası yok."

"Sadece, sizin bir dadınız falan yok gibi görünüyor ve onun da deneyimi var — bir sürü küçük kuzeni var — ve referansları da var."

Dadı. Peh! Biz buraya ait bile değiliz, Bay Martinez. Tabii ki ona bunları söylemeyeceğim.

"Akşamları pek dışarı çıkmam," diye cevap veriyorum, omuzlarımı hafifçe silkiyorum. Öyle demiş olsam da, acil durumlar için birini yedekte bulundurmak iyi bir fikir gibi geliyor. Yakında taşınacağım, umarım her şey yolunda gider, ama kızla tanışmak istemekten zarar gelmez.

"Bayan Eloise Fransız okuluna gidiyor, değil mi? Sophia'nın lisesi de yakınlarda. Bilirsiniz, eğer ona ihtiyacınız olursa..."

"Okula götürmek için mi? Aslında, bu gerçekten iyi bir fikir." Özellikle de geçen hafta klinikte sabah erken saatlerde yoga dersi vermek için bir yer teklif edildiği için. Fikrimi değiştirdiğimi söyleyebilir miyim acaba?

"Ed," diye sorar. "Ve akşamları ona ihtiyacın olursa, benimle birlikte gelebilir. Yakın oturuyoruz, eve gitmek sorun olmaz."

Vicdanım bir genci geceleri Manhattan sokaklarına göndermekle başa çıkabileceğini sanmıyorum, ama güvenebileceğim başka birinin olması fikri giderek daha çekici hale geliyor. "Onunla tanışabilir miyim?" diyorum, Lulu kapıya ulaşırken. Sonunda!

"Tabii. Ne zaman istersen." Bana geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor, bu da ona bir iyilik yaptığımı değil, tam tersini yaptığımı düşünmeme neden oluyor.

"Hadi gel o zaman, mon petit chou." Oops. Lu'ya dışarıda böyle hitap etmemem gerektiğini unutmuşum. Dört yaşındaki bir çocuğun sokak itibarı için kötü bir şey gibi.

"Bir şey daha var, hanımefendi. Bugün bakım çalışmaları için daireye girmemiz gerekiyor."

"Oh. Bay Hayes biliyor mu?" Adını ağızımdan çıkarınca midem düğümlenir.

"Ee, evet." Adam kulağını çeker, aniden ayaklarını değiştirir. "Bu sabah talimatını aldık."

Nereden aradığını biliyor mu diye sormak için içimdeki dürtüyü bastırıyorum, zihnim hafta sonuna ve yaptığım tüm karışıklıklara geri dönüyor.

"Hanımefendi?"

Yerlerin nasıl görüldüğünü zihnimde hızlıca tararken, kontrol edebileceğim şeylere odaklanarak kaşlarımı çatmayı bırakıyorum. Yerde külot yok

ve sandalyelerin arkasına asılmış sütyen yok. *Ya da kanepelerin arkasına sıkıştırılmış.* "Sorun yok. Anahtar lazım mı?"

"Hayır, hanımefendi." Şimdi sanki sevimli bir şey söylemişim gibi bana gülümsüyor. "Her şey halloldu. İyi günler."

"Hoşça kal, Ed!" Lulu kaldırıma atlayarak çıkıyor ve ben onun elini tutuyorum. "Acele etmemiz gerektiğini sanıyordum," diyor, bana bakarak. "Çok konuşuyorsun."

Yattığın bir adamın evinde kiracı olmanın verdiği garip hissi bir kenara bırakırsak, taşındığımızda Carson'ın dairesinde yaşamının rahatlığını gerçekten özleyeceğim. Lulu'nun okuluna sadece on dakikalık yürüme mesafesinde ve kliniğe de birkaç dakika uzaklıkta. Her sabah metroyla uğraşmak zorunda kalmayacağım için ne kadar rahatladığımı anlatamam, ya da burada ağ olarak adlandırılan trenle. Ama ne yazık ki, bir noktada buna alışmamız gerekecek.

"Günaydın, Fee." Resepsiyonist Lizzie, ya da kendisinin tercih ettiği adıyla ön büro yöneticisi, kliniğin ön kapısından içeri girerken bana parlak bir gülümsemeyle selam veriyor. "Ne güzel bir sabah, değil mi?"

"Harika," diye onaylıyorum ve hırkamı omzumdan kaydırıyorum. Hava çok sıcak değil, ama aceleyle koşmak bir kızı biraz terletebilir. "Evraklarımla ilgili bir haber var mı?"

"Üzgünüm." Özür dilercesine omuz silkiyor. "Bugün tekrar peşlerine düşeceğim." Yeterliliklerim onaylanana kadar, hiçbir seansa katılamıyorum, ki aslında New York'a gelme sebebim de bu. Danışmanlık becerilerimi geliştirmek, müşterilerin Şefkat Odaklı Terapiye tepkilerini daha iyi anlamak ve hatta hipnoterapinin bana uygun olup olmadığını görmek istiyorum, müşteri olarak değil, belki becerilerime ekleyebilirim diye. Ama şimdilik, çoğunlukla kilo yönetimi kliniği olan bu lüks (Manhattan için bile) kadın sağlık merkezinin ofisinde takılıyorum. Bu, eğlenmediğim anlamına gelmiyor. Öncelikle, ekip üyeleri biraz çılgın. *Benim tarzım insanlar.*

"Oh. Bunu resepsiyon masasına bıraksam olur mu?" Lulu'nun okuldan eve getirdiği bir bağış kutusu çıkartıyorum. "Kızımın okulu, evsizler için bir yardım kampanyası düzenliyor."

"Emin değilim." Lulu'nun sanat eseriyle kaplı kutuyu dikkatle inceliyor — sarı, kırmızı ve mavi renkler, kliniğin zevkli bej renkli resepsiyonuyla hiç uyumlu değil. "Ethan'a sormam gerekecek."

"Bu kutu, evdeki bozuk paralarla doldurulmak için ama evde sadece ikimiz olduğumuz için, buraya koyarsam biraz para toplanabilir diye düşün­düm." Omuz silkiyorum ve kutuyu tekrar elime alıyorum. "Eğer masaya koymak istemediğini düşünüyorsanız, ofise götürebilirim."

"Tabii." Mutlu bir şekilde başını salladı, çok rahatlamış görünüyordu. "Bence öyle daha iyi olur."

Zengin müşterileri klinikte rahatsız etme, Fee. Ya da şık 5.Cadde apartmanında. Zavallı Bay

Martinez. Benim isteğim onu rahatsız etti, o da birkaç dolar atmış olsa bile.

"Selam, canım!" Genç psikologlardan biri olan Bethany, ben ofise girerken karşıdan seslendi. Selamlaması, gerçekçi olmaktan çok *Mary Poppins*'teki Dick Van Dyke'ı andırıyordu.

"Günaydın, Bethany."

"Nasıl gitti?" diye soruyor hevesle, koyu renkli bob saçlarını kulaklarının arkasına iterek. "Gelecek yaz gerçek bir Londralı gibi görünecek miyim?"

"Tabii, uyum sağlayacaksın." Marta, en sevdiğim diyetisyen, kıkırdar. "Öyle konuşursan, yerliler sana hemen ısınır. Ya da belki de seni Thames Nehri'ne atarlar."

"Umurumda değil." Beth burnunu çeker, bu da filmdeki baca temizleyicisini taklit etmesini daha da güçlendirir, sonra da yapmacık bir omuz silkme hareketi yapar.

"Bütün bunları nereden buluyorsun?" Omuzlarımla üzerinden soruyu fırlatarak, bana tahsis edilen masaya doğru ilerlerim, masaya oturur ve çantamı çekmeceye koyarım.

"Dün gece internette bir sürü şey araştırdım."

"Doktoran için çalışman gerekiyordu." Marta, dizüstü bilgisayarının üzerinden ona onaylamayan bir bakış attı.

"Oraya varacağım," diye cevaplar Beth, elini havada sallayarak. Burada çalıştığım kısa sürede, ikisi de yirmili yaşların sonlarında olmalarına rağmen, Marta'nın bulunduğu yere gelmek için çok çalışırken, Bethany'nin zengin bir aileden geldiğini ve işe karşı oldukça kayıtsız bir tavrı olduğunu öğrendim. Ancak ofisteki şakalaşmalara rağmen, ikisi de insanların daha mutlu ve sağlıklı bir hayat sürmelerine yardımcı olmaya tutkuyla bağlı. Bethany'nin (yakın zamanda) boşandığı kocası hariç, ki o, ikisi de ona yardım etmek için parmaklarını kıpırdatmadan önce "eşek sikini yalayabilir".

Burası, "*Burada çalışmak için deli olmanız gerekmez, ama deli olmanız yardımcı olur!*" yazan tabelalardan birinin asılması gereken türden bir yer.

Buraya tam uyduğumu fark ettim.

"En azından bu sabah son gelen sen değilsin." Beth dikkatini tekrar bana çevirir, parmağını aramızdaki havada bir yandan diğer yana sallayarak. "Ceza olarak 'bucks'a *gitmene gerek yok*."

Ve bu yüzden, elimden gelirse asla geç kalmayacağım. Starbucks'tan tüm ofis için, hatta üçümüz için bile chai latte, skinny muffin ve meyve salatası alacak kadar param yok. Ayrıca, bu görevin her gün Ethan'a düştüğünü hepimiz biliyoruz. Yani, sonunda bize katılmaya tenezzül ettiğinde. Kliniğin sahibi — ortak sahibi mi? — ve aynı zamanda spor psikoloğu olarak, bunu karşılayabilecek durumda.

"Artık köşedeki küçük kafeyi desteklediğimizi sanıyordum, mega holdingi değil?" Marta koltuğuna yaslanarak kaşlarını kaldırdı.

"Ah, ama bu Fee kaldırımında fareleri görmeden önceydi." Beth gülmek istermiş gibi konuşuyor, ama bu doğru — ben de ilk başta onların terrier köpekleri sandım.

"Burası New York." Marta, alev kırmızısı dağınık topuzundan bir kalem çıkararak onu bana doğru tuttu. "Tabii ki fare gördün. Sızlanmayı kes."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Sırf *Ratatouille*'in oyuncularıyla bagelimi paylaşmak istemediğim için. Ama tabii ki" — elimi alnıma bastırıp titremeye başlıyorum — "senin

leptospirosis latte'nin tadını çıkar." Patron içeri girdiğinde, leptospirosis kaynaklı bir nöbeti taklit ediyordum.

"Bence hepimiz Fee'nin içtiğinden içmeliyiz," Ethan sırtarak duyurur. "Gerçi iş yerinde asit almak genellikle hoş karşılanmaz."

"Leptospirosis olması gerekiyordu," diyorum, Beth'in dramatik duyurusunda duyulmayan küçük bir sesle.

"Aman Tanrım. Sanırım seni seviyorum." Elindeki karton kahve taşıyıcısından kendi ve Marta'nın kahvelerini çıkarır. "Bu *tam* da doktorun önerdiği şey."

"Belki de doktorunu alırsan öyle olur." Marta kahvesini alırken küçük ama onaylamayan bir şekilde başını sallar.

"Senin için." Ethan, taşıyıcıyı masama koyar ve her zamanki matcha latte'mi gösterişli bir hareketle uzatır. "Bunların içinde ne var ki?" Masama kayıtsızca yaslanır, geniş uyluğunu masanın kenarına dayar.

"Japon yeşil çay yaprağı," diye pek ikna olmadan cevap veriyorum. "Bu ne?" diye soruyor, Lulu'nun tenekesini eline alarak.

"Kızımın okulunun düzenlediği bir bağış kampanyası için. Evsizler için."

"Harika." Parayı koymadan tenekeyi tekrar masaya koyar.

Ethan'ı nasıl değerlendireceğimi gerçekten bilmiyordum. Yani, iyi birine benziyor ve her zaman gülümsüyor, ama iş hayatında pek etkileşimimiz yok. Her sabah bize kahve ısmarlaması, cömert olduğunu gösteriyor. *Değil mi?*

"Bağış için getirdim," diyorum, tenekeyi sallayarak. "İyi fikir." O, kasıtlı olarak anlayışsız ya da sadece biraz anlamsız davranıyor, bilemiyorum.

Tanrı aşkına, kafana vurmam mı gerekiyor?

Hayır, sanırım sadece benim gözümde birkaç basamak düşeceksin.

"Peki, bugün geç kalmanın sebebi ne Ethan?" Beth fincanının kapağını açarak köpüğün üzerine biraz imalı bir şekilde üfledi. "Amber miydi? Kelly mi? Belki de Amelie?"

Eğer patron olması gerekiyorsa, neden çalışanlarının kendisiyle böyle dalga geçmesine izin veriyor?

"Sen de biliyorsun ki o sadece bir tadı seviyor," diye Marta da söze karışır. "O kızlar geçen ayın modasıydı."

"Beni kötü bir adam gibi gösteriyorsun." Abartılı bir suratla Marta'ya döner.

Cimri.

"Yani sorun sen değilsin, onlar mı?" Marta'nın sesi alaycı bir tona büründü. Belki de ona karşı kötü bir izlenim sahibi olan tek kişi ben değilimdir. Cimri olmasının yanı sıra, o tanıdığım en büyük çapkındır. Belki Carson Hayes hariç. Carson'ın daha seçici olduğunu düşünmek istiyorum, gerçi gerçekte şu anda kiminle flört ettiğini hiç bilmiyorum. Midem mutsuz bir şekilde kıpırdanıyor ve bu düşüncüyü zihnimin arkasına itiyorum.

"Ne derler bilirsin. Klas kadınlar tek gecelik ilişkiler yaşamaz," diye araya girer Beth, çınlayan bir kahkaha atarak. "Onlar seçmelere katılırlar. Belki Ethan geri aranmıyordur."

"Hakkımda ne dediklerini duyuyor musun?" Yine bana dönüyor ve ben bağış kutusunu tekrar sallama isteğine direniyorum.

Sen yokken senin hakkında ne dediklerini duymalısın, diye düşünüyorum ama söylememek için kendimi tutuyorum. O hala patron ve ben buraya bir iyilik olarak geldim, bu yüzden onların alaylarına katılmam mümkün değil.

"Bayanlar." Biraz dramatik bir şekilde dinleyicilerinin diğer üyelerine döner. "Kalbimi kırıyorsunuz."

"Eğer bir kalbin olsaydı, incitirdik." Beth ona doğru yürüyerek, avucunu göğsünün ortasına koydu. "Boş, gördün mü? Tıpkı teneke adam gibi."

"Sana kahvaltı getiriyorum," diyor, elini kaldırıp parmak eklemlerine dudaklarını bastırarak, "sen ise bana hakaret ediyorsun."

"Ve sen de bunu seviyorsun."

"Demek duydun, ha?" Göz kırpar, sonra elini indirir, masamdan içeceğini alır ve odadan çıkar. "Yirmi dakika sonra dersim var. Siz kızlar eğlenin."

"Aman Tanrım." Beth, masamın karşısındaki sandalyeye dramatik bir şekilde çökerek derin bir nefes alır. "Gerçekten sevişmem lazım. Her geçen gün, onunla yatmaya bir adım daha yaklaşıyorum."

"Gerçekten mi? Üzgünüm, sesimi çıkarmak istemedim." Yüzümü buruşturmamaya çalışarak ekledim, "Yani, o yakışıklı..."

"O bariz, yaşlı erkek tarzında." Beth kahvesinden bir yudum alır, dilini yakmış gibi görünür. "Yani, botoks ve kalıcı bronzluktan hoşlanıyorsan."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Adamın parası var," diyor Marta. "İğrenç, hayır. Ayrıca, burası onun değil, ailesinin. O sanki sonsuz bir playboy falan gibi."

"Ama her şey ona geri dönecek." Marta başını eğerek bana üstünlük taslayan bir bakış attı.

"Bana neden bakıyorsun?"

"Erkekler ve para," diye tekrarlar Marta. "O zaten paraya sahip, ben de bir erkeğim var."

"Ne, yani eleme yöntemiyle ben mi kalıyorum?" "Onun⁵ Cadde'de bir apartman dairesinde yaşadığını unutuyorsun." Beth başparmağını bana doğru uzatır. "Parkın sonsuz manzarasına sahip."

"Evet, ama benim değil."

"O zaman neden sen olmasın?" Marta omuz silkiyor ve dikkatini tekrar dizüstü bilgisayarına veriyor.

"Senin ve apartman sahibi adamın bir ilişkiniz olduğunu sanıyordum." Beth'in sesi dikkatimi çeker ve ben başımı sallarım.

"Ben daha çok kiracı gibiyim." O boş boş bakıyor. "Oda arkadaşı mı?" diye deniyorum, bu kelime Amerikan sitcomlarından aklıma geldi. Lulu ve benim sözde ev sahibimiz olmadan orada yaşadığımızı açıklamamanın en iyisi olacağına karar veriyorum. Kendini beklenmedik bir şekilde mahallede bulduktan sonra onu kapının önünde görmek istemiyorum.

"Yakışıklı mı?" "Ne önemi var?"

"Kim park manzarasından vazgeçmek ister ki?" Sandalyesinden kalkar, omuzlarına bir pelerin gibi zafer duygusu yerleşir. "Ve siz oda arkadaşından fazlasısınız, bunu anlayabiliyorum. O sevimli ağzının etrafında biraz cinsel gerilim hissediyorum."

Ağzımı gevşetmeye zorluyorum, dudaklarım kedi poposu gibi büzülüyor.

Gerilim var, ama cinsel mi?

En azından benim için daha çok cinsel hayal kırıklığı gibi.

"Öyle değil." Gözlerimi fincanımın içindekilere indiriyorum çünkü öyle bir şey yok. Gerçeklerle yüzleşmem gerekiyor. Yıllar önce seks yapmış olmamız ve sonra kanepede neredeyse tekrar yapmamız, Carson'ın benden hoşlandığı anlamına gelmez. Yani, her erkek gibi o anda hoşlanmış olabilir. Ama sonra?

Olmaz, çünkü davranışları tam tersini gösteriyor. Ayrıca, bana hiçbir borcu yok.

Ki o da tam olarak bunu yaptı. Not bile bırakmadı.

Mesaj yok.

Telefon yok.

Geri döneceğine dair hiçbir işaret yok.

Bu da iyi, diye kendime tekrar tekrar söylüyorum, çünkü bu beni özür dileme utancından kurtarıyor. Kendimi yatak odama kilitlemekten kurtarıyor. Kanepede, hatta herhangi bir yüzeyde, ağır sevişmenin bir daha olamayacağını belirtmekten kurtarıyor.

"Ciddi bir ilişki olmadan seks mi yapıyorsun?"

Beth'in sorgulayan sesi dikkatimi çekiyor. "Pardon, ne?" "Sen ve o, arkadaşlık ilişkisi mi yaşıyorsunuz?"

Biz arkadaş bile değiliz.

"Ne zamandan beri seks hayatım tartışma konusu oldu?"

"En azından bir seks hayatın var." Komik bir şekilde kaşlarını oynatıyor. "Az önce, yaşlı ama biraz ürkütücü patronumla seks yapmaya bu kadar yakın olduğumu söylediğimi duymadın mı?" Başparmağını ve işaret parmağını bir santim aralıkla tutuyor.

"Yapmayacaksın," Marta başını kaldırmadan mırıldanır. "Kuru üzüm bile yutamıyorsun. Yaşlı bir penisten asla kurtulamazsın."

Gülümsüyorum, ama elimi ağızma bastırıyorum.

"Ne kadar bilgili olduğunu gösteriyor." Beth kolunu sandalyenin arkasına dolayarak Marta'ya anlamlı bir bakış attı. "Biliyor musun, o kadar uzun süredir seks yapmadım ki, geçen hafta randevumda masaj terapistim ellerini üzerime koyduğunda gerçekten inledim. İnledim! Sanki çok fazla zevk alıyormuşum gibi." Kıkırdamam, burun kıvrarak kahkahaya dönüştü. "Devam et, gülünç bul, ama ben ciddiylim. Kuru dönemim lanet Sahara Çölü'ne benzemeye başladı."

Bilgisayarımı açmaya başladığımda kahkaham çok daha az hoş bir sese dönüşüyor. "Eminim senin kuraklığın beş yıl sürmemiştir."

Oh, kahretsin. Bu sözler düşünmeden ağızımdan dökülür ve ofis aniden ölümcül bir sessizliğe bürünür. Beth donakalır, Marta'nın klavye sesleri kesilir. Dışarıdaki trafik bile durmuş gibidir.

İnleyerek başımı masaya dayarım. "Lütfen, lütfen *lütfen* bunu söylediğimi unutun."

"Ne oluyor?" Beth'in sesinde şok mu yoksa hayranlık mı duyduğumu bilemiyorum. "Sen çok güzelsin. Gençsin. Bekarsın. Çok seksisin!" Her kelimeyle parmaklarını sayarak, benim adıma biraz daha histerik bir ses tonuyla konuşuyor. "*L'amour'un* vatanı Fransa'da yaşıydın! Fransız öpücüğü, Fransız mektupları, Fransız erkekleri!"

"Bir çocuğum var," diye cevap veriyorum, omuzlarımı sıkıca silkiyorum.

"ABD'deki doğurganlık çağındaki kadınların yarısından fazlası da öyle! Sen bir erkek bulamıyorsan, benim ne şansım var ki?"

"Ben erkek aramıyorum." Gözlerimi kararlı bir şekilde ekrana dikip, parmaklarımı tuşların üzerinde gezdiriyorum. *Zaten buldum...* Hayır, bu düşünceyi sil. Beş yıldır kimseye ilgi duymadım. Bu nasıl olabilir ki? "Bana gereken bir daire," diyorum, zihnimi Carson Hayes konusundan uzaklaştırmaya çalışarak.

"Kızım, ikisine de ihtiyacın var. Ama ben sana sadece daire konusunda yardımcı olabilirim."

"Aslında sana iyi bir emlakçı tanıyor musun diye soracaktım." Rose'un parasını boşa harcamaya niyetli olmayan birini.

"Muhtemelen daha iyisini yapabilirim. Kız kardeşim, Amsterdam ve Broadway arasında, 107. Cadde'de kiralamak istediği bir evi var."

"Neden daha önce söylemedin?" diye şikayet ediyor Marta.

"Onun ciddi olduğunu düşünmedim," diye omzunun üzerinden bakarak bana dönmeden önce söyledi. "Neden biri park manzarasını terk etmek istesin ki?"

"Çünkü bu sadece geçici bir çözüm." Onun sorusunu eliyle savuşturuyorum. "Ama kız kardeşinin evi?"

"Orası mükemmel olabilir. Erkek arkadaşının yanına taşınıyor ama uzun vadeli kira sözleşmesi yapmak ya da tüm eşyalarını taşımak istemiyor."

Ne olur ne olmaz diye."

"Tabii ki." Kendimi başımı sallarken buluyorum, içimde heyecan ve korku karışımı garip bir duygu var.

"Onu şimdi arayacağım." Ayağa kalkıp kendi masasına doğru yürüdü. "Ne zaman gelip bakmak istersin?"

"Harika! Beth, ne diyeceğimi bilemiyorum, teşekkür ederim. yardımına minnettarım."

"Sorun değil." Telefonu elinde, bakışlarını bana çeviriyor. Yüzündeki ifadeyi tam olarak anlayamıyorum, ama ekliyor: "İyilik iyilikle karşılanır, değil mi?"

"Tabii ki," diye düşünmeden cevap veriyorum. Bunu yapmak zorundayım. Hayatıma devam etmeliyim. Şu anda bulunduğum yerde yaşamaya devam edemem. Çünkü Carson Hayes'i kafamdan çıkaramıyorum.

CARSON

BARDAKLAR ÇINLIYOR, konuşmaların ve kahkahaların uğultusu, bir yerlerde çalan bir grubun boğucu sesleriyle karışıyor. Balo salonunun eşiğinde durup odaya bakıyorum, düzinelerce renk ve yüzlerce tonlu elbiseler balo salonunu yaz çiçekleriyle dolu bir çayır gibi gösteriyor. Ve garip bir şekilde, bu tür etkinliklerdeki olağan kıyafet kuralları gereği penguenler de var. *Siyah kravat*. Ama bu gece, siyah giysilerimin üzerine beyaz bir smokin giyerek biraz değişiklik yaptım. Terzimin dediğine göre oldukça şık bir görünüm.

Kalbim sıkışıyor ve kendime bir kez daha burada ne işim olduğunu soruyorum. Olabileceğim çok daha keyifli yerler var. Mesela dairemde, belli bir kadının bacaklarının arasında kendimi evimde hissederek. Ama şu anda Manhattan'daki dairemde değil de Chicago'daki Drake Hotel'de durmamın nedeni her zamanki gibi. Kefaret. Babanın günahları torunlarına yansıtılmayabilir, ama ben yine de büyükbabamın suçlarını telafi etmek zorundayım.

"Carson Hayes, bu gece neredeyse yenilebilir gibi görünüyorsun."

Tövbe, diye sessizce kendime hatırlatıyorum, yüzüme bir gülümseme takınıp hayranımın ellerini tutmak için dönerek. "Neredeyse mı?"

"Kimse iltifat peşinde koşan erkekleri sevmez, canım."

"Ama sen buradasın."

"İnatçı adam." Küçük çantasıyla bana vurur, çanta kompakt pudra için bile zar zor yeterli büyüklükte, cüzdan için ise hiç uygun değildir. Ama onun önemli bir bağış yapabileceğini biliyorum. *Öyle ya da böyle*.

"Bu gece özellikle çok güzelsiniz, Bayan Carter." Eğer güzellik, cerrahının becerisinin bir kanıtıysa. Bazı kadınların sonsuz gençlik arzusu nedir? Bir kadının hayatının her aşamasında güzellik olduğunu anlamıyorlar mı?

Ama hepimiz üzerimize düşen görevi yerine getirmeliyiz ve benim görevim, cüzdanları sıkı olanlardan, özellikle de harcayacakları tek şey erkek oyuncakları ve elmaslar olan sığır mirasçılarından bağış koparmaktır.

"Adım Adrienne," diye mırıldanıyor. "Bana Adrienne demelisin. Bunu sana daha önce defalarca söyledim. Biliyor musun Carson, bu gece çok cömert bir bağış yapma niyetindeyim."

"Eminim ki iyi patronlar bunu duyunca çok sevineceklerdir." Bunun için bir melek bir gece geçirdim.

Hayır. Bir meleğin cazibesinden kendimi uzaklaştırdım çünkü o benden daha iyisini hak ediyor. *Sen zaten yeterince şey yaptın.* O haklı çünkü onu ikimiz için de iyi olmayacak bir güçle istiyorum.

"Benim düşündüğüm özel bir bağıştı. Çok büyük bir katkı. Neden gelip yanıma oturmuyorsun?" Ağzını hafifçe bükerek, parmaklarını yakamın üzerine koydu. "Belki gizlice dışarı çıkabiliriz. Sessiz bir yere gidip biraz konuşabiliriz."

Konuşmayı bu kadar bayağı hale getirebilmesi bir yetenek.

"Üzgünüm, Adrienne. Bunu yapamayacağımı biliyorsun." Parmaklarını kendi parmaklarımla kapattım ve uzaklaştırdım. "Bu geceki etkinlik dışında vakfa bağış yapmayı tartışmak istersen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Asistanının bilgileri bende var. Ve onunla konuşmak istemiyorum."

"Tucker benim iş ortağım, asistanım değil. Detaylarla o ilgilenir." Ardeo için.

"Sen işlerle ilgilenirken mi?" Kaşlarını kaldırdı, sesi neşeli. "En azından öyle duydum."

"Bazı şeyler ikinci elden duyulmaktan ziyade deneyimlenmek daha iyidir. Eminim bunu takdir edersiniz. Şimdi, izin verirsiniz, dikkatimi çekmeye çalışan biri var."

"Onlara sıraya girmelerini söyle." Onun ağır aksanlı ifadesi peşimden geliyor ve gözlerinin kıçıma yapıştığını hissedebiliyorum. Gece bitmeden o telefonu yapacağını ve New York akşamımız için bir teklif savaşı çıkacağını tahmin ediyorum. Bu da Rose'un vakfına yardımcı olacak, diye kendime hatırlatıyorum.

Burada bir baş sallama, orada bir el sıkışma, tanıdık bir kahkaha kafamı çevirmeden önce zihnim elimizdeki meseleye dönüyor.

"Remy? Burada ne işin var?"

"Sana birkaç cüzdan sıkıştırmana yardım etmeye geldik." Elini omzuma koyup elimi tutuyor.

"Rose senin geleceğini söylememiştir." Kafamı çeviriyorum, onun birkaç adım ötede olmasını bekliyorum. "O nerede?" Çünkü ikilinin biri neredeyse, diğeri de genellikle yakın bir yerde olur.

"Hâlâ karımı arzuluyorsun, görüyorum." Geniş bir gülümsemeyle sırtıyor. Rose'a bir kez asıldığı için benimle dalga geçmeyi çok seviyor. Rose güzel bir kadın ve ben de erkeğim, ama benim ilgim bundan ibaretti. Aslında, onu kızdırmak için de yapmıştım. Ama artık bunların hepsi geride kaldı. Dikkatini Remy/Rose grubunun her zamanki üçüncü üyesi olan güvenlik ekibinin başı Everett'e çeviriyor. "Belki de fırsatım varken burnunu kırmaktan daha fazlasını yapmalıydım. Ne dersin, Rhett?"

"Bana kalsaydı," diye cevaplar Everett, "Range Rover'la onu ezmeni izin verirdim." Sırıtarak ekler: "Hatırladığım kadarıyla, o zamanlar sen de bunu istiyordun. Ve Fransızca konuşmayı bırak. İngilizce konuşulan bir ülkedeyiz."

"Carson'ın berbat şakalarından seni korumak için Fransızca konuşuyoruz."

Ama hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz. Everett, ya da Rhett, dili mükemmel bir şekilde anlıyor. Sadece ağzını açtığında dili katlediyor.

"Peki, o nerede?" diye tekrar soruyorum. Bu gece, Rose'un başkanlığını yaptığı uluslararası yardım vakfı için düzenlediği yardım balolarından biri var. Her yardım etkinliğine katılmasa da, o ve Remy neredeyse ayrılmaz bir ikilidir.

"Rose, Rocco ile evde." Yüzündeki ifade sertleşir. "Ayrılmamızdan birkaç saat önce virüs kaptı."

"O iyi mi?"

"Evet, sadece soğuk algınlığı, ama kulakları ağrıyor, zavallı küçük adam. Uçaktaki basınç yüzünden daha da kötüleşmesinden endişelendik. Ama Rose yine de katılmamızda ısrar etti."

"Sözünden dönmeyi sevmez, değil mi? Ama neden hepinizin buraya geleceğini bilmiyordum?"

"Çünkü Rose öyle planladı," diyor küçük bir gülümsemeyle. "New York'a uçup Fee'ye sürpriz yapmak istedi."

"Ama hiçbirimiz saatlerce çılgılık atan bir sümük makinesiyle mahsur kalmak istemedik." Rhett'in neredeyse bardağına fısıldayarak söylediği sözler, Remy'nin öfkeli yeşil gözlerini üzerine çevirmesine neden oldu.

"Ya da belki de ailesi ona daha fazla acı çektirmek istemedi."

Rhett burun kıvrır. "Ne zamandan beri ebeveynlik konusunda uzman oldun? Ah, doğru ya. Fee'nin çocuğuyla beş dakika geçirdiğinden beri mi?"

"Nasıl gidiyor?" diye sorar Remy, keskin bakışlarını şimdi bana çevirerek.

ban

a "Nasıl gidiyor?" diye soruyor. "Ne demek istediğini anlamadım."

yön "Rose'un dediğine göre senin dairenizde kalıyor."

elir. "Evet, ama gördüğün gibi, ben yokken."

"Sen onun senin evinde kaldığını unuttun." Bu sözler

Rhett alaycı bir şekilde söylüyor. "Ve beklenmedik bir şekilde ortaya çıktın, değil mi?"

"Görünüşe göre benim hatam konuşma konusu olmuş. Her şeyi mahvettim. Onun orada olduğunu unutmuşum. Ve Fee'ye sorarsan, eminim o da benim orada olduğunu görünce benim kadar şaşırdığını söyleyecektir." *Umarım.* Hikayeme küçük bir süsleme olarak hafif bir pişmanlık gülümsemesi eklerken, kasıklarındaki ani gerginliği görmezden gelmeye çalışıyorum. O kadar pembe, sarışın ve lezzetli bir şekilde rahatsızdı ki. Ve tabii ki çıplaktı.

"Gece vardın, değil mi?" Rhett'in ses tonunda belirli bir ima var.

Özellikle umursamadığım bir not.

"Seni ilgilendirmez ama evet."

"Sanki, *benim yatağında kim yatıyor* gibi mi?" diye kendi sesinden daha kalın bir sesle sorar.

"Ne halt ediyor bu adam?" diye soruyorum, Remy'nin bakışlarını yakalayarak.

"Evet, ne demek istiyorsun, Rhett?"

"Muhtemelen hangi yatakta olduğunu görmek için etrafı koklamaya gitti," diye karşılık verdi, dikkatini bana yönelterek. "Ayı bal koklar gibi."

"Ve bal da... senin için mi?" *Bu gece onu bu kadar tedirgin eden şey bu mu? Tatmak mı istiyor, yoksa tatmış mı?* Aklım hemen Lulu ve onun soyuna gidiyor. *Hem o hem de Lu'nun saçları koyu renk.*

Bu ima beni rahatsız etse de, içimden bir yumruk sıkıyor.

Remy ve ben, o zamanlar dedemin şirketinin Avrupa inşaat kolunu ele geçirmek için kararlı olduğu dönemde pek iyi bir başlangıç yapmamıştık. İlişkilerimiz... gergindi. Agresifti. Ama bu, dedemin kim olduğunu fark etmeden önceydi.

Bilseydim, baltayı kullanmaya yardım edebilirdim.

Remy ve ben Rose'un yardımıyla o husumeti gömdük, ama onun gölgesi için aynı şeyi söyleyemem. Ama Everett'in görüşü umurumda değil, benim hakkımda ne düşündüğü de umurumda değil. O kiralık bir kas gücü, arkadaş değil. Tek istediğim, ağzından kibar sözler çıkması. Ya da onun için normal olan, zar zor kibar sözler. Garip gelebilir, ama bu yüzden onu her zaman daha çok sevmişimdir. Zenginlikten etkilenen insanlardan, sanki para insanı özel kılıyormuş gibi yalakalık yapan ve boyun eğen insanlardan nefret ederim.

Koyu renk saçlar ve benzer renk gözler.

Olabilir mi? Gerçekten mi?

"Belki de Fee benim işimdir." Sesim sert ve alçak çıktı ve o da benim saldırganlığıma biraz kendi saldırganlığıyla karşılık verince ona doğru adım attım.

"Beş dakika sonra mı?" Karşı karşıya dururken, eşit güçteydik. İkimiz de eski askerdik ve ikimiz de nasıl dövüşüleceğini biliyorduk.

"Ya onu benim işim yaparsam?" diye homurdandım. "Onu ve çocuğu. Çünkü kendi lanet işini halledemiyorsan, belki de başkası halletmelidir."

Everett, kötü niyetli ve dişlerini gösteren bir gülümsemeyle, beni hor gören bakışlarla süzdü. "Fee akıllı bir kız. Onu sikip sonra da sikip atacak zengin bir pisliğe güvenmemesi gerektiğini çok iyi biliyor."

"Onu o duruma düşüreceğimi mi sanıyorsun?"

"Seninle ilgili durumları duydum. Ve yerleri. Ve fiyatları," diye sadece benim duyabileceğim şekilde mırıldanır.

"Çocuklar, çocuklar," Remy eğlenerek gülerek araya girer. " kadar eğlenceli izlemek bu sergilemek testosteron olsa da,

sadece yakışıklı ve çarpıcı görünüşümüzle değil, başka şeylerle de dikkat çekmeye başlıyoruz."

"O başlattı lan," diye homurdanıyorum, Everett'in tam olarak ne kadarını bildiğini merak ediyorum. Ve nasıl.

"Buna bir son vereceğimi söylememi ister misin? Bu sidik yarışı başka bir yerde yapın. Bu, kadına yönelik şiddeti ortadan kaldırmak için fon toplamak amacıyla düzenlenen bir yardım etkinliği, bir kadını koklayan iki köpek arasında şiddet yaratmak için değil."

Bu mu yani? Lulu değil mi? Everett'in Fee'ye ilgisi mi var? "Bana onunla ne işi olduğunu söylediğinde, belki de yaparım.

"Bunu." Remy'nin omzumdaki elinin ağırlığını, sözlerini anlamadan önce hissediyorum.

"Fee aileden biri. Benim ve Rose'un, hatta Everett'in de. Fee ve Eloise'in yabancı bir ülkede yalnız olduklarını ve ailemiz olarak hepimizin onların iyiliğini düşündüğümüzü anla."

"Rose'a da söylediğim gibi, ikisi de benim evimde kalabilirler." Dikkatim tekrar Rhett'e döner. "Ve bunu yalnız yaparlar."

"Elbette. Ve Fee'nin kendi seçimlerini yapacağına güvenebiliriz," diyor Remy, Rhett'e dönerek. "Geçmişte olduğu gibi."

"Seni reddetti, değil mi?" Çok fazla çaba sarf etmeden sevinç gösterisi yapmamaya çalışıyorum. Ve o da bunu biliyor. *Çok yazık, pislik herif. Güney Fransa'da işi bitiremediysen, benim bölgemde de bitiremezsin.*

"Fiadh kimseyle çıkmaz," diye araya girdi Remy. "Asla."

"Bu ne demek oluyor?" diye soruyorum, ona dönerek.

"Aynen öyle. Lulu doğmadan önce bir ilişkisi vardı, ama o zamandan beri kimseyle birlikte olmadı."

"O erkekleri reddediyor." Rhett'in sesi zehirli. "Bir erkekle kahve içmeye bile çıkmıyor."

"Onun hayatının işleyişini bu kadar yakından bilemezsin." Bu noktada biraz daha böbürlenebilirim, ama yapmayacağım. Çünkü kanepede aramızda olanlar, herhangi bir kahveden daha ateşli ve tatlıydı. Ve daha bağımlılık yapıcı.

"Ama biz yapıyoruz. O ve Rose kardeş kadar yakındırlar. Vakıf için çalışıyor ve aile malikanesinin arazisinde yaşıyor. Seçtiğin bir aile. Sanırım bunu anlıyorsun."

Evet, çok iyi anlıyorum. Bir anda kendinden emin olmaktan soğukluğa geçtim, kanepede olanların bir daha tekrarlanamayacağını biliyorum. Sınırları aşmış olurdum. Arkadaşlıkların mahvolmasını göze alırdım, çünkü bu kadın bagajı olan değil, korumaları olan bir kadın. Peki neden? Daha önce incinmiş mi? Ne kadar kötü incinmiş?

Odanın sesleri kulaklarıma bir hışırtı ile geri geliyor ve Remy'nin söylediklerini kaçırdığımı anlıyorum.

"Pardon, ne dedin?"

"Dolaşmamız gerektiğini söyledim," diye tekrarlar Rhett, boş şampanya kadehini geçen garsonun tepsisine geri koyarken.

"Senin durumunda," pislik geri dönerek, "bazı kadınları cüzdanlarından çekmek demek istiyor."

"İyi bir amaç için." Remy, güvenlik ekibine şaşkın bir bakış atarken, Rhett ekliyor

"Cüzdanlarını, unutma. İç çamaşırlarını değil."

Ben de bardağımı geri veriyorum, ama önce bir tane daha alıyorum. "Birisi biraz kıskanç gibi görünüyor. Sevişmek için yardıma mı ihtiyacın var, Everett?"

"Senin yardıma ihtiyacım yok."

"Emin misin?"

Böylece dolaşmaya başlıyoruz. Birkaç bayanın elini öpüp, birkaç iltifatda bulunup, birkaç dans yapıyorum. Otuz dakika boyunca müzayedecilik yapıp birkaç kahkaha topluyorum, birkaç yaklaşımayı geri çevirip, "keşke birkaç yaş daha genç olsaydım" diyenleri pohpohluyorum. Ve her zamanki gibi, akşam yemeği servis edilmeden önce ayrılmak üzereyken, Everett çıkış yolumu kesiyor.

"Yine ne var?" diye neredeyse inliyorum.

"Sana bir sorum var." Omuzlarını duvara dayamış, ellerini ceplerine sokmuş, tamamen rahat görünüyor. Bir kez olsun, ses tonu bile onu ele vermiyor. "Fuhuş çetesi mi yönetiyorsun?"

Şaşkın ve eğlenmiş bir şekilde kahkaha attım. Ama aynı zamanda temkinliydim.

Çok temkinli. "Neden böyle bir şey soruyorsun ki?"

"Evet ya da hayır sorusuydu," diyor, duvardan uzaklaşarak.

"Hayır. Cevap hayır. Beni ne sanıyorsun sen?" "Dürüst olmak gerekirse, hiç bilmiyorum. Eski asker olduğunu biliyorum. Deniz piyadesi, değil mi?" Ben onu düzeltmediğim ve tepki göstermediğim için omuzları aniden dar koridoru doldurur. "Hadi ama. Nedenini anlamasam da senin Navy SEAL olduğunu biliyorum."

"Kafası karışan tek kişi sen değilsin." Manşetlerimi düzelterek, sağ elimdeki tırnakları incelikli bir lekeyi inceliyormuş gibi incelemeye başladım. Neden bu kadar önemsiyor? Daha da önemlisi, bu bilgileri nereden alıyor?

"Senin gibi zengin çocuklar, içlerinde bir sorun olmadığı sürece, zor durumda kalmazlar." Öfkeyle işaret parmağını şakağına vuruyor.

Dengesiz insanlar fuhuş çetesi mi yönetir? Ne oluyor lan?

"Neden kaydolduğunu söylemek ister misin? Neden üç kez bir lağım çukuruna benzeyen ülkede düz kafalı olarak görev yaptın?" Everett'in bakışları parlar. Burada deli olan tek kişi ben olamam ve biraz araştırma yapan tek kişi de ben değilim. Everett, Majestelerinin Özel Hava Servisi'nin eski bir üyesidir. SAS.

"Yüz yıl önce on beş yaşındaki delikanlıların yaşları hakkında yalan söyleyip cepheye gönderilmelerinin nedeni ile aynı."

"Kral ve ülke için," diye cevap veriyorum küçümseyici bir homurtuyla. "Seçenek eksikliğinden."

"Sebeplerim bana ait," diye öfkeyle karşılık veriyorum.

"Adamlarını lüks eskort olarak pazarladığın için mi?"

"Senin cesaretin var," diye homurdandım ve ona doğru adım attım. "Benim işlerim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, benim hakkımda da hiçbir şey bilmiyorsun."

"Eğer bu olay vakfın yüzüne patlayacaksa..."

"Rose'un itibarını veya işini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam."

"Büyükbabanın durumunu göz önüne alırsak..."

"Camdan evlere taş atmakla ilgili ne derler?" diye karşılık verdim, öfkeyle parmağımı ona doğru uzattım. Ve sonra anladım. Everett, Fee ile ilgili olarak düşündüğü şeyin intikamı olarak beni tepki vermeye zorlamaya çalışmıyordu. "Sen

Remy için endişeleniyorsun. Ailesinin geçmişi için." Benim ve Rose'un geçmişiyle ayrılmaz bir şekilde bağlantılı bir geçmiş. Kutsal olmayan bir üçlü gibi.

"Sırları sevmem."

"Kimin için çalıştığını düşünürsek, bu çok yazık." Remy'yi severim, ama o adam beni açık bir kitap gibi gösteriyor.

"Onun sırlarını saklamak için para alıyorum." "Bu da benim sırlarımı saklayacaktır."

Adam cevabıma öfkeyle bakar. "Aptalca bir şey yapmıyorsan tabii. Her şeyi riske atacak bir şey."

"Ki yapmıyorum."

"Sen kontrolsüz birisin, Hayes. Ve hiç mantıklı konuşmuyorsun," diye tükürdü, hor gören bakışları üzerimde dolaşıyordu. "Ama bu işin aslını öğreneceğim ve öğrendiğimde, bana söylemiş olmayı dileyeceksin."

"Sen benim sadece insanların hayatlarını mahveden bir playboy olduğumu mu düşünüyorsun? Siktir git. Ben askere yazıldım çünkü annem 11 Eylül'de Kuzey Kulesi'nde mahsur kalan talihsiz insanlardan biriydi. Askere yazıldım çünkü ben aptal bir çocuktum ve terör yüzünden hiç kimsenin, hiçbir ailenin, hiçbir şehrin, hiçbir ülkenin sevdiklerini kaybetmemesini istiyordum."

Bu hiçbir şeyi düzeltmedi, hiçbir şey başarmadı, sadece eğitimimi çöpe attığım için babamı kızdırdı. *Konumumu. Hayatımı.* Annemin kaybının beni fanatik birine dönüştürdüğünden endişelenerek, bana bakmaya bile zorlanıyordu.

Ama ben öyle değildim. Ben sadece pislik bir çocuktum. Afganistan'daki ilk görevimin ikinci gününde, yüksek ideallerim hızla suistimal edildi. Ama sonra babam öldü, hala anlamadan, ve ben dedemin yanında çalışmaya başladım. Ve orada terörün birçok şekli olduğunu keşfettim.

"Bu... şaşırtıcı," diye cevapladı ciddiyetle.

"Saçma sapan bir şey." Geri adım atarak, aşağıya bakıp manşetlerimi düzeltiyorum, ama içim hala öfkeyle kaynıyor.

"Diğeri ne?"

Elimi ceketimin iç cebine sokup bir kart çıkardım. "Arayıp bulma zahmetinden kurtarayım. Bu numarayı ara ve Tucker ile buluş. O sana bilmek istediklerinizi anlatacaktır."

"Tucker mı?" Gözlerini kaldırırken hala kaşlarını çatıyor.

"O benim fahişelerimden biri. Bilirsin, ben pezevenk olsaydım."

Arkamı dönmeden dışarı çıkıyorum.

ÜCRET

Cep telefonumu cebimden çıkarak, Eylül ayının gri bir Salı öğleden sonra kapıdan içeri girerken üçüncü çalınıştta cevap veriyorum. Sonbahar olmasına rağmen, pardon, *düş olmasına rağmen*, dışarıdaki hava ağır geliyor, ama belki de bu, insanların ve trafiğin karmaşasına hala alışamadığım içindir. Burada bir aydan fazla süredir olduğuma inanmak zor, ama daha da zor olanı, iyi ve kötü kokular, insan kalabalığı ve ayakkabılarımın altında gürleyen metro sesine alışabileceğimi düşünmek.

"Selam," diye gülümseyerek cevap veriyorum. Ceketimi çıkarırken telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıyorum.

"Selam!" Rose'un selamlaması benimki kadar coşkulu, bu da gülümsememi daha da genişletiyor. Onun da beni benim onu özlediğim kadar özlediğini bilmek, sıcak bir kucaklaşmadan sonra en güzel şey.

Lu'nun ayakkabısı aniden havada uçar ve aynayı kıl payı ıskalar.

"Ayakkabılarımızı böyle çıkarmayız, Lulu," diye uyarıyorum, telefonu kulağımdan uzaklaştırarak.

"Özür dilerim," diye şarkı söyler gibi cevaplar. "Telefonda kim var?" "Tante Rose."

"Onunla konuşmak istiyorum." Lulu, denizyıldızı gibi ellerini uzatır, yüzünün yarısını kaplayan bir gülümsemeyle.

"Önce ayakkabı ve çanta." "Ah!"

"Kötü bir zamanda mı aradım?" Rose'un sesi telefonda yankılanır ve kıtalar arasında yankılanır.

"Hayır, zamanlaman mükemmel. Az önce eve geldik." "Eve mi?" Bu tek kelimeyi söylerken, ondan fazla anlam yüklüydü anlam yüklüdür ve çoğu alaycıdır.

"En azından şimdilik evimiz burası. Ama bu konuda bir haberim var.

Yaşayacak bir yer bulduk!"

"Bu harika. Emlakçı yardımcı oldu mu?"

Bana sadece saçma sapan fiyatlı ve çok uzak daireler göstererek beni sinirlendirdiğini söyleyebilirim.

"Hayır, aslında işyerindeki kızlardan biri bana kız kardeşinin dairesini teklif etti. Erkek arkadaşıyla birlikte taşınıyor ve görünüşe göre, ilişkileri oldukça değişken olduğu için daireyi uzun süreliğine kiraya vermek istemiyor.

"Bu pek de iyi bir durum gibi gelmiyor. Ayrılırlarsa ne olacak?"

"

"İlk üç ay hiçbir şey olmaz, çünkü en az o süre için kira sözleşmesi . O zamana kadar Manhattan'da neredeyse altı aydır kalmış olacağım."

"Fransa'ya dönmenin yarısı. Nasıl hissediyorsun?"

"Üç ay sonra sor." Gülererek, "Daha yeni gelmişim gibi hissediyorum."

"Evet, sanırım. Peki, bu daireyi gördün mü?"

"Evet. Dün okuldan sonra Lulu'yu aldım ve gidip baktık. Neredeyse mükemmel. Mobilyaları çok şirin ve hemen taşınmaya hazır durumda."

"Bu harika bir şey." Lulu mutfığa doğru ağır adımlarla yürürken, onun coşkusuzluğuna takılmıyorum.

"Bence burası berbat," diye mırıldanıyor.

5-Cadde kadar lüks değil belki, ama bizim ihtiyaçlarımız için fazlasıyla yeterli.

"Şimdi Tante Rose ile konuşmak ister misin?" diye soruyorum ve ona sert bir bakış atıyorum.

"Evet, lütfen."

Telefonumu ona veriyorum ve Lulu, vaftiz annesine New York deneyiminin ayrıntılarını anlatmaya başlıyor.

Okul iyi.

Öğretmenini seviyor.

Yeni en iyi arkadaşının adı Zara.

New York'ta eski moda trenler gibi sürekli buhar çıkan musluklar olduğunu biliyor mu?

Yeni daire kk ama gzel. (Bu sefer Lulu bana, "*Bu yalan sana yeterince byk m?*" der gibi bir bakış attı.) Okula metroyla gitmeyi istemiyor ve okula gitmek çok uzun sryor (bu konuda haklı, ama ne yapabilirim ki?) ve başka bir yerde yaşarken Carson amcasının bitkilerine nasıl konuşacağını bilmiyor ve...

"Sıra bende!" diyorum hızlıca, o başka bir suçlayıcı şey sylemeden önce telefonu kapıyorum. "şimdi veda et."

Telefonu almaya uzandığımda, Lulu sırtı bana dnene kadar dnyor ve omzunu kaldırarak telefonumu almamı zorlaştırıyor.

"Evet, Carson Amca dedim. Rocco da ona öyle diyor. Bana fotoğraflarını gsterdi, kahvaltıda bana krep yaptı ve tatildayken bitkilerle konuşmam için bana çok para verdi. Bir sır öğrenmek ister misin, Tante Rose? Mutfakta annemi öpmeye çalıştığını grdm."

"Teşekkrler!" Bu sefer telefonu elinden kapıyorum. "Lu'nun aksanı bu kadar çabuk değişmesi ne kadar şaşırtıcı, değil mi?" Telefonu kulağıma gtrrken kalbim dakikada bir milyon kez atıyor.

"Carson *amca* seni öpmeye çalıştı, ha?"

"Ve beni prenses yaptı..." Lulu'nun bağırmasını, elimi ağzına kapatarak kesiyorum. "pşme falan olmadı," diyorum kesin bir şekilde, Lu'ya gzlerini kısarak "*sakın yapma*" bakışı atıyorum. Parmaklarımın üzerinden bana ters ters bakıyor.

"Aradı ve sizin tanıştığınızı syledi, ama pşmeden bahsetmedi."

"nk yoktu. Çocukların nasıl olduğunu bilirsin," diyorum biraz isteksizce. "Git kendine bir bardak al, Lu." Buzdolabını açarken kızıma bir kez daha kaşlarımı atıyorum. "İki dakika kadar burada kaldı. Ve bu haftalar önceydi." On sekiz gn önceydi ama kim sayıyor ki? Ben saymıyorum. Onun yokluğuna alışmak, sokaklardaki kalabalık ya da ayaklarımızın altındaki metronun grltsne alışmaktan şaşırtıcı derecede zor olsa da. "Yani, neden onu öpeyim ki? Bu çok saçma!"

"Birkaç neden düşünebiliyorum." Rose'un sözleri kahkahalarla titriyor. "Belki de beş yıllık nedenler bile."

"Ha, çok komik," diye cevap veriyorum sert bir tonla. "O kadar komik ki, aslında hiç komik değil."

"Carson'ı öpmek harika bir country şarkısının adı gibi gelse bile mi?"

"Daha çok Taylor Swift'in şarkılarından birine benziyor. Ve biliyorsun ki onun şarkıları ve ben asla ama asla aynı odada dinlenilmez."

"Bir kurabiye alacağım." Lulu, sanki bana karşı çıkmam için meydan okurcasına, elini kavanoza sokmuş, somurtarak bakıyor. Eğer sessiz kalmasının bedeli bir kurabiyeysen, alabilir.

"Bisküvi. Bunlara bisküvi denir," diye arkasından sesleniyorum, elimden geldiğince otoritemi göstermeye çalışıyorum.

"Roma'da Romalı gibi davran," diye araya girer Rose.

"Evet, New York'ta ise bisküvi kurabiye demektir," diye mırıldanıyorum, Lulu'nun süt bardağını görmezden gelip, çocukların izlediği anlamsız televizyon programını tercih ettiğini izlerken.

Şu anda tartışmayacağım daha fazla sus payı.

Seyircilerin önünde olmaz.

"Peki New York Fee'yi ne yapıyor?"

Şu anda, biraz gergin. "Korkarım New York hala beni sıkıcı bir kız yapıyor," diye cevap veriyorum.

"Senin hakkında sıkıcı hiçbir şey yok, aşk hayatın biraz daha canlı olsa da. Bu arada, Carson'ı öpmek hakkında ne düşünüyorsun?"

"Onu öpmedim." Yukarıdaki büyük adam beni cezalandırmak için beni iyice cezalandırmadan önce bunu kaç kez tekrar edeceğim merak ediyorum.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Onu hiç düşünmüyorum!" Tabii ki sürekli onu düşünüyorum ve çoğu zaman o yaramaz gülümsemesiyle ve çok az giysiyle karşımda duruyor.

"Benim sorduğum bu değildi." Şimdi Rose'un şarkı söyleme sırası geldi galiba.

"Demek istediğim, burada yeterince uzun kalmadı, bu yüzden onun hakkında bir fikir sahibi olamadım."

"Buna inanmak zor."

"Neden bilmiyorum." Özellikle de şu anda seni ikna etmek için elimden geleni yaparken.

"Arkadaşım Amber'ı hatırlıyor musun?" diye sordu birdenbire.

"Avustralyalıyla evli."

"Evet, bağları ve ikizleri olan çift." Bir de bebekleri vardı, hatırladığım kadarıyla.

"O. Ben onları ziyaret ettiğimde bana Vegemite adında bir sürüme yedirmişti."

"Marmite gibi bir şey mi?" diye soruyorum, nereye varmak istediğini merak ederek.

"Yani bu iğrenç lezzetin iki versiyonu mu var?" "Marmite kesinlikle alışılması gereken bir lezzet."

"O bana çikolata gibi tadı olduğunu söyledi. Öyle değildi. Ama dolaylı yoldan söylemeye çalıştığım şey, Carson'ın Vegemite gibi, alışkanlık gerektiren bir tat olduğu."

Yoksa benim alıştığım bir tat mı? "Neden bahsettiğini anlamadım," diyorum onun yerine.

"O, bir kızın hakkında hiçbir fikri olmayacağı türden bir adam değil."

"Gözlerim var," diye karşılık veriyorum. "Onun yakışıklı olduğunu fark ettim."

"Demek istediğim o değil. Benim duygularımı korumak zorunda değilsin. Onun tavırlarının soğuk olabileceğini biliyorum. Hatta üstünlük taslayıcı bile. Bu, onun köktürancı ve burun kıvrıran bir aileden gelmesiyle ilgili bir şey!"

Ama annesi Fransızdı... Neyse ki, bu bilgiyi ve sonraki düşüncemi kendime saklamayı başardım. Carson Hayes hiç de kibirli biri değil. Belki de ortadan kaybolduğu için asılmalı ama...

"Sanırım demek istediğim, havlaması ısırmasından daha kötü," diyor Rose, sözleri benim düşüncelerimi kesiyor.

Dilimin ucunda duran bu iddiayı geri yutuyorum, çünkü bu, benim düşünemediğim bir versiyonu. Onun ısırganının ucunda olmak, lezzetli olmaktan başka bir şey değil. Ama onun havlaması? Onun uzun süre ciddi kalıp sinirlenebileceğini hayal etmek zor.

Tabii, onun yoluna çıkan herkesi alay etmekten bahsetmiyorsa, ki bu kesinlikle yorucu olurdu.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum, Rose. Onun o yönünü görmedim. Arkadaşçaydı." Ne kadar arkadaşçaydı, bunu asla söylemeyeceğim. "Hatta misafirperverdi."

"Oh. Eh, sanırım bu iyi bir şey." Ama sesi pek ikna olmuş gibi gelmiyor. "Ayrıca, burada neredeyse on iki saat bile kalmadı," diye geçiririyorum,

"Bir insan bu kadar kısa sürede bir başkasını nasıl tanıyabilir ki?"

"Aklıma birkaç yol geliyor," diyor, yine o sinir bozucu şarkı söyler gibi ses tonuyla.

"Senin aklına gelir." Ve neredeyse aklıma gelmişti. Ellerimi yanık yanaklarıma bastırarak, bu konuşmadan nasıl kurtulabileceğimi düşünüyorum. "Biliyorsun, kira ödemediğim için gerçekten mutsuzum. En azından teşekkür etmek için ödemeliyim."

Dikkatini başka yöne çek!

"Vazgeç, kızım." Bu konuşmayı zaten yaptık. "Ben Carson'la nasıl anlaştığınızı konuşmak istiyorum."

Kısa süreli bir dikkat dağıtma.

"Saçımı yıkayacak kadar bile vaktim olmadı, arkadaşının gelişini düşünmeye hiç vaktim olmadı. İşler, yerleşmek, daire bulmakla meşgul olduğum için onun buraya geldiğini tamamen unutmuştum..."

"Ve bitkileriyle konuşmakla." Deadpan, onun ses tonuna hiç aldırış etmiyor.

"Bu Lulu'nun işi, benim değil."

"Evet, çünkü onu öpmekle çok meşgulsün." Ciddi olmadığını ve sadece dalga geçtiğini biliyorum, ama bu beni telaşlandırmaktan alıkoymuyor.

"Onun hayal gücünün ne kadar çılgın olduğunu bilirsin. Ayrıca, birdenbire sert bir Disney aşamasına girdi. Beyaz Atlı Prens ve 'gerçek aşkın ilk öpücüğü' gibi saçmalıklara takıntılı."

Biri bana bir kürek atsin, çünkü kendime bir çukur kazıyor gibiyim. Ama en azından bu sefer yalan söylemiyorum, çünkü geçen Pazartesi daireye döndüğümüzde hizmetçinin odasının bir suç mahalli gibi kordon altına alındığını ve üzerinde Lulu'nun adı yazılı bir zarf olduğunu gördük. Ya da daha doğrusu, Prenses Eloise

Rose. Zarfın içindeki şey, dairenin diğer tarafındaki, bir prenses için uygun bir odayı görmeye davetiyesi çıktı. Mesajın sonuna gelmeden, o bir roket gibi fırladı ve sevinç çığlıkları evin her yerinde yankılandı.

Sekiz saat içinde tamamen dönüşen bir odanın eşiğinde durduğumu fark ettim. Neredeyse hiç tanımadığımız bir adamın neden evinin yatak odalarından birini tamamen yeniden dekore etmeye karar verdiğini bilmiyorum, hatta bunun ne kadar mal olduğunu tahmin bile edemiyorum. Çünkü oda gerçekten çok güzel. Leylak ve mavi tonlarında dekore edilmiş bu odada gösterişli pembe renkler yok. Antika tarzda bir yatağın üzerinde, üzerinden tül kumaşlar sarkan altın bir taç duruyor. Elmas gibi parıldayan avizeden, Versay Sarayı'nı andıran panelli duvarlara kadar, odanın tamamı Fransız tarzında dekore edilmiş. Çok güzel ve Lulu bu odayı çok seviyor. Ve onu bu odadan çıkardığımda ona nasıl telafi edeceğimi hiç bilmiyorum.

"Umarım kız arkadaşına, gerçek aşkı bulmak için daha büyük olmasını beklemesi gerektiğini söylemişsindir?"

Prensesin yatak odası mı, yoksa Carson'ın beni öpmeye çalıştığını görmesi mi onu romantizme bu kadar takıntılı hale getirdi diye merak ediyorum. Gerçi mutfak dolabına sıkıştırılmak herkesin romantizm anlayışı olmayabilir.

Tabii aydınlanmış değilseniz.

"Otuz," diye cevap veriyorum sonunda. "Ona, çıkmaya başlamadan önce otuz yaşına gelmesi gerektiğini söyledim."

"Prensini bulmadan önce birçok kurbağa öpmesi gerekebileceğini söyledin mi?"

"Bazılarımız kurbağa aşamasını hiç geçemiyoruz."

"Ona bunu söyleme." Ses tonunun üzgün mü yoksa hayal kırıklığına uğramış mı olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Belki ikisinden de biraz.

"Ama benim demek istediğim, Lulu beyaz atlı prensini aramıyor. O, beni biriyle tanıştırmak için çaresizce uğraşıyor." Dün okulda olanları ona anlatmayı düşünürken, bir an durup Lulu'nun bıraktığı sütü bir yudum içiyorum. Neden olmasın ki? "Dün Lu'yu okuldan almaya gittiğimde, onu bir öğretmenin elinden tutarken buldum. Erkek bir öğretmen."

Bay Farrow. "Bizi tanıştırdı ve ben farkına bile varmadan, hayat hikayemi ona anlatmaya başladı, adeta bir genelevdeki mini madam gibi benim iyi yanlarımı ona satmaya çalışıyordu." Rose gülmeye başladı ve ben de ona katılmaktan kendimi alamadım. "Tanrım, çok utanç vericiydi!"

"Bence bu biraz sevimli, öğretmen de sevimliyse daha da iyi."

"Evet, ona ne kadar sevimli olduğumu, çok lezzetli sandviçler yaptığımı ve bazen onları küçük üçgenler halinde kestiğimi söylediğinde sevimliydi. Ama ona çok büyük göğüslerim olduğunu ve popomun aslında

"Aman Tanrım, bu çocuk çok komik!"

"Daha çok bir kabus gibi." "Ama o sevimli miydi? Yani bu öğretmen?"

"Fena değil, sanırım. Ama bunun bir önemi yok." Bana numarasını vermiş olması da önemli değil, çünkü onunla hiçbir şey yapmayacağım.

"Lulu'nun ondan hoşlandığı belli olsa bile mi?"

"Bu..." Çok hassas bir konu, özellikle de eve giderken bana Bay Farrow'un Carson kadar yakışıklı olmadığını düşündüğünü söylediği için. "Mesele o değil."

"O zaman ne önemli? Çocuğu dinle!"

"Bak, Lulu'nun istediğini yapsaydım, Central Park'ın ortasında pembe bir çadırdaki yaşıyor, saçlarımızı taramıyor, yüzümüzü yıkamıyor ve kek ve muhallebi ile besleniyor olurduk. Yani cevap hayır, onunla çıkmayacağım. Hiçbir neden olmasa bile, o bana teklif etmedi."

"O zaman Lu bu konuyu halletse iyi olur." "Ona fikir verme." Kıkırdarak gülerim.

Ama Rose sessizleşir ve bir sonraki konuşmasında dikkatli davranır.

"Sence o bir boşluğu doldurmaya çalışıyor olabilir mi? Kendi tarzında, demek istiyorum."

"Onun babaya ihtiyacı yok." Bu öneri kalbimi biraz sıkıştırdı. Hayatında erkekler var; babam, Charles (bir nevi) Remy ve hatta Everett.

"Onun hayatındaki boşluktan bahsetmiyordum. Senin hayatındaki boşluktan bahsediyordum."

"Lulu'nun benden daha fazla babaya ihtiyacı olduğunu düşündüğünü ima ediyorsan..."

"Ne?" Bu tek kelime kesinlikle neşe dolu geliyor. "Bir baba mı, Fee?"

"Yani, bir erkek. Benim bir babam var, yani, bir babam." "Elbette var," diyor oldukça sevinçli bir şekilde.

"Ve diğer haberler," diye zoraki bir neşeyle ve bu konuyu başka bir yere çekebilme umuduyla söylüyorum, "evrak işlerim önümüzdeki hafta bitecek, böylece müşterilerle görüşmelere katılmaya başlayabileceğim. Marta'nın diyetisyen müşterileriyle görüşmelere katılmaktan hoşlanmadığımdan değil. Bunu söylemeye hakkım olmadığını biliyorum, ama cüzdanımdaki son beş dolarımı, çoğunun bir dereceye kadar ortoreksiya hastası olduğuna bahse girerim."

"Bu harika."

"Aslında değil." Ortoreksiya ve ben eski tanıdıklar olduğumuz için bunu iyi bilirim. "Her türlü takıntı, sağlıklı beslenmeye odaklananlar bile, zararlı olabilir. Ama çok ilginç olan, Amerika ve Fransa'da kadınların yemeğe karşı tutumlarının ne kadar farklı olduğu."

"Çok şey öğreniyormuşsun gibi geliyor, ama ofisinde flört etme ihtimalin var mı?"

"Bu konuda bir ilişki aramadığımı zaten konuşmuştuk."

"Sanırım geçen sefer bu konuyu konuştuğumuzda, doğru kişi çıkarsa bu öneriye açık olduğunu söylemiştin." Ben, konuşmanın böyle geçtiğini hatırlamadığım için, kesin bir cevap vermeyen bir ses çıkardım. "Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa belirli birinin ziyaretinden sonra fikrinin değişmesi tuhaf değil mi?"

"Ne?" diye cevap veriyorum, bilerek aptal rolü yapıyorum. "Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Oh, yine Carson'dan bahsediyoruz," diyorum, sanki hoşnutsuzmuşum gibi. "Hiçbir fikrim yok, üzgünüm." Tek bildiğim, onun beni garip bir şekilde rahatsız hissettirdiği. Ve bunun sebebi sadece Lulu'nun prenses süitine taşındığından beri kendi yatağından çıkmaması değil, ki bu, annesi olarak benim dört yıldır başaramadığım bir şey. Kendi kıyafetlerimin ve eşyalarımın, bir şekilde, çok gizemli bir şekilde, onun yatak odasının yanındaki yatak odasına taşınmış olması bile beni üzmüyor, o yatak odası ki...

Carson ve Lulu'nun odaları arasındaki sandviçteki et. Giysilerim buharla ütülenmiş ve bitişik dolaba düzgünce asılmış, ayakkabılarım temizlenmiş ve cilalanmış, kazaklar, kot pantolonlar ve her zaman giydiğim spor kıyafetlerim manolya kokan raflara katlanmıştı. İç çamaşırlarım bile, Marks and Spencer'ın değil de La Perla'nın ürünüymüş gibi özenle temizlenmişti.

Nasıl sinirlenebilirdim ki? Bizim için güzel bir şey yapmaya çalışıyordu, ama nedenini anlayamıyordum. Ve bu kadar gergin ve boş hissetmemin nedeni yatak odalarının yerinin değişmesi değil, onun burada olmamasıydı, korkarım.

"Seni üzmemiştir, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Vegemite gibi, ağzında kötü bir tat bırakabilir. Çok kaba görünebilir."

"O öyle değildi..." Biraz kaba davrandı, ama benim hoşlandığımdan fazla değildi. "Sadece beklediğim gibi değildi," diye itiraf ediyorum.

"Yani, çok seksi mi? Çok çekici mi?"

"Bunlar senin tanımların, benim değil." Her ikisi de uysa bile. "Ah, o zaman boş olduğunu kastediyorsun."

"Sanırım onun gibi bir erkek, kısa vadeli bir kredi gibi ulaşılabilir bir tip."

Tek gecelik kısa vadeli gibi.

"Ne?" Bu kelime kahkahayla titriyor.

"Biliyor musun, onun daha yaşlı olacağını düşünmüştüm," diyorum, onun dikkatini başka yöne çekmek umuduyla. "Öyle.

Daha yaşlı, sofistike ve zengin. Kadınları cezbeden bir erkek, sence de

sence de öyle değil mi?"

"Çok şeffafsın, Rose Durrand." "Öyle mi?"

Ve hala gülüyor.

"Bu tamamen kurnaz bir plandı, değil mi? 'Güzel arkadaşımın boş dairesinde kal,'" diye onun aksanını gülünç bir şekilde taklit ederek söylüyorum. "'O evde olmayacak.' Başından beri planın bu muydu? Beni yılın en erkeksi bekarı ile bir süreliğine yatmak için bir araya getirmek..."

"Dur, dur, dur! Yılın en çekici bekarı mı? Ne demek istediğini söyle tatlım! Benim yüzümden çekinme!"

"Bu kadar eğleniyormuş gibi davranmaya çalışma."

"Elimde değil. Senin bir erkeğe iltifat ettiğini duymadım... şeyden beri. Yani, hiç duymadım."

"Saçmalık. Charles'a sık sık kıyafetini beğendiğimi söylerim. Ve her cuma berberden döndüğünde saç kesimini övüyorum, berberin çoğunlukla sadece makasını kafasının üzerinde salladığını düşünsem bile." Çünkü kim her hafta saç kesimi ister ki?

"Eşcinsel en yakın arkadaşına iltifat etmek sayılmaz."

"Charles buna katılmayacaktır," diye cevap veriyorum, sesim kızgın. "Ama haklısın. Carson çok seksi. Ve *tam* bir erkek."

"Bunu söylediğin için teşekkürler."

"Benim hatam." Sesi, gizleyemediği kahkahalarla titriyor. "Bunun konuyla alakalı olduğunu düşünmemiştim. Sen yatak paylaşacak birini değil, kalacak bir yer arıyordun. Onun geleceğini bilmiyordum."

"Uh-huh. Planlasaydın daha iyi olamazdı, değil mi?"

"Ama planlamadım," diye mutlu bir şekilde itiraz etti. "Ayrıca, o adam bekâr falan gibi bir şey."

Benim cevabım? Bir burun kıvrırma. Eğer o adam bekarsa... Eğer o adam bekarsa, bu sadece bir trajedi olmakla kalmaz, o zaman benimle kanepede ne yapıyordu? Ve o, bende kesinlikle bir sürü duygu uyandırdı, alışık olmadığım duygular ve o ortaya çıkana kadar kendi başıma gayet iyi idare ettiğim duygular. *Hayal gücümün ve elimdeki yardımla*. Ne yazık ki, artık durum öyle değil gibi görünüyor. Yardımcı olacak bir takviyeye veya bitkiye ihtiyacım yok çünkü benim sorunum düşük libido değil. Tam tersi. Sadece, son zamanlarda kapısını çaldığımda Şeytan hiç evde değil gibi görünüyor...

"Tamam, belki bekâr değil," diye düzeltir, "ama geleneksel anlamda biriyle çıkmıyor."

"Bir insan nasıl geleneksel olmayan bir şekilde flört edebilir?" "Bu önemli mi?"

Evet, çünkü eğer onun bekâr olduğunu düşünüyorsa, bu onun sır sakladığı anlamına gelir, değil mi? Onun gibi bir erkeği cinsel durgunluktan çıkaracak türden bir kadın olduğumu düşünecek kadar aptal değilim, ve belki de bu yüzden inkarlarım ağızımdan kurşun gibi çıkıyor.

"Bu konuyu sen açtın, ben değil. Bunun önemi olduğunu kim söyledi? ben.

"Seninle flört etti mi?"

Ona flört etmenin tanımının ne olduğunu sorabilirdim, ama bu sadece

daha fazla soruya yol açar. Tuvalette kendini nasıl tanıttığını bilseydi, eminim çok şey söyleyecekti. *Tövbe etmeden çıplak ve günahkar bir şekilde sırtarak*. Ya da mutfakta davranışları, baskın tavırları ve yumuşak, alaycı sözleri, ki bunları düşünmek hala beni heyecanlandırıyor. Ona yoğun sevişmemizden ve Lulu uyanmasaydı o gecenin sonucunun çok ama çok farklı olabileceğinden bahsedemem. En önemlisi, onu ne kadar özlediğimi söyleyemem, bu saçma ama gerçek. Onun alaycı ve dalga geçici tavırlarını, ukala cevaplarını, bir an gözlerinin mizahla dans etmesini, bir sonraki an ise kötücül bir şekilde kararmasını özlüyorum. Lu'ya karşı çok iyiydi. Ona kahvaltı hazırladı, *Troll* filmini izledi ve sonra ona bir prenses için uygun bir oda hazırladı. O kadar nazikti ki, bunu düşündüğümde gözlerim doluyor.

"Hayır, benimle flört etmedi." En azından, geleneksel anlamda anlamıyla. "Ama kışkırtıcıydı." Yalan söylemiyorum çünkü Carson Hayes hem tahrik edici hem de sinir bozucu.

"Yani sana kaba *davrandı*," diye mutsuz bir şekilde mırıldanıyor. "Hayır, öyle değil."

"O zaman kafam karıştı."

"Hadi ama! O adam yapabilseydi kendini yalardı." Yine, yalan söylemiyorum.

"Eminim buna hiç gerek kalmazdı." Sözleri anlam yüklüydü ve tabii ki ben de buna kapıldım.

"Bu ne anlama geliyor?" Beynim geride kalırken, vücudum anlıyor gibi görünüyor, çünkü midem rahatsız edici bir düğüm haline geliyor.

"Çünkü onu takip eden kadınlar dilini dışarı çıkarmış durumda." O gülerek uzaklaşırken, o düğüm taş gibi ayaklarıma çöküyor.

"Ne şansım var ama. Bir zampananın evinde yaşıyorum." Kalbi olan bir fahişe.

Kasten kör mü davranıyorum ve kapıdan çıktığından beri muhtemelen beni bir saniye bile düşünmemiş bir adamın peşinden mi koşuyorum?

"Onun bir kadın düşkünü olduğunu hiç söylemedim. Yani, erkek seks yapmak zorunda, yoksa bu büyük bir israf olur," diye ekliyor hızla. "Onu vakfın yardım etkinliklerinde çalışırken görmelisin. 19 ila 95 yaş arası kadınlar, o yanlarından geçerken resmen bayılıyorlar, kıkırdarak büyük eski çek defterleriyle kendilerini serinletiyorlar. Ona şahsen bağışlarını teslim etmek için büyük rakamları yazmak için sabırsızlanıyorlar."

"Yani o, bir amaç uğruna kadın düşkünü."

"Senin söylediğin gibi değil. O sadece kadınlar için karşı konulmaz biri."

"Ne demek istiyorsun?"

"Aslında bir şey demek istemiyorum, ama birçok kadının ona kur yaptığını gördüm, ama onun en ufak bir ilgi bile gösterdiğini görmedim." *Carson'ın ilgisi oldukça özeldir, ne yazık ki.* "Galalarımıza eşsiz gelir ve yalnız ayrılır, bu da kadınları çılgına çevirir."

"Bana neden bunları anlattığını gerçekten anlamıyorum," diye soğukkanlılıkla cevap veriyorum.

"Sana durumu anlatmaya çalışıyorum," diye itiraz ediyor. "O, ulaşılabilir biri gibi. Bu da hepsini ona daha da hevesli hale getiriyor."

"Belki de kadınlara gerçekten ilgi duymuyor ama senin bunu bilmeni istemiyor olabilir mi?"

"Eşcinsel mi demek istiyorsun?" Sanki bu dünyanın en komik şeyiymiş gibi gülüyor, sesimdeki kin dolu tonu hiç fark etmiyor.

Onu Rose'un zengin arkadaşları ve sosyete dostlarıyla paylaşmaktansa, eşcinsel olmasını neredeyse tercih ederdim, bu düşünce midemi bulandırıyor. Ama onun çok seksi olduğu kadar, yüzde yüz heteroseksüel olduğunu da biliyorum. Bu, "Sadece senin için israf olur diye düşünüyorsun diye..." dememi engellemiyor.

"Bir keresinde bana asıldı." Aniden durur ve bir an için, tek söyleyeceği şeyin bu olduğunu düşünürüm, çünkü bir yumruk bağırsaklarımı kavrar ve acı verene kadar bükmeye başlar.

Carson'ın bir sürü isimsiz kadınla yattığı düşüncesi midemi bulandırıyor, arkadaşşıma aşık olduğu düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyor.

"Ama Lulu, Rocco'nun ona Carson Amca dediğini söyledi." Bunun ne kadar tuhaf olduğunu nasıl görmüyor?

"Bu çok uzun zaman önce oldu," diye cevaplar kadın kaygısızca. "Onun ciddi olduğunu bile sanmıyorum. Ama bugünlerde hepimiz arkadaşız ve o vakfa çok yardımcı oluyor. Hala burnunun eğriliğinden şikayet etse de. Bilirsin, Remy onu kırdıktan sonra."

"Burnu eğri değil ki."

Sesi şimdi daha yumuşak, alaycı tavrı bir kenara bırakmış. "Onun ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmemek için kör olmak lazım."

"Senin de dediğin gibi, çok hoş bir adam," diye mırıldanıyorum isteksizce.

"Ama bu görünüşün seni aldatmasına izin verme. Sıcakkanlı ya da soğukkanlı olsun, davranışları kafa karıştırıcı görünse de, o iyi bir adam. İyi *bir insan*. Ve yemin ederim ki bu bir tuzak değil. İlişkiler konusunda ne düşündüğünü bilmiyor olabilirim, ama şunu biliyorum ki, seni kalbine ve belki de evine kabul ettiğinde, ihtiyacın olan her konuda yanında olacak. Sadece ona izin verip vermemeye karar vermen gerekiyor."

FEE

BU KAROLAR ten rengime çok daha yakışıyor, hala bok gibi görünsem de.

Neredeyse hiç uyumadığım bir gecenin ardından, makyaj aynasında kendime bakıyorum. Yansıman artık eski banyomun Batı'nın Kötü Cadısı rengiyle boyanmış değil. Ama hala berbat görüldüğüm gerçeğinden kaçamıyorum.

Uykusuzluğumun ve Carson Hayes'in canı cehenneme! Neden yirmili yaşlardaki erkeklerden hoşlanan, şişman bir ellili yaşında adam olamadı ki? O zaman onun ani ziyareti üzerinde düşünmek çok daha kolay olurdu, çünkü beynimi karıştırmazdı ve en iyi arkadaşıma yalan söylemek zorunda kalmazdım.

Tamam, *zorlamak* biraz abartılı olabilir, ama ona gerçeği söyleyemezdim. Muhtemelen bana inanmazdı zaten. Bunun nedeni, benim sosyetik bir kadın ya da koltuk altıma kadar uzanan bacakları olan bir süper model olmamam değil, onu tanıdığım beş yıl boyunca flört etmeye pek ilgi göstermemiş olmamdı. Gençken, elbette. Güney Fransa'da "en iyi hayatı" yaşayan genç bir kız olarak, yakışıklı erkeklerin, zengin erkeklerin göz kamaştırmasına izin vermiş, parti hayatına kapılmışım. Ama bunların hepsi yanmadan önceydi. Terk edilmeden önce. Reddedilmeden önce. Yaralanmadan önce.

Şu anda ona onun ziyaretinden bahsedemem, tıpkı Carson'la ilk tanışmamdan bahsedemediğim gibi. Şimdi değil, bunca yıldır bizim küçük kaçamağımızı kendime sakladıktan sonra değil. Ve o zamanlar da ona bahsedemezdim, kendimi tam bir fahişe gibi göstermeden olmazdı.

Hey, Rose, eski sevgilimden hamileyim, ama o pislik ortadan kayboldu. Bu arada, dağda tanıştığım rastgele bir adamla da seks yaptım. Senin ve mükemmel hayatına Jerry Springer gibi davrandığım için üzgünüm.

Her şey çok karmaşık, diş fırçama biraz diş macunu sıkarken düşünüyorum. Uzun bir uykudan sonra libidomun aniden uyanmasıyla durum daha da karmaşık hale geldi. Önemli değil. Carson Hayes, bu konuda yardım isteyebileceğim son kişi. İkisi arkadaş olduğu sürece olmaz. Rose ile olan arkadaşlığımı riske atmam mümkün değil.

Ve bir zamanlar, o onu istemişti...

Musluğu açtım, su bir anlığına fışkırırken, dün geceki rüyamın fısıltısı zihnimde canlandı. *Carson, Rose'u mutfak dolaplarına doğru iterek, koyu renk gözleri ve ciddi bakışlarıyla duruyordu.*

Şu anda bunu düşünme. Sadece dişlerini fırçala.

Ama uyanınca içimde bir kayıp hissi ve göğsümde tsunami gibi yükselen bir kıskançlık dalgası varken bunu nasıl düşünmem? Bunun saçma olduğunu biliyorum çünkü Rose ve Remy tanıdığım en sevgi dolu çiftler, ellerini birbirlerinden ayıramıyorlar bile! Ve Rose aldatmaz. Asla aldatmaz. Carson'a karşı bir şey hissetmediğini biliyorum, ama belki de tam tersi...

Belki de kaçan kişi odur.

Belki de onu seviyor ve bu yüzden onu hiç randevuda görmemiştir.

Belki de onun gözünde, başka hiç kimse ona layık değildir?

İnan bana, Rose'a söylemeyeceğim.

Küvetteki olaydan sonra böyle demişti ve ben sadece rahatlamıştım. Ama şimdi, onun gizlice en iyi arkadaşıma aşık olup olmadığını merak ediyorum.

"Grande soya macchiato ve sert patron karısı için hibiscus çayı!"

Barista siparişi söylerken içim cız etti, ama sonra New York'ta olduğumu ve kimsenin kendini öven insanlara aldırış etmediğini hatırladım. Camden High Street'teki Starbucks'ta bunu denerseniz, kesinlikle birkaç tuhaf bakış alırsınız.

"Oh, bu biziz!" Bethany'nin dikkati telefonundan ayrılır ve toplama noktasına doğru yol alır. Tek başına. Çünkü bir aptalla karıştırılmak istemiyorum. Beth'in öyle olduğunu düşündüğümünden değil, ama kendimi sert patron falan olarak tanımlamaktan daha fazla utangaç hissettirecek (yani aptal gibi) başka bir şey düşünemiyorum.

"Al bakalım." İçeceğini elime uzatır. "Bunları ofise dönerken içelim mi?"

"İyi fikir, çünkü oturursak, o keklerle bakmaktan daha fazlasını yapacağım."

Serin sonbahar öğleden sonrasına adım atıyoruz, sesler ve kokular hala duyularımı aşırı derecede uyarıyor. Yan taraftaki fırından gelen hamur işleri ve benzin kokusu. Köşedeki arabadan gelen sosisli sandviçler, bir sonraki arabadan gelen çöp kokusu. Londra'yı her zaman aşırı uçların şehri olarak görmüşümdür, ancak hiçbir yer Manhattan kadar aşırı görünmüyor; bir blokta çöp torbaları yığılmış kaldırımlar, bir sonraki blokta ise parlak cam cepheler. Madison Avenue'daki lüks mağazalar - Zimmerman, Celine, Dior - benim hayal bile edemeyeceğim türden yerler, ve bunun nedeni sadece nakit paramın olmaması değil, aynı zamanda hırsızlık eğilimli Lu'yu da düşünmem gerekiyor. Küçük bir suçluyu barındırdığım için sınır dışı edilmek istemiyorum.

"İngiltere'de tamamen zehirli bitkilere ayrılmış bir bahçe olduğunu biliyor musun?" diye soruyor Bethany. "Dünyanın en ölümcül bitki ve hayvanları gibi."

"Buna izin verilmesine şaşırdım." Yaya geçidinde durup ışığın değişmesini bekliyoruz.

"Kuzeydeki bir kalenin surlarla çevrili arazisinde. Sanırım İskoçya yakınlarında. Ama kesinlikle orayı ziyaret edeceğim."

"Londra'dan çok uzak, biliyorsun. Nispeten. Yani, İngiltere'nin ABD'ye kıyasla küçük olduğunu biliyorum, ama İskoçya otobüsle gidilebilecek bir mesafe değil." İşaret değişir ve tekrar yürümeye başlarız. "Aslında öyle. Ve değil. Sanırım oraya nasıl gitmek istediğine bağlı."

"Bu açıklama hiç de net değildi." O, hoşgörülü bir şekilde başını salladı.

"Ve gelecek yıl bu bahçeyi ziyaret etmeyi planlıyorsun?"

"Evet. Orada olduğumda görmek istediğim şeyler listesinde birinci sırada bile olabilir."

"İngiltere, insanı öldürebilecek bitkilerden çok daha fazlasını sunuyor, Beth."

"Biliyorum." Dudaklarında bir gülümseme belirir, gözlerinde hafif bir parıltı belirir. "Ama hediyelik eşya dükkanı var mı bakmam lazım."

"Kimi öldürmek istediğini söyleme. Suç ortağı olmak istemem."

"Tek bir eski kocam varken mi?" Kupasının kapağını açarak dudaklarına götürdü. "Kendi evine taşınacağı için heyecanlı olmalısın. Ally bir iki hafta sonra taşınacağını söylemişti."

"Evet, öyle dedi." Ancak Beth'in kardeşi ve benim yeni ev sahibim olan Ally, işi biraz uzatıyor gibi görünüyor. "Önceden evi boyatmak istediğini söylüyor. Bu çok hoş ama gereksiz."

"Ne diyebilirim ki? Ally A tipi biridir, biraz da obsesif kompulsif bozukluğu vardır, ayrıca ilaçların asla yardımcı olamayacağı birkaç başka sorunu daha vardır."

"Onun erkek arkadaşıyla birlikte yaşamaya pek hevesli olmadığını söylemeliyim." Daha çok stresli. Bu da, Carson'ın evinden gerçekten taşınmam gerektiği için, bu konuyu düşündüğümde beni biraz endişelendiriyor. Carson, Rose'a aşık olan adam. Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum, hala bunun doğru olduğuna tam olarak ikna olmuş değilim. Ama onu uzak tutan bir şey var. *Ne olduğunu bilmiyorum. Belki de sadece işidir.*

"Ailelerimiz de pek etkilenmiş sayılmaz." "Onu sevmiyorlar mı?"

"Onun yeterince iyi olmadığını, Rose'a hak ettiği gibi davranmadığını düşünüyorlar. Yeterince para kazanmadığını düşünüyorlar. Ebeveynlerin nasıl olduğunu bilirsin."

"Pek değil. Sanırım benim ailem bu noktada beni evlendirmekten mutlu olurdu. Muhtemelen anlaşmayı tamamlamak için biraz para bile verirlerdi. Bekar anneler bizim ailede pek hoş karşılanmaz," diyorum omuz silkerek.

"Kardeşlerin var mı?"

Başımı sallıyorum, sonra çayı içince dudaklarım yanıyor ve yüzümü buruşturuyorum. "Bir erkek kardeşim var. Gözlerinin nuru. Tabii, Lulu hariç." Muhtemelen gerçeğinden çok daha karanlık bir tablo çiziyorum. Ailem beni seviyor ve Lu'ya çok düşkünler. Sadece benim yerleşmemi tercih ediyorlar

yerleşmemi tercih ediyorlar. Tercihen onların yaşadığı caddede bir evde. Bu asla olmayacak. Onları seviyorum, ama uzaktan daha iyi sevebileceğimi düşünüyorum.

"Eminim küçük Lulu herkesi kendine hayran bırakıyordur."

"Canı istediğinde." Canı istemediğinde ise, Tanrı yardımcımız olsun.

"Dairenden memnun olduğuna çok sevindim." Elini kolumun kıvrımına geçirip hafifçe sıktı.

"Oh, evet. Yardımın için çok minnettarım."

"Neden birkaç hafta önce bundan bahsetmediğimi bilmiyorum. Sanırım 5.Cadde'deki daireden taşınmak istemeyeceğini düşündüm. Yani, kim böyle bir adresi terk etmek ister ki?"

"Bu sadece geçici bir çözümdü." Bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Carson'ın niyeti ne olursa olsun, onun gibi birine kalbimi ya da iç çamaşırlarımı kaptırmayı göze alamam.

Özellikle de hala Rose'u özlüyorsa.

"Sen... bilirsin, dairenin sahibiyle *yatmadın*, değil mi? Ve bu yüzden..."

"Hayır!" Onun kolundan kendimi çekerek adımlarım yavaşladı.

"Neden böyle bir şey soruyorsun ki?"

Çok mu şüphelisin?

Ayrıca, bayan biraz fazla şiddetle itiraz ediyor, pek inandırıcı gelmiyor.

"Belki de kuru bir dönemden geçiyorumdur?" Omuzlarını silkerken avucunu havaya kaldırıyor, ama hiç de rahatsız görünmüyor. "Diyette her şeyin lezzetli geldiği anlar gibi."

"Ben öyle yapmadım." Yine yürümeye başlıyorum, kendime yalan söylemediğimi söyleyerek ilerliyorum. En azından teknik olarak. Beth birkaç adım arkamda koşar gibi yürüdükten sonra eli yine koluma kayıyor.

"Üzgünüm."

"Önemli değil." Sözlerim sert çıkıyor, ama öyle demek istememiştim. Yalan söylemekten rahatsız oluyorum. *Lanet olası Katolik suçluluk duygusu.* Hâlâ büyük bir yalancıyım. Son zamanlarda onunla seks yapmamış olabilirim, ama o adamla cinsel ilişkiye girmişliğim var.

Mükemmel, harika, şehvetli cinsel bilgi. İğrenç!

"Bu en güzel şey değil mi?"

Düşüncelerim başka yerlerde dolaşırken, bir butiğin vitrinine baktığımı fark etmem biraz zaman alıyor. Hayır, aslında bu bir iç çamaşırı mağazası. "Oh, evet. Çok güzel," diye cevap veriyorum, onun bir geceliğe, o kadar şeffaf ki altındaki gümüş mankenin tamamen görüldüğü narin, tül gibi bir şeye imrendiğini sezerek. Bileğimi eğip saatime bakıyorum. "İçeri girip bir göz atmak ister misin? Yani, bakmak için?"

"Bir kız, onu yatakta çıkmasına yardım edecek bir erkek yoksa, bunu sadece yatakta giyer."

"Bunun doğru olması gerekmez, değil mi?"

"Bana, sıradan bir Salı gecesi yatarken bunu giyer miydin diyorsun?"

"Hayır, ben değil." Kafamı sallıyorum. "Ama bu benim daha çok şort ve tişört giyen bir kız olmamdan kaynaklanıyor." Kabarık çoraplar da. Geceliklerim kesinlikle PG sınıfındadır ve bazıları çocuk bedenlerinde bile mevcuttur. Bunların hiçbirisi Carson'ı rahatsız etmiyor gibiydi. Rose onun kaba olabileceğini söyledi, ama bu bana mantıklı gelmedi. Gerçi şimdi düşününce, pijamalı bacaklarıma biraz kaba bir şekilde bakmıştı. Ve altımda hissettiğim penisi düpedüz kabaydı.

"Neden gülümsüyorsun?" Beth'in kurnaz sesi beni o ana geri getiriyor.

"Sadece düşünüyordum." Onu. Yine. Kendime işkence etmenin en garantili yolu.

"Eski sevgilimin dairemdeki eşyaların yüzde ellisini benden almaya çalışmasını saymazsak, bir erkeğin beni bir şeyden kurtarmasına bu kadar yaklaşılmayalı uzun zaman oldu." Omuzları derin bir nefesle yükselip alçalırken, geceliğe özlemle bakıyor.

"Hadi, içeri girelim. Ne zaman doğru erkeği bulacağın belli olmaz." Kapıyı çekerim, narin bir zil sesi niyetimizi duyurur.

"*Şu anki doğru* adam da olur," diye mırıldanarak peşimden içeri girer.

En son ne zaman alışverişe çıktığımı, hatta başka bir kadınla alışverişe çıktığımı bile hatırlamıyorum. Bilirsiniz, sadece eğlence için. Anne olduktan sonra kıyafetlerimi çoğunlukla internetten satın alıyorum, ya da diğer işlerimin arasında tek başıma hızlıca alışveriş yapıyorum ve çok nadiren

Lu ile *ikimiz* alışveriş yapıyoruz. Bu da bademcik iltihabı kadar eğlenceli ve aynı semptomları yaşıyor bana. *Kulak ve boğaz ağrısı ile birlikte şiddetli baş ağrısı.*

Ama başka bir kadınla alışveriş yapmanın eğlenceli olabileceğini hatırlıyorum ve bolca şakalaşma, daha da fazla kıkırdama ve satış asistanının biraz cesaretlendirmesinden sonra, kendimi mağazadan bir iki alışverişle çıkarken buluyorum.

"Bu külotları giyeceğimden emin değilim." Dışarıdaki kaldırıma geri dönüp, fırfırlı iç çamaşırları ve kırışık gümüş kağıtlarla dolu çantaya bakarken, bu sözlerin, en seksi ve neredeyse hiç görünmeyen sütyenimi giydiğimde Carson'ın onu asla görmeyeceğini kendime söylediğim zamanki sözlerle aynı olup olmadığını merak ediyorum. *Ve o gördü.* "Birkaç üçgen şeritten ibaret olan bir şeye bu kadar para ödemek nasıl haklı gösterilebilir?"

"Bu çok sevimli bir kelime."

"Ne, kurdele mi?"

"Hayır, külot. Bana bir zamanlar kadınların dizlerine kadar uzanan iç çamaşırlarını hatırlatıyor. Bir zamanlar, belki."

"Bir zamanlar şimdi, çünkü bana göre bunlar tam da aşağı çekilmeyi bekleyen türden külotlar."

"Şanslıysan."

"En azından indirimde aldığım için şanslıyım."

Kollarını bana daha sıkı sararak hafifçe güldü. "O sevimli küçük vibratörü de almalıydın."

"Bu konuyu konuşmayacağız." Hava soğuk olduğu için mutluyum. Kızaran yanaklarımı buna bağlayabilirim. Mağazanın içinde ve satış asistanlarının önünde böyle bir mazeret yoktu. *Aman Tanrım, çok sevimli. Bak, mmm'den ayak parmaklarını kıvırtan kadar bir düzine ayarı var ve pembe!*

Onun bilmediği şey, geri dönüp onu satın almaya niyetli olduğum. *Yalnız başıma.* Çünkü bir şeylerin değişmesi gerekiyor... *bana mı?*

"Ah, muhtemelen haklısın." Sesinde merak dolu bir ton belirir. "Bir kız asla ucuz bir vibratör almamalı. İnan bana, ben bilirim." Bir süre durur, ama bunun çok uzun sürmeyeceğini düşünüyorum. "Nasıl bildiğimi bilmek ister misin?"

Tahmin ettiğim gibi.

"Bu, kulaklarımı kapatıp çok yüksek sesle şarkı söylemek isteyeceğim türden bir hikaye mi olacak?"

"Bu sapıkça bir hikaye değil. Daha çok ibretlik bir hikaye."

"Şimdiden korkuyorum, ama hadi, gidelim. Çoktan ofise dönmüş olmamız gerekiyordu."

"Rahat ol. Ethan şikayet etmeyecektir. Tüm bunları ele geçirmek üzere olduğunu düşündüğü sürece şikayet etmeyecektir." Elini vücudunun üzerinde gezdirerek, bence seksi bir hareket yapmaya çalışıyor. "Neyse. Ucuz vibratörün hikayesi şöyle. Eski sevgilimle yakın zamanda ayrılmıştık ve o gece bir iki şişe şarap içip ağlarken, sonsuz bilgeliğimle orgazmın ruh halimi iyileştirebileceğine karar verdim."

"Belki biri bunu bir tebrik kartına yazmalı," diyorum kıkırdayarak. "Günde bir parmak vuruşu, hüznü uzak tutar!"

Sahte titrememi görmezden gelerek devam ediyor. "O pislik, birlikteyken seks oyuncaklarından tehdit hissediyordu, bu yüzden ayrıldıktan sonra kendime ucuz bir vibratör aldım ve onu iyi bir şekilde kullandım." Beth, "nasıl olduğunu bilirsin" der gibi bir bakış attı. Ama ben bu konuya girmeye niyetim yoktu. "Eh, iyi vakit geçirdim ve birkaç kez boşaldım."

"Yapma!" Onu durdurmak için kolunu tutuyorum.

"Bu hikayenin sonunu duymak istiyor musun, istemiyor musun?" "Ne fark eder ki?"

"Hayır," diye omuz silkerek cevaplar. "Çünkü ben yine de anlatacağım." Tam da düşündüğüm gibi.

"Yani, cinsel ilişki sırasında uyuyakaldım."

"Penis plastikten yapılmışsa bunun cinsel ilişki sayılacağından emin değilim."

"Tamam, iş başında uyuyakaldım — pille çalışan erkek arkadaşımı becerirken!"

"Sesini alçalt!" diyorum, diğer yönden geçen, alışveriş arabasının tekerlekleri neredeyse ayak parmaklarımı ezip geçecek olan, *tsk-tisk eden* yaşlı kadını kasten görmezden gelerek.

"Dramatik ve acı verici sona geldiğim mi?" Aklım bunu düşünmeye başlamadan önce, Beth ekliyor: "Çünkü uyandıgımda

hala vızıldayan ve uyluğuma yapışmış halde uyandım. Ucuz boktan şey aşırı ısınmış ve beni yakmıştı!"

"Aman Tanrım. Eminim bu seni ömür boyu etkileyecektir," diyorum, yüzümü buruşturarak, o acıyı hayalî olarak hissederek.

"Kelimenin tam anlamıyla. Sağ uyluğumun iç kısmında, tam olarak 20 cm'lik bir penis şeklinde bir yara izi var."

"Oh, hayır!" Dudaklarımı içe doğru kıvrıyorum, omuzlarım çoktan titremeye başlamış durumda.

"Gülün bakalım, dostum. Sonra bunu yeni bir kadın doğum uzmanına açıklamaya çalıştığını hayal et."

Kliniğe kadar neredeyse yol boyunca kıkırdarak, bir konudan diğerine atlayarak sohbet ettik. Ama kliniğin girişine vardığımızda, benim adımlı söyleme şekli beni duraklattı.

"Ne oldu?" Ona dönerek, parmaklarımı kapı kolundan çektim.

"Senden bir ricam var." Gözleri kaçır ve birden rahatsız görünür. "Gitmem gereken bir parti var ve gerçekten yalnız gitmek istemiyorum."

"Oh. Benim de seninle gelmemi mi istiyorsun?" Şaşırmış gibi geliyorsa, çünkü gerçekten şaşırdım. İyi anlaştığımızı ve aynı ofiste çalışmaktan keyif aldığımızı biliyorum, ama o Marta'ya benden çok daha yakın. Öncelikle, onlar daha uzun süredir arkadaşlar.

"Gelir misin? Yani, gelmek ister misin? Partilere tek başıma gitmekten nefret ediyorum." "Tarihi bana bildir."

"Gerçekten mi?"

"Neden olmasın?" Bu öğleden sonra çok eğlendim ve o da bana kalacak bir yer bulmama yardım etti. Ona teşekkür etmek için bir ev bitkisi, çikolata ve bir şişe şarap alacaktım ama bunu da yapabilirim. "Yani, bebek bakıcısı bulabilirsem. Detayları bana mesaj at." Marta'nın bilmesini istememesinin bir nedeni olmalı, yoksa soğuk havada bu konuşmayı yapmazdık. "Ne yapabileceğime bakayım."

"Sen harikasın!" Birdenbire Chanel kokulu bir kucaklamaya kucaklamaya kapıldım.

"Tamam!" Kendimi gülüyor buluyorum. Çok kısa süren bir kahkaha.

beynim geç de olsa onun vücudundaki gerginliği fark ederken

dilinde gergin bir şey fark ettiğinde. "Bana söylemediğin ne var?"

"Görüyorum ki terapist becerilerini şimdiden kullanmaya başladın." Yumruğunu sıkıp koluna şakacıktan yumruk atıyor. "Harika bir gözlem, ama..."

"Ama yok," diye sertçe mırıldanıyorum.

"Söyle hadi." "Bir tür bekarlar partisi."

"Ne tür bir parti?"

"Çok seçkin bir bekarlar partisi. Lütfen hayır deme, benimle gelecek birine çok ihtiyacım var."

"Evet, ama o kişi ben olmayacağım," diye mutsuz bir kahkaha atarak cevap veriyorum. Ve şimdi Marta'ya neden sormadığını anlıyorum.

"Lütfen. Başka sorabileceğim kimse yok. Tüm arkadaşlarım ya evli ya da biriyle çıkıyor ya da..."

"Manastıra mı giriyorlar?" Bu ihtimal neredeyse daha tercih edilebilir. "Hadi ama, Fee. Eğlenceli olacak!"

"Biliyor musun, bunun için hazır olduğumu düşünmene neden olanın, aldığın ilaçlar mı yoksa alman gereken ilaçlar mı olduğunu bilemiyorum."

"Ama sen iyisin. Çok iyisin. Ve sen de bekarsın. Ayrıca sana daire bulmana yardım ettim."

"Demek öyle? Şantaj." Bir kutu çikolata ve bir bitki çok daha kolay olurdu.

"Hayır, hiç de değil. En azından düşüneceğini söyle." Beth, yalvarırcasına ellerini birleştirir, yalvarışları çaresizliğe yakın. "Bunu antropolojik bir gezi olarak düşün. New York'taki bekarları doğal ortamlarında tanıy. İstemiyorsan dahil olmak zorunda değilsin. Sadece benim kanat kadını ol, hepsi bu."

"Bu bana saksıdaki bir eğretili otundan çok daha pahalıya mal olacak, bunu söyleyebilirim."

"Ne dedin?"

Kafamı sallayarak kapıya döndüm. "Detayları bana mesajla gönder."

"Teşekkürler! Hayır demediğin için çok mutluyum!"

Henüz.

CARSON

Masamdaki yarı açık pakete bakıyorum, yırtık ambalajı, *The Ripstarter* adında bir şeyin beklenmedik bir şekilde geldiğini haber veriyor.

"Tanrım." Kartonu ters çevirip adresi okumak için, yağmur nedeniyle mürekkebin akmış olduğunu fark ettim, ancak yine de adresin *Kinky Carson Hayes III'e* ait olduğunu anlayabiliyordum. Yüzümde isteksiz bir gülümseme belirmeye başlarken başımı salladım.

Bu pislikler...

Oh, dostum. İçeriği çıkarırken hayali bir acı hissediyorum ve kutuyu yere düşürüyorum.

Bu tür şeyleri nereden buluyorlar? Ve kim bu şeyi alabilir ki... Bu şeyi. Ne düşüneceğimi bilemeden kendimi düşüncelere dalmış buluyorum. *Onun zevki için mi yapılmış, yoksa başka bir amaç için mi,* ama bu kocaman siyah lastik anal boncuklara nasıl bir isim verilir ki? Bir yatı demirleyecek kadar sağlam görünen anal boncuklar.

Onları masaya sertçe bırakıyorum.

"Komedyenler çetesi," diye mırıldanıyorum, telefonumu kapıp, her zamanki şüphelilerin isimlerine kaydırıyorum ve ilk olarak Tucker'ın ismine rastlıyorum. İsminin yanındaki simgeye basıyorum ve hat bağlanıp çalmaya başladığında, bazen arkadaşlarım olarak adlandırdığım bu pisliklerin bana gönderdiği seks oyuncaklarının sayısını zihnimde hesaplıyorum.

Yaklaşık bir yıl önce gelen ilk ürün, oral seks gece lambası olduğu iddia ediliyordu. Mağara kaşiflerinin kullandığı baş lambası ile telefon kulaklığı arasında bir karışım gibi görünüyordu ve ambalajına göre adı *Going Down Right Night Light* idi. Yaratıcıları kendilerini ne kadar zeki görseler de, ürün yatakimin altındaki sandıkta çürümeye terk edildiği için dürüstçe bir değerlendirme yapamıyorum. Cidden,

bir kadının amını bulamıyorsan, onun bacaklarının arasında olmayı hak etmiyorsun.

Göğüs dolmaya başladıkça, bu "hediyeler" dolabımdaki bir çekmeceye taşıtı. Böyle devam ederlerse, yıl sonuna kadar cinsel sapkınları utandıracak türden bir dükkan açacak kadar ürünüm olacak. En az bir düzine aromalı prezervatif var, bunların arasında özellikle kötü kokulu bir domuz pastırması aromalı paket de var ve üzerinde "*hem sevgilinizin hem de domuz kılıcınızın zevki için domuz pastırması aroması*" gibi benzersiz bir slogan yazıyor. Diğer öne çıkan ürünler arasında, minik bir popo tıkaçına takılı pembe bir at kuyruğu ve bir ayak uzunluğunda gökkuşağı renkli tek boynuzlu at kuyruğuna takılı, o kadar da minik olmayan bir başka ürün var. Bu ürünler ortaya çıktıktan kısa bir süre sonra, aslen bana gönderilmiş olan bir pakette deri bir kırbaç geldi, ancak benim adım çizilmiş ve yerine "*My Little Pony Sevgilisi*" lakabı yazılmıştı. Posta odasındaki adamın benim hakkımda ne düşündüğünü ancak tahmin edebilirim.

Arama bir saniye sonra bağlanır ve Tucker'ın sesli mesaj selamlaması duyulur.

Ben Tucker. Ne yapacağını biliyorsun.

"Tucker, Tucker. Seni pislik herif. Yapmamalıydın. Ciddiyim. Gerçekten yapmamalıydın." Onun geri aramaya dayanamayacağını bilerek aramayı kesiyorum.

"Bay Hayes?" Kadın sesi devam ederken başımı kaldırırım. "Sanırım bu faturada bir hata var."

"İçeri gir ya da çık. Kapıda dolaşma, Emmie."

"Adım Aimee," diye cevapladı, hiç tereddüt etmeden, ama gözlerini sertçe devirdi. Adını bildiğimi biliyordu ama benim saçmalığıma katlanıyordu, ikimiz de bunu itiraf etmesek de. Neredeyse beş yıldır benim için çalışıyor olmasına rağmen, bu ofiste altı aydan az zaman geçirmiş olsam bile, onu hatırlamamak için aptal olmam gerekirdi. Adının aklımda kalması için bana yeterince imzalı e-posta gönderdi.

E-postalar. Çok fazla e-posta.

Bazen onlara cevap bile veriyorum.

Sanırım büyükbabamın mirasını devam ettirmek için yeterli cevapları veriyorum. Gerçek şu ki, onun şirketi umurumda bile değil ve

onun ölümünden sonra onun "küresel markasını" batırmaya başlamaktan mutluydum. Ama bu, onun işgücünü düşünmeden önceydi.

Bir an durup Aimee'ye bakıyorum. Gerçekten bakıyorum. Parlak siyah saçları, büyük kahverengi gözleri, soluk teni; yaşından çok daha genç görünüyor, sanırım yirmi altı, yirmi yedi yaşlarında. Ayrıca, büyükbabamın kamuya açık etkinliklerde ve aile yemeklerinde sergilediği uzun kadınlar dizisinin ötesinde bir tipi olduğunu öğrendiğim günü de hatırlıyorum. O yaşlı piçin o kadar yaşlı ve hasta olduğunu ve mantığa aykırı bir şekilde ereksiyon olabileceğini düşündüğüm için, o kadınların sadece süs olduğunu düşünmüştüm.

Halka açık yerlerde koluna yapışan kadınlar, onun yaşının çok altında ve ona yalakalık yapan tiplerdi. Her zaman çekici ve çoğu zaman sarışın olan bu kadınlar, onunla evlenmek için sağ göğüs implantlarını feda edecek türden kadınları bulmakta ustaydı. Ya da belki de onu bulmakta ustaydılar, kim bilir. Hiçbiri, ondan en fazla bekleyebileceklerinin faturalarının ödenmesi olduğunu ve bunun da sadece ona yararları olduğu sürece olacağını anlayacak kadar akıllı görünmüyordu. Bu gerçeği şaşırtıcı bir şekilde iyimser bir şekilde kabul ediyordu. Kimin kimi kullandığını anlamamanın zor olduğunu söyleyerek gülüyordu.

Ama bu, Carson Hayes'in kamuoyuna gösterdiği yüzüydü. Kendi önemine o kadar kör olmuş bir adamdı ki, sadece oğluna kendi adını vermekle kalmadı, ilk torununa da aynı adı verilmesi konusunda ısrar etti.

Ona nasıl hayran olduğumu hatırlıyorum. Şimdi ise sadece tiksinti duyuyorum. Umarım mezarında, isminin bu hale geldiğini görünce kemikleri sızlıyordur.

Bu adamın kamuoyuna yansıyan yüzü küstah olsa da, özel hayatı ve özel zevkleri çok daha kötüydü. Sonuna kadar tüm gerçekleri bilmiyor olabilirdim, ama bu adam açıkça bir avcıydı. Evet, genç kadınları severdi, ama kapalı kapılar ardında, savunmasız kadınları da severdi.

Aimee dikkat çekici bir şekilde boğazını temizlediğinde, ona baktım. Bronx lisesinden mezun olduktan sonra, bir zamanlar Manhattan'ın en prestijli binasında nasıl iş bulduğu çok açıktı. Büyükbabam muhtemelen onu gözüne kestirmiş, sevdiği etiketlere *fakir* ve *güzel* sıfatlarını da eklemişti. Ama ben, Aimee Morales'in kimsenin aptalı olmadığını düşündüğüm için, onun büyükbabamı hayasızca alt etmiş olacağını düşünmekten hoşlanıyorum.

Onun ölümünden sonra yönetici katında işini koruyan tek kişi olduğunda, bu davranışı nezaket, fedakarlık ya da belki delilik gibi görüldüğünden eminim. Tabii, o zamanlar yönetim kurulunun da onayladığı şekilde, dalkavukları ortadan kaldırdıktan sonra.

Yönetim kurulu. O zavallı herifler, sevgili büyükbabam bana kontrol hisselerini bıraktığı için ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Kısa süren yıkım dönemimi hatırlayınca kendimi gülümserken buluyorum. Ta ki Aimee'nin varlığını hatırlayıp bana attığı şüpheli bakışı fark edene kadar.

Ama Aimee'nin hala benim için çalışıyor olması, o zamanlar ona karşı olan beklentilerimle biraz ilgisi var, ki bu ikimiz için de bir iltifat sayılmaz. O kadar alt kademedeydi ki, onu yönetici asistanım olarak terfi ettirdiğimde, deneyimsizliği işleri mahvetmeme yardımcı olacağını düşündüm. *Onun mirasını mahvetmeme*. Bir yanımın, onun benim düşündüğümünden çok daha yetkin olmasıyla gurur duyması muhtemelen garip. Yetkin. Hırslı. Hatta bazıları için biraz korkutucu.

Hayes Industries'i mahvetmek asıl plandı, şirket toz haline gelene kadar parça parça satmak. Bu, onun gerçekte nasıl bir adam olduğunu öğrendikten sonra ortaya çıkan saf ve katıksız bir nefretti. Ama öfkemin bedelinin sadece benim adıma yağmadığını anlamam uzun sürmedi. Başkaları da acı çekiyordu, Hayes çalışanları. Dünya çapında binlerce kişinin geçim kaynağı. Onun işgücü artık benim işgücümdü. Ailelerini geçindirmek ve faturalarını ödemek zorunda olan erkekler ve kadınlar, bir adamı pislik yapabilecek türden bağımsız bir servete sahip olmayanlardır.

Evet, miras konusunda pisliğin teki olduğumu kabul ediyorum. Ama hepsini içime attım ve intikamımı başka yerde aldım çünkü ben lanet olası bir canavar değilim. Ben sadece, asistanının masasında gözünü diktiği canavar büyüklüğünde anal boncukları olan bir adamım.

"Bir sorun mu var, Emmie?"

Gözleri benimkilere kaydıktan sonra tekrar ripstarter'a döndü. "Ben, şey, hayır. Yani..."

"Bir tekneyi çekecek gibi görüldüğünü biliyorum, ama yat almayı düşünmüyorum." *Orada bulundum, yaptım, kendimi şımartan tişörtü aldım.* "Aslında anal boncuklar, merak ediyorsan."

merak ediyorsan." Onları elimden aldığımda yüzü pembeye döndü ve bu kutsal olmayan tespihi masamın en alt çekmecesine attım. "Postayla geldi." Diye iç geçirdim. "Belki bir şakadır?"

"Evet, tabii. Tamam. Anlıyorum." Çok fazla onaylama var, ama hiç ikna olmuş gibi görünmüyor.

"Ya da belki birisi bana büyük bir pislik olduğumu söylemek istemiştir." Yanaklarındaki renk birden soldu. "Onları sen göndermedin, değil mi?" Gözlerimi kısarak, parmaklarımla ona doğru silah hareketi yaptım.

"Böyle bir şeyi nereden alacağımı bile bilmiyorum."

"Boş zamanlarında karanlık internette gezinmiyor musun?"

"Senin pis seks dükkanlarında takıldığından daha fazla değil. Ayrıca, sana hakaret göndereceksem, bunun benden geldiğini bildiğinden emin olmak isterim. Ve bunu sapık bir yabancıya göndermezdim."

Seks oyuncaklarında her zaman biraz... önceden belirlenmiş, sıradan bir şey olduğunu düşünmüşümdür. Hayal gücün varsa, onu kullanmalısın. Aynı şey parmaklar ve dil için de geçerli. Parlak pembe bir plastik parçayı çıkarmak hiç de seksi değil. Ya da daha kötüsü, ten rengi pembe olan türden. Aslında, neden çoğu seks oyuncağı bu kadar garip?

"Muhtemelen boğulmam için bana çikolatalı bir penis gönderirdin, değil mi?" "O kadar cömert değilim."

"Tamam." Bir iç çekerek, evrakları almak için elimi uzattım. "Verin bana."

Kaşlarını kaldırarak dosyayı masaya bırakır ve sanki bulaşıcı bir şey gibi geri çekilir.

"Bildiğim kadarıyla anal seks bulaşıcı değildir."

"Ben *onun* masasından kaçınıyorum. Neden yeni mobilya almıyorsun?"

"Batıl inançlı mısın, Emmie?"

"Hayır, ama *büyükannem* masaya kutsal su dökmekten bıktı. Ofisi temizlemek için kullandığım adaçayı masraflarını da sana fatura etmeye başlayacağım."

"Tanrının pagan ritüelleriyle flört etmene izin vereceğinden emin misin?"

"Her ihtimali göz önünde bulundurmayı severim," diyor ve gözlüğünün ortasına işaret parmağını bastırarak çerçevesini yukarı kaldırıyor. "Ayrıca, ben ve Tanrı?"

Aramızda bir anlaşma var."

Aimee ne zamandan beri gözlük takıyor? Ve neden bu hareketi seksi buldum?

"Bana bakıyorsun. Neden bakıyorsun?"

Kafamı sallayıp bakışlarımı kaçırıyorum. Yanlış bir şey yok, ama milyonlarca şey ters gidiyor. Aimee'ye karşı bir ilgim yok. Gözlükler de benim fetişim değil. Sadece Fee ve lanet olası gözlüklerini kafamdan atamıyorum.

O kadına karşı hislerim var, bu hisler beni çoktan ülkeden uzaklaştırmalıydı. Yine de hâlâ buradayım, onun yattığı yerden sadece birkaç dakika uzaklıkta bir ofiste oturuyorum.

Hikayeyi bir kenara bırakıp, onun burada olduğu için benim de hala bu şehirde olduğum gerçeğini bir kenara bırakıp, dosyayı alıyorum. Avucumda dengeleyerek, Atelier Interiors'dan gelen bir faturayı açıyorum. Son sayfaya ve bakiyeye geldiğimde, fiyatları yüksek olsa da, şirketin ismine bakılırsa pazarlama stratejilerinin berbat olduğunu düşünüyorum. Ama işleri çok tavsiye ediliyor ve benim ilgilendiğim tek şey de bu. *Planın, nedeninin hiçbir mantığı olmasa bile.*

"Görünüşü iyi," diyorum ve dosyayı masanın üzerinden geri gönderiyorum. "Neden hala muhasebe departmanına ulaşmadı?" Lulu'nun yeni odasının yenilenmesini altı saat içinde bitirmeleri için ısrar etmiştim. *Etrafta onları durduracak kimse yoktu.* En azından onlara zamanında ödeme yapabilirim.

Lulu'nun odası, diye düşünürken kendimi sinirlenirken buluyorum. Ne halt yiyordum ben? Remy'nin dediği gibi, bazı aileler seçilir. Ve bu sayede Remy ve Rose'un ailesini kendi ailem olarak görebilirim. *Çünkü benim ailem kesinlikle ilgilenmiyor.*

Bu yüzden sorumluluk hissetmek zorundaydım. Ayrıca, o küçük haylazdan kim etkilenmez ki?

Yatak odasını yeniden düzenlemek suçluluk duygusuyla alakalı değildi. Ya da onun annesini çaresizce istediğim için.

Çünkü bu bir daha olamaz, kendime hatırlatıyorum. *Ben onun için doğru adam değilim.*

Belki de Rose'u arayıp durumunu kontrol etmeliyim. Remy'nin Chicago'daki bağış toplama etkinliğinden bahsetmiş mi, ya da Fee haber vermiş mi diye bakmalıyım. Siktir et, bunların hiçbirini yapamam.

"Muhasebe departmanı bunu işaretleyip bana gönderdi." Aimee klasörü uzattı. "Bunu görmem gerektiğini düşündüm."

"Gördüm. Bir sorun görmüyorum."

"Ama bu iş bir çocuğun yatak odasının yenilenmesi için." "Ve senin demek istediğin...?"

"Senin çocuğun yok." "Bildiğin kadarıyla."

"Ne?"

"Bildiğim kadarıyla öyle" dedim. Arkama yaslanıp çenemin altına ellerimi koyduğumda sandalye gıcırdadı. "Sence benim çocuğum şeytanın dölü mü olur?"

"Bir kadının sana çocuk vermesini sağlamak konusunda sorun yaşayacağını düşünüyorum," diye mırıldanarak, dosyayı kolunun altına sıkıştırdı.

"İkimiz de kadınları etkilemekte sorunum olmadığını biliyoruz."

"Ama onları yanında tutmak? Eminim bu bir sorundur."

"Ama sadece bir kez yeter. En azından bilim öyle diyor."

"Bilimin başka ne dediğini biliyor musun?" diye sordu, masadan uzaklaşarak. "Doğru kadını bulmak tüm haftanı güzelleştirebilir. Ama tenis topu büyüklüğünde anal boncuklar *deliğini zayıflatır.*"

Göğsümün derinliklerinden kahkaha patlar. "Aimee, deliğimin durumunu umursadığını bilmiyordum..."

"Anlamadım?" Kapıya ulaştığında dönüp burnunu buruşturur.

"Asla özür dileme, Emmie. Tabii o tür şeylerden hoşlanmıyorsan."

"Gerçekten travma yaşadım. Ve eve gidiyorum. Erken."

"Taksi çağır," diye bağırırım kapı kapanırken. "Masraflarına yaz." Çünkü tren tıklım tıklım olacak.

O gittikten sonra, yağmur daha şiddetli yağmaya başlayıp pencerelere vurmaya başladığında, hiçbir şeye konsantre olamadan belirsiz bir süre boyunca dizüstü bilgisayarına bakakaldım.

E-postalarımı kontrol ediyorum ama beklediğim e-posta orada değil.

Parmaklarımla masaya vurmaya başladığımı fark ettim, bu yüzden sandalyemi biraz fazla sert bir şekilde geri itip odada dolaşmaya başladım.

Bu lanet ofisten nefret ediyorum. Aubusson halısı ve kütüphane rafları. İçki dolabı. Şey, *belki o hariç*. Lanet

Edward dönemine ait masa o kadar büyük ki, yaşlı piçin küçük bir aleti olduğunu düşünmeme neden oluyor.

Yeniden modelleştirebilirim. Eskisini yakıp yenisini getirebilirim. Aimee'nin dediği gibi, burayı temizleyebilirim. Ama nedense, bunu yaparsam onun kazandığını hissediyorum.

Ve o asla kazanmayacak.

Pencereye doğru yürürüm ve ellerimi pantolonumun ceplerine sokarak aşağıdaki sokakları izlerim. Hava şehri temizlerken, yağmurla ıslanan yollar kayganlaşmıştır.

Yağmur cama vururken, *onun benden daha iyisini hak ettiğini* düşünüyorum.

Peki ben neyi hak ediyorum?

Yarın, sanırım. Bir Ardeo gecesi, haftalar sonra ilk kez temizlenmeyeceğim, günahla yıkanacağım bir gece.

Bu düşünce bana bir aydınlanma gibi geliyor. Banyomda Fee'yi bulduğumdan beri seks yapmadım, demek ki sebebi bu. Bu yüzden bu kadar takıntılıyım!

Cumartesi gecesi buna bir son vereceğim. Sevişeceğim ve hayatıma devam edeceğim. Onu kendi hayatına bırakacağım. Düşüncelerimin, yatağında uzanan görüntüsüne, yastığının üzerinde melek kanatları gibi yayılmış saçlarına, karanlık gözlerine ve dudaklarıma yapışan tatlı ve yapışkan heyecanına saplanmasını engelleyeceğim.

Bir gece ve kısa bir ara, ama bedenim hala her şeyi hatırlıyor.

Onu hatırlıyor.

Ben lanet olası bir kayıp vakayım.

Telefonum masada titremeye başlayınca, ofisin diğer ucuna doğru yürüdüm ve telefonu aldım.

"Merhaba, bu numaradan cevapsız bir aramam var," biraz tanıdık bir ses, bir kadının sesini berbat bir şekilde taklit ederek mırıldanıyor. "Ardeo'dan arıyorum. Tüm hayallerinizin gerçek olduğu yer."

"Rüyalarımın anal boncuklardan oluştuğunu hatırlamıyorum."

Telefonun diğer ucunda kahkahalar yükselir. "Denemeden yargılama," der ses, artık çok daha erkeksi bir tonda.

"Denemek mi? İstesem bile denemem, çünkü sfinkterim panik içinde kendi içine kıvrılmış durumda."

"Senin hep saçmaladığını söyledim."

"Saçmalıyorum ve sana bir servet kazandırıyorum." "Bunu inkar edemem."

Onun cevabı beni gülümsetir. Bir kerelik bir şey olarak başlayan, silah arkadaşlarımı neşelendirmek için bir yol olan bir şeyin, şimdi kendi başına bir varlık haline gelmesi garip. Onlara yardım edebildiğim için mutluyum. *Duygusal olarak. Maddi olarak.* Müfreze ve ötesinde.

"Yarın gece nasıl görünüyor?" diye soruyorum, koltuğuma otururken.

"Durum iyi görünüyor. Güvenlik, saygın senatörleri ve diğer paranoyakları korumak için mekanı taradı. Nice partisine katılanların sayısı arttı ve şimdiden gelecek ay Berlin'de yapılacak toplantıya daha fazla ilgi var."

"Toplantı." Kendimi gülümserken buluyorum. "Seni hiç de euphemistic tipte biri olarak görmemiştim."

"Tamam, zengin ve güçlü insanlara hizmet eden seks partisi endüstrisindeki işler harika. Bu, analitik duyarlılığına nasıl hitap ediyor? Ya da analitik bile değil." Tucker, kendi zayıf kelime oyununa gülerek burnunu çeker. "Ve pisliklerden bahsetmişken, tekrar başvurdu. Üyelik ücretini üç katına çıkarmayı teklif etti."

"Siktir et onu." Dişlerimi sıkarak karşılık veriyorum.

"Ben de e-postamda hemen hemen aynı şeyi yazdım. Sadece daha profesyonel bir üslupla. Küçük yan işinin tekliflerinin ne durumda olduğunu bilmek ister misin?"

"Tabii, ama isim verme."

"Her şey beklentide, değil mi?" Bir iç çekmeyi bastırıyorum. Belki eskiden öyleydi. "Bir saat önce, 150 bin dolardı." Islıklı bir nefes veriyor. "Peki, gitmem gerek."

"Yapacak işler, görecektik yerler mi?" "Biliyorsun."

İkimiz de veda etmeden görüşme sona erer ve telefonum hemen titrer, bu sefer bir mesaj gelmiştir.

TUCKER: Addison listeyi hazırladığını söyledi. Şu anda sana e-posta ile gönderiyor.

Tabii ki şifreli olarak.

BEN: Anlaşıldı.

TUCKER: Hey, anal seks için ne kadar kayganlaştırıcı gerekir?

BEN: Bir espri geliyor gibi hissediyorum. Çünkü bu işteki bir erkek her şeyi denemiştir.

TUCKER: Bir sürü yağ lazım.

Kafamı sallıyorum. Tucker, işler kötüye gittiğinde bile üçlümüzün şakacısı olmuştu. Elimi uzatıp dizüstü bilgisayarımı tekrar açıyorum ve tahmin ettiğim gibi davet listesi hazır. Ardeo benim yaratımımdaydı ve ben de sözde üst kademelerle ve onların ahlaksızlıklarıyla, dolayısıyla da onların para kaynaklarıyla bağlantımızı sağlayan kişiydim, bu yüzden davet listesini hala takip etmeyi seviyorum.

Kimin cebinde olduğunu bilmek işine yarıyor.

Senatör. Yargıç. Milletvekili. Hayırsever. Hedge fon yöneticisi. Hollywood aktörü. Film yapımcısı ve yıldız eşi. Cemaatini banka hesabı olarak kullanan milyarder papaz.

Alden. Brown. Garcia. Jones. Marudas. Mickleburgh. Sanchez. White. Yalden. Yuen... Liste uzayıp gidiyor.

İlk kez katılanları, dikkat edilmesi gereken kişileri ve önemli kişileri zihnimde not alıyorum. Belgeyi kapatmak üzereyken, bir şey dikkatimi çektiği için geri dönüyorum. Belgenin başına geri dönüyorum.

Soyadı: *Alden.*

Adı: *Fiadh.*

Aklım bana oyun oynuyor olmalı. Fiadh nadir bir isim. Bu aya kadar kesinlikle hiç duymamıştım.

İrlandalı, demişti.

Cidden o olamaz. Bu bir tesadüf olmalı.

Benim evimde kira ödemedemeden yaşıyor. Staj için burada, lanet olsun. Mevcut bir üyenin arkadaşı olarak kaydolduğu tek gecelik davet için bile parayı nereden bulacak? *Yeni bir üye.*

Bunun aynı Fiadh olma ihtimalini düşündükçe, bu ihtimal bana daha da uzak geliyor. Ama içimi kemiren bir his beni endişelendirmeye devam ederken, telefonumu tekrar elime alıp, bana sunulan iki seçenekten daha kolay olanını seçmeye karar veriyorum. Bunun sonuçlarını düşünmeye vakit bile bulamadan, isim altında bulunan dosyanın bağlantısını açıyorum ve Rose'u arıyorum.

Abernathy, Fiadh. Bethany Aaron'un misafiri.

Hala bir şey çağırıştırmıyor, ancak Bethany Aaron sadece birkaç haftadır üye.

"Carson Hayes nerede?" Rose'un sesi sıcak ve içten bir sevinçle doluydu. Ve selamlaması? Sadece oynadığımız bir oyun.

"Bilmek istemez misin?" diye aynı samimiyetle cevap veriyorum. Remy'yi severim, ama onun da benim gibi her zaman kötü şeyler peşinde olduğunu biliyorum. *Para kazanmak. İmparatorlukları yıkmak.* Ama Rose saf iyilik, saf küstahlıkla sarılmış. Kocasına saygı duyuyorum. Karısını seviyor ve hayranlık duyuyorum. Çocuğu çok seviyorum. Bütün aileyi deli gibi seviyorum.

"Birkaç gün önce Chicago'daydın, o yüzden hala Amerika'da olduğunu tahmin ediyorum."

"Rose, beni hayal kırıklığına uğrattın. Bir keresinde Roma'dan Tahiti'ye 12 saatlik bir iş için uçtuğum için beni azarlamamış mıydın?"

"Sanırım itiraz ettiğim şey, karbon ayak izin değil, yaptığın şeydi."

"Neden her zaman seks olduğunu varsayıyorsun?" Tamamen haksız sayılmazdı. Ardeo'nun Tahiti'deki hafta sonu *hem iş hem de* eğlence anlamına geliyordu, her iki amaç için de kalamasam bile.

"Buna altıncı his deyin. O gece orada olamadığım için üzgünüm demek üzereydim, ama şimdi sanırım söylemeyeceğim."

"Ah, Rose. Bu neredeyse beni özlediğini itiraf etmek gibi bir şey."

"Rocco seni özlüyor. Ve Aimee ile konuştuğum için senin nerede olduğunu bildiğimi itiraf edeceğim,"
çünkü Aimee ile konuştum," diye şakacı bir şekilde ekliyor.

"Sekreterim mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

"O senin yönetici asistanın, aptal. O olmasa, organizasyonun dağılırdı."

"Onunla neden konuştun?"

"Carson, onunla her zaman konuşurum," diye sinirli bir şekilde karşılık verdi. "Seni yakalamak oldukça zor."

"Bu doğru değil," diye yumuşak bir sesle cevap veriyorum.

"Sadece doğru teşvike ihtiyacım var.

Ve kelepçe anahtarlarına erişimim olacağına dair bir söz.

"Güzel, Carson. Konuşmalarımızın müstehcen bir hal almasını çok seviyorum. Ama Aimee'yi senin için aramadım. Onu aradım çünkü evleniyor ve ona hediye listesini sormak istedim."

"Ne zamandan beri evleniyor?"

"On beş yaşından beri aynı adamla çıktığı için.

Kimsenin söylediklerini dinlemiyor musun?"

"İki çeyrek geçe," diye cevap veriyorum, sırf onun homurdanmasını duymak için. "Yemin ederim, sen umutsuz vakasın."

"Ama iyi bir kadının sevgisi beni düzeltmek için tek ihtiyacım olan şey, değil mi?" "Bu konuda umudumu kestim," diye biraz alaycı bir şekilde cevap veriyor.

"Aimee'ye harika bir hediye alsan iyi olur, senin yaptığın onca şeye katlanıyor."

"Sanki başka bir şey yapabilirmişim gibi." Tucker'ın pek de akıllıca olmayan tavsiyesi aklımdan geçerken, masamın derin çekmecesindeki "hediye"yi düşünerek kendimi gülümserken buluyorum.

Birlikte oynayan çift, birlikte kalır.

Muhtemelen saçmalık.

Bu tavsiyenin kimden geldiğini düşünürsek, kesinlikle saçmalık.

Ya da daha doğrusu kimden geldiğine bakılırsa.

"Ama aramanın sebebi sadece bu değildi, değil mi? Çıkar ağzındaki bakçığı. Bu aramayı bana neye borçluyum?"

"Arkadaşımı sebepsiz yere arayamaz mıyım?"

"Arayabilirsin, ama genellikle aramazsın. Check-in'ler daha çok benim görevimdir." Bu yüzden selamladı. *Carson Hayes nerede acaba?* Ama neyse ki, girişim zayıf olsa da, tekrar yolumuza devam ediyoruz.

"Postada bir karışıklık olmuş gibi görünüyor ve Fee'nin soyadını bana söyleyebilir misin diye umuyordum."

"Bu garip, ama aynı zamanda Lulu ile çok komik bir konuşma yaptığımı hatırlattı."

"Bitkiler hakkında mı?"

"Hayır, anneni öptüğün hakkında," diyor tamamen ciddi bir ifadeyle. "Bu tuhaf. Ve hatırlayacağımı düşündüğüm bir şey."

Ve hatırlıyorum. Neredeyse sürekli. Nefes alıp verirken göğsünün inip kalkışı. Dudaklarının sıcak baskısı. Zevk alırken beni oraya sabitlemek istercesine ellerini saçlarıma geçirmesi.

"Çok garip," diye devam etti, bu sefer önemsizmiş gibi. "Sen onu öpmediğini söylüyorsun, o da senin öyle bir eğilimin olmadığını bildiğini söylüyor."

Ah, melek, bu sefer biraz abarttın.

"Bu da beni inkar şehri ile deli kasabası arasında bir yerde yaşıyormuşum gibi hissettiriyor, çünkü..."

"Rose," diyorum, kararan pencerelerde yansımam kasvetli, somurtkan yüzüm bana geri yansıyor. Eğer ben eşcinselsen ve o Ardeo'da parti yapıyorsa, bu çılgın bir durum. *Keşke öyle olsaydı.* "Bana kadının soyadını söyleyecek misin?"

"Bazen çok pislik olabiliyorsun. Ben de ona söyledim çünkü kendi başına öğrenmesi an meselesiydi. O benim gibi değil, Car. O daha yumuşak. Nazik. Ona iyi davranmalısın."

"Ona son derece nazik davrandım." Keşke bilseydi. Nazik olmaya çalıştım ama işe yaramadı. Ve eğer Ardeo'daysa, nazik ya da değil, her şey biter.

"Bu ses tonunu biraz daha açar mısın?" "Rose," diye ikinci kez homurdandım.

"Adı Abernathy, pislik. Fee Abernathy. Ve eğer onun postası sendeyse, ona bir an önce teslim etsen iyi olur, çünkü kalacak bir yer buldu."

Bu bilgiyi bir kenara bıraktım — onun nerede yaşadığı, bu gecenin ötesinde düşünülmesi gereken bir konu.

"Bir şey daha var..."

"Önce nazik olacağına söz ver," diye sözümü keserek Rose talep etti. "Ben her zaman nazikim, değil mi?" Hafifçe küçümseyici bir tavırla cevap verdim.

"Hayır," diye açıkça cevapladı. "Ama ne istiyorsun?"

"Sadece merak ediyorum. Remy bana onun hiç kimseyle çıkmadığını söyledi. Neden?"

"Onunla ilgileniyor musun, Carson?" Ses tonunda, kocasının ona verdiği destekten çok daha fazlası var.

"Rose." Lanet olsun. Onunla evli olmak Remy'yi bazen çıldırtıyor olmalı.

"Peki. Ama ilgileniyorsan, onun geçici ilişkilere ilgi duymayacağını bilmelisin. O, hayatının aşkını arıyor. Ama bu, onun..."

Dizüstü bilgisayarımın ekranında onun adını izlerken geri kalanını duymuyorum, yarın orada olacağını bilmek içimde küçük bir sevinç patlaması gibi yankılanıyor.

Kısa süreli bir sevinç. Keskin ve acı verici, kanayan düşünceler, duygular ve acı ile dolu bir şarapnel yağmuru haline gelen bir sevinç.

İyi. Hoş. Nazik. Bal rengi saçları ve ateşli gözleri var. Yumuşak, nazik ve yalancı gibi görünüyor.

Ama en zor olanı, beni değil de bir yabancıyı sikmeyi tercih etmesi.

beni

FEE

Mükemmel görünüyorsun, annemin söylediğini neredeyse duyabiliyorum.

Daha çok on numara gibi.

"Oh, anne. Çok güzelsin!"

"Sadece bir elbise, Lu." Cevabım, bana yabancı gelen bir kahkaha ile titriyor. Kız gibi ve genç, ki şu anda kendimi aynen öyle hissediyorum. En son ne zaman at kuyruğu dışında bir saç modeli yaptım? Hatırlayamıyorum bile.

Sophia, yani Bay *Martinez'in* kızı, çalışma odasındaki kanepeden bir asker gibi dikkatle ayağa kalkar. "Çok güzelsiniz, Bayan Fee."

"Sadece ücret, tabii 92 yaşında hissetmemi istemiyorsan." Bu arada, bu elbiseye ödediğim para da neredeyse aynı miktarda. *Dün öğle vakti Bloomingdales'in indirim reyonundan seçtim.* Elimi gri renkli ipek kumaşın üzerinde gezdirirken, etek ucunda bir delik olduğunu benden başka kimsenin bilmeyeceğini bilmenin rahatlığıyla, bu gece en az onuncu kez, siyah kravatlı bekarlar gecesi ne tür bir şey olduğunu merak ediyorum.

Yönetici türünden, aptal. Beth'in aşağılayıcı sesinin yankısı kafamda çınlıyor.

"Hayır, hanımefendi. Yani, Fee." Sophia kızarır ve ben elimi sallayarak tekrar oturmasını işaret ederim. *Burada resmiyete gerek yok. Biz bu tür yerlere ait bile değiliz!*

"Bayan Fee, Nanny McPhee gibi konuşuyor!" Lulu ağzındaki patlamış mısırı bana doğru püskürtüyor. "Ama bunun için burnuna siğil çıkması gerekir," diyor ve burnuna dokunuyor. "Ve senin burnuna siğil çıkması için benim çok, çok yaramaz olmam gerekir."

"Siğillerin öyle çalıştığından emin değilim." Çünkü öyle olsaydı, ben de bir kurbağa kadar siğilli olurum.

"*Nanny McPhee'de* öyle. Ve kontakt lenslerini değil, gerçekten çirkin bir gözlük takman gerek." Sanki görmem gerekiyormuş gibi, küçük yüzünü buruşturup, işaret parmağı ve başparmağıyla gözlerinin etrafında daireler çizdi.

Belki de çok fazla televizyon izliyor? Kendime, çocuklarını ekranın önüne oturtan annelerden olmayacağıma söz vermiştim, ama bazen insanın biraz sessizliğe ihtiyacı olur ve...

"Ne zaman çıkıyorsun?" Lulu ellerini yanlarına indirip, terrier gibi başını eğerek, çekiç büyüklüğünde bir ipucu verdi.

"Saçını kim ördü?"

"Sophia ördü."

"Saçını taramana izin mi verdi?" Neredeyse ciyaklayacak gibi oldum, dikkatim genç kıza kaydı.

"Çünkü Sophia kafamı böyle yapmadı," diye bağırır, küçük bir headbanging hareketi yaparak. "Elbisenin arkasında bir delik olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Böyle olması gerekiyor." Pahalı, sofistike ve biraz seksi. Dürüst olmak gerekirse, kendime benzemiyorum bile. "Saçını çok güzel yapmışsın, Soph." Ya sihirli bir dokunuşu var ya da bu örgüler acele etmediği için böyle olmuş. Kendimi teselli ederek ikincisini seçiyorum. "Ama geç saatlere kadar kalabileceğinden emin misin?"

Genç heyecanla başını salları. "Babam sabah altıya kadar vardiyada."

"Oh, o kadar geç kalmayacağım." Ya da erken, duruma göre. "Kesinlikle saat 11'e kadar döneceğim."

"Sorun değil, çünkü kuzenim beni alabileceğini söyledi. Sadece ona önceden haber vermem gerekiyor. Hafta sonları Uber şoförlüğünü yapıyor," diye ekler açıklayarak.

"Oh. Tamam." Ayrıca, lanet olsun ve kahretsin. "Görünüşe göre her şeyi hallettik." Ne yazık ki. "Şey, benim cep numaram buzdolabının üzerinde."

"Ve her ihtimale karşı telefonuma da kaydettim." Kararlı bir şekilde başını salları. "Arkadaşının numarası da bende var. Acil durumlar için. Unutma, babam aşağıda."

"Doğru." O zaman kaçış yok.

"Lulu'nun yatma saati dokuz..."

"Ve ben uslu bir kız olup hemen uyuyacağım," diye ekliyor kızım, masum gözlerini kocaman açarak ve gerçeği tamamen göz ardı ederek. "Çünkü yaramazlık yaparsam, Sophia okuldan sonra bana bakmayacak ve bu geceki gibi kızlar gecesi yapamayacağız."

"Bunu iyice düşünmüşsün." Yine, ne yazık ki. "Ama muhtemelen bir ara uyanacaktır," diye ekliyorum, kızı vazgeçirmek için son bir girişimde bulunarak.

"Hayır, uyanmayacağım!" diye itiraz ediyor küçük hainim.

"Ve huysuz olabilir." Başparmağımı çocuğuma doğru uzatarak yüzümü buruşturdum. "Gördün mü? Belki de pizza sipariş edip film izlemeliyiz. Ben de bir kızım."

"Sen kız değilsin. Sen annesin," diye mırıldanır Lu, sesi biraz *The Exorcist* filmindeki Regan'a benzer. "Dışarı çıkmalısın, tamam mı?"

"Tamam, tamam!"

"Biz iyi olacağız, bayan... Biz iyi olacağız, Fee. Ve biliyorsun, evde kalmak için çok güzelsin."

Beth'in mesajı telefonuma *geldiğinde* – **aşağıdaki arabada** – aynı anda hem gülümsemek hem de ağlamak istiyorum, ama nedenini hiç bilmiyorum.

Lu, onun hain küçük pamuklu çoraplarını kutsuyorum, ellerimi tutup sanki okulun ilk günümüşüm gibi beni kapıya kadar götürüyor. Yanağıma bir öpücük kondurup beni neredeyse koridora itiyor.

"İyi eğlenceler anne. Görüşürüz. Çok sonra."

Kapı çarparak kapanıyor ve her şey bitmiş gibi görünüyor.

Zaten acıtan topuklarım mermer holü geçerken yankılanıyor ve Ed kapıyı açtığı anda soğuk gece havası içeri giriyor. Gülümsüyor ve başını eğiyor, ben de teşekkürlerimi mırıldanıyorum, bu elbise için meme ucu kapakları değil, termal içliklere ihtiyacım olduğunu söyleme isteğimi zorla bastırıyorum.

Meme ucu kapakları. İşte, bir daha asla ihtiyacım olmayacağını düşündüğüm bir ürün. *Sütyensiz giyinirken meme uçlarınızın üzerine yapıştırdığınız minik yapışkanlar*. Bloomingdales'teki satış asistanı, bu elbiseyle giymem için bir paket almamı önermişti. Umarım beş yıl öncesine göre biraz daha

güvenilir olmasını umuyorum, çünkü çoğu zaman gecenin sonunda belime sıkışmış halde buluyordum.

Kapaklar, meme uçlarım değil.

Bakışlarım, kaldırım kenarında duran parlak gri Maybach'ı görmezden gelerek sağa kayıyor. Ama şoför aracın etrafından dolaşıp arka yolcu kapısını açtığı anda, tanıdık bir kafa ortaya çıkıyor.

"İyi akşamlar efendim. Taksi mi arıyorsunuz?"

"Taksi arıyordum," diye mırıldanıyorum ve kapı pahalı *bir sesle* kapanmadan önce yumuşacık deri koltuğa kayıyorum.

"Seni alacağımı söylemiştim." Beth çantasından gümüş bir pudra kutusu çıkararak rujunu inceler, ses tonu biraz alaycıdır.

"Taksiye bineceğini sanmıştım, ya da belki lüks bir Uberlux falan." Filmlerdeki gibi görünse de, şehirde taksiyle seyahat eden çok az insan var.

Gözlerim şoförün gözlerine takılır. O bir sırıtış mıydı yoksa alay mı? Anlayamıyorum. Yani, kontakt lenslerimi takmış olsam da, o hala çok uzak görünüyor.

Büyük, lüks Maybach = zengin.

"Günü ailemin evinde geçirdim." Pudra kutusu kapattı. "Bana arabalarını verdiler."

"Babam bir keresinde bana bir araba teklif etti," diye cevap veriyorum. "Birkaç kez kullanılmış bir Fiat Punto'ydu. Ve yeni bir motor bloğuna ihtiyacı vardı."

"Çok komiksin," diyor gülerek.

"Öğleden sonra çimlerde çay içtik, değil mi?" Ciddi bir ifade takınıp, fincan ve fincan tabağıyla şık bir şekilde çay içiyormuş gibi mimik yapıyorum, dudaklarım gülümsüyor. "Ve neşeli bir kroket oyunu?"

"Hayır. Biz daha çok bocci seven insanlarız. Ama sadece yaz aylarında.

Hamptons'daki tatil evimizde."

"Tamam, süslü külotlar. Anladım." Ailesi çok zengin.

Zengin! Ama eminim benim ailem kadar eğlenceli değildirler.

"Gerçekten şık iç çamaşırları giyiyorum. Oh, dur. Hayır, giymiyorum." Elini kalçasına kaydırırken

elini kalçasının üzerine kaydırırken şeytani bir şekilde parlıyor.

"Sakın yapma," diye uyarıyorum. "Nereye gidiyoruz ki?"

"Uzak değil."

Ve haklıydı, çünkü çok geçmeden şık bir apartman bloğunun önüne geldik.

"Yürüyerek de gidebilirdik." Bu sadece hafif bir abartı. Bu topuklu ayakkabılarla çok uzağa gidemezdin.

Arabanın kapısı açılır ve ben neredeyse kelimenin tam anlamıyla dışarı kayarım. Bu, uzun zamandır sahip olduğum en şık elbise olabilir, ama tanrım, ne kadar da kaygan.

"İyi akşamlar. Ardeo'ya hoş geldiniz."

Karşımızda siyah bir elbise giymiş bir kadın duruyor. Sarı saçları şık bir topuz yapılmış ve makyajı abartısız. Lüks bir restoranın hostesi gibi görünüyor. *Ya da belki New York versiyonu bir Stepford karısı.* Elindeki deri kaplı tableti fark ediyorum ve onun ilk seçenek olduğunu düşünüyorum. Ama arkasında duran bir restoran değil, bir konut binası. Ve girişi koruyan iri yarısı bir adam güvenlik görevlisi gibi görünüyor.

"Adlarınızı alabilir miyim?" Beth ona bilgileri verirken, tableti kaldırıp bizi kaydetmek için gülümsüyor. Bu elbiseyle birlikte meme uçlarım da karıncalanmaya başlıyor. Sanırım bu, soğuk havadan kaynaklanıyor, onun açık klasöre uzanıp iki farklı renkli kurdeleyi çıkardığı için içimde bir önsezi olduğu için değil.

Belki de bu, kâr amaçlı değil, bir amacı destekleyen bekarlar etkinliğidir?

Sosyal hayatımın olmadığını biliyorum, ama diğer yetişkinlerle en son sosyal bir etkinlikte bulunmamın üzerinden çok zaman geçmedi. Kurdelelerin, hayırseverlik amaçlı bağış toplama dışında başka bir anlam taşıdığını hatırlamıyorum. İyilik yapmanın ve ihtiyacı olanlara elinden geleni yapmanın büyük bir savunucusu olsam da, bekarlarla dolu bir denizde yüzme ihtimali, köpekbalıklarıyla yüzmek kadar rahat hissettirmiyor beni.

Her şey çok tuhaf geliyor; kurdeleler, değişim. Bizi asansöre kadar eşlik eden güvenlik görevlisi, tek bir varış noktasına programlanmış asansör.

Penthouse süiti.

"Neden bir fırında diyet yapan biri gibi terliyorum?" Kapılar kapanırken aynada pembe altın rengi bir versiyonum tavuk kolları yapıyor.

"Atlar terler, Fee. Erkekler terler. Kadınlar parlar." "Ben cam üfleyicinin poposu gibi parlıyorum."

"Belki heyecanlısın." Beth'in cevabı umut dolu olsa da, ifadesi pek öyle değil. Aslında, sanki tatsız bir şey yutmuş gibi görünüyor.

"Peki, kurdeleler ne için?"

Eline bakıyor. "Ah, neredeyse unutuyordum. Al." Beyaz kurdeleyi elbisenin yumuşak ipek kumaşına iğnelemek için dönüyor.

"Oraya takma." Kumaşı iğnelemeden önce, onun ulaşamayacağı bir yere çekildim. "Onu çantamın önüne yapıştıracağım."

Ben onu almaya uzanırken, o elini geri çekiyor. "Bunun görünür olmasını istersin."

gülümsemesinde tuhaf bir şey vardı. "Biliyorum, öyle olacak."

"Seninki neden altın rengi, benimki neden beyaz?" Yan tarafa bağladığı neşeli fiyonka bakıyorum.

"Altın, açık anlamına gelir."

"Açık olmak... sohbet etmek için mi? Aşk için mi? Çamaşır makinesinin o tekli çorapları ne yaptığına bakmak için mi?"

"Deneyimlerle devam edelim."

"Beyaz ne olacak?" Parmak uçlarındaki kurdeleye bakıyorum.

"Seyirci, sanırım."

"Ne tür bir tekli etkinlik seyircileri teşvik eder ki? Tanımı gereği katılımcı bir spor değil mi?" Belki de kurdeleler buradan geliyor, diye fısıldıyor kafamdaki saçma bir ses. Okul spor günü gibi katılım için kurdeleler.

Ama nasıl?

Beth cevap vermezken, asansörler loş ışıklı mermer bir fuayeye açılır. Bir köşede şık bir bebek piyano durur ve koyu kadife sandalyeler, alçak masaların etrafına sanatsal bir şekilde dizilmiş, mekana lüks bir otel havası verir. Ama burası bir otel değildir, çünkü resepsiyon masası veya konsiyerj yoktur. Ayrıca, bir otelin girişini en üst kata koymanın ne anlamı olabilir ki?

"Bu geceki etkinlik bir restoranda yapılacağını sanıyordum," diye fısıldıyorum, odanın ötesinden gelen düşük sesli konuşmalar ve şehvetli caz müziği duyulurken.

"Öyle demedim," diye cevaplar, aşağıdaki kadınla aynı giysileri giymiş bir kadına saten ceketini uzatırken. Garip bir şekilde, sonra telefonunu da uzatır.

"Bunun özel bir etkinlik olduğunu söylemiştin, sanırım."

"Evet, kesinlikle." Beth ve vestiyer görevlisi birbirlerine bakiştılar, sonra görevli sordu

"Paltonuzu alabilir miyim?"

Aslında bir şal değil, şal olarak yeniden tasarlanmış yumuşak bir fular, ama bu elbiseye uygun bir paltom yoktu. Ayrıca, pasties'in beni sıcak tutmaya yetmeyeceğini doğru bir şekilde tahmin ettim. Onu çözüp görevliye verdim. Aniden, kızların örtülü olduğundan emin olmak için yakayı düzeltmeye başladığımda kendimi biraz çıplak hissettim.

Yanlış bir izlenim vermek istemiyorum.

"Cep telefonunuzu da alabilir miyim?"

"Pardon?" Başımı kaldırıp, parmaklarım hala ince kayışlardan birini tutarken.

"Cep telefonunuz," diye tekrarlar görevli. "Maalesef bu noktadan sonra elektronik cihazlara izin verilmiyor."

"Ama telefonuma ihtiyacım var." Küçük çantamı daha sıkı tutuyorum. "Bu gece ilk kez çocuğumu bakıcıya bıraktım. Sessize alabilir miyim?"

Kadın sadece başını sallar, ama nazikçe gülümser.

"Telefonunu bırakmadıkça içeri giremeyiz." Beth'in fısıltısı biraz sert.

"Ulaşılabilir olmam lazım. Üzgünüm Beth, ama bu benim için tartışmaya açık bir konu değil."

"Kural kuraldır," diye mırıldanır görevli.

"Ve ben bunu tamamen anlıyorum. Arkadaşım bensiz girmek zorunda kalacak."

"Tek başıma giremem," diye itiraz eder ve kolumu tutmak için uzanır. Ama ben çoktan başımı sallamışımdır, çünkü bu olayda tuhaf bir şeyler vardır.

Ne tür bir bekarlar etkinliğinde elektronik cihazlar yasaklanır ki?

"Ben senin için saklayayım mı?" İkimizin de dikkati kadına yönelir. "Telefonun çalarsa ya da mesaj gelirse, biri gelip seni bulur. Annelerin öncelikleri vardır," diye ekler, ben itiraz etmeden önce. "Ama onlar da ara sıra rahatlamayı hak ederler."

"Aynen! Aynen öyle," diye tekrarlar Beth, rahatlaması başka bir şeyden ziyade kendi çıkarlarından kaynaklanmaktadır. Onun hakkında her türlü şeyi keşfediyor gibi hissediyorum, mesela onun daha çok *Charles* tarzı bir arkadaş olduğunu, onun arkadaşlığını sık sık köpeklerle karşılaştırdığımı. Bu, Charles'ın bir köpeğin sahip olduğu sınırsız sevgiye sahip olduğu anlamına gelmez, daha çok, kapıdan çıktığın anda seni unutacağı anlamına gelir. O kesinlikle *Rose'un* altın standardı değildir.

Beth çantasından elli dolarlık banknotu çıkarıp diğer kadının eline sıkıca bastırırken ben hayranlıkla izliyorum. "Bu harika olur, değil mi Fee? O sadece barda olacak," diye ekliyor ve kolunu koluma takıyor.

"Oradan kıpırdamayacağım." Bu sert cevap, garsona mı yoksa sözde arkadaşına mı yönelik, emin değilim. "Ana bar." Birden fazla bar olması ihtimaline karşı. "Ve Sophia'dan bir arama bekliyorsun. Bu çok saçma," diye mırıldanıyorum ve Beth bizi ileri doğru iterken kolumu ondan çekiyorum. Bütün bu gereksiz saçmalıklar: elli dolarlık bahşişler, kurdeleler ve telefonlar. "Bana bir açıklama yapman gerek."

"Barda, söz veriyorum."

"Bu açıklama için alkole ihtiyacım olacak." Beth omuz silkiyor.

Bu hiç iyiye işaret değil.

CARSON

Sorduğunuz kişi geldi, efendim.

Telefonu ceketimin iç cebine koyup, azı dişlerim parçalanmadan önce çenemi gevşetmeye çalışıyorum.

"Bu akşam suratın çok asık." Tucker asma kata gelip elime bir bardak tutuşturdu. "Dişin mi ağrıyor yoksa?"

"Falan," diyorum sertçe.

"Hadi, biraz neşelen."

"Bu senin reçeten mi?" Bardağı eğdim, ışık tek malt viskiye vuruyordu, bu da bana Fee'nin masum gözlerini ve irisinin etrafındaki altın halkayı hatırlattı.

Samimi mi, yoksa iyi bir oyuncu mu?

Tucker kendi bardağını kaldırır, içindeki su, votka değil. "Bardağın dibinde sadece delilik vardır," diye cevaplar, ağzını hafifçe kıvrarak. Bunu en iyi o bilir.

"Belki de tüm bunlardan yoruldum." Hafta sonu kiralaması bir servete mal olan bu şık üç katlı konutun alt katını ve burada olmak için para ödeyen denizi işaret ettim. Zengin ve nüfuzlu insanlar. Hepsi de fikirler, yargılar veya sonuçlardan korkmadan sevişmek için buradalar.

"Az önce yaşadığım teklif savaşından sonra olmaz. İptal etmek zorunda kaldığım bir teklif savaşı."

"İltifat mı?"

"Tabii ki!" diye ısrarla cevap veriyor ve konusuna ısınmaya başlıyor.

"Bunu işimizin bir parçası haline getirmeliyiz. Altruistik bir yan iş olarak değil. Genişletelim..."

Öfkeli bakışlarım onun bakışlarına yönelir.

"Peki." Derin bir nefes alır. "O zaman olduğu gibi bırakalım." Konuşmaya başladığında ikimizin de dikkati bir kez daha aşağıdaki kata yönelir. "Belki de benim gibi onlara bakmalısın." Aşağıdaki

alt kattaki eğlenenlere işaret eder. "Sanki bankadaki dolarlarmış gibi." Sonra içkisini yudumlar, ifadesi düşünceli hale gelir. "Ama belki bu senin için işe yaramaz. Belki para zenginleri tahrik etmez."

"Onun gibi mi?" diye karşılık veriyorum ve geçen yıl, kendi deyimiyle "*süper seksi*" olan karısı nedeniyle üyelik ücretini düşürmeye çalışan aşağıdaki teknoloji milyarderini işaret ediyorum. Zengin olmak onu o kadar tahrik ediyor ki, parasından ayrılmak istemiyor. Onu tahrik eden diğer şey ise karısının başka erkekler tarafından sikilmesini izlemek. Hatırladığım kadarıyla, ne kadar çok olursa o kadar iyi. Karısı da bundan zevk aldığı için bu durum çok uygun.

"Tamam, o zaman belki de onlar için başka bir benzetme seçmelisin. Yürüyen delikler gibi."

Bazıları, böyle gecelerde bundan biraz daha fazlasını yapıyorlar. Her neyse, tek bir katılımcı dışında hiç ilgimi çeken kimse yok.

"Sadece... konuşmayı kes." Sohbet, para ya da gelişigüzel seksle ilgilenmiyorum. Onu bulmakla ilgileniyorum. Benimle seks yapmayacakken, burada anonim seks için olup olmadığını keşfetmekle ilgileniyorum - kanepede, yerde, yatağında, hatta duvara yaslanarak. Nerede tercih ederse etsin, muhtemelen onu orada hayal etmişimdir.

Tatlı, sevimli Fee. Tüm arkadaşlarının korumak istediği kız. O tek kişiyi mi bekliyor? Keşke bilselerdi.

Belki de çok yaklaştım. Belki de sırrının açığa çıkmasını göze alamadı. Ve belki de onu hala istediğim için aptalın tekiyim, ama istiyorum.

"Demek kötü ruh halin ve müzayede hakkında konuşmak istemiyorsun. Peki ya bu gece benden tanışmamı istediğin o aptal herif?" Tucker, bardağını kaldırıp parmağıyla ve başparmağıyla silah gibi aşağıdaki insanları ve Everett'in kalın, koyu saçlı kafasını işaret etti.

"Demek geldi."

"Belki de teklifime karşı koyamadı," diyor Tucker sırıtarak. "O bir dalgıç olmayabilir, ama duyduğuma göre İngilizler için özel kuvvetlerdeymiş." olduğunu duydum."

"Korkak herif," der alaycı bir şekilde burnunu çekerek. "Biliyorsun, orada sadece bağlamak, yağmalamak ve paraşütle atlamak var."

Tucker, Ardeo gecelerinde her zaman biraz kafası güzel olur.

"Hooyah, orospu çocuğu," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyorum. "Onunla nerede tanıştın?"

"FiDi'de," diye cevaplar. "Bir lokantada. Kahvaltı yaptık."

"Umarım onu yulaf ezmesi yemeye ikna etmişsindir. Lifli gıdalara ihtiyacı var gibi görünüyor."

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim. O anal boncukların sana yardımcı olabileceğini biliyorsun..."

"Siktir, yeter artık!"

"Ha. Gülümsedin." Yaklaşarak yüzümü inceliyor. "Ve bak, çatlamadı."

"Adi herif. Bana konuşmanın nasıl gittiğini söyle."

"Gizlilik anlaşmasını imzaladı..."

Bu, Remy'nin bilmesi gerektiğini düşünürse ona anlatmasını engellemeyecek. Ama Remy Rose'a anlatır mı? Ben anlatmaz derim. Hayatlarımız ve yalanlarımız birbirine karışmış durumda ve hiç konuşmasak da ikimiz de bu düğümlerin varlığının farkındayız.

"—sonra ona gerçeği söyledim. Ardeo'nun, donanmadaki kardeşlerine yardım etmek için nasıl kurulduğunu. O boktan yerden döndüğümüzde, hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını. Bizim de eskisi gibi olmadığını. Boşanmalar. Aldatan kız arkadaşlar, neden eskisi gibi olmadığını anlamayan çevremizdeki insanlar. Onların anlayamadığını. Ama o anladı."

"Anlardı tabii." Aktif savaşı ancak onu yaşamış olanlar anlayabilir.

"O da bunun hiçbir şeyi açıklamadığını söyledi. Ben de ona, başlangıçta Addison'ın Laurie onu terk ettiğinde beynini patlatmaya bu kadar yakın olduğunu söyledim," dedi ve yüzünün önünde başparmağını ve işaret parmağını bir santim kadar ayırdı. "Onu terapiye götürdün. Ve bu işe yaramayınca, onun doğum günü bile olmadığı halde ona lanet olası bir doğum günü partisi düzenledin."

"Hala bunun için şikayet mi ediyorsun?" Addison'ın bir sonraki doğum gününü kutlayabileceğinden emin değildim. O sıralarda kutlayacak pek bir şeyimiz yoktu. Ama erkekler kadınlarla eğlenmek için nadiren bir olaya ihtiyaç duyarlar.

"Sıradaki doğum günü benimkiydi, Car. Üç kadını yatağa atması gereken biri varsa, o da bendim."

"Hala bu konuyu konuşuyor olduğumuza inanamıyorum. İşe yaradı, değil mi?"

"Bir fahişeyle evlenmeyi başarı olarak görüyorsan, evet."

"O striptizciydi, fahişe değil. Ve onunla evlenmedi." Bir adamın eti, başka bir adamın zehiridir, derler.

Tucker burnunu çekip dirseklerini korkuluğa dayadı. "Peki aşağıdaki arkadaşın? Ona Ardeo'nun sabahki seks partisi sonrası, seksle dolu havadan nasıl doğduğunu anlattım."

"Yani kısacası, bir arkadaşını neşelendirmek için seks partisi yaptığımızı söyledin."

"Bacchus'un davet edilmek için öldüreceği türden bir seks partisi." Bana sinsi bir gülümseme attı.

"Güzel bir partiydi," diye onayladım.

"Sonra ona nasıl bir aydınlanma yaşadığımı anlattım..."

"Nasıl bir aydınlanma yaşadığını mı? Ben öyle hatırlamıyorum." "epiphany contacts, money, and itibar, artı benim iş zekam, gerçekten bir şeyler inşa edebiliriz, senin yaşadığın bu dünyanın zengin pislikleri ve ünlü pislikleri için çok özel bir tür parti düzenleyerek. O zengin pisliklerden, anonimlik karşılığında zevk almaları için para al.

Ardeo geceleri, sanırım, hayatlarını kamuoyunun gözü önünde yaşayan, her hareketleri incelenen insanlar için dünyaya *bir "siktir git"* demektir. Bu tür gecelerde, üyelik ücreti ve su geçirmez bir gizlilik anlaşması imzalayarak, hayal edilebilecek her türlü sapkınlığı keşfedebilirler ve bunu seyircilerin önünde yapabilirler. Ya da izleyebilirler. Tercihleri ne olursa olsun. Kesin olan bir şey var; onların maceralarını Page Six'te asla okuyamayacaksınız.

"Biliyorsun."

"Evet." Bu hikayeyi daha önce de anlatmış olduğunu duymuştum. "Eğer inşa edersen, onlar gelir."

"Bazıları çocuk bile olsa." "Sen gerçekten çok kaba birisin."

"Ayrıca işimde çok mutluyum."

İşte bu yüzden hiçbir şeyden pişman değilim. Şirketimdeki erkeklerin hayatlarına devam etmelerine yardımcı olabildiğim için burada duruyorum. Tucker ve Addison'dan, tedarik ve güvenlik departmanında çalışanlara kadar. Hepimiz sadece sikimizi ıslatmak için burada değiliz.

"Merhaba tatlım." Tucker aşağıdaki birine el sallayarak parmaklarını hareket ettirir. "Senin adamın bu gece her şeyi kendi gözleriyle görecektir." Bakışları bana yönelir. "Ona, sen olmasaydın bu hayatı yaşayamayacağımı söyledim. Aslında, hiçbirimiz yaşayamazdık."

Ona tiksinti dolu bir bakış attım. Bana bunu satmaya çalışmasından nefret ediyorum. Bu, basit ve sade bir iş planıydı, sadece bankaya götürebileceğiniz türden bir plan değildi. O zaman da şimdi de paraya ihtiyacımız yoktu ve iş yüz katını fazlasıyla karşıladı. Neden karşılaymasın ki? Seks satar. Gizlilik de öyle, ister bir tatil köyünde bir hafta sonu, ister Londra'da bir malikanede bir gece, ister Fransa'da bir şatoda, ister Maldivler'de bir süper yatta olsun. Zengin insanlar, eğilimlerine uygun hizmet sunmamız için bize para ödüyor. Ama mesele onlar değil. Mesele, birlikte savaştığım adamların dünyada yeniden yerlerini bulmalarına yardım etmek.

Ve daha sonra, bu şiirsel bir şekilde Rose'un vakfına fayda sağlamakla ilgili hale geldi.

"Nasıl karşıladı?" diye sordum sonunda.

"İlk başta şaşkın görünüyordu, sonra senin hakkında sorular sormaya başladı." "Ona ne söyledin?"

"Senin biraz deli olduğunu düşündüğümü. Biraz kıskandığımı. Hepimizin kıskandığını."

"İnanılmaz," diye mırıldandım.

"O da öyle dedi. Bir de, küçük bir penis nasıl bu kadar değerli olabilir? Ona ne dedim biliyor musun?"

"Küçük kelimesini kullanma."

"Evet. Üç ayaklı gibi yapılmış, dedim. Ama ayrıntıları sana bıraktım."

İç çekip ona döndüm. "Ne?"

"Bu geceki katılımını neden iptal ettiğini bana anlatmak isteyebileceğini düşünüyordum."

"Açıklamak isteseydim, çoktan açıklamış olurdum." "HVT kim?" *Yüksek Değerli Hedef.*

"Genelde ben değil miyim?"

"Bu gece değil." Elini kaygısızca korkulukların üzerinden geçirerek partilileri işaret etti. Zengin ve sadece pis. Ben kendime ve arkadaşlarıma yalan söylerken, o aşağıda aradığı kişi mi arıyor? Ve o kişi, bu gece tüm bu iyi ve saygın insanların önünde onu boğacak olan mı, yoksa kıcıını sikecek olan mı? "Aşağıda kimin dikkatini çekti?"

"Biliyorsun Tucker, genelde biri benim sikimi yalarken, senin göğüslerinden daha güzel göğüsleri olur."

"Bu gece değil. Bana bir soru sor, pislik. Nasıl bu kadar iyi sır saklayabiliyorsun da bu kadar berbat bir yalancı olabiliyorsun?"

Ona bakmıyorum bile.

"O korkuluğu daha sıkı tutarsan, bükülecek ve çeyrek milyonluk depozitomuzu geri alamayacağız."

Dikleşip, elimi pantolonumun cebine sokarım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Ve ben de senin köpeğini çalmışlar gibi göründüğünü biliyorum." "Üzgün değilim," diye mırıldanıyorum, ona bakmayı reddederek.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim. Daha çok intikam peşinde gibi görünüyorsun. şanslı kız kim?"

O kimseyle çıkıyor. Everett'in bu iddiası beynimde yankılanıyor, damarlarımdan akan kan kaynar gibi sıcak.

Sebep bu mu?

Onun fetişi bu mu? Onun özelliği bu mu?

Belki de "o kişi" sadece Rose'a söylediği bir sözdür.

Belki de o da benim gibi yaşıyor. Sırlar. Bağlanmadan. Ve eğer öyleyse, neden bu beni mutlu etmiyor? Onu bir kez daha, burada, şu anda sahip olabileceğim için mutlu olmam gerekirdi.

Çünkü ona erişimi olan tek kişi sen olmayacaksın ve sen paylaşmak istemiyorsun.

Hayır, o değil.

Elim bardağı sıkıca kavrarken, üyelerimizin sadece küçük bir kısmının özel odalardan yararlandığını, çoğunluğunun ise yasadışı olanın kamusal doğasından, hatta sikişmekten daha fazla zevk aldığını düşünüyorum.

"Son turumuzdan döndüğümüzde, Kasey'nin başka biriyle oynaştığını öğrendiğim zamanı hatırlıyor musun?"

Bu benim dikkatimi çekti. Bu tartışma, bu olay, tarihteki bu an... Ardeo'nun eşit hisselere bölünmüş bir işletme olmasının nedeni. Departmanları, hesapları ve arkasına saklanabileceği hukuki jargonu olan bir işletme.

Bu artık konuşmadığımız bir konu.

"Yüzündeki o ifadeyi tanıyorum. Silahı ağzıma dayarken bile banyo aynasında görmüştüm."

O sefil, kalbi kırık ve intikam peşindeydi. Bir insanın kabuğundan ibaretti.

Ama o benim içimde hangisini görüyor?

Sanki sorumu duymuş gibi, benim için cevap veriyor. "Oynamak istiyormuş gibi görünüyorsun, Hayes. Ve nazikçe değil."

"Belki. Belki de değil," diye mırıldanıyorum, bardağımı dudaklarıma götürürken, bakışlarım bir kez daha zemini tarıyor. Pervasızlar ve eğlence düşkünleri. Sikişmek ve sikilmek için bekleyenler.

"Peki, seni düşüncelerine bırakayım. Tuvalete gitmem lazım." Ve sonra onu görüyorum. Kurtların arasında bir kuzu.

Gözlerim onun görüntüsünü yutarken, bu gece kimi yiyeceğimi biliyorum.

ÜCRET

"LANET OLASI BİR SEKS PARTİSİ!"

Neden biri beni böyle bir şeye götürsün ki? Yani, neden beni?

"Sesini alçalt," diye tıslar Beth, gözleri ilk bakışta lüks bir kokteyl partisi gibi görünen bir toplantıya kayar. Beni bir köşeye çekerek, bu lüks kokteyl partisine girmeyeceğimizi belirtir. "Bu öyle bir şey değil."

Odayı tekrar gözden geçiriyorum. Her şey çok normal görünüyor. Güzel elbiseler ve smokinli erkekler, farklı yaş ve görünüşlerden insanlar. Ama hepsinin ortak noktası, ne kadar rahat göründükleri. Kendilerine güveniyorlar.

Sinekleri kovar gibi başımı sallıyorum. Günün sonunda günün

"İnsanlar burada seks yapıyor." Parmağımı açık kapının yönüne doğru uzatıyorum

açık kapıyı işaret ediyorum. "Birbirleriyle sevişmek için üyelik ücreti ödüyorlar. Parti artı seks eşittir seks partisi."

"Sevişmek mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Bu çok seçkin bir etkinlik. Yetişkinlere yönelik bir yaşam tarzı etkinliği."

"Oh, özür dilerim," sanki yanılmışım gibi cevap veriyorum. "Ama bence bunun yine de lanet olası bir seks partisi olduğunu göreceksin."

"Bu bir seks partisi değil. Bu gece çok daha klas bir şey. Burada kuracağınız bağlantılar..."

"Bağlantılar mı? Bunu nasıl ciddi bir yüzle söyleyebilirsin?" Elimi kalçama koyarak, biraz daha yaklaşıyorum, duyulabileceğimizin farkında olsam da çok daha fazla korkmuş durumdayım. "İnsanların yabancılarla seks yapma şansı için para ödediği türden bağlantılarla ilgilenmiyorum."

"Bu sadece seksle ilgili değil," diye tartışıyor. "Aynı fikirde olan insanlarla tanışmak, keşfetmekle ilgili..."

"Bağlantılarla ilgili," diye tekrar ettim, eşlik eden çocukça el hareketini yapmaktan kaçındım. *Yuvarlak bir yumruk, bir parmak ve bolca dürtme.* "Anlıyorum."

"Bu gece burada olan insanlar, tanımak isteyeceğiniz türden insanlar. Profesyonel, sosyal ve romantik bağlantılar kurabilirsiniz."

Çünkü hiçbir şey bir seks partisi kadar romantik olamaz.

"Tamam, ne olmuş yani? Sohbet edecekler, içki içecekler, belki birkaç vol-au-vent yiyecekler? Sohbet edip eğlenecekler, ama gecenin bir saatinde insanlar kıyafetlerini çıkarıp sevişmeye başlayacaklar. Açıkça otel olmayan bir yerde. Yani muhtemelen herkesin önünde seks yapacaklar. Muhtemelen herkesle!"

"Seks yapmak zorunda değilsin. Beyaz kurdele bunun için var bunun için var."

Elimde ezilmiş kurdeleye bakıyorum. Çantamı hızla kıyafetime en büyük ve en dikkat çekici şekilde bağlarım.

"Tanrım, Meryem ve Yusuf." Kendimi, annem kötü haber aldığı anda yaptığı gibi mırıldanırken buluyorum.

"Hadi ama, o kadar da kötü değil." Beth uzanıp koluma dokunuyor.

"O kadar da iyi değil. New York'taki bekarlarla doğal ortamlarında tanışalım demiştin. Bunu bir tür antoloji gezisi olarak düşün. Benim kanat kadının ol!"

"Ve bunların hepsi hala geçerli."

"Bana tüm bu insanların bekar olduğunu mu söylüyorsun? Aralarında evli veya birlikte yaşayan çift yok mu?"

"Tabii ki var. Ardeo kapsayıcıdır, bekar kadınlar ve erkekler, ayrıca çiftler de vardır. Ve buradaki herkes titizlikle incelenmiştir." Beth savunmacı bir şekilde çenesini kaldırır.

"Swingers." Bu kelime dudaklarımdan kaçır.

"Bu gece buraya gelmek için çok para ödedim, *seni* bu gece buraya getirmek için. Gerçekten eğleneceğini düşündüm."

"Rahim ağzı smear testi, benim hoş eğlenceler listemde daha üst sıralarda yer alır."

"Ama senin
kuraklığın..." "Benim
işim."

Ve bu anda beni ciddiye almaya başlar, parmakları alt dudağını ısırmaya başlar. "Tanrım, Fee, bunu kimseye söyleyemezsin."

"Sanki yapar mışım gibi." Beni tanıyan kimse bana inanmaz ki. Ben bile zor inanıyorum.

"Ciddiyim, su geçirmez ve oldukça agresif bir gizlilik anlaşması imzaladın. Ya da en azından ben senin adına imzaladım." Ciddiyetten utangaçlığa, bu kadına inanamıyorum!

"Zihinsel bir çöküntü mü yaşıyorsun?" Riviera'nın zenginlerinin Avrupa'nın *bon vivant*, zevk peşinde koşan tavırlarıyla deli olduklarını düşünürdüm. Ama bu? Kurdeleler, gizlilik anlaşmaları, el konulan telefonlar, yabancılarla seks yapmaktan bahsetmiyorum bile, hem de herkesin gözü önünde! Bir nevi.

"Buna sakın tepki vereceğini düşünmüştüm, bana teşekkür edeceğini düşünmüştüm!" "Neden beş yıldır seks yapmadığımı sorgulamayı düşünmedin mi?

neden seks yapmadığımı sorgulamayı düşünmedin mi

"Bir hastalığın falan yok, değil mi?" Bakışları biraz endişeli bir şekilde üzerimde dolaşıyor.

"Tabii ki yapmadım," diyorum sertçe. "Demek istediğim, fırsatım olmadığı için değil, kendi tercihimle seks yapmadım, ama bunun böyle olmak zorunda olmadığını ben de biliyorum."

"Ama bu benim cinsel rönesansımın başlangıcı," diye savunmacı bir şekilde karşılık verdi.

"Boşandın." İki elini de ellerimle tutuyorum ve o direnmeye çalışsa da, görüldüğümünden çok daha güçlüyüm. *Üç yıl boyunca neredeyse sürekli bir bebek taşımak bir kıza bunu yapar.* "Tabii ki yeniden uyanıyorsun, ama bunun için kimliği bilinmeyen biriyle seks yapman gerekmez."

"Daha önce küfür ettiğini hiç duymadım," diye biraz şaşkın bir şekilde cevaplar.

"Bu, eminim, bu geceki birçok sevişmenin ilki olacak." O kıkırdayarak elini ağzına bastırırken ben kaşlarımı çattım. "Öyle demek istemedim."

"Bak, sana dürüst davranmadığım için özür dilerim. Ama çaresizdim. Boşandığımdan beri, E-Harmony, Tinder, E-Volve gibi tüm olağan yöntemleri denedim, ama her şeyi mahvedip duruyorum."

"Onlar erkek, ne kadar zor olabilir ki?"

"Biliyorsun, kapının önünde sıraya girmişlerini görmüyorum. Ah, unuttum. *Beş yıl önce* kapını kaynakla kapatmıştın."

"Biraz daha yüksek sesle söyle, olur mu? West Village'da duyamayan birkaç kişi vardı eminim."

"Üzgünüm," diye ekliyor, omuzları birden çökerek duruşu değişiyor. Gözlerinin loş ışıktaki parladığını fark ediyorum, bu yüzden ona temel kurallara dönmesini önermekten vazgeçiyorum. Herhangi bir kasaba veya şehrin herhangi bir gece kulübünde dans pistinde poposunu sallamadan önce birkaç içki içmek gibi. Bir süredir bu işin dışında olduğumu biliyorum, ama eskiden böyle yapılırdı. "Ama sen gidersen, ben de kalamam."

"Tanrım, o üzgün köpek yavrusu bakışlarını kes artık! Geldik." Omuz silkiyorum. "Gökten bir yıldırım çarpmadı." Henüz. "Ama bazı şartlarım var."

"Oh, teşekkürler, Fee." Önleyici bir el hareketi yaptığımda bana sarılmak için uzanır.

"Tam olarak bir saat kalacağım." Bunu söylerken bile, buradan çılgılık atarak kaçmadığım için kendime inanamıyorum. "Bir saat boyunca senin kanat kadını olacağım, ama o bir saat içinde ellerin birinin boxer şortuna girerse, ben giderim. Duydun mu?" Bu, Pazartesi sabahını daha da garip hale getirir. "Ayrıca, bardan ayrılmayacağım, o yüzden bu rönesansını *hemen* başlatman iyi olur."

"Kesinlikle yapacağım. Hadi bir şeyler içmeye gidelim."

Gerçekten çok sert bir içkiye ihtiyacım olacak.

"Tanrım, çok gerginim." Parkı gören büyük barda Beth, pencerenin yansımada saçlarıyla uğraşıyor.

"Gergin hissediyorsun," diye mırıldanıyorum, ona sert bir bakış atarak. "En azından neye bulaştığını başından beri biliyordun."

"Lütfen beni daha da kötü hissettirme." Gözlerini kararlı bir şekilde barın arkasındaki pencereye dikip, reddediyor.

Bana bak. "Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Burada olmak istemediğini biliyorum, ama..."

"Tabii ki burada olmak istemiyorum..." Sesimi alçaltarak ona yaklaşıyorum. "Beş yıl sonra ilk kez seks yapacağım yer bir yetişkin yaşam tarzı partisi olursa, başım belaya girer."

Beth'in yüzünde biraz kurnaz bir ifade belirir. "*Bunun* için yanlış renk kurdele takmışsın."

"Ne? Hayır! Kıcımdan becerilmeyeceğim anlamında değil. Sadece yapmayacağım." Elim kesin bir hareketle havayı keser. "Hiçbirini."

"Mesajını açık ve net bir şekilde aldım," diyor ve omzunu omzuma yaslayarak. "Ama elimi tutmak için kaldığın için teşekkür ederim. Biliyor musun, en son tek başıma bir barda bulunduğum gece, eski kocamla tanıştığım geceydi."

"Onunla da böyle bir partide mi tanışmıştın?" Parti. İğrenç!

"Hayır, sıradan bir bar," diye cevaplar, hafif bir gülümsemeyle, dikkati neredeyse içe dönük. "O yakışıklıydı, ben de gençtim. Ya da aptaldım. Neyse, önemi yok. Yanıma yaklaşıp, 'Sana bir içki ısmarlayayım mı, yoksa sadece para mı versem?' dedi."

"Bu tuhaf bir tanışma cümlesi."

"Onu sevimli bulmuştum. Yakışıklı olması da kesinlikle yardımcı olmuştu. Ama meğer cebinde sadece on dolar varmış ve benim kokteylimin parasını ödeyememiş. Ben ödedim, o da içkiyi aldı ve üç yıl sonra sahip olduğum her şeyi almaya çalıştı." Bakışları yükselir ve o ana geri döner. "Paramı ve özgüvenimi aldı. Kim olduğumu unutturdu. Bu yüzden bu gece burada olduğum için özür dilemeyeceğim, ama sana tüm hikayeyi anlatmadan seni buraya getirdiğim için üzgünüm. Sürpriz olacağını ama mutlu olacağını düşünmüştüm. Sanırım bu konuda da kendimi kandırdım."

"Anlıyorum." Hala anlamasam da. "Buna ihtiyacım var, Fee."

"B sınıfı bir aktrisin seks kaseti skandalına ihtiyacı olduğu gibi mi?" Üzüntülü bir gülümsemeyle, "Tek başıma yapamadım," dedi.

"Sanırım tek başına yapmaktan yoruldun demek istiyorsun."

"O da var." Bir sonraki gülümsemesi küçük, umut dolu bir gülümseme.

"Tamam." Mini kelime oyunu şenliğimize rağmen, cevabım onaydan çok çaresiz bir iç çekti. "Kalacağım demiştin, değil mi?"

"Sadece kızmanı istemiyorum." Kollarını omuzlarıma doladı ve beni kendine çekerek sarıldı.

"Şansını mahvediyorsun," diye mırıldanarak onu itiyorum. "İnsanlar senin diğer tarafa geçtiğini düşünecek."

"Oh, bunun bir sorun olacağını sanmıyorum," diye cevaplar, bakışları tekrar pencereye kayar... ve pencerede bizi izleyen adamların yansımalarına. *Oh, kahretsin.* "Aslında." Bana dönerek, dirseğini bara dayar, parmaklarını uzatıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına iter. "Bence bu bizim lehimize olabilir."

"Lütfen," dişlerimi sıkarak söylüyorum. Çünkü hem becerilmek istemiyorum, hem de bu gece lezbiyen rolünü oynamayacağım.

"Diyetisyen mi dedin?"

Mesleğim hakkında söylediğim şeyin tam olarak bu olmamasına rağmen başımı sallıyorum, sonra ikinci kadeh şarabımdan bir yudum alıyorum, sırf konuşmamak için... ve ona defolup gitmesini söylememek için. Çünkü o benim mesleğimi gerçekten sormadı. Bu pislik, benim beyaz kurdelem ve onun temsil ettiği meydan okumadan başka hiçbir şeyle ilgilenmiyor gibi görünüyor. Bu arada, arkadaşı Bethany'yi tavlamaya çalışıyor.

Kur mu? Baştan çıkarma mı? Neyse, seks partisinde buna karşılık gelen neyse. Ama saçlarıyla oynuyor ve utangaç davranıyor, bu yüzden ona ilgi duyduğunu düşünüyorum. Ve sırf bu nedenle kalacağım. En azından saatim dolana kadar ya da onlar karanlık bir köşeye çekilene kadar.

"Biliyor musun, ben de izlemeyi seviyorum." "Anlamadım?"

"Kurdele." Ben uzanamayacağı bir yere çekildiğimde, sanki dokunmak istermiş gibi elini uzattı ve sırtımı arkamdaki bara çarptı. *Hayatta olmaz dostum. Kurdeleye dokunmak yok. Ya da kıza.* "İzlemeyi seviyorsun," dedi. "Deneyimli bir katılımcı olarak, izlemeyi seviyorsan, katılmaktan da keyif alacağını biliyorum." Garip

aşırı bakımlı kaşları, bardağını kaldırırken bardağın kenarından sallanıyor. Kaşları bir yana, fena görünmüyor, sanırım. Smokin muhtemelen yardımcı oluyor. Ama bunlar sadece gözlemler, çünkü burada gereğinden fazla kalmakla hiç ilgilenmiyorum.

"Dediğim gibi, buraya ilk kez geliyorum. Yavaş yavaş ilerliyorum."

"İlk seferler özel olabilir." *Daha sefil bir şekilde söyleyemezdi herhalde.* "Senin rehberin olabilirim."

Urgh. Ben şuradaki saksı palmyesine kusarken içkimi tutar mısın? Beth ve onun (seks partisi) sevgilisinin nasıl anlaştıklarını görmek için dikkat çekmeden arkama yaslanıyorum. Duyabildiğim kadarıyla konuşmaları çok normal görünüyor. Aslında, her şey çok sıradan görünüyor. Yani, herhangi bir şık parti kadar sıradan. İnsanlar gruplar halinde ve çiftler halinde içki içip sohbet ediyorlar. Erkekler smokinleriyle çok şık görünüyorlar, kadınlar ise tasarımcı kıyafetleriyle muhteşemler.

Tüm bu sahnenin tek tuhaf yanı kurdeleler. Herkes kurdele takıyor. Bazıları birden fazla.

Ve renk kodlamasıyla ilgili daha sonra soracağım çok soru var.

Belki de zenginler seks partilerini böyle düzenliyorlardır. Belki de sohbet edip birbirlerini tanıyorlar, sonra da başka bir yere "çekilip" kirli işlerini yapıyorlar. Çünkü burada skandal ya da tahrik edici hiçbir şey olmuyor... Ta ki dikkatim, krem rengi şeffaf bir elbise giymiş, başka hiçbir şey giymemiş muhteşem bir Amazon kızıl saçlı kadına takılana kadar. Ve bu yeterince tuhaf değilmiş gibi, çok daha yaşlı bir adamı kravatından tutup kalabalığın içinden geçiriyor.

Bu... tuhaf bir çift. Ve o vücut, Pilates dersinde reformer üzerinde saatlerce çalışmış. *Onunki, onunki değil.*

"Ne dersin?"

"Anlamadım?" Dikkatim birden geri döner. *Tanrım, lütfen git buradan.*

"Pastor ve arkadaşına baktığını görüyorum. Belki onlara katılabiliriz. Ben sana göz kulak olurum. Bu tür etkinliklerde oldukça popülerimdir."

Klamidya ile birlikte, eminim.

"Ben, şey, bir düşüneyim." Tam olarak üç saniye boyunca, bir yudum daha şarap içerken. Ah, bu iyi, arkadaşlık kusma hissi uyandırırsa bile.

"Eminim 'ne yersen osun' deyimini biliyorsundur. Bilirsin, senin mesleğinde."

Bir şey bana makro besinler, karbonhidratlar, proteinler ve yağlardan bahsetmediğimizi söylüyor. Ya da mikro besinlerin, vitaminlerin, minerallerin ve benzerlerinin öneminden.

"Biliyorum," diye dikkatlice cevap veriyorum, kendimi son cümleye hazırlayarak.

"Peki, sana şunu söyleyeyim. Lanet olası bir efsaneyi yemiş olmalıyım." "Ha-ha. Çok komiksin." Komik ve tuhaf. Başka ne tuhaf biliyor musun?

komik tuhaf biliyor musun? Meme ucu kapaklarının cildinden ayrılma hissi.

Peeeeel ve pop!

"Ve önceki hayatımda eşek penisi yemiş olmalıyım, anlarsın ya."

Ya da belki eşek beyni, ama bu eşeklere hakaret olur. Ve evet, lütfen müstehcen göz kırpmayı bana yönelt. Bu beni sadece seni istememe neden oluyor. Ve hayır, bu heyecanlı bir titreme değildi. Bu, meme kapaklarımı elbisenin içinden aşağı doğru sallamaktı.

"Oh, bu Emma Stone mı?"

"Ne? Nerede?" Omzunun üzerinden işaret ediyorum ve o dönünce, o küçük meme ucu kapaklarını vücudumun geri kalan kısmına doğru sallıyorum, birini arkama tekmeledikten sonra diğerini ayağımla ezip geçiyorum.

"O neydi?" diye sordu, geri dönüp aşağıya baktı. "Örümcek."

Biraz çılgınca gülümsedim, meme ucu kapaklarını kaybetmenin Bu tür şeylerde sütyenini çıkarmakla eşdeğer olduğuna eminim. Lütfen, *lütfen* kimse termostatu kısmasın, çünkü meme uçlarım varlıklarını ilan etmeye meyillidir. "Pardon, ne diyordun?"

"Büyük bir penisim var. Binmek ister misin?" "Hmm. Şu anda değil, teşekkürler."

Ve işte böylece, küçük *baş başa* sohbetimizin sonuna geldik. Esas olarak, sabrımın sınırına geldiğim için.

"Hiç kimse sana ev alarmı kadar iletişim becerin olduğunu söyledi mi?" Ve anlamaması ihtimaline karşı, yüksek sesle iki kez bağırırım. "*Waa! Waa!*" Evet, bu ses biraz dikkat çekiyor, ki benim amacım bu değildi. Ama adam geri çekiliyor, ki benim amacım da buydu, böylece ayakkabımın tabanına yapışmış bir pastie olmasına rağmen, biraz garip bir şekilde de olsa yanından geçebiliyorum.

Topallayarak uzaklaşırken saatime bakıyorum ve telefonum olmadığı için onu takmayı akıl ettiğim için rahatlıyorum. Bir saatim dolana kadar yirmi dakika daha var. Belki vestiyere uğrayıp, sonra da burnumu pudralayayım... Bu da bana vaat edilen bir saatin geri kalanından birkaç dakika daha eksildir. Kalabalık arasından çıkarken, kemiklerimde rahatlamamanın dalgalarını hissedebiliyorum.

Ama buranın gerçekten çıkış olup olmadığından emin değilim.

Durup parmak uçlarımda yükseliyorum. *Pencerenin yanındaki barı ve ötesindeki muhteşem manzarayı görebiliyorum, bu da vestiyerin...*

Eller popoma dokunduğunda birden dönüp bakıyorum.

"Bunu yapma," diyorum kimseye özel olarak, yanaklarım kızarmaya başlarken. *Her ikisi de.* Kalabalığın içinden ilerlemeye devam ediyorum, nerede olursan ol, her zaman sınırları zorlamaya çalışan biri vardır diye düşünüyorum!

Aman Tanrım! Köşede birbirlerine dokunan insanlar var, eğlenen insanlar! Ve bir iki kişi de izlerken kendileriyle eğleniyor.

Sakinlik buraya kadarmış.

Aman Tanrım! Bu biraz fazla!

Gülmeme engel olmak için elimi dudaklarıma bastırarak uzaklaşıyorum. Ergenlik çağında babamın eski porno koleksiyonunu keşfettiğimden beri bu kadar utanmamıştım. İnsanlar izlerken seks yapmam imkansız. Kıkırdamadan yapamam. Yapamazdım...

Tanrım! O Everett'e benziyordu, Remy'nin güvenlik şefi!

Dönen bir derviş gibi, topuklarımdan izin verdiği kadar hızlı bir şekilde diğer yöne dönüyorum. Eğer oysa ve beni görürse, en azından ona kendimi açıklamak zorunda kalmam, çünkü utançtan ölürüm.

Ama o olamaz. Sadece beynim bana oyun oynuyor, aslında çok normal bir insan olduğum halde, bir şekilde sapık olduğum ortaya çıkacak diye kendimi korkutuyor.

Tıpkı Beth'in öyle olduğunu düşündüğüm gibi.

Bardağımın kalanını boşaltıyorum, beynim karmaşık düşüncelerimi çözmeye çalışırken gözlerim görmüyor. Görmüyorum, ama uzun sürmüyor, kadınsı bir kahkaha sesi duyunca önümdeki neredeyse tablo gibi manzarayı içime çekiyorum. Köşe odanın eşiğindeyim, iki duvar neredeyse tamamen camdan. Bir tür yemek odası gibi görünüyor; dört sandalyeli yuvarlak bir ahşap masa, sandalyelerin ikisi zaten erkekler tarafından işgal edilmiş. Smokinleri çıkarmış, gömlekleri yakalarından açık, ikili kart oynuyor gibi görünüyorlar, bu sırada esmer bir kadın ikilinin arasına girip, onlara düşük kristal bardaklarda içki servis ediyor.

Oh. Onlara servis yapmıyor, kendisinin içkisini dolduruyor.

Ve aman Tanrım, o çok güzel. Erkekler de yakışıklı ve üçlü ya benim varlığımın farkında değil ya da umursamıyorlar. Beni bu noktada tutan şeyin ne olduğunu bilmesem de, kalbim başka yerlerde yankılanacak kadar hızlı atarken orada durmaya devam ediyorum.

Kadın ikinci bardağı koymak için eğildiğinde, adam elini kadının bacağının arkasına kaydırıyor. Nefesim onun nefesiyle birlikte kesiliyor, kadının eli adamın omzunda sıkılaşıyor ve adamın kar beyazı gömleğinin kumaşını buruşturuyor. Öpüşüyorlar. Adam dokunuyor. Bir okşama, bir sevgi gösterisi. Adam ellerini kadının bacaklarında yukarı doğru kaydırırken, kadının siyah elbisesi gittikçe yukarı çıkıyor.

Yumuşak bir şekilde gülüyor, dudaklarını yalıyor, sonra sadece onun kulaklarına fısıldıyor. Hareket etmem gerektiğini biliyorum. Uzaklaşmam gerektiğini. Rahatsız etmemem gerektiğini. Ama iki adam da ayakta dururken, kendimi o noktada kök salmış, beklentiyle nefes nefese buluyorum. Kalbim güm güm atıyor ve içim *acıyor*, keşke Carson şu anda burada olsaydı. Çünkü izlemiyor, ona kendimi veriyordum. Kendimi ona teslim ediyordum. Kendimi heyecana teslim ediyordum, tıpkı önümdeki kadın gibi.

Biri dudaklarına, diğeri ensesine öpücük kondurur, iki çift el her yeri okşar. O iç çeker. Fısıldar. Aralarında kıvrılır, vücudu esnek, dizleri güçsüzleşir. Ya da belki de titrek bir elimi uzatıp duvara yaslanarak dengemi sağlamaya çalışırken, dizlerim çökmek üzere olan benimdir.

Dört el elbisesini eteğinden kaldırıyor, kumaşın dokunuşu neredeyse hissedebileceğim bir okşama gibi. Elbisenin yere düşme sesi içimde derin bir yankı uyandırıyor.

Bir kol belini sarar, parmaklar karnından aşağı kayarak iç çamaşırına girer. Önden, dudaklar ve parmaklar göğüslerini okşayarak onu inlemeye ve kıvranmaya başlar, iki sert vücudun baskısı onu ayakta tutan tek şeydir.

Ama bu uzun sürmez.

"Evet!" Gözleri kararmış, heyecanı hissedilir, odada çığlıkları yankılanıyor, birinden diğerine dönerek tutkulu bir öpücük paylaşıyorlar, sonra onu aralarındaki masaya bastırıyorlar.

Vücudu titriyor, elleri uzanıyor, cesaret verici fısıltıları duyulamayacak kadar uzakta. Kemerler *çınılıyor*, deri kayışlar halkalardan çıkarılırken bir *hışırtı* sesi çıkıyor. Ama ben onları izlemiyorum. Onu izliyorum, parmakları kavlıyor ve vücudu, öpülüp yalanırken, göğüsleri dantelli sütyeninden dökülürken, diğer adam onu sertçe tutarken ve iç çamaşırını parçalarken, sığ ve heyecanlı nefeslerle sarsılıyor. Dört el, sahneyi daha da ateşli, daha da heyecanlı hale getiriyor. Ben ise hareketsiz duruyorum, damarlarımdan heyecan ve utanç karışımı bir duygu ile kan akıyor.

Pantolonlar açılır, sikler serbest kalır, doldurulmak isteyen açgözlü tek yeri ağzı değildir, uylukları davetkar bir şekilde açılır.

Yalvarır.

Çığlık atar.

Nefes almadan çok uzun süre kaldığımı hissederek keskin bir nefes alıyorum. Nefes almadan çok uzun süre. Burada durup kendimi bu sahnede hayal ederken, seks yapmadan çok uzun süre. Carson'ın, açılmış bacaklarımdan arasında durarak bana bu kadar sahiplenici bir şekilde baktığını hayal ediyorum.

Bunu yapabilir miyim? Beni bu pozisyona, bir erkekle, iki erkekle koyabilir misin?

İçimde kıvrılan bu tatlı, yapışkan ihtiyacı tatmin edebilir miyim?

Çığlıklar inlemelere dönüşüyor. *Çünkü ağzın dolu olduğunda bağırmak zor.*

O... çılgın gibi görünüyor. Mutlu.

Erkekler yerlerini değiştirirken kendimi zorla başka yere bakmaya zorluyorum. Bu iğrenç sahne midemi bulandırmalı, ama bulandırmıyor.

Bu röntgenci, kıskançlık ve arzu dışında hiçbir şey hissetmiyor. Korku ve heyecanın baş döndürücü birleşimi.

Tepkilerim, iyi bir insan, bir anne olarak hissetmem gerekenlerle hiç uyuşmuyor. Odadan çıkıp tökezleyerek, sırtımı duvarın serinliğine dayıyorum, o anda sağlam ve gerçek hissettiren tek şey bu.

Nefesimi toplamak için bir ara vermem gerektiğini söylüyorum kendime. Neden izlediğimi, neden orada durduğumu, içim boş boş atarken anlamaya çalışmak için. Ve bacaklarımın arasına elimi sokma isteğimi bastırmak için bacaklarımı birbirine sıkıştırmam gerektiği için değil.

İki kalp atışı sonra, havada bir değişiklik hissettiğime yemin ederim: henüz tam olarak somut olmayan ama o kadar gerçek ki, heyecanla tüylerim diken diken oluyor.

Gözlerimi kaldırdım ve içimde umut yeşerdi çünkü Carson Hayes bana doğru yürüyordu. Nasıl, neden ya da mantıklı bir şey olup olmadığını düşünmeye vakit ayırmadım çünkü tek düşünebildiğim, bu adamın smokin içinde ölümcül görüldüğüydü. Koyu renkli gözleri beni olduğum yere çiviledi, sanki savaş ilanı yapar gibi ceketinin düğmesini ilikledi.

O yaklaşırken dudaklarımı yalıyorum çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Çünkü onun dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissetmek istiyorum. Bu düşünceyle içim kabarıyor, cildim artık bana sığmıyormuş gibi geliyor.

Önümde duruyor ve bakışlarımı kaldıramıyorum ama yine de onu gözlerimle yutuyorum. Güçlü bacaklarını kaplayan koyu renkli kumaş, keskin kıvrımları. Bakışlarım onun geniş vücudunda dolaşıyor, söyleyecek bir şey ararken çenesinin civarında duruyor.

Seni burada görmek ne güzel.

Açıklayabilirim... En azından bir kısmını.

Sadece, lütfen... bana dokun.

Ne söyleyeceğimi tam olarak bilmeden nefes alıyorum, ama o benden önce davranıyor.

"Yapma," diyor, tanıdığım Carson'ın ses tonuna hiç benzeyen bir ses tonuyla. Hızlı gülümseyen ve her zaman alay etmeye hazır olan adam. "Burada değil." Büyük eli önümde beliriyor ve şeytan fısıldıyor, "Benimle gel."

Elimi onun eline koyuyorum ve şu anda onu takip etmeyeceğim hiçbir yer olmadığını fark ediyorum.

ÜCRET

Elim hala onun elinde sıkıca tutulurken, onun uzun adımlarına yetişmeye çalışıyorum, yanımdan geçen insanları fark ediyorum. Yüzlerindeki ifadeler merak ve hesaplamanın karışımı. Hatta kıskançlık.

"Nereye gidiyoruz?" Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, kulaklarımda çınlıyor, heyecan ve endişe içimde baş döndürücü bir karışım oluşturuyor.

"Konuşabileceğimiz bir yere. Dikkatimizi dağıtacak hiçbir şeyin olmadığı bir yere."

Bu beklediğim cevap değildi. Bu imayı bir kenara itiyorum çünkü hayır, burada ne yaptığımı anlatamam. Az önce gördüklerimden sonra olmaz. Beni on dakika önce yakalasaydı, vicdanım rahat olurdu ve külotum şuraya yapışmazdı...

On dakika.

"Hayır, dur." Artık koridordayız, elini çekiyorum, tüm gücümle çekiyorum. "Telefonum yok. Burada sadece bir saat kalmam gerekiyordu."

Ayakları durduğunda, neredeyse ona, geniş sırtına çarpıyordum.

"Bir saatte neyi başarmayı umuyordun?"

"Ne düşünüyorsan o değil." Cevabımı onun kafasının arkasına doğru söylüyorum, rahatsız edici topuklu ayakkabılarım beni onun boyuna biraz daha yaklaştırıyor. Elimini onunkinden çekmeye çalışırken, o daha da sıkı tutuyor. "Lulu bakıcıyla birlikte ve telefonumu girişte bırakmam gerektiğini öğrendiğimde zaten küçük bir kalp krizi geçirdim."

Sonra bana dönüyor, gözleri öfkeli bir gece yarısı rengine. "Talimatları okumadın mı?"

"Ne talimatları?"

"Web sitesinin üye alanı."

"O kısmı kaçırmış olmalıyım," diye karşılık veriyorum, sesimin tonu yükseliyor, çünkü şu anda bana hiç de sevimli gelmiyor.

"Hangi kısımları okudun?" Elimi çeker ve ben ona doğru sendelerim, boş olan elim onun sert göğsüne uzanır. Çantam yere düşer ve kendimi avucumu gömleğine dayarken bulurum, onun kokusunu ciğerlerime çekerek kalbinin benimki kadar hızlı attığını merak ederim. Neden her zaman bu kadar güzel kokuyor? O lanet olası kolonyası, altında viski ve nane kokusu var.

"Demek kuralları ve düzenlemeleri okumadın. Beklentileri." Derin bariton sesi elim altında titriyor. "Belki de cinsel açıdan özgür bir cennet satıldığında satış konuşmasında durdun?" Parmaklarının arkası yüzümden aşağı doğru kayıyor, sözleri alçak ve baştan çıkarıcı. "Özel ve hedonistik. Sikişmek için bir ütopya."

"Peki ya sen?" Hislerime rağmen, yine göğüs kemiğine bakmaya başlamış olmama rağmen, sesim sakın çıkıyor. "Belki de hangi kısımlara özellikle dikkat ettiğini sormalıyım."

"Kuralları ben yazdım, güzelim. Beyaz kurdele takmanın sebebi benim."

"Ben." Ağızımı kapatıp tekrar deniyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." Çünkü bunu benim için o seçmedi, Beth seçti. Elbette, o ve Beth'in beni buraya getirmek için komplo kurduklarını kastetmiyor. Ağır çalışan beynim tüm bunları anlamaya çalışırken, parmakları kulaklarımın arkasındaki hassas çukuru okşuyor. Bu, bilişsel becerilerime yardımcı olmuyor ve dudakları da aynı şeyi yaparken kendimi inlemekten alıkoyuyorum. Dudaklarının baskısı, dilinin dokunuşu ve ben ona karşı eriyorum, parmaklarım yakasına dolanıyor.

"Senin *kimseyle çıkmadığını* söylediler." Elleri kalçalarımı kavrarken, şehvetli fısıltısı içimi sarar. "Belki de senin katılmaktansa izlemeyi tercih ettiğini bilmiyorlardır."

Onun suçlamasıyla göğsümün içinde sıcak bir şey patladı, zihnim onun sözlerini düşünürken yoğun bir utanç ve ihtiyaç hissi karnıma kadar indi. Beyaz kurdelenin anlamı; şimdi her şey mide bulandırıcı bir şekilde mantıklı geliyor. İnsanlar böyle bir geceye izlemek için para ödemiyorlar; bu bir seyirci sporu değil.

Tabii bu senin zevkin
değilse. Tabii bu senin
sapıklığın değilse.

Bunu inkar bile edemem çünkü o beni orada gördü, benim izlediğimi izledi. *Onun yerinde* olmak nasıl bir his olurdu diye merak ederken.

Titrek bir nefes veriyorum. Utanç, hissettiklerimi tam olarak ifade etmiyor, ama orada, onun parmak uçlarının ve dudaklarının ağırlığı altında cildim yanarken, bataklıkta yüzüyor. Artık elmacık kemiklerim olmadığına eminim; utanç onları tamamen yakıp kül etti. Başka yerlerim de yanıyor, ama tamamen hoş olmayan bir şekilde değil.

Kafamı hafifçe salladım çünkü evet, izlemiştim. Nasıl izlemeyeyim ki? O kadar özgür görünüyordu ki. O anın tadını çıkarıyordu. Sonrasını, garip durumları ve sonuçları düşünmüyordu. Onun gibi *olmak* istedim, ama onun için acı çekiyordum. Carson'ın beni ele geçiren kişi olmasını istedim. Onun dışında her şeyi unutmamı sağlayacak kişiyi.

Kimi özlediğine dikkat etmelisin.

"Lütfen yapma," diye mırıldanıyorum, onun sıcaklığından uzaklaşarak, dilim yaklaşık bir metre genişliğindeymiş gibi hissetsem de ağızımın hala bana ait olmasına seviniyorum.

"Seni öpmemi istemiyor musun? Sana dokunmamı istemiyor musun?" "Ben buraya senin düşündüğün nedenlerle gelmedim."

"Yine de buradasın. Hala." Onun derin bariton sesi, varsayımı beni şüpheye düşürmesi gerekirken beni ıslatıyor. Ama bakışlarım onun bakışlarıyla buluştuğunda, bir öpücük verebileceğim her türlü cevabı alıyor. Hayır, öpücük değil. Bir istila. Düşüncelerimi çalan, irademi bükülen bir saldırı. Dudakları dudaklarımı ayırıyor, elleri saçlarımı karıştırıyor, dilini sanki penisiymiş gibi bana sokuyor. Ben isteyerek esir oldum ama seyirci değilim. *Sessizce gelmeyeceğim*. Vücudum onun sert hatlarına uyum sağlarken, sanki onun tarafından emilebilecekmişim gibi.

Parmakları omuzlarımı kavrayıp beni sert bir yüzeye doğru ittiğinde protesto etmek için inledim. *Duvar mı?* Hayır, bir kapı. Ama vücudu da peşimden geldiğinde şikayet etmedim, gözleri feodal bir lord gibi üzerimde dolaşıyordu. Ona açgözlülükle kollarımı kaldırdım, o da yıldırım hızıyla kollarımı soğuk tahtaya bastırdı ve bir eliyle bileklerimi kavradı.

"Burada kimse yok, melek. Senin parçalanışını izleyecek kimse yok." Başparmağı göğsümün şeklini okşarken, ince kumaşın altında dikilen meme uçlarımla bakışları adeta elektrikleniyor. "Bu sefer yıldızlar bile yok." O sıkıştırdığında vücudum sarsılıyor, kapı kolu belimin alt kısmında rahatsız edici bir şekilde sallanıyor.

"Seyirciye ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var."

Kapı aniden açılır ve geriye doğru sendelememi engelleyen tek şey, belimi saran onun güçlü koludur. Neredeyse koreografisi yapılmış gibi görünen bir hareketle, çantamı alır ve elimi tutarak beni neredeyse arkasına doğru döndürür. Sonra tekrar hareket etmeye başlarız, karanlık bir servis koridorundan geçip ikinci bir kapıdan dışarı çıkarız, bu sefer dışarıya. Kemerli ve biraz gotik bir sundurma, böylesine modern bir bina için fazla atmosferik görünüyor. Dışarıdaki şömine, oturma alanı ve yeşil saksı palmyelerinin önünden geçerken topuklarım kumtaşı döşeme taşlarına çarpıyor, sonra başka bir kapı açılıyor ve tekrar içeri giriyoruz.

Bulunduğumuz oda çok büyük, bir duvarı neredeyse tamamen camdan oluşuyor ve nehir, park ve gece vakti şehrin üçlü manzarasını sunuyor. Buranın bir yatak odası olduğunu göz ardı edemem ama odanın bu kısmı daha medeni şeyler için tasarlanmış. Soluk renkli bir kanepesi, cam bir masa ve bir çift tasarımcı Barcelona sandalyesi. Odanın diğer tarafında ise şimdiye kadar gördüğüm en büyük yatak hakim; dört direkli, altın çerçeveli modern bir tasarım. Düzinelerce yastık, her taraftan sarkan krem rengi tül kumaşla yatağı kaplıyor. Bu tür bir oda, tasarım dergisinde mükemmel bir özellik olurdu, ancak "Zengin ve Ünlülerin Orgy Pads" başlıklı bir dergide değil.

Kapı arkamda kapanıyor, ama ben dönmüyorum. Ama onu hissediyorum, Tanrım, ondan yayılan sıcaklığı yanan dalgalar halinde hissediyorum.

"Telefonum." Cam masanın üzerinde gördüğümde neredeyse üzerine düşüyordum, ekranı kaydırmak için onu yakaladım. *Cevapsız arama yoktu.* Rahat bir nefes aldım. "Buraya nasıl geldi?"

"Ben ayarladım." Ayak sesleri yankılanıyor, bir anahtar *tıklıyor* ve odayı loş bir ışık kaplıyor. "Onsuz kalmak istemeyeceğini biliyordum."

Carson Hayes, bağış toplama etkinliğini görmezden gelecek türden bir adam değil.

Döndüğümde, onu bir kredenzaya tembelce yaslanmış buldum. Bacakları ayak bileklerinden çaprazlanmış, ceketinin tek düğmesi açılmış, elleri pantolonunun ceplerine gömülmüştü.

Bu performansın tek gerçekçi kısmının onun bakışları olması garip, okşayan parmak uçlarının dokunuşu gibi bir bakış.

"Işığı neden yaktığımı bilmek ister misin?" Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. "Çünkü bu gece hayatından bir adım uzaklaştığını hissediyorum."

"Bu doğru olabilir." Melankoli dalgası beni sararken başımı eğiyorum. Kendime izin verebileceğim tek şey bir gece.

Çok fazla belirsizlik var; Rose'un onun için ne ifade ettiği, bu gecenin onun için ne ifade ettiği. Böyle bir partide kendini evinde hisseden bir adamla, böyle bir gecenin sorumlusu olabilecek bir adamla ilişki kuramam. Ona açıklama yapmasını isteyebilirim, ama bu riski almak istemiyorum. Sadece beni tekrar öpmesini ve her şeyi unutturmasını istiyorum.

Ona olan çekiciliğime yeterince uzun süre direndim.

O, kredenzadan ittiğinde biraz irkildim, aramızdaki mesafeyi kapattığında kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu.

"Işık," diye tekrarlar, bir parmağıyla omzunun üzerinden dikkatsizce işaret eder. "Fransa'daki estetiği ne kadar sevmiş olsam da, bu gece ay ışığı bana yetmez." Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi tutar, bakışlarımı kendine çevirir. "Çünkü tek bir şeyi bile kaçırmak niyetinde değilim."

"Bunu pişman olabilirsiniz." Gerçeği, kendimi tutamadan ağzımdan kaçırıyorum. "Ben artık o zamanki kız değilim." Fiziksel olarak, duygusal olarak, ona aradaki farkı açıklayamıyorum.

"Sen çok daha fazlasısın."

Ben... daha fazla. Daha büyük. Kesinlikle daha az zayıf. Kalçalarım ve göğüslerim daha dolgun, popom ise daha düz. Gerçek şu ki, hamilelik öncesindeki halinize dönmek için ne kadar çok çalışırsanız çalışın, asla eskisi gibi olamazsınız. Çocuk sahibi olmak sizi fiziksel ve duygusal olarak sonsuza kadar değiştirir. Ama sonra Carson'ın vücuduma bakmadığını fark ediyorum. Gözlerime bakıyor, *bana* bakıyor. Ve içimden bir ses, avucunu omurgamın tabanına bastırırken, normalde rahat hissedeceğimden daha fazlasını gördüğünü söylüyor.

"Bekle." Ağız aşağı doğru inmeye başladığında başımı eğdim. "Dışarıda söylediğin şey. Ben başkalarını izlemeyi tercih ettiğim için bekar değilim .

.."

"Siktir?" Dudaklarının sert sürtünme sesini çıkarması dizlerimi titretti. "Ama sen zevk aldın. İzlemekten."

"Evet." Dilim kurumuş dudaklarımı yalamak için dışarı çıkıyor, sesim şimdi biraz daha güçlü, biraz daha az utanç dolu, çünkü o herkesten çok bunu anlamalı. Belki? "Evet, zevk aldım."

"O zaman bu konuda haklıymışım." Başını eğiyor, ama ben bir kez daha geri çekiliyorum. Rose'un onu hiç bir kadınla görmemiş olmasının nedenini aniden anlıyorum. O bekar değil. Tam tersi bile olabilir.

"Bu gece konusunda da haklıydın. Bu sadece bir kez olabilir." Sesim şu anda hissettiğimden daha güçlü geliyor, ama bu ikimizin de duyması gereken bir şey.

"Eski günlerin hatrına bir kez daha?" Gözlerindeki ışıltı biraz korkutucu olsa da, kendimi başımı sallarken buluyorum. "O zaman bunu iyi yapmalıyız."

Bir ömür boyu yetecek kadar iyi, diyorum kendime.

Elini omzumdan kaydırarak elbisenin ince askısını çekip göğsümü ortaya çıkardığında, beni tekrar öpmeye çalışmıyor. Parmak eklemi titremeye neden olan bir okşama ile aşağı doğru kayarken, ben bir çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Çok güzel," diye fısıldayarak, parmaklarıyla meme ucumu kavradı. Çekerek tepkimin şiddetini ölçüyordu. Ben inleyince, aniden ağızıyla sıkı tomurcuğu kapattı. Dilini döndürdü, gergin bir şekilde emdi, eli sırtımda yukarı kayarak kalan askıyı kavradı. Omuzlarımdan kayarken, elbisenin ipeği kalçalarımın altına takıldı, karnım hem heyecan hem de korkuyla kıpır kıpır oldu. Beni çıplak göreceği korkusu, evet, ama aynı zamanda bunu çok fazla istediğim korkusu da. Bu gecenin yetmeyeceği korkusu. Ama kafamdaki sesler önümdeki adam tarafından bastırılıyor, bakışları kemiklerimi eritiyor, kolları beni sarmaşık gibi sarıyor ve elbiseyi kalçalarımı kaydırıyor, ta ki gümüş rengi bir havuzun içinde durana kadar.

"O gece küvetimde Goldilocks'ı bulduğumu sandım, ama sen daha çok ay ışığının parladığı bir havuzdan çıkan perilerin kraliçesine benziyorsun

"Bana iltifat etmene gerek yok. Zaten çıpl

"Bana iltifat etmene gerek yok. Zaten çıplağım." Bir parça dantel ve topuklu ayakkabılarım dışında çıplaktım.

"Kendini hiç görmüyorsun."

Ceketinin düğmesi çıplak sırtımda kayarken, beni döndürüyor ve göğsüne o kadar sert bastırıyor ki, her kasının gerildiğini hissedebiliyorum. Geriye doğru hareket etmeye başlıyoruz ama yatağa doğru değil. Bunun yerine, şimdi bir dolapta *duruyor* gibiyiz. Yoğun krem rengi boyalı, kristal avizeli ve bir adamın kollarında bir kadının sonsuz görüntülerini yansıtan aynalı dolapları olan büyük ve şık bir dolap.

"Bana söyleyeceğin bir şey yok, değil mi?" İçimde bir heyecan yükseliyor, vajinam kasılıyor, karın kaslarım geriliyor. Karışık duygulara rağmen, sorum hafif bir tonla renkleniyor. "Çünkü dolaptan çıkmayı duydum ama geri dönmeyi duymadım."

Yüzündeki ifade hafif bir eğlenceyi yansıtıyor, ancak cevabı ceketini omuzlarından sıyrıp kravatını gevşetme şekliyle veriliyor gibi görünüyor, tüm bu sırada beni izliyor, koyu renkli gözleri eritecek kadar seksi. Tek kelime etmeden saçımı tokalardan kurtarmaya başlıyor. Normalde sahip olmadığım dalgalar omuzlarımdan aşağı dökülüyor, bu manzara ona bir şeyler yapıyor gibi görünüyor. Saçlarımı omuzlarımin üzerine kaydırırken gözlerimi kapatıyorum, serin hava ve sıcak nefesi tenimi okşuyor.

"Gözlerini aç." Dudakları boynumda yumuşak, ama içimde kasıp kavuran ateş bunun tam tersi. "Sana ne kadar zarif olduğunu göstereyim."

Aynadaki kadın gözleri yarı kapalı, ağzı hafifçe açık ve neredeyse bekleyiş içinde. Neye ihtiyacı olduğunu bilen türden bir kadın gibi görünüyor. Tamamen ona ait olduğunu bilen bir kadın. Arkamda çok büyük duruyor, omuzları güçlü ve geniş, vücudu aynada benimkini çerçeveliyor, beni narin hissettiriyor. Kollarını bana dolarken soluk teni koyu siyahla kontrast oluşturuyor, iki uzun parmağı alt dudağıma dokunuyor.

"Sen benim olsaydın, seni sürekli öperdim." Saçımı tutuşu, cildimde milyonlarca ateş yakıyor. "Bir an bile kendinden şüphe

"Rahatla, güzelim. Sadece izlemeni istiyorum."

"Kulağa..." Rahatsız edici. Ve tedirgin edici. Yanaklarım kızarıırken bakışlarım yere düşüyor, ama pantolonunun içindeki sert hatlarını fark ettiğimde, birdenbire aynı şeyi hissetmiyorum.

"Merak etme," diye cevaplar ve göz kırpar, "sadece ilk seferinde tuhaf gelir."

Aniden, bu akşam görmediğim Carson'ı bir an için görüyorum; alaycı bir gülümseme, dudaklarının dolgunluğunu çevreleyen gülme çizgileri. Varlığımın baş belası olan Carson, ya da en azından kendime öyle söylediğim Carson. Ama o parmağını içime soktuğunda bu görüntü bir anlık oluyor. Çok ıslanmışım. İkimiz de bunu duyuyoruz ve ikimiz de bunun kanıtını hissediyoruz. Ve ikimiz de onun başparmağını klitorisime götürmesini izliyoruz. Vücudumdaki gerginlik eriyor. Sonra tek bir akıcı hareketle ayağa kalkıyor ve ben yine onun penisinin hatlarını izlemeye başlıyorum.

Fermuarını açıyor, uzun parmaklarıyla kemerini açıyor ve düğmeyi açıyor. Gömleğinin üç düğmesini açıyor, sonra vazgeçip gömleği başından çıkarıyor. Gömleği yere attığında, başımdan ayak parmaklarıma kadar bir zevk dalgası yayılıyor.

"O geceyi düşünüyor musun?"

Yalan söylemeyi düşünüyorum, ama ikimizin de daha iyisini hak ettiğimize karar verip, sessizce "Evet" diye cevap veriyorum.

"Senin içine girmeyeli ne kadar zaman geçtiğini düşünüyorum. O zamandan beri ne kadar özlediğimi." Hemen burada yapalım, benim için uygun, diyemeden, o yine arkamda belirir, elleriyle bakışlarımı aynaya yönlendirir.

"Kendine bir bak." Aynadaki kadına bakıyorum, saçları dağınık ve gözleri kararmış. "Gerçekten senin tadını tekrar arzulamayacağımı mı sandın?" O pantolonundaki şişkinliği avuçlarken içim boş boş atıyor. Sabırsızlıktan ıslanmışım ve onun penisi beklentiyle sertleşmişti. "Bana ne yaptığını bir bak. Eğer benim olsaydın, kendimi senin amına gömer ve bir daha çıkmazdım."

O önümde diz çökerken vücudu benimkine dolanıyor, ağzı benim dudaklarımla buluşurken vücudu eğiliyor. Gözlerimi kapatıp, ellerimle onu orada tutmak istercesine kalın saçlarını kavrayarak, dudaklarının yumuşak baskısını hissetmeye çalışıyorum.

Tam *orada*.

Onun dokunuşu her şey. Hatırladığım her şey ve özlediğim her şey.

"İzlemiyorsun," diyor, yüzünde tam olarak ciddi olmayan bir ifadeyle, geri çekiliyor.

"Konuşmayı kes" diyorum sanırım. Dilini klitorisime yavaşça sürerken, vücudum sandalyeden kalkarken bunu söylemek zor.

"Ders, kendine bakmaktır." Bakışları vücudumu tarıyor, karanlık bakışları kıskırtıcı. "Benim gördüğümü senin de görmeni istiyorum. Neden sana yakın olduğumda seni öpmemek için tüm irademi kullanmam gerektiğini."

Bir heyecan dalgası beni sardı. Gerçekten böyle hissediyor olabilir mi?

"*Bunun* benim işim olduğunu göreceksin." Elini uzatıp başparmağıyla alt dudağımı dişlerimden kurtardı. Sonra başını eğip işine geri döndü. Ya da tam olarak öyle sayılmaz, çünkü uyluklarıma ısırıldığı alaycı ısırıkla kıvranmaya başladım. "Hâlâ izlemiyorum." Gözlerini kaldırmasa da dili küçük acıyı yatıştırıyor. Bunun yerine, aşağı uzanıp bileğimi tutuyor, diğer bacağımı koltuğun koluna asıyor ve kadifemsi bir iniltiyle içimin en derinlerine baskı yapıyor.

Tanrım. Aynada kendimi izlemem, bu mutluluktan başka bir şeye konsantre olmam nasıl beklenebilir ki? Dilini kaydırıyor ve sanırım birazcık havaya uçacakmışım gibi hissediyorum, ellerim sandalyenin arkasına yükseliyor, gergin iç çekişim bir ağıt gibi. Mutfakta ya da kanepede olabilecekler için bir ağıt. Beş yıl önce isimlerimizi paylaşmış olsaydık, pek çok kez olabilecekler için. Beş yıl geçti ama sanki dünmüş gibi vücudumu sevdiği şekli hatırlıyorum.

Ağzı muhteşem, dili beni ecstasy'nin eşiğine sürüklüyor, birleşmemizin kaygan sesleri odada yankılanıyor.

"Lütfen." Ellerim sandalyenin arkasını kavrarırken, çığlık atıyorum ve kendimi görüyorum. Başım geriye atılmış, gözlerim fal taşı gibi açılmış, ağzım zevkten bükülmüş, bacaklarımin arasındaki adam en kirli hayallerimden çıkmış bir dilenci gibi.

Bizim görüntümüz. Beni nasıl becerdiği ve...

"Tanrım. Sanırım..." İçim çoktan titremeye ve kıvrılmaya başlamıştı.

"Henüz değil." Onun düşük, sahiplenici homurtusu bedenimde titreşiyor, arzu dalgalar halinde içimden yayılıyor. Ama çok uzun zaman oldu,

bunun bana bağılı olduğundan emin değılim. Kendi elimle orgazm olmak pek de spontan bir şey değıil.

Daha çok pratik. Daha az özgür.

Ama elleri popom ve sandalye arasında kayarken, hızını yavaşlatmaya başlar ve ritmini değıştirir. Becerikli hareketler ve alaycı okşamalar. "Henüz boşalamazsın. Ne gördüğünü bana söyleyene kadar olmaz."

"Kendimi görüyorum. Lütfen." Kendimi kıvrılırken inlerken buluyorum. "Lütfen bana daha sert dokun, Carson."

"Yalvarırken çok güzelsin." O alay etmeye devam ederken kirpikleri yanaklarına koyu gölgeler düşürüyor. *Bir daire. Bir okşama.* İhtiyacımı haykırıyorum ve eli vücudumda yukarı kayıyor, parmakları boynumun etrafında duruyor.

"Oh, Tanrım, evet!"

Neredeyse şiddetli bir zevk dalgası bedenimi sarsıyor.

Neden bu kadar doğru geliyor? Neden bu kadar güzel görünüyor? Bacaklarımın arasındaki hislerden başka hiçbir şeye konsantre olamıyorum, gözlerim şimdi yansımamıza yapışmış durumda. Hareket ederken sırtındaki kaslar geriliyor, koyu renkli başı tenime sertçe baskı yapıyor. Kirli iltifatları, emip yalamaları arasında kendi adımı bile zar zor hatırlayabiliyorum. Ama bizim görüntümüzü, yansımamızı sonsuza kadar hatırlayacağımı biliyorum. Tekrar tekrar oynatacağım.

"Aynen öyle, tatlı kız," diyor boğuk sesiyle, "ihtiyacın olanı al. Yalvar, rica et. Yüzüme bin, deli gibi sik beni."

"Lütfen." Boğazım kısık, onun altında kıvrılıyorum, ihtiyacım giderek artıyor. "Lütfen beni boşalt."

Kalçalarımı yukarı doğru çekiyor, o sıkı sinir demetini dudaklarıyla kaplayarak yalıyor, döndürüyor ve emiyor, bu alaycı işkenceyi tekrar tekrar tekrarlıyor. Beni o kadar tutkuyla boğuyor ki, nerede bittiğim, nerede onun başladığı belli olmuyor.

"Ne uslu bir kızsın," diye homurdanıyor, bacaklarımın arasında gömülü.

Ve öyle olmalıyım, çünkü bu sanki Noel, Paskalya ve doğum günümün birdenbire bir araya gelmesi gibi, kendimi onun yüzüne doğru ittiğimde damarlarımda parıldayan bir bomba patlıyor, yutulup tüketiliyorum ve o kadar şiddetli bir orgazm yaşıyorum ki, sanki pimi çekilmiş bir el bombası gibi. Onun diline doğru yükseliyorum.

Bir parti bombası.

Bir bomba.

"Oh!" Ellerimi onun başına bastırıyorum. Carson'ın son yavaşça geçirdiği dili... "Çok fazla."

Ağzını geri çekerken, çenesi benim ıslaklığımla parıldıyor, gülümsemesi kısmen acımasızlık, kısmen de kendini beğenmişlik. "Böyle bir şeyin varlığından emin değilim. En azından senin için."

Ayağa kalkar ve güçlü kollarını uyluklarımın altına geçirir, benimkiler de dünyanın en doğal şeyiymiş gibi boynuna dolanır.

"Bu ne çıkış ama," diye fısıldadım, o beni yatak odasına taşıırken, neredeyse saygıyla yatağa yatırırken.

"Artık geri dönüş yok." Cevabının benim şakama mı yoksa daha derin bir şeye mi yanıt olduğunu bilmiyorum, ama üzerinde fazla düşünmüyorum çünkü pantolonu da çıkıyor, ama önce cüzdanından prezervatif çıkarıyor. Siyah boxer şortu da çıkıyor, sonra yatak dizlerinin altında çöküyor. Yaklaşıyor, başparmakları kalça kemiklerimi okşuyor, dudaklarımız buluşana kadar vücuduma öpücükler konduruyor. Bu öpücük ne çılgınca ne de coşkulu, ama sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi yavaş. Kelimelere gerek kalmadan arzuyu mükemmel bir şekilde aktaran *bir* öpücük.

Parmaklarının okşama şekli beni değerli hissettiriyor, dudakları saf bir övgü gibi ve ben vücutlarımızın arasına uzanıp parmaklarımla ipeksi saçlarını okşarken nefesi boynumda titriyor. Onu avuçlarımdan içine aldığımda o kadar sıcak ve sert ki.

"Dayanamayacağım," diyor derin sesi, elime bastırırken, beni sıkımsatmaya teşvik ediyor. "*Siktir*. Evet, daha sert."

"Seni tekrar tatmak istiyorum." Bunu defalarca hayal ettim. Zirveye ulaşırken çıkardığı sesler ve o anda hissettiğim güç.

Cevabı en erkeksi inilti, vücudu aniden esnekleniyor, ben onun altında çalışırken. Yalamak ve dokunulmak ihtiyacımızla, Carson gururlu ve dik bir şekilde dizlerinin üzerine çöküyor, kırmızı sertliği aramızda bir suçlama gibi çıkıntı yapıyor.

Loş ışıkta etten çok mermer gibi görünüyor, ama cildi saf ısı.

Onu elimle tuttuğumda titrer.

Onun tepesine bir öpücük kondururken inliyor.

Onu ağzımın sıcaklığına kaydırırken küfürler ediyordum. Harekete geçmeye başladığımda ilahi müdahale için yalvarıyordu.

"Bu çok iyi geliyor." Boğuk sesiyle verdiği cevap kanımı kaynatıyor ve saçlarımı yana çekip izlerken, onun uyuşuk ifadesini hafızama kazıyorum. "Böyle çok güzelsin." Onun etrafında onayımı inleyerek ifade ederken, o içgüdüsel olarak öne doğru eğiliyor ve zevk beni bir sarmaşık gibi sarıyor. Teslim olma dürtüsüne karşı direnirken elini saçlarımın üzerinde sıkılaştırıyor. Ağızım ve dilim onun kaygan uzunluğunu kucaklıyor, ona kendi lezzetli ilacının tadını vermek için çaresizce.

"Sana ihtiyacım var." Beni geri çeker, ağızım *ıslak bir sesle* onun uzunluğundan ayrılır. Terk edilmiş prezervatifi kapar, üzerime çıkar, dişleriyle yırtıp açar, sonra kendini sarar ve beni yatağa bastırır. "Beni içine al," der, ıslaklığımın içinden taç kısmını geçirir. "Beni vücuduna al."

Vücudum, o ileri doğru ilerlerken, kendini sonuna kadar kaydırırken ona hiçbir direnç göstermiyor.

"Dur." Cevabım kelimeden çok bir nefes gibi, ama bacaklarımı onun etrafına doladığımda niyetimi yanlış anlayamaz. *Kıpırdama. Gitme. Sadece seni hissetmeme izin ver.*

"İyi misin?" Ön kolları başımın iki yanında, ifadesi sert, ama dağınık saçlarımı düzeltme şekli bunun tam tersi.

"Sana uzun zaman oldu demiştim." Bu hem doğru hem de yalan. Onun durmasına ihtiyacım yok. Sadece bu anın hiç bitmemesini istiyorum. Geniş omuzları ışığı engelliyor ve yanağındaki sakalları gölgeliyor. İçimde bu kadar derinde otururken onun hissini tadarken, her iç çekişini ve her nefesini kaydetmek istiyorum.

"Yavaşlayabilirim." Dudaklarını alnıma bastırıyor ve bana tam olarak ne kadar süreceğini sormadığı için biraz hayal kırıklığına uğradığımı fark ediyorum. "Sen çok iyi hissettiriyorsun."

Ona doğru eğildim, vücudu da buna karşılık verdi, dalga gibi üzerimde dalgalandı.

"Bu hissi unutmuşum." Kendimi itirafımı fısıldarken buluyorum.

"Güzel, değil mi?" Sözleri acı dolu geliyor, başımın yanında kol kasları titriyor.

Çok iyi. Çok doğru.

"Cennet gibisin. Çok ıslak ve çok sıkı. Sanki benim için yaratılmışsın gibi. Sen de aynı şekilde hissettiğini söyle."

Ağzımı açmaya cesaret edemiyorum. Ne söyleyeceğime, neyi açığa çıkaracağıma güvenemiyorum, kendimi tamamen onun malı gibi hissediyorum. Sonra kalçalarım onun ellerinde, derinliği ve hızı değiştirerek beni kaldırıyor. Cinsel ığlıklarımız aynı anda havayı dolduruyor.

"Söyle bana," diye talep ediyor, sanki benim bedenim ona aitmiş gibi içime giriyor. "Beni içeri al."

"Sanki buraya aitmişim gibi hissediyorum." Yastıkları yumruklarımla sıkıca kavrayarak, güneşin altında gerinen bir kedi gibi ona doğru itiyorum, pelvik kemiklerim daha da sert bir şekilde ona sürtünürken morarıyor. Onun adını haykırıyorum, *evet, evet, evet!* "S-sanki seninmişim gibi hissediyorum."

"Benim!" İçim bu tek kelimeyle alevleniyor, hızlanıyor. Onun sahipliği ile.

Boğuk inlemesi boynumda titreşiyor ve o daha derine girerken ben çırpınmaya başlıyorum. Daha fazlasını verebilmesi imkansız görünüyor, benim daha fazlasını alabilmem imkansız görünüyor. Ama alacağım. Hepsini alacağım ve memnuniyetle kabul edeceğim.

"Ben senin için yaratılmışsam, sen de benim için yaratılmışsın."

Küfür ederek içime giriyor, zevkim o kadar derin ki, çaresiz, aç bir sesle haykırıyorum. Öpüşüp sarılırken, sanki tek bir varlıkmışız gibi birbirimize bastırıp sürtünürken, o sesini yutuyor.

"Bu yüzden yapmadım – işte bu yüzden. Seni bekliyordum. Sadece seni."

"*Siktir!*" Kolları titreyerek uzun ve acil vuruşlar yaparken ellerime uzanıyor. Parmaklarımız birbirine kenetlenmiş, başımın yanındaki yatağa bastırırken adımı tekrar tekrar söylüyor.

Fiadh.

Yarım nefes, bir nefes, direnilemeyecek kadar güçlü bir zevk dalgası. Orgazmım, için için yanan bir alevden, beyaz sıcaklıkta yanan bir aleve dönüşüyor.

Çok sert, çok sert boşalıyorum, kör edici bir sıcaklık ve coşku patlamasıyla patlıyorum, tamamen kendimden geçerken tüm dünya yok oluyor.

Üzerimde, Carson'ın kolları titriyor, vücudu son bir hamle ile dalgalanıyor. "Sen benimsin, Fiadh. Bu vücut ve vahşi kalbin. Sen benim için yaratıldın." Sonunda boşalırken yüzü ecstasy ile çarpılıyor.

CARSON

"EN MÜKEMMEL AĞZIN VAR," diye fısıldıyorum, başparmağımın ucuyla güzel yüzünün hatlarını izleyerek.

Ardeo gecesinde kendimi bu sözleri söylerken bulacağımı hiç düşünmemiştim. Bu sözler daha gerçekçi ve dürüst, ve kesinlikle "*ağzın benim sikimin etrafında çok güzel görünüyor*" sözünden daha farklı bir tür spontanlık içeriyor. Çünkü bu doğru olsa da, yanımda yatan kadına karşı hissettiklerimi tarif etmek için yeterli değil, vücudu güneşi takip eden bir çiçek gibi benimkine doğru kıvrılıyor. Ellerini çenesinin altına kıvrımış, neredeyse sakın bir gülümsemeyle benim mutluluğumu yansıtıyor.

Sanırım ben de biraz sarhoş gibi görünüyorum. Ona sarhoş. Aşka sarhoş mu?

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. *Küçük adımlar*, diyorum kendime, çünkü şu anda eksik olan tek şeyin şair ruhum olduğunu düşünüyorum, çünkü Fee, hakkında soneler yazılmayı hak eden türden bir kadın. Yazlık saçlarına rağmen onu bir yaz gününe benzeten türden saçmalıklar değil. Belki bu soneler onu yıldızlara benzetebilir.

"Biliyor musun," diye aniden başlıyor, "dilinin, filin hortumunun ve ahtapotun dokunaçlarının ortak bir yanı var."

Karmaşık ve biraz tuhaf.

"Carson, ne yapıyorsun?" Ben başımın üzerine çarşafı atıp vücudunda aşağı doğru ilerlemeye başladığımda, kıkırdamaya ve kıvranmaya başlar. "Kes şunu!"

"İpucunu anladım," diye cevap veriyorum, çenemin altındaki küçük elinin hissini seviyorum. Ama bu bir ipucu olmalıydı. En azından, *dil*, *hortum* ve *dokunaçtan* sonra beynimin gittiği tek bir yön vardı. *Bilirsiniz, kokteypteki dokunaç gibi.*

"Bu bir ima değildi," diye itiraz etti, yanakları yine o mükemmel pembe renge büründü. Bilginiz olsun, kızardığının göğsüne kadar uzandığını keşfettim, diğer yerlerinde de lezzetli bir pembe renk olmadığı anlamına gelmez. Kiraz çiçekleri renginde meme uçları, bacaklarının arasındaki renk daha çok kiraz eti rengindeydi. *Ve aynı derecede lezzetliydi.*

"Bu çok yazık."

"Yazık, benim vücudum için yazık demelisin." Eğilip, gülümseyerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Bu gece sıcak akşam yemeği yediğimden daha fazla orgazm oldum."

"Kesinlikle açlıktan ölüyorsun," diye neredeyse homurdanarak, kendimi yukarı kaldırıp onun üzerine çıkıyorum. Çarşafı dolanmış olduğu için, tam olarak ten tene temas etmiyoruz, ama bu onun beni çılgına çeviren sıcaklığını engellemiyor. "Ama sanırım dilimin filin hortumu gibi olduğunu söylüyordun." Bunun üzerine, onun ortasına doğru sallanıp boynunu yalıyorum. *Ben tam bir paketim, bebeğim. Dil, hortum ve koktopus.*

Adamım, bunu yüksek sesle söylemediğim için memnunum. "Oh, evet!"

"Evet, daha fazla bagaj mı?" Bir kez daha ona dalıyorum. "Yoksa..."

"S-sadece evet."

"Bu dil meselesini biraz daha anlat," diyorum, dudaklarımı dudaklarımı boynuna bastırarak.

"İkisi de aynı şekilde çalışıyor. Kemiklerin desteği olmadan çalışan bir kas demeti."

Benim hissettiğim gibi.

"*Kemikler.*" Bu kelime, sertleşmiş penisimi ona doğru ittiğimde dudaklarından sadece bir uğultu olarak çıkıyor.

"M-kas dokusu çoğunlukla sudan oluşur." Elleri omuzlarıma uzanırken, uylukları genişliyor. "Kaslar kasılır, ozmotik basınç tümünün başka bir yerde genişlemesine neden olur."

"Ozmoz," kelimeyi sanki şimdiye kadar duyduğum en seksi kavrammış gibi uzatarak, ona karşı dalgalanmaya başlıyorum, sertçe sallanarak ve nereye genişlemek istediğime dair planlarla dolu. "Kendimi çok bilgili hissediyorum." Şu anda. Buraya nasıl geldiğimizi bilmiyorum, ama umurumda da değil. Aslında, kelimeler? Düşünceler? Onlar ne lan?

"Diliniz filin hortumu kadar büyük olsaydı." Bir nefes. "Ağaçları kökünden sökebilirdi."

"Kiraz sapına düğüm atabilecek bir dil ile idare edebilir misin?"

"Yapabilir mi?" Omuzlarıma hafifçe bastırıyor ve ben onun hevesli sorusuna sıırtmamaya çalışıyorum. "Yani, yapabilir misin?"

"Bu en iyi numarası bile değil." Gözlerindeki parıltı, hemen anladığını gösteriyor.

"Evet," diye haykırarak onayladı, vücudu bana doğru eğildi. "Beni orgazm etmek."

Yine vücudunu aşağı doğru yalamaya başlıyorum, dilim ve dudaklarımla her çukur ve kıvrımı kaydetmek, tatlı sıcaklığına dilimi gömmemden önce onun tüm pembe tonlarını tatmak niyetindeyim.

"Yapmamalıyız. Eve gitmeliyim."

"Saat daha on bir bile değil." İtirazım, dudaklarımla arasında kaybolmadan önce meme ucunda hafif bir uğultu olarak yankılanıyor.

"En geç gece yarısı evde olmam lazım. *Oh, Carson,*" diye bağırıyor, ben ellerimi bacaklarının arasına kaydırırken, tüm çevik parmaklarım ve hızlı dilimle.

"Kabak haline dönmeden önce en az üç orgazm daha yaşamanın zamanı geldi, kabak."

"Ama konuşmalıyız."

Dudaklarım göğsünden bir patlama sesiyle ayrılır, dilim göğüs kafesini dolandır. "Ardeo geceleri, parlak sohbetleriyle pek ünlü değildir." Vücudu benimkine karşı sertleşince, hemen dilimi ısırmak isterim. "Fee, ben..."

"Hayır, sorun değil." Çarşafı kaparak, aramızdan çekip kendini örtmeye çalışıyor. "Kendimizi kandırmamalıyız. Dışarıda olmadığımız için," diye mırıldanıyor, altımdan kurtulmaya çalışarak, "bu bizim farklı olduğumuz anlamına gelmez."

Alnımı alına dayayarak onu sakinleştiriyorum, neredeyse kafamın içini görebilmesini diliyorum. Bunun nasıl farklı *olduğunu* görmesini istiyorum. Her zaman farklı olduğunu. Başka nasıl onun benim için doğru kişi olduğunu anlayabilirdim ki?

O benim için doğru kişi.

Hiçbir şey bu kadar doğru gelmemiş ya da bu kadar acı verici olmamıştı, sözler kalbimi dikenler gibi sarmalıyordu. *Ya ben onun için doğru kişi değilsem?*

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun." Yatağa yaslanıp, kolumu beline doladım, her şeyin bu şekilde bitmemesi için çaresizce. Bunu ona nasıl anlatabilirim?

"Bunu nasıl bilebilirim? Sen nasıl bilebilirsin?"

"Fee, dur." Çenemi kafasına dayayıp, vücudunu bana sıkıca çekiyorum. "Konuşacağız, ama böyle. Lütfen çekilme." Başlamalı mıyım? Ona doğru olanı yapmaya çalıştığımı, ondan uzak durmaya çalıştığımı söylemeli miyim? O buradayken şehri terk etmeye dayanamadığımı? Nereden başlayacağıma karar veremedim, o konuşmaya başlar, sözleri o kadar yumuşaktır ki, duymak için neredeyse kulak kabartmam gerekir.

"Daha önce söylediğin, benim burada olmamla ilgili..."

"Bana söylemene gerek yok." Çünkü artık umursamadığımı fark ettim. Onu her zaman istiyorum. *Her şekilde.* Ve eğer iki erkekle sevişmek istiyorsa, ben kimim ki ona bunu reddedebilirim, tabii ki ben de her zaman onlardan biri olacağım. Eğer bu yüzden buradaysa, erkek gibi davranmam gerekecek. Sonra da diğer pislği öldüreğim.

"Ama sana söylemek istiyorum. Anlamamı istiyorum. Bu gece buraya gelmek bir hataydı." Eli benim elimi kapattı, sanki çekileceğimden korkuyormuş gibi daha sıkı bastırdı. Ne kadar az şey biliyor. Kendini açıklamasına gerek yok çünkü hataları ve açıklanması gereken şeyleri sayarsak, benim itiraflarım muhtemelen önce gelmelidir.

Ve burada önemli olan kelime "eğer"di.

"Pişman olduğumu söylemiyorum, şu anda değil. Ama bu bir hataydı. Beth'e iyilik olsun diye kabul ettiğim bir bekarlar gecesine geldiğimi sanıyordum." Sonra başını çevirir. Belki de yüzündeki gerçeği görmemi istiyordur. Bunun yerine dudaklarımı omzuna bastırırım, çünkü bir bakış her iki yönde de anlamlı olabilir. "Bir arkadaş." Mutsuz bir şekilde güldü. "Hayır, arkadaş bile değil. Sadece bir iş arkadaşı." Uzun bir sessizlik oldu, ikimiz de kendi zihinlerimizin kaosunda kaybolduk. Ama sonra tekrar konuşmaya başladı. "O gece, o odada korkaklık ettiğim için özür dilemek istiyorum."

"Hiçbir şey söylemene gerek yok."

"Ama ben hissediyorum. Çünkü saklandım, korkmuştum. Bana hissettirdiklerin, Carson, beni korkutuyor."

"Biliyorum. Ben de öyle hissediyorum." İçimi şiddetli bir özlem kaplarken kollarımı *daha da* sıkılaştırıyorum. *Onu çok istiyorum.*

"Bu gece buraya geldiğim için üzgün olamam. Şimdi değil," diye fısıldayarak ekledi ve kollarımda bir kez daha bana dönerek yüzünü bana çevirdi. "Ama beni bir daha burada görmeyeceksin."

Şu anda, bir daha buraya asla dönmeyeceğimi biliyorum. Ve bu his... sanki güneş ışığı ruhumun derinliklerine işliyor gibi. Ama bunu şu anda açıklayamıyorum. Henüz değil. Belki de hiç açıklayamayacağım. Zaman gösterecek, sanırım. Ama şimdilik, ona dokunmak istiyorum, başparmağımla ışığın elmacık kemiğini aydınlattığı yeri okşuyorum.

Tanrım, o çok güzel. Bundan sonra onu asla bırakamayacağım. Çünkü ben onun tekiyim. Onun sonsuza kadar teki. O da bunu görmeli. Ve görecek.

"Bana bakıyorsun," diye fısıldıyor, başını çevirip başparmağımın ucunu ısıyor.

Bu hareket omurgamdan aşağıya doğru bir heyecan dalgası yaratıyor. Bunun ne kadar seksi olduğunu biliyor mu? Beni ne kadar tahrik ettiğini? Yine. "Bu kadar güzel bir şeye nasıl bakmam?" Ağzı dolgun ve olgun. Dudaklarının kıvrımı çok belirgin ve çok çekici. Alt dudağı yumuşak ve dolgun, öpülmek için yalvarıyor. Bunu yapabilirim. Onu tekrar öpebilirim. Korkularını ve sözlerini öperek silebilirim, başka şeyler vaat ederek dudaklarımı onun dudaklarına bastırabilirim. Ama kulağa tuhaf gelse de, şu anda buna ihtiyacım yok. Seks muhteşemdi, harika bir deneyimdi ve beş yıl daha beklemeye değerdi. Ama burada onun yanında uzanıp onu izlemek... Bu farklı bir şey. Hiçbir şey, ama aynı zamanda her şey. Ve bunlar değer verilmesi gereken anlar, değil mi?

"Sadece bakmak zorunda değilsin," diye fısıldadı.

"Ne öneriyorsun?" diye soruyorum, ona hafifçe dokunarak.

"Öneri sanatı mı?" diye alaycı bir şekilde sordu, gözleri şok ve arzu karışımıyla karardı. Bu bakış, beynimin devrelerini kısa devre yaptırdı, özellikle de aramıza uzanıp parmaklarını başımın üstüne koyduğunda.

"Hayır, hayatım, sanırım bunun benim sikim olduğunu fark edeceksin."

"Kesinlikle hiç de incelikli değil." O beni avucuna aldığıında inlerim. "Ama çok esnek."

Onun ilk çekingen dokunuşunda dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, sonra aklıma bir düşünce gelince onun üzerine çıkıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ben ona doğru eğilip komodinden prezervatif alırken, sesi hafif bir kahkaha ile titriyor.

"Bir şaheser yaratıyorum." Dizlerimin üzerine çöküp, parmaklarımı kalçasına doladım ve onu öne doğru teşvik ettim.

"Popomu öperek mi?" Bu sefer kesinlikle kıkırdar. Ve uslu bir kız gibi öne doğru hareket eder. Başını omzunun üzerinden çevirir, bakışları sertleşmiş penisimi saran elime düşer. "Bana az önce uslu bir kız mı dedin?"

"Zevkini yaratanı sorgulama."

"Evet, sen tam bir virtüözsün." Ama alaycı sesi uzun sürmez, çünkü onu kalçalarından tutup dizlerinin üzerine çöktürürüm. Omurgasını tüy kadar hafif parmak uçlarımla okşarken iç çeker, sonra bacaklarını kaba bir şekilde açarken nefesini tutar. Taçımı ipeksi amına bastırdığımda, bir kedi gibi gerinerek inler.

İlk hamlem sert ve hızlıdır, vücudu hiçbir direnç göstermez, parmakları yastığı sıkıca kavrar.

"Böyle çok büyüksün."

"Sadece böyle mi?" Kalçalarımı döndürdüm, sonra tekrar içeri girdim. "Oh, Carson. Bana ne yapıyorsun?"

Ona bir sonat yazamayabilirim, ama bunu yapabilirim, ellerimi kalçalarına sıkıca geçirip dudaklarımı omurgasının zarif kavisine bastırıyorum. *Bir titreme daha, bir iç çekme daha.* Neredeyse tamamen çekiliyorum ve o, beni kaybettiği için sesli bir şekilde yas tutuyor.

"Bu yatakta," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum, kendimi bir kez daha sonuna kadar batırarak. "Ben şairim. Sen, sevgilim, şiirsin."

CARSON

Beklediğim gibi, otelin süitinde tek başıma uyanıyorum. Fee, bu odanın benim dairemde sadece birkaç adım uzaklıkta olduğunu öğrense çok şaşırırdı. Yalnız kalmak benim için sorun değil. En azından kendimi yalnız hissetmiyorum. Onun sıcak vücuduyla uyanmayı tercih ederdim ama başka öncelikleri olduğunu biliyorum. Yakında bir gün, onun sıcak vücudunun benimkine değdiğini hissederek uyanacağımı ve birbirimizin kollarında uykuya dalacağımız başka geceler olacağını biliyorum. Çok uzak olmayan bir gün, o uykuya dalmadan hemen önce, ona çok önemli bir soru fısıldayacağım: Ertesi sabah yatakta kahvaltı *ile mi* uyanmak ister, yoksa benim kahvaltım *olarak mı* uyanmak ister?

Yüzümde bir gülümseme belirir. O an çok da uzak değildir. Ve bu arada, sertleşmiş penisimi elimle tuttuğumda onunla ilgili yeni anılarım olur. Bu sabah, o gitmeden önceki anları tekrar yaşarken bunu yapmıyorum. Neredeyse içine kapanmış olduğu için beni kendi evine, *benim evime* davet etmeyeceği belliydi.

Neredeyse sessizce giyindik ve o benimle yürümemi istemese de, ben yine de yürüdüm.

"Beni eve götürmene gerek yok," diye fısıldadı neredeyse, bakışları özel asansörün zeminine dikilmişti. "Yani daireye." Kaşlarını çattı. "Senin dairen, demek istedim."

Ben *evi* tercih ederdim. Yakında bir gün, o da ciddi ciddi öyle diyecek. Umarım ben de orada olurum.

"Seni tek başına eve göndermeyeceğim." Ona dokunmamak için ellerimi arkamda birleştirdim. Ona, yasaklaması gerektiğini düşündüğü başka bir şey vermekten kaçındım.

"Bu bir randevu değil." Bakışları benimkilerle buluştu, ne demek istediği açıktı.

Aptal Fee. Bu gece ona sahiptim ve sonsuza kadar ona sahip olacaktım. Bu sabah içimden gelen bir duygu.

"Seni taksiye bindirip uğurlamamı bekleyemezsin," diye cevap verdim, neredeyse düşünmeden.

"Beklediğim şey, benim isteklerimi dikkate alman." Onun duvarlarını bir kez daha yüksek bir şekilde inşa ettiğini neredeyse hissedebiliyordum.

Asansör yavaşlamaya başladı ve Fee kapılar tamamen açılmadan önce kapılardan dışarı fırladı. Onun peşinden koşarak, ön kapıdan dışarı çıkarken ellerimi beline koydum.

"Bekle. Lütfen." Onu bana doğru çevirdim, ceketimi çıkardım ve omuzlarına örttüm. Yaka kısmından saçlarını çekip çıkardığımda parmaklarım ipeksi saç tellerini bırakmak istemedi, ama kendimi zorlayarak omuzlarını ellerimle tuttum. "Fee —"

"Lütfen bunu daha da zorlaştırma." Bakışları kaydı, koyu renkli gözleri sokak lambasının ışığında parlamaya başladı.

"Tek başına eve gidemezsin, ben seni götürmezsem Miller götürür." Kafasını çevirdi, belki de onu birkaç saat önce gördüğü güvenlik görevlisi olarak tanıdı. *Birkaç saat ve bir ömür uzaklıkta.* Bakışları geri döndüğünde, rahatlamış görünmüyordu. "Ona hayatımı emanet edebilirim." Aslında, etmiştim.

"Bu bir sır kalacak, değil mi?" Arka yolcu kapısını açtığımda, sorusuyla birlikte gözlerini bana çevirdi. "Bu gece olanlar. Sonrasında bunun hakkında konuşamayız." Koyu renkli gözleri güven dolu ve belki biraz korkmuş görünüyordu.

Cevap olarak, yakalarımı tutup onu kendime doğru çekerek dudaklarımı başına bastırdım. Gizlilik anlaşmaları hakkında samimiyetsiz bir şeyler mırıldandım; tam olarak ne dediğimi hatırlamıyorum, ama bunun bir önemi yok. O gece olanları anlatması yasak olabilir ve üyelerimize karşı yükümlülüklerim her şeyden önemlidir, ama bu, onunla bir daha bu konuyu hiç konuşmayacağımız anlamına gelmez. Aslında, her ayrıntıyı ona anlatabilirim. İlk fırsatta. Ve bunu kesinlikle düşüneceğim. Onun ne kadar şişkin ve kaygan olduğunu. Ben kendimi sonuna kadar gömdüğümde nasıl nefesini tuttuğunu. Vücudu benimkinin altında gerginleşmiş, istilaya alışırken beni orada tuttu, tırnakları sanki

benim hareket etmediğimden emin olmak istercesine. O kadar sertleşmişim ki, damarlarımda dolaşan kan buharlaşıyordu, onun beni izlediğini, her tepkimi, her nefesimi kaydettiğini fark ettiğimde.

Sanki hepsini hafızasına kazıyacaktı
gibi. Sanki bir daha asla
tekrarlamayacağımız gibi.

Sanki bundan sonra onu bırakacaktım gibi.

Ama o sadece bir kez başını salladı, güven verdi ve arabaya bindi. Kaldırımda durup arka lambaların gittikçe küçülmesini izledim. Melankoli dalgası beni sardı. Kendimi yoksun hissettim. Ta ki cebimde onun külotunu bulana kadar. Onu çıkarırken hiç dikkat etmediğim, önemsiz, küçük bir şeydi. Ama o anda dikkatimi çekti ve burnuma götürüp derin bir nefes aldım.

Bu duyguyu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, asla doyamayacağım.

Ve şimdi, ertesi sabah, yatakta uzanmış, içimi sıcak bir mutluluk kaplıyor. Onu hala ellerimde hissedebiliyorum ve dilimde tadını alabiliyorum.

Bugün güzel bir gün olacak.

FEE

"Hoşça kal tatlım! Ceketini iliklemeyi unutma. Ve atkını sıkılaştır!"

Lulu cevap vermiyor. Bunun yerine, dün gece ben dışarıdayken köşedeki kafeye smoothie içmeye gitmek için bir anlaşma yaptıkları Sophia'nın peşinden heyecanla koridorda koşarken omzunun üzerinden el sallıyor. Belki de büyük kıza yirmi dolar sıkıştırdığım için kendimi kötü hissetmeliyim, ama Lulu, kafayı yemiş annesinin ne haltlar karıştırdığını merak etmeye başlamadan önce onu evden çıkarmak için on katını bile öderdim.

İkiliyi arkamda bırakıp kapıyı kapatıyorum ve kapıya yaslanıyorum, sonra ayak parmaklarımdan ucundan başlayarak derin bir nefes alıyorum.

Rahatlama. Ve böyle hissettiğim için biraz suçluluk mu? Ama bu sabah kendim olmak çok zordu, mantıklı Fee olmak zordu. Anne Fee. Sanki dengem bozulmuş gibiydi. Cumartesi sabahları Lu ve benim için genellikle güzel ve sakin geçer. *Pijamalarımızla* dolaşır, kahvaltı yapar, kitap okur veya televizyon izleriz, sonra da bir şeyler yapmak için dışarı çıkarız. Parka. Müzeye. Sinemaya. Hava durumuna ve nerede olduğumuza bağlı olarak, sanırım. Bunun yerine, bu sabah, kendimin manik ve aşırı neşeli bir versiyonuna dönüşmüştüm. Sanki bir çocuk TV programında rol almak için seçmelere katılıyormuşum gibi mutfakta zıplıyordum, şakalar yapıp krep yapıyordum, oysa tek istediğim yatak odama çekilip, gergin yüzümü yıkamak, temiz pijamalarımı giymek ve vücut ağırlığım kadar çikolata yemekti.

Ya da belki de anıları yad etmek.

Çünkü üzgün değilim. Ve garip bir şekilde, suçluluk ya da utanç da hissetmiyorum. Ama gözlerimi kapatıp zihnimi boşaltma isteği çok güçlü. Belki de sadece bunalmışımdır ve bu yüzden bedenim hala onun dokunuşunun hayaletini hissediyor, kalbim çok uzun zamandır görmezden geldiğim duygularla hassaslaşmış durumda.

Gözyaşları rahatlatıcı olabilir ve çikolatadan daha iyi gelir, diye kendime söylüyorum kapıdan uzaklaşırken. Ama ev işleri daha yararlı olabilir. Biraz sıradanlık. Sıkıcı. Benim her zamanki hayatım.

Çamaşır odasına gidip kurutucudan bir yığın çorap ve tişört çıkararak katlamaya başlıyorum. Gözlerim hala kuru ve cildim aşırı hassas. Bu iş rahatlatıcı olmalı, ya da en azından zihnimi boşaltacak, dikkatimi başka yere çekecek sıradan bir şey olmalı, ama kendimi hiçbir şeye odaklayamıyorum. Dün geceyi düşünmek ve onun söylediği her şeyi incelemek istiyorum. Öpücüğündeki ve parmak uçlarındaki sahiplenmeyi inceleyip her küçük nüansı anlamlandırmak istiyorum. Gözlerimi kapattığımda, aynada kendimi hala görebiliyorum, bana verdiği gücün tadını çıkarıyorum. Belki de dün gecenin tek seferlik olduğunu bilmem beni bu kadar dengesiz hissettiriyor. Belki de bir daha asla yapamayacağımı bildiğim için anıları tadını çıkarmak istiyorum.

Üçlüsünü izlemek için durmasaydım bu olur muydu? Üçlüler hiç benim tarzım olmadı, fantezi olsun ya da olmasın, ve bunu tam olarak anlamakta zorlanıyorum. Bence bu, onun ne kadar güçlü

. O, iki erkek tarafından kullanılan bir kadın değildi; onların kraliçesiydi. Ve ona tapınılıyordu.

Carson'ın beni taptığı gibi.

Hala sıcak olan çamaşırları kollarımın arasına alırken ilk kez gözyaşlarım akmaya başladı. Mutfaktan geçip hizmetçi odasını geçerek yatak odalarının bulunduğu dairenin diğer tarafına koştum.

Keşke bizi o odada bıraksaydı.

Keşke ortaya çıkmasaydı da hayatımın düzenini bozmamış olsaydı. Kendime söz vermiştim, bunu yapmayacaktım, kalbimi ona emanet edebilene kadar bir erkeğe kendimi atmayacaktım. Ama bunun yerine, bir tür seks kulübünün sorumlusu olan ya da olmayan bir adamla seks yapmaya başladım.

Kesinlikle ilk kez yapmıyordu. Ya da tesadüfen orada değildi.

"Yetişkin yaşam tarzıymış, hadi oradan," diye mırıldanarak, Lulu'nun çekmecelerinden birine külot ve çorapları, diğerine pijamaları tikiştiriyorum. "Zenginler başka bir çılgınlık seviyesinde."

Yorganını düzeltip, kabarık yastığı ortaladıktan sonra Norman'ı hızlıca kokladım ve Lulu evde olmayacağı bir zamanda onu çamaşır makinesine atmaya karar verdim. Çıkarken kapıda durup, parmaklarımı kapı koluna dolayarak son bir kez baktım.

Carson Hayes, sen gerçekte kimsin?

Alaycı tavırları, uygunsuzluğu ve porno yıldızı becerilerinin ötesinde, kesinlikle altın bir kalbi var. Lulu'ya karşı çok sevimli davranıyor; krepler, patlamış mısır ve prenses yatak odaları. Ama bu sadece maddi şeyler değil. Onunla etkileşim kurma şekli de öyle. Ona karşı çok tatlı davranıyor, çocuksuz yetişkinlerin genellikle çocuklara karşı sergilediği o küçümseyici, yapmacık tatlılıkta değil.

Onun niyetini anlamakta zorlanıyorum. Ama bu odanın, benim iç çamaşırlarıma tekrar ulaşmak için yapılan, ayrıntılı ve, dürüst olalım, çok garip bir girişim olduğunu düşünmüyorum. Daha çok bir nezaket gösterisi gibi. İyilik gibi. Ama kapıyı kapatırken, Ardeo adlı bir kulübe üye olan bir adamın gerçekten ne kadar iyi olabileceğini merak ediyorum.

Mutfağa gidip su ısıtıcısını dolduruyorum, kafamdan onu çıkarmaya çalışıyorum ama pek başarılı olamıyorum.

Onun güçlü kollarında kendimi nasıl evimdeymiş gibi hissettiğimi, bu deneyimi kendi zevkinden çok benim keşiflerime odakladığını düşünmeden edemiyorum. Bir keresinde, herkesin içinde biraz vahşilik olduğunu, ancak bunu ortaya çıkarmak için doğru kişinin gerekli olduğunu söylemişti.

Onun haklı olmasından nefret ediyorum.

Ama benim için o kişinin o olması hoşuma gitmiyor.

Gece boyunca uyanık kaldım, akşamı tekrar tekrar düşündüm, kendimi bunun beni aşan bir şey olmadığına ikna etmeye çalıştım. Bunun sadece eski bir aşkın beklenenden daha uzun sürmesi olduğunu. Ama öyleyse, neden her sözümü, her tepkimi daha sonra anlamlandırmak için bir yapbozun parçalarıymış gibi biriktiriyor gibi görünüyordu?

Dolaba uzanıp bir kupa çıkarırım ve sinirden tezgaha vururum. Kendime, onu olduğundan daha fazla önemseydiğimi söylerim. Dün gecenin anıları, saklanacak türden anılar değildir.

Ama bu onu daha az istememe neden olmuyor.

Ve onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalacağım, biliyorum. Ama ona ne diyeceğim?

Senden beklediğim, benim isteklerime dikkat etmen.

Onu arabaya bindirirken ona böyle demiştim. Ama isteklerimi asla yüksek sesle söylemem. İstek bir arzudur ve arzu tehlikeli bir şeydir. Onun yerine şöyle diyeceğim:

Hatalıydım. Her şey hataydı. Orada olmamalıydım. Seni takip etmemeliydim.

Ama ikimiz de benim tepkimi gördük, yüzümü izledik. Orada gerçeği gördük.

Dün gece hiçbir şeyi değiştirmedim.

Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak olsa da. Ne benim için, ne de aramızda.

Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.

Bir yalan daha. Çünkü istiyorum. Bu konu hakkında uzun uzun ve ayrıntılı olarak konuşmak istiyorum. Neden Ardeo'ya karıştığını ve bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyorum. Beni odanın içinden geçirirken, Musa'nın Kızıldeniz'i ikiye ayırması gibi ayrılan yüzlerin bulanıklığını sormak istiyorum. Onlar benimle ilgilenmiyorlardı, tam olarak değil. Tüm dikkatleri ondaydı. Onun kim olduğunu ve benim onun için ne ifade ettiğimi bilmek istiyorum.

Bütün bunları ve daha fazlasını bilmek istiyorum, ama tek bir kelime bile etmeyeceğim.

Burada kalamam. Bu kadarını söyleyebilirim.

Beth dün gece kız kardeşinin pazartesi günü taşınacağını, cuma günü anahtarları alacağımızı söyledi, o yüzden o zamana kadar sabırlı olmam gerekiyor.

Su ısıtıcısı ılık çalmaya başlar ve ben bardağa sıcak su dökerken, çay poşetini koymayı unuttuğumu fark ederim. Bununla ilgilenirim, süreci hızlandırmak için bir çay kaşığıyla sıvıyı karıştırırım.

Dün gece, her şeyden sonra, parmaklar ve ağızlar, nefes nefese kalırlar ve ıslak, emici seslerden sonra, kendimi yutulmaktan zevk alırken izledikten sonra, yatakta birlikte uzandık, sırtım Carson'ın göğsüne yaslanmış. Kolu belimi sarmış, çenesi başımın üstündeydi, sanki bir ağaç bir fidanı gölgeliyormuş gibi. Onun yanında kendimi inanılmaz derecede narin hissettim. Hatta kırılgan. Ve çok korunaklı. Ama sonra nerede olduğumuzu hatırladım. Bir otelde ya da onun evindeki yatakta değil, insanların seks yapmak için bulunduğu bir yerdeydik. Sikiştikleri ve başka hiçbir şey yapmadıkları bir yerde.

Birdenbire o kadar da özel gelmemeye başladı.

Kendimi kandırıyordum. O her zaman o adam olacaktı, değil mi? Tek eşlilikle elde edilemeyen zevklere çekilen.

Sonuçta, leopar asla beneklerini değiştirmmez.

Bardağıma biraz bal sıkıp, dün gecenin anılarını top haline getirip zihnimin en arkasına sıkıştırmaya karar verdim. *Tüm sırların saklandığı kirli çamaşır dolabına.*

Gazeteyi alıp ilanlar bölümünü tararken, telefonum bir mesajla titrediğinde onu ve fincanımı mutfak masasına götürdüm.

ROSE: Gelecek ay New York'ta olacağım! Mesajının ardından bir dizi emoji geliyor: kokteyl kadehi, kalp gözler ve pasta. Hemen ardından bir mesaj daha geliyor.

Müsait olacak mısın?

BEN: Bu ne biçim bir soru? En iyi arkadaşım için her şeyi yaparım! Ve şimdi çok heyecanlıyım!

Rose ile geçirdiğim zamanlar her zaman harikadır. Kızlarla vakit geçirmek tam da ihtiyacım olan şey. Ama... kızlarla vakit geçirmek genellikle şarap içmeyi gerektirir ve şarap genellikle

sırların dökülmesine neden olur.

ROSE: Güzel. Yatma saatinden sonra çılgınca eğleneceğiz!

BEN: Yani, akşam sekiz ile on arasında mı?

Şarabımı soda ile içip onun alaylarına katlanmak zorunda kalacağım. Remy ile evlendiğinden beri şarap konusunda çok snob oldu. Ama çok fazla içmezsem, belki sırları açığa vurma isteği duymam.

ROSE: Harika! Detayları içeren bir e-posta gönderiyorum.

BEN: Sabırsızlanıyorum.

Carson onu görmek isteyecek mi acaba?

Bu düşünce istemeden aklıma geliyor, hızla yükseliyor ve ardından başka bir düşünce ve beraberinde bir tiksinti dalgası geliyor. Onu gerçekten seviyor mu?

Dün gece öyle görünmüyordu.

Sen benimsin, Fiadh, onun karanlık sesi kafamda yankılanıyor. Bu beden ve vahşi kalbin benim için yaratıldı.

Çayımı bir yudum alıyorum ve dilimi yakıyorum. Hak ettiğimden fazlası değil, çünkü onu düşünmeyi gerçekten bırakmam gerekiyor. Bu hiç adil değil.

New York Post'u açıyorum, kulaklıklarımı cebimden çıkarıp kulaklarıma takıyorum, yüksek sesli, öfkeli kız müziğinin kederimi bastırmasını umuyorum.

Daha önce de takıntı yaşamıştım. Sanırım hepimiz yaşamışızdır. Sonuçta insanlar düşünen varlıklardır. Bazılarımız ise fazla düşünen varlıklardır.

Rose'un birçok yönden sağlıklı bir takıntısı olduğunu biliyorum.

Charles'ın saçları var, ama kaç yıl daha sürecek, emin değilim. *Biraz ince.*

Ve benim sevimli kargam Lulu, ödünç almayı sevdiği parlak şeyleri var. Umarım bu alışkanlığından vazgeçer.

Benim takıntılarım çoğunlukla bedenimle ilgiliydi; öğrenme ve zamanla üstesinden geldiğim konular. Bunların, günah için yaratılmış bir vücuda sahip bir adam ve onun bunu paylaşması gerektiği inancına olan son takıntımın üstesinden gelmeme nasıl yardımcı olacağını bilmiyorum.

CARSON

ÖĞLEN BİRAZ SONRA, kendimi ön kapımda buluyorum, parmağım zilin üzerinde.

Ah, neyse. Cebimden anahtarlarımı çıkarıyorum ve sadece hafif bir rahatsızlık hissiyle içeri giriyorum.

Hayatım, ben geldim.

Gülümsemeden edemiyorum. Eminim bunu duymak onu biraz çıldırtacaktır, ki sanırım asıl amaç da bu. Onu pes edecek kadar çıldırtmak. Benimle daha fazla zaman geçirmeyi kabul edene kadar onu yıpratmak.

Çünkü sabredenler her zaman kazanır. Ve alay edenler.

Ceketimi çıkarıp koridordaki dolaba asıyorum, ayakkabılarım parke zeminde yankılanırken önce dairenin ortak alanlarında hedefimi arıyorum. *Mutfak, oturma odası, çalışma odası.* Belki şansım yaver gider ve onu yine banyoda bulurum.

Ama bulamıyorum. Onun yerine, mutfak masasında oturmuş, *New York Post* gazetesini dikkatle okuyor. Masada yanında sıcak ve buharlı bir fincan duruyor. Kahve değil. Belki çay? Gözlerim ocağa kayıyor ve üzerinde tanıdık olmayan bir çaydanlık görüyorum.

Varlığımı belli etmeden kapıda duruyorum. Kulaklık takmış, buradan biraz tiz gelen müziğe başını sallıyor. Ama kulaklık takması Lulu olmadığı anlamına geliyor.

Bu... ilginç.

Ayakları çıplak, biri sandalyenin ayağına dolanmış, diğeri müziğin ritmine uygun olarak fayansları tıklatıyor. Dar mavi yoga pantolonu ve birkaç beden büyük gibi görünen, gökkuşağının tüm renklerini barındıran çizgili bir süveter giyiyor. Bugün at kuyruğu yok, saçları omuzlarından sırtına kadar altın bir örtü gibi dökülüyor. Ve

Tanrıya şükür, siyah çerçeveli gözlükleri var. Sanki iki farklı kadına aşık olmak gibi. Çıplak ayakları ve güneş gibi saçları olan erdemli komşu kız ve dün gece bana iç çamaşırını bırakıp giden siren.

Kupasına uzanıp bir yudum alıyor. Evet, lanet olası bir yudum! Dondurma için saklanması gereken türden bir yudum. Ya da benim sikim için. Kupasını masaya koyarken *neredeyse* çekici gelen bu küçük ayrıntıyı bir kenara bırakırken kendimi gülmekten alıkoyuyorum. Parmaklarını bilezik gibi birleştirip, bol kolunu bileğinden yukarı doğru itiyor. Sayfayı çevirip koltuğunda dönüyor, belki de dün gecedен kalma hafif bir kas ağrısı çekiyordur, ki bu sabah günlerce karın egzersizi yapmış gibi uyandığım için onu çok iyi anlayabiliyorum.

Fee tekrar dönünce, süveter sol omzundan kayıyor ve soluk tenini ortaya çıkarıyor. Hemen sertleştiğimi hissediyorum. Ne zamandan beri biraz açık omuz erotik bir manzara haline geldi? Cevap, *onun omuzu olduğu için*.

Bir sayfa daha çevirir, sonra gazetenin sağ üst köşesindeki bir şeyi okumak istercesine eğilir. Saçlarını sağ omzunun üzerine atar, yerinde tutmak için kıvrır. Arkasına yaklaşıp saçlarını avucumun içine alıp, onu yerinde tutarken dilim ve dişlerimle onu kızdırdığım görüntüler zihnimi doldurur. İlk başta şoktan vücudu kasılır, sonra bana uzanır. Kirpikleri titreyerek kapanır ve çıkardığı sesler...

Bu ses, içkisini korsanlar gibi büyük bir yudumla içtiğinde çıkardığı sese hiç benzemezdi. Onun bu gizli görüntüsüne bakarken kendimi başımı sallarken buldum. İngilizler çayı her şeyden çok severler. Sandviç ve çöreklerle birlikte öğleden sonra yemeği olarak çay. Çay keki; kuru üzümlü yoğun bir tatlı. Çay saati; işten çıkıp akşam yemeğine kadar geçen süre. Çay, ulusun en sevdiği içecektir, öyle iddia ederler. Bir numaralı içecek, kaynar sıcak ve genellikle kırmızı tuğla rengindedir. Eleanor Roosevelt'in "*Kadınlar çay poşeti gibidir; onu sıcak suya koymadan ne kadar güçlü olduğunu anlayamazsınız*" dediğini sanıyorum.

Çaydanlığı kaynatma zamanı, meleşim.

Açık kapiya yumruğumu vuruyorum. Koltuğunda dönerek bana bakıyor, aceleyle dirseğini masanın kenarına çarpıyor. "Tanrım, Meryem ve Yusuf!"

"Onların girişini bile duymuş olacağını sanmıyorum." Çorba içme sesinden duyulmazdı.

"Neredeyse ödümü koparıyordun," diye haykırarak gazeteyi kapattı.

Ben, bunun doğruluğunu kontrol ediyormuş gibi eğildim, sonra omuz silktim. *Ne yazık*. Gazetede görmemi istemediği şeyin ne olduğunu merak ediyorum. *Post* gazetesinde özellikle ilgimi çekecek bir şey olduğunu düşündüğümünden değil.

"Beni duymadın." Kulağımı işaret ederek, onun çoktan çıkardığı kulaklıklarını gösteririm, kulaklıklarından öfkeli, tiz bir müzik sesi geliyor.

"Ne zamandır orada duruyorsun? Burada ne yapıyorsun?" Kulaklıklarını kulağından çıkarıp masaya atıyor, telefonuna dokunarak müziği durduruyor.

"Ne kadar seksi görüldüğünün farkında mısın?" Bu, onun beklediği cevap değildi. Dürüst olmak gerekirse, bu benim için biraz şok edici oldu. "Şuradaki deri parçası mı?" Kendi omzuma dokundum. "Saçlarının arasından, görmemem gereken bir şey gibi saklambaç oynuyor."

"Omzum seni tahrik mi ediyor?"

"Hepiniz için çok heyecanlıyım." Kapı çerçevesine yaslanarak, gözlerimi bir kez daha onun üzerinde gezdiriyorum. Neredeyse özür dilemem gerektiğini hissediyorum, çünkü dün gece ikimizin de ihtiyacımız olan şey, aramızdaki bu ezici çekimi sistemlerimizden çıkarmaktı. Ama öyle olmadı, tam tersi oldu. Daha fazla çekim. Daha fazla ihtiyaç. Artan duyular ve artan duygular.

"Soruma cevap vermedin. Burada ne yapıyorsun?"

Sinirlilik değil, saklamaya çalıştığı ürkeklikti. Fincanını alırken, sanki aramızdaki mesafeyi en fazla hale getirmek, aramıza mermer bir ada tezgahı koymak istercesine, mutfağın diğer tarafına kaymak üzereydi.

"Temiz gömlek almaya geldim." Belki de ceketimi almaya geldiğimi söylemeliydim, ama onun ifadesine bakılırsa bu makul bir bahane gibi görünüyor. Şu anda, ikisi de şüphesiz *"seni görmek için geldim"* demekten çok daha makul bir açıklama olurdu.

"Oh. Tamam." Dönüp hala sıcak olan içeceğini lavaboya döktü ve bir sonraki sorusunu dikkatlice sordu. "Şehirde mi kalıyorsun?"

"Evet. Burada işim var." Bitmemiş bir iş, adı Fee.

"Dün geceki yerde mi?" Hızla geri dönüyor, ama yüzünde garip bir boşluk var. *Ya da belki de dikkatli bir şekilde.*

"Hayır." Gülümsememi yutuyorum, bunun yerine göğüs kafesime yayılmasına izin veriyorum. İşte ilgi bu. Soğuk ve ilgisiz değil. Meraklı ve belki biraz da kıskanç.

"Bu kadar komik olan ne?" Kollarını göğsünde kavuşturur ve bana sert bir bakış atar.

Sen komiksin, tatlım. Komik ve biraz da kavgacı.

"Dün gece sen gittikten hemen sonra ben de ayrıldım. Bil diye söylüyorum, sen gittikten sonra ilgimi çeken hiçbir şey kalmadı. Hiçbir şey ve hiç kimse."

"Senin ne yaptığın beni ilgilendirmez." "Öyle mi?"

"Hayır," diye cevapladı, gözlerini benden kaçırarak.

"Kalacağım yere gelince, YMCA'nın oldukça güzel odaları olduğunu duydum." Yüzündeki ifade yumuşar, kolları da. Konuşacak gibi görünür, ama ben yine koca ağzımı açarak her şeyi mahvederim. "Ama banyoyu paylaşmak pek hoşuma gitmiyor."

"Nerede kaldığın ya da kiminle kaldığın umurumda değil." "Ağzın 'kaldım' dedi ama gözlerin 'siktim' dedi." düşünür gibi çenemi elime sürttüm. "Aramızda olanlardan sonra başka birini isteyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Seks yaptık Carson."

"Seksden daha fazlasını yaptık. Aramızda bir bağ vardı."

"Evet, bir bağ. A parçası B yuvasına oturur. O tür bir bağ."

"Tabii." Kapı çerçevesinden doğrudan iterek, aramızdaki mesafeyi azaltırken gözlerinin büyüdüğünü izledim, ama

"Kendine bunu söylemek istiyorsan, öyle olsun," dedim, adaya yaslanarak.

"Kendime hiçbir şey söylemiyorum. Öyle oldu işte."

"Peki, senin çığlık atana kadar amını yalamam, senin hesaplamana tam olarak nerede uyuyor?"

"Bu kadar kaba olmak zorunda mısın?"

"Bu kadar korkak olmak zorunda mısın?" Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. Asla yapmayacağım bir şey. "Bu senin sözlerin, Fee, benim değil. Bana olan duygularının gücü seni korkutuyor."

"Çekiciliğimin gücü," diye düzeltiyor. "Alice'in tavşan deliğine girip gitmesi gibi, bunun sonu nereye varacak diye endişeleniyorum."

"Hiç endişelenmene gerek yok. Ben yanımdayım." "Hayır, Carson. Yanımda değilsin."

Sesinde kesin bir ton var, eminim ki ciddi olduğunu düşünüyor. Evet, bu sözler kulağa acı verici geliyor. Ama onun doğruyu söylediğini düşünürsem, onu hak etmiyorum demektir. O sadece öfkesini dışa vuruyor, beni uzak tutuyor. Çok uzun zamandır kendine bakıyor, hayatın sunabileceği mutluluklardan kendini mahrum bırakıyor. Benim sunabileceğim mutluluklardan.

O korkak değil, ama korkuyor. Belki bugün onunla konuşmak için çok erkendi.

Belki de onun ihtiyacı olan şey konuşmak değil. Belki de eylemdir.

"Ama bunların hiçbirinden bahsetmemem gerekiyor. Oops," diye ekliyor ölümcül bir tatlılıkla, başparmağını ve işaret parmağını dudaklarına götürüp sanki onları mühürlemiş gibi.

Ardeo hakkında konuşmuyorduk, ama akışına bırakabilirim.

"Sorun değil. Ceza geçerli. Kırbaqlama genellikle bar açılmadan önce uygulanır." Benim tarafımdan biraz alaycı davranmam, onu bir Rottweiler gibi ısırmasına neden oluyor.

"O zaman korkarım cezam gıyaben verilecek, çünkü bir daha o yere adımımı atmayacağım." Ben gülmeye başlıyorum, o ise öfkeleniyor. "Sanırım bunu komik buluyorsun?"

"Biraz öyle. Kabul etmelisin." Sanki birinin ona elini sürmesine izin verecekmişim gibi.

"Sen kaç yaşındasın, on iki mi?"

"Birden ona kadar bir ölçekte, öyleyim. Bunu biliyorsun."

"Anlıyorum. Demek beni kızdırmak için geldin. Devam et o zaman.

Bitir şunu." "Seni
kızdırmak için
mi?"

"Evet. Dün gece bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylemiştim. Bir daha buna ikna edilmeyeceğim."

"Dün akşamki olaylarda senin herhangi bir teşvike ihtiyacın olduğunu hatırlamıyorum. Ama orgazmları hatırlıyorum. Altı mıydı, yedi mi? Ben saymayı bıraktığımda..."

"Tanrı aşkına." Çığlığı tavana, ya da gökyüzüne bir yakarış gibiydi. "Seninle bu konuyu konuşmayacağım. Asla! Lütfen gömleklerini al ve git."

"Beni kendi evimden mi atacaksın? Beni Y'den kurtarmak için odamı teklif etmeyecek misin? Ya da seninle yatabilirim. Sorun değil."

Yemin ederim ki, o içinden homurdanıyor ve ben kendimi bir cevap verirken buluyorum. O, bunu benim için çok kolaylaştırıyor. Ama bu bizi hiçbir yere götürmüyor. Bu yüzden, uygun bir pişmanlık ifadesiyle yeniden başlıyorum.

"Özür dilerim. Ne düşünürseniz düşünün, sizi rahatsız etmek için buraya gelmedim. İyi olduğunuzdan emin olmak için geldim. Ve dürüst olmak gerekirse, sadece sizi tekrar görmek istedim." Aklımdan geçen her düşünceyi, gelecekte hayal ettiğim her anı, her yalvarışımı dilimden dökülmesini önlemek için ağzımı sıkıca kapatıyorum.

Sabır çok önemli.

"Ben iyiyim." Onun saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmasını, renginin koyulaşmasını izlerken, büyük harfle yazılan "iyiyim" diyorum. "Artık gidebilirsin. Sana nazikçe rica ediyorum. Lütfen *git*. Bunun çok kötü geldiğini biliyorum, çünkü burası senin evin, ama yakında buradan taşınacağız, aslında gelecek hafta." Kazakının bol kolunu tutar, kolunu sertçe yukarı çeker, ama kol hemen tekrar aşağı kayınca içeri çeker. "Ve her şey eskisi gibi olacak."

Ah, tatlı kız, sanki hiçbir şey eskisi gibi olacakmış gibi.

"Rose, kalacak başka bir yer bulduğunu söyledi," diye başlıyorum. En azından, öyle olduğunu sanıyorsun. Üzgünüm canım, bunu mahvetmek üzereyim çünkü başka bir yere taşınırsan, bana ihtiyacın olduğunu nasıl anlayacaksın?

"Yakın bir yer mi? Rose, ofisin ve Lulu'nun okulu buradan kolayca ulaşılabilir bir mesafede olduğunu söyledi. Bu arada, Lulu nerede?"

"Sophia ile dondurma almaya gitti. Bakıcıyla." Elini uzatıp parmak uçlarıyla mutfak tezgahına hafifçe vuruyor, sonra hemen elini geri çekiyor.

"Peki yeni dairen?"

"Çok yakın sayılmaz," diye kaçamak bir cevap verir, "ama idare ederiz."

"Neden bunu yapmak istiyorsun acaba? İstediğin kadar burada kalabilirsin."

"Çünkü bunun bunun O tutuyor uzattı elini elini biraz biraz sinirli bir şekilde benim varlığımı işaret ediyor. "Senin yüzünden!"

Dün gece yüzünden demek istiyor.

"Fee." Adını alaycı bir tonla söylüyorum. "Bu, birkaç hafta içinde ikinci ziyaretim. Ve ilki tamamen tesadüftü." Birçok şeyin gidişatını kesin olarak değiştiren, tam anlamıyla mutlu bir tesadüf.

"Ama dün gece ayrılırken söylediğim onca şeye rağmen, şimdi buradasın."

"Sana söyledim. Temiz gömlekler."

Tek kaşını kaldırarak, *"Gerçekten mi? Hala aynı fikirde misin?"* der gibi bakıyor.

"Ve bir kontrol etmek istedim. Dün gece senin için çok zor geçmiş olmalı."

"Kelime oyununu bağışla," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi, birdenbire tavırlı ve havalı bir tavır takındı.

kalç

alar Ben bu ucuz vuruşa karşılık

ını vermedim. "Biz arkadaşız, sen ve ben,

diki değil mi?"

eşti "Biz arkadaş değiliz, Carson. Nasıl arkadaş olabiliriz ki?"

rere "Belki kendini kandırabilirsin, ama beni kandıramazsın. Tıpkı k.

benim seni istemekten vazgeçemediğim gibi. Sana yardım etmekten vazgeçemediğim gibi," diye ekliyorum.

Yaklaştıkça gözleri büyüdü, eli köprücük kemiğine doğru yükseldi. Ama bu seferki geçen seferki gibi olmayacak. Çünkü geçen sefer onu mutfakta köşeye sıkıştırdığımda, aramızdaki mesafeyi kapatmak zorunda hissetmiştim, ne yaptığımı ya da ne istediğimi tam olarak bilmeden.

ona sorarak. Tek bildiğim, onu istediğimdi, Saint Odile'deki otel odasından kaçtığından beri rüyalarımı süslediği idi. Bu sefer farklı. Bu sefer, niyetim açık ve eylemlerim bin kat daha hesaplı. Onu hala istiyorum. Aslında, ömür boyu daha fazlasını istiyorum. Ama uzun vadeli oynayacağım çünkü bir öpücüğün, bir dokunuşun, bir sevişmenin getirebileceği tatminten daha fazlasını istiyorum.

Onu baştan çıkarmam gerektiğini biliyorum, ipeksi sözler ve alaycı dokunuşlarla, ama şimdi değil. Çünkü şu anda, fazla düşünüyor. Pişmanlık duyuyor olabilir mi? Kesinlikle tereddüt ediyor. Dün gece hakkında konuşmak istemediği için değil, çünkü eminim ki dilinin ucunda sorular var. Benim hakkımda. Oradaki rolüm hakkında. Motivasyonlarım hakkında. Ama sormayacak, çünkü muhtemelen kendine bunu yapamayacağını söylemiştir. Pandora'nın kutusunun kapağı sıkıca kapalı.

Şu anda kafası nerede olursa olsun, devam etmesi gerekiyor. Alay yok, gerçek konuşma yok. Belki de onun pratiklik duygusuna hitap etmeliyim.

"Lulu odasını beğendi mi?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, ellerini tutmama izin verdiği için memnuniyetle, gözlerimi ellerinden ayırmadan. Elleri dokunulduğunda serin, parmakları ince kemikli ve başparmaklarımın altında zarif.

"Çok sevdi. Onun heyecanını görmek ne kadar özeldi, sana anlatamam bile. Neden onun için böyle bir şey yaptığını anlayamasam da."

"Kendini evinde hissetmesini istedim," diye cevap veriyorum basitçe. "Ama biz hiç kalmayacaktık. Hiç mantıklı değil."

Omuz silkiyorum ama ilgisizmiş gibi davranmak için değil. "Belki sana göre mantıklı değil. Belki bana göre de değil. Ama onun hoşuna gitmesine sevindim."

"Beğenmek yetmez."

Ellerimden başımı kaldırıp sesindeki gülümsemeye bir bakış atıyorum. O, hızla uzaklaşmaya çalışırken gülümsemesini saklıyor.

"Ama Lu buranın senin evin olduğunu, bizim evimiz olmadığını anlıyor. Evet, buradan ayrılacağı için üzülecek, ama geri döndüğünde bitkilerini sulamaya geleceğini söylüyor."

Kendimi gülümserken buluyorum. Annesi bu konuda pek mutlu görünmüyor.

"Yani, sen hala istersen tabii."

"Peki ben buradayken ne olacak? İkiniz de Carson amcamla birlikte ziyaret edecek misiniz?"

"Sen gerçekten manipülatif bir pisliksin, biliyor musun?"

Kıkırdamadan kahkahaya geçerek ellerimi onunkilerden çektim.

"Öyle miyim? Seni daha iyi tanımak istememin nesi yanlış?"

"Arkadaş olamayız. Anlamıyor musun? Üç kez sana yaklaştığımda sana saldırdım, nasıl arkadaş olabiliriz ki?"

"Şikayet etmiyorum. Ben de katılıyordum. Tüm kalbimle."

"Anlamıyor musun? O ben değilim. Ben öyle biri değilim. herkesle yatmam ve rastgele seks yapmam! Sorun sensin, bu senin hatan! Sen benim en kötü yanıımı ortaya çıkarıyorsun. Biz ateş ve su gibiyiz!"

"Yağ mı?"

"Gördün mü? Sen etrafımdayken beynim çalışmıyor bile!"

"Şu anda bir sürü hayırla uğraşıyorum," diye mırıldanarak odanın diğer tarafına doğru onu takip ediyorum.

"Bir kez olsun," diye manik bir kahkaha atarak bana dönüyor, ama söylemek üzere olduğu şey söylenmeden kalıyor.

"Carson amca!" Lulu'nun heyecanlı sesi, kolları bacaklarıma dolanmadan önce gelişini duyurur.

"Hey, bak, bir koala." Pembe ceket ve mavi atkı giymiş bir koala, ikisi de yarısı sarkmış durumda. Yanakları dışarıda kaldığı için kızarmış, gözleri parlak ve parmakları soğuk.

"Bana çok aptalca şeyler söylüyorsun," diyor gülerek... bana tırmanmaya çalışırken. "Benim sadece Lulu olduğumu biliyorsun."

"*Sadece* Lulu diye bir şey yok." Eğilip saçlarını karıştırırken, parmaklarımın onun yabani saçlarına takıldığını fark ettim. "Lulu, harika olan. Lulu, muhteşem olan..."

"Ve koala Lulu!" Eşarbını ve paltosunu çıkarıp arkasına bir yere atıyor.

Bu küçük kasırgayı özlemiş olmam tuhaf mı?

"Lulu, in aşağı," diyor annesi, ben çocuğun kolunun altına elimi sokup onu sırtıma kaldırırken, çocuğun ters yönde gitmesine yardım ettiğimde hayal edebileceğiniz türden bir etkinlikle.

"İnsanların üzerine tırmanamazsın," diye itiraz eder annesi. Birkaç adım sonra kızın önümde durur. Vücudu benimkine neredeyse değecek kadar yaklaşırken, omzumun üzerinden uzanır ve ben onun kokusunu derin bir nefesle içime çekerim. Dönerek vücudumuzu birbirine bağlarım, çocuk artık ulaşamayacağım bir mesafededir.

"Onlara söylediğimiz yalanlar, ha?" Dudaklarım, onun narin kulağının kabuğuna dokunur. "Eminim onlara insanları yalamamaları gerektiğini de söylüyoruzdur." Muhtemelen titrediğini veya gözlerini kapattığını fark etmediğimi düşünüyor.

"İğrenç! İnsanları yalamak iğrenç!" Lulu, annesi kızarak ve sinirlenerek geriye doğru sendelerken, ellerini boynuma sıkıca dolayarak duyurur. Belki de bana olduğı kadar kendine de kızgındır.

"Ben, şey, gidiyorum, Bayan Fee."

Sesin geldiğı yöne doğru dönüp bakıyorum. Doğru ya, Lulu yalnız çıkmamıştı. "Oh, evet, teşekkürler Sophia," diye cevaplıyor Fee.

"Ama bekle. Sana

sana biraz cep harçlığı vereyim."

"Hayır." Ellerini kaldırır. "Gerçekten, gerek yok. Smoothie'lerin parasını sen ödedin ve birlikte eğlendik, değıl mi Lu?"

"Sophia bana Pokémon yakalamama izin verdi ve kurabiye de yedik!" Lu'nun açıklaması kulak zarımı titretir. Ben yüzümü buruştururum, Fee bana "*hak ettin*" der gibi bir bakış atar. "Car amca, annem dışarı çıktığında Sophia'nın bana baktığını biliyor muydun?"

"Merhaba, Sophia." On sekiz yaşlarında görünen kızın önünde hafifçe eğilerek selam veriyorum. On sekiz yaşında ve belki de dilini yutmuş gibi, bana doğru hafifçe el sallıyor.

"Annen sık sık dışarı çıkar mı?" Biraz dikkatsizce soruyorum, çocuğı sırtımda zıplatarak, annesinin uyarıcı bakışlarından onu uzaklaştırıyorum.

Dur, o bakış muhtemelen bana yönelikti.

"Dün gece dışarı çıktı ve çok güzel bir prenses gibi görünüyordu," diye cevaplar Lu. "Öyle değıl mi, Soph?"

"Evet," diye cevaplar genç kız biraz utangaç bir şekilde. "*Çok* güzel görünüyordun, Bayan Fee."

"Anne?" diye seslenir Lulu. "Bay Farrow ile dışarı çıktığında gümüş rengi elbiseyi giyecek misin?"

O çekinir, bakışları benimkinden kaçır. "Ben... Sanmıyorum. Sophia'yı dışarı çıkaracağım."

Veda ederler ve ikisi odadan çıkar.

"Bu Bay Farrow kim?" diye soruyorum, Lulu'yu göğsüme doğru çevirerek yüz yüze gelmemizi sağlıyorum.

"O benim öğretmenlerimden biri. Onları bir randevuya çıkarmaya çalışıyorum."

"Öyle mi?" Mutlu bir şekilde başını sallar ve ben iç geçiririm. "Bu... bu çok kötü."

"Neden?" Küçük elleriyle yanaklarımı tutarak bana oldukça ciddi bir şekilde bakar. O gözler. Hiç de bir çocuğa ait gözler değiller. "Annemi seviyor musun, Carson Amca?"

Derin bir nefes alıyorum ve bu sözleri söylemek istemiyorum, ama söylüyorum.

"Evet. Annemi seviyorum. O yüzden bana bir iyilik yap. Onu başka bir Farrow ile tanıştırma."

FEE

"AH!" Carson'ın, Lulu'nun odasının dışındaki koridorda olduğum için dudaklarını şapırdatmasını duydum. "Çok keyifli!"

Carson normalde çok kültürlü biridir, ama Lulu'yu eğlendirmek için abartılı davranıyor gibi görünüyor. Koridorda sebepsiz yere takılmıyorum. Onlara dalma isteği çok cazip olsa da, saklanıyorum. Yumruğumu ağzıma dayayarak, Carson'ın Lulu'nun otoriter kraliçesine saray soytarısı rolünü oynarken dinledim ve kıkırdadım.

"Çay çok lezzetliydi, Prenses Lulu."

Ve şimdi de çay partisi yapıyorlar. Ne kadar da tatlılar! "Bu çay değil, aptal," diye azarlıyor Lulu. "Bu cin."

Kıkırdamayı bastırmak için yumruğumu daha sıkı sıkıyorum. Açıkçası, bu benim etkimin sonucu değil. Çay fincanından sert içki içseydim, ilk tercihim cin olmazdı.

"Cin mi?" diye cevaplar. "Prenses süitinde bir çay partisine davet edildiğimi sanıyordum, cin içilen bir bara değil."

"Cin, büyükannemin içtiği içkidir."

"Eğer büyükannem için yeterince iyiyse, çay partisi için de yeterince iyidir herhalde."

"Cin partisi," diye düzeltir. "Büyükannem der ki, ihtiyacın olduğunda gerçek bir arkadaş elini tutar. Sonra da içine bir bardak cin koyar."

"Sanırım ben ve büyükannen iyi anlaşıyoruz."

"Muhtemelen onu güldürürsün." Neredeyse burnunu kıvrışını görebiliyorum. "Carson Hayes *çok iyi bir şey*" derdi.

Kızım annemi oldukça iyi taklit ediyor. Ve ben de ona katılıyorum. Smokin giymiş olsun, koşu kıyafeti giymiş olsun, ya da barda birkaç bira içmek için giyinmiş olsun, Carson Hayes gerçekten de *çok* yakışıklı.

Ve çıplak Carson Hayes bir yarı tanrıdır. Annemin hayal edebileceği ama asla göremeyeceği bir şey.

Kendi gözlerinle görmediğin her şey şüphelidir. Onun sözleri kulaklarımda yankılanıyor. Ama onun çıplak halini beynimin kirli çamaşır dolabına haps ediyorum.

"O sana ne diyor?" diye sorduğunu duyuyorum.

"Achushla," diye cevaplar Lulu basitçe. Kalbimin atışı anlamına geliyor. Ve bu hem büyükannesi hem de benim için geçerli. "Sen ise," diye ekler, "bana türlü türlü aptalca isimler takıyorsun."

Lulu ona karşı çok büyük bir sevgi besliyor. Ve aynı zamanda onun eşyalarına da. Örneğin, geçen Salı günü, onun Montblanc kalemini okula götürmek için cebine koyduğunu tam zamanında fark ettim. Görünüşe göre, gümüş bir dolma kalem mektuplarını çok daha iyi hale getirecekti.

Tanrı çabalayanları sever, diyor annemin sesi.

"Ben sana sadece güzel şeyler söylüyorum," diye itiraz ediyor Carson. "Koalalar çok sevimli, değil mi?"

"Koalalar vejeteryan mı?"

"Bege-ne? Oh, vejetaryen. Onlar kesinlikle .

Onlar okalıptüs yaprakları yerler ama ara sıra diğer yeşillikleri de yerler." Beklediği kahkaha gelmez. Ağaç şakaları dört yaşındaki bir izleyici kitlesi için pek uygun değildir. Ama denediği ve çay içtiği için

çabası ve çayı içtiği için onu kutlayalım.

Onun gününü güzelleştiriyor gibi görünüyor.

"Sen bir sebze olsaydın, Car Amca, sevimli bir salatalık olurdun."

"Öyle mi?"

Onun sevimli salatalığının ne kadar sevimli olduğunu düşünmek pek annece bir davranış değil. Ama yine de düşünüyorum.

Sen kirli çamaşırlara dön.

"Ve eğer patates olsaydın," diyor, sözlerinde bir gülümseme beliriyor, "tatlı patates olurdun."

"Sence annem ne olurdu?" "Bir ananas.

Kesinlikle."

"Bay Farrow'a annenin onu sevdiğini söylediyim için üzgünüm." "Sence gerçekten seviyor mu?"

Carson'ın sesi alçalırken kendimi biraz daha yakına eğilirken buluyorum ve kalbim biraz sıkışıyor. Ama Lulu cevap vermiyor. Belki de

omuz silkti ya da başını salladı. Gerçek şu ki, Bay Farrow ya da Leo, ki o bana onu böyle çağırzamda ısrar etti, hakkında bir fikrim yok. *Ne lehte ne de aleyhte*. Onunla çıkmayı da kabul etmedim. Birkaç kez konuştuk ve beni bir randevuya çıkarmak istediğini açıkça belirtti, ancak kararın tamamen bana ait olduğunu söyledi. Kendime çıkmayacağımı söyledim, onun kızımın öğretmeni olduğu için değil (haftada sadece birkaç teknoloji dersi veriyor), aynı zamanda ilgilenmediğim için.

Mutfakta daha önce bunlardan hiç bahsetmemiş olmam o kadar da garip değil. Ve belki de Carson'ın başka bir erkeğe ilgi duyma ihtimalimden rahatsız olduğunu fark ettiğimde hissettiğim tatmin duygusu göz önüne alındığında, sandığımdan daha korkunç bir insanım. Ama New York'un libertinleri için bir kulüp işleten ben değilim. Seçici olmayan seks yapma imkanına sahip olan ben değilim.

"Bu randevuya ne zaman çıkacaklar?" diye sorduğunu duydum.

"Bilmiyorum. Üzgünüm. Seni üzmem istemedim."

"Üzgün değilim tatlım. Sadece onunla ilgili ne yapacağımızı düşünmeye çalışıyorum."

Ne yapacağız?

"Ona annemin evleneceğini söyleyebilirim!" diye ekliyor neşeyle.

"Bence benim evlilik teklifimi duymaya hazır değil."

Sanki!

Ama sanki o yapar ya da ben hazır değilmişim gibi mi?

Ack! Beynimin keten dolabı için daha fazla düşünce.

"Belki de ona en çok onu sevdiğini söylemelisin? Seni en çok sevdiğimi," diye mantıklı bir şekilde konuşuyor, sesi güven dolu. "Bay Farrow iyi biri, ama bence sen anneme ondan daha iyi bakarsın."

"Annenin bakıma ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Kendi başına gayet iyi idare ediyor."

Birkaç dakika içinde ikinci kez kalbim sıkıştı. Sanırım bu bir iltifattı. Ama kulağa hüznü geldi.

"Ona bakacak biri olmalı. Her zaman bakmak zorunda kalan o, bu adil değil."

"Sen çok tatlı bir kızsın, Lulu."

"Ben tatlı bir kıyım," diye düzeltiyor. "Ve başka bir yerde yaşamak istemiyorum. Bu daireyi çok seviyorum."

"Biliyorum. Ama ne yazık ki tatlım, hepimiz istemediğimiz şeyler yapmak zorundayız. Bu oda, seni ziyarete geldiğinde hala burada olacak. Belki annemi bazen burada kalmaya ikna edebiliriz."

Onun bahsettiği türden bir pijama partisi için değil. Bu karşılıklı takdir partisini sonlandırmanın zamanı geldiğine karar verip, koridorda parmak uçlarında yürüyerek, sonra da neredeyse ayak seslerimi duyurarak geri dönüyorum.

"Lulu, ödevlerin var," diyerek kapıyı itiyorum. Carson'ı kocaman bir oyuncak ayı ile doldurulmuş bir balinanın arasında bağdaş kurmuş otururken görünce gülmemeye çalışıyorum, ama başaramıyorum. Ama en komik kısmı bu değil. Kafasında gümüş rengi bir prenses tacı takıyor.

"Aww!" Lulu sızlanmaya başlar. "Daha puding bile yemedik." Mutfaktan çalmış gibi görünen kurabiye paketini gösterir.

"Evet, anne. Havayı bozma."

Onun alaycı ve seksi sırıtışını görmezden gelmeye çalışarak çocuğuma seslenirim. "Carson şimdi eve gitmek zorunda."

"Ama o zaten evde."

Derin bir nefes alıp tekrar denerim. "O zaman Carson başka bir yere gitmeli." Dikkatimi söz konusu adama çeviririm. "Ya da biz gitmeliyiz."

Bu bir tehdit değil. Daha çok bir söz gibi. Oğlumla hayali çay ya da cin içerken kalbimi ve yumurtalıklarımı sıkıştıran bu adamın burada olmasını istemiyorum.

Böyle hissetmek
istemiyorum. Bunu
isteyemem.

Onu isteyemem.

Topuklarımı döndüğümde, arkamda koşuşturduğunu duyuyorum.

"Fee, bekle." Elini koridorda omzuma koyuyor, ama dönmüyorum, onu itip mutfığa giriyorum. Kafam allak bullak ve sadece her şeyin bitmesini istiyorum. Ve neden bu lanet adanın arkasına saklanıp duruyorum?

"Lütfen, seni üzmem istemiyorum. Ama sadece sormak istedim..."

Ona dönerek, ne söyleyeceğine hazırlıklı olmaya çalışıyorum.
Tabii bu mümkünse.

"Bu öğretmen. Sence o senin sonsuza kadar eşin olabilir mi?"

Buna hazırlıklı değildim. Ses tonu alaycı ya da küçümseyici değil ve bir kez olsun tepki almaya çalışmıyor. Gerçek bir soru gibi görünüyor. Cevabını duymak için biraz çaresiz gibi görünüyor. Sanırım cevap olarak guppy balığını taklit edebilirim.

"Sen kimseyle çıkmıyorsun." Hala elinde taç tuttuğunu fark ettim, taç bizim aramızdaki adaya koydu. Sonra ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu, geniş omuzları kulaklarına kadar yükseldi. "Onunla ciddi bir ilişkin olabileceğini düşünüyor musun diye soruyorum."

Beynim bağlantıyı kurmadan önce, kelimeler ağzımdan dökülmeye başlıyor.

"Gerçekten soruyor musun? Yoksa neredeyse beş yıldır kimseyle çıkmadığımı hatırlatmaya mı çalışıyorsun?" Kollarımı kavuşturup adanın diğer ucundaki ona sert bir bakış atıyorum. Bütün bu davranışlarıyla beni manipüle etmeye çalıştığı düşüncesi beni bir kirpi gibi diken diken ediyor. "Eğer öyleyse, belki de dün geceyi hatırlamalısın," diyorum soğuk bir sesle, parmağımı ona doğru uzatarak. "Çünkü o da benim planlarım arasında yoktu."

"Sen..." Sözleri kesildi, yüzünde şok ya da belki de sevinç gibi bir ifade belirdi, ama hemen ardından yüzü tekrar sertleşti. "Lulu doğmadan beri hiç randevuya çıkmadın." Bu sefer sözleri daha belirsizdi. Koyu renkli gözleri de daha koyu görünüyordu.

Casus olmak kaderimde olmadığı için çok şanslıyım. Çünkü, onunla yattığım tek erkek olduğunu itiraf ettiğime göre, çok kötü bir casus olurdum. Onunla yattığımdan beri yattığım tek erkek.

"Oh, hâlâ buradasın." Lulu onun yanında belirir, kuş yuvası gibi dağınık siyah saçlarıyla ona bakar. "Ödevime yardım etmek için kalacak mısın?"

"İster misin, Lu?" diye sordu, yüzünde alaycı bir gülümseme beliren bir ifadeyle.

"Hayır, istemez," diye neredeyse hırlıyorum.

"Tabii ki!" Lulu'nun dikkati bana yönelir, sanki şeytan çıkaran filmdeki çocuk gibi. Haftalardır öfke nöbeti geçirmemişti ve şu anda da geçirmemesini gerçekten çok isterdim. "Kalemleri getireceğim."

Cidden, vajinama girmiş ya da vajinamdan çıkmış olan herkes hemen bu odadan çıkmalı!

Bu duyguyu ne kadar hissetsem de, bu tür bir şeyi ilan etmemelisiniz. Özellikle de dört yaşındaki bir çocuğun önünde. Ne kadar hissediyor olursanız olun. Vajinamı hissetmiyorum ama başım patlayacakmış gibi hissettiren şiddetli bir hayal kırıklığı hissediyorum.

"Carson amca ödevine yardım etmek için kalmayacak," diye kesin bir şekilde söylüyorum. "Ancak, ödevine başlarsan ve bu hafta bir akşam gelmeden önce ararsa, bizi ziyarete gelebilir." Kendi evinde bizi ziyarete gelebilir. Açıkçası, bu sanki altüst olmuş bir dünyada yaşamak gibi. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diye Lulu somurtarak kabul eder.

"Bana numaranı vermelisin." Neden sanki bir tür taviz kazanmış gibi konuşuyor? Onun için yapmıyorum!

Belki de Lulu için bile yapmıyorum.

"Sabit telefonu arayabilirsin," diyorum, parmak uçlarımı hafifçe sallayarak ve en ufak bir alaycı tavırla. "Git hadi."

Çarşamba, yaklaşık üç yıl süren bir haftanın sonu.

İş yerinde Beth ve ben birbirimize karşı son derece nazik davranıyoruz, ancak hafta sonu boyunca gelişen geçici dostluğumuz ortadan kalkmış gibi görünüyor. Bir keresinde bana bu konuyu açmaya çalıştı, ama ben onu susturdum. Bu konu hakkında konuşamam ve onun deneyimlerini de dinlemek istemiyorum. Biraz incinmiş görünüyordu. Sanırım beni onu yargıladığımı düşünüyor ve sanırım öyle de, ama onun hayatı nasıl yaşamayı seçtiği konusunda değil. Seks kulüplerine sık sık gitmek istiyorsa, ben kimim ki ona aksini söyleyeyim? Yirmi bir yaşından büyük. Kendi kararlarını verebilir, ama benim adıma karar veremez.

Bana önce sormadan, "yetişkin yaşam tarzı kulübü"ne gitmek gibi devasa (yani delice) bir plan yapmasına çok üzüldüm. Evet, benim düşünceme göre bile, bu saçma sapan ismin ironik bir şekilde tırnak içine alınması gerekiyor.

Çünkü bana sorsaydı, bu konuda mantıklı bir konuşma yapabilirdik. *Kesinlikle hayırlarla* dolu bir konuşma, ama bu seçimi hak etmişim, değil mi? Bu tür bir daveti, bir tekneyle gezintiye çıkıp birkaç yavru fokun kafasını kırmak kadar kabul etme ihtimalim olması önemli değil.

Seçim, Beth. Seçim!

Davetin onun içinden geldiğine kendimi ikna etmeye çalışıyorum. İyi niyetinden geldiğine. Ama bu durumda, onun kalbi oldukça çorak bir yer olmalı diye düşünüyorum.

Zengin insanlar. Yine.

Ve tabii ki, zengin insanlar aklımı Carson'a geri getiriyor, neredeyse tam bir döngü. Tam bir döngü diyorum çünkü o, zorlanmadan konsantre olabildiğim tek şey gibi görünüyor, her düşüncem onunla başlıyor ve onunla bitiyor gibi.

Hafta sonum iyi geçti mi? Marta az önce sordu. Aklım, hafta sonunun tüm ihtişamıyla Carson'a kaydı. Ben büyük itirafımı yaptığımda yüzündeki şaşkınlık.

Şok, sonra da sevince dönüştü.

Kahve ister miyim? Carson'ın Lulu ile çay partisi yaptığını düşünüyorum.

Son seans hakkında ne düşündüm? Seans = seks. Seks = Carson.

Hiç bitmiyor!

İyi tarafı, aramızdaki tuhaflik işimize yansımadi ve Beth, seanslarına katılmamdan hiç rahatsızlık duymadı. Bu sabah, Sarah adında bir kadınla yaptığı danışmanlık seansı sırasında, kendimi ortoreksiya hakkında düşünürken buldum. Hayatı bu bakış açısıyla gören biri olarak, bunun neredeyse sessiz bir durum olabileceğini biliyorum. Dışarıdan bakıldığında, hastalar sağlıklı görünebilirler, ancak yemek planlarında biraz katı olabilirler. Sağlıklı beslenme tutkusu, takıntı haline gelene kadar arkadaşlar tarafından kolayca affedilebilir, hatta kıskanılabilir. Skinny jeans giyip seksi görünmekten farklı olarak, aşırı kilo kaybını kıskanmak zordur ve arkadaşlarınızla sürekli dışarıda yemek yemeyi reddederseniz, bu bariz bir sorun haline gelir.

Ben bu hastalığın profiline uyuyorum. Biraz mükemmeliyetçiyim. Biraz endişeliyim. Bir durumu kontrol edemediğimde zorlanırım.

Sarah, yardım aradım. Davranış değişikliği ve bilişsel yeniden yapılandırma hakkında bilgi edindim. Sonra başkalarının kendilerini iyi hissetmelerine yardımcı olmak istediğime karar verdim. Farkında olmak. Yiyecekleri ahlaki bir değer olarak değil, yakıt olarak görmek. Her zaman yediğimiz şey olmadığımızı görmek.

Eşek penisi yediğimizde bile.

Ardeo'daki o iğrenç adamı hatırladığımda bu düşünce beni biraz mide bulandırıyor.

Ve, zing! Yine Carson ve onun cömert vücut hatlarını düşünmeye başladım.

"Beth'le aranız mı bozuldu?"

Çalıştığım notlardan başımı kaldırıp Marta'nın sorusuna cevap olarak başımı sallıyorum. "Hayır. Aramız iyi."

"İyi olmaktan çok uzaksınız. Birbirinize bakamıyorsunuz bile. Hafta sonu ne oldu?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey." Sandalyeye yaslanıyorum, kaşlarım saç çizgimin yakınında duruyor ve gözlerimi daha fazla açarsam, kafamdan düşebilirler. "Neden? Bir şey mi söyledi?" Söylememiş olsa iyi olur.

"Evet. Çok iyi olduğunu da söyledi." Marta'nın yüzü mutsuz bir ifadeye büründü. "Ama durum hiç de iyi değil. Aslında, şu anda morgda çalışmak daha eğlenceli olurdu. Düşündüm ki..." Bir an durdu, muhtemelen kelimelerini seçiyordu. "Ethan'la yatacağına emin, değil mi?"

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki. Ama bu onun işi. Adamın Ken bebek havası yaydığını fark ettiğin için ona başka bir şey söyleyemezsin."

"Yani, kaslı ve fit olduğu için mi? Yoksa biraz fazla plastik olduğu için mi?"

Gülümser. "Ben daha çok boş kafalı ve cesaretsiz olduğunu kastetmiştim." İkimiz de gülmeye başlarız ama sonra tekrar sessizleşiriz.

"Sadece fikir ayrılığı yaşadık, hepsi bu. Ethan'la ilgili değildi. İnan bana, kimsenin aşk hayatı hakkında tavsiye verebilecek kadar aptal değilim. Şu anda kendi sorunlarımla yeterince uğraşıyorum."

"Erkek sorunları mı?" diye sorar.

"Hayır," diye biraz fazla hızlı cevap veriyorum. "Bu hafta sonu Beth'in kız kardeşinin dairesine taşınıyorum ve birdenbire düşündüğümden çok daha fazla masrafla karşı karşıya kaldım

masrafla karşı karşıya kaldım."

Cevabım bir oyalama olsa da, ne yazık ki doğru. Beklemediğim pek çok masraf çıktı ve bunların çoğunu insan kaynaklarına gider belgelerimi gönderdikten sonra geri alacağım ama yine de ilk başta bu masrafları karşılamam gerekiyor.

"Evet, şehirde yaşamak bazı dezavantajları da beraberinde getiriyor."

"Başvuru ücreti, depozito, kiracı sigortası ve kamu hizmetleri depozitosu var. Ayrıca dairede ortak çamaşırhane yok, bu yüzden çamaşırları dışarıya göndermek ya da her hafta birkaç saatimi çamaşırhane de geçirmek zorunda kalacağım, ki Lulu buna çok sevinecek. Her ay ulaşım masrafları bana oldukça pahalıya mal olacak ve bu Uber veya Lyft değil, metro kullanarak. Bir de Lulu'nun okul için ihtiyaç duyduğu eşyalar ve yeni gardırop var. Ethan adında biri değilseniz, spor kıyafetleri ofis ortamına uygun görünmüyor. Giderler listesi uzayıp gidiyor!"

"Başka bir iş bulabilir misin? Belki akşamları bir iş falan?" "Lulu evdeyken olmaz. Ethan bana yoga dersi vermeyi teklif etti yoga dersi vermeyi teklif etti, ama o zaman yapamadım, ama şimdi bir bakıcım var." "Ve şimdi ders için başka birini buldu."

O başını sallar, ben de omuzlarımı sıkıca silkerim. "Bütün bunları yirmili yaşlarımda geride bırakmayı umuyordum."

"Beklenmedik masraflar mı?" diye sordu, eğlenerek.

"Hayır, başımı su üstünde tutmak için deli gibi çalışıyorum."

"Eğer yardımı olacaksa, kardeşim Doğu Yakası'nda bir kokteyl bar işletiyor ve yakında bir hafta boyunca yerine bakacak birini arıyor. O zaman o tarafta yaşıyor olacaksın."

"Oh." Bu fırsatı ve nasıl başarabileceğimi düşünürken dudağımı ısırmaya başladım. Bebek bakıcılığı artık sorun olmaktan çıktığından beri, sabah erken saatlerde bir veya iki yoga dersi verebileceğim bir yer arıyordum. Ama bu iş olabilir. Sophia şehrin diğer tarafında yaşıyor, ama belki kalabilir ya da başka bir çözüm bulunabilir. "Garsonluk ve barmenlik yaptım, ama o Fransa'daykenydi." Rose'dan önce. Lulu'dan önce.

"Sen bu iş için mükemmelsin. Burası Fransız bistro tarzı bir yer. Yemek ve içki. Lüks ve dost canlısı, düzenli müşterileri olan bir yer."

Personeliyle hiç sorunu olmaz. Orada çalışmayı seviyorlar, ama kızlardan biri Kuzey Carolina'ya geri dönüyor. Yani, sadece bir hafta. Belki on gün? Yardımcı olacağını düşünürsen sana onun telefon numarasını verebilirim."

"Teşekkürler, Marta. Kesinlikle düşünmeye değer bir teklif."

"Ona Fransızca bildiğini ve deneyimin olduğunu söylemeyi unutma. Daha da iyisi, benimle çalıştığını söyle."

"Tamam, öyle yapacağım. Oh, pardon." Telefonum masamda arı gibi vızıldamaya başladı. "Alo?"

"Bayan

Abernathy?"

"Evet?"

"Ben Lycée'den Bay Farrow. Lütfen endişelenmeyin, her şey yolunda. Ama mümkünse okula gelip Eloise'i almanızı rica ediyoruz."

"Ne oldu? Hasta mı?" diyorum, koltuğumu geriye iterek. "O iyi. Lütfen endişelenmeyin. Sadece... şey, küçük bir küçük bir olay oldu." Sesinde eğlenceye benzeyen bir ton vardı. Kalbimi saran ani sıkışıklık biraz azaldı.

"Evet, tabii ki. Hemen oraya geliyorum." Vedalaşıp telefonu kapatıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Marta, sandalyemin arkasından ceketimi aceleyle alırken sorar.

"Lulu'nun okuluna gitmem gerek." Telefonumu dalgın bir şekilde çantama atıyorum. "Ethan'a çıktığımı haber vereceğim."

"Hasta mı?"

"Hayır." Ama ben öyle hissediyor olabilirim. "Sanırım okuldan atılmış olabilir."

FEE

"Bu iğrenç sebzelerden bıktım artık." Lulu mutfak masasının üzerinden bana öfkeyle bakarak, tabağındaki akşam yemeğinin artıklarıyla oynuyor.

"Sen risottoyu seversin," diye cevap veriyorum, başımı kaldırmadan, kendi yemeğimi yemeye devam ederek.

"Ben casusluk yapmadım," diye mırıldanıyor. "Ve sen de onlara yaptığımı söylememeliydin."

Onlar, öğretmenleri ve gözetlemek, kesinlikle suçlu olduğu bir şey. Gözetlemek ve ödünç almak. Yine.

Sonra da okuldan eve gönderildi.

Ve bu, en kötüsü bile değildi. En azından benim için.

"Ona söyleyecek misin?" Onun sessiz ses tonuna bakarak başımı kaldırıyorum. Hâlâ somurtuyor ama daha çok utancını gizlemek için.

"Hayır." Ben de gerçekten aç olmadığım için çatalımı bıraktım. Bu öğleden sonra geçirdiğim günün ardından ihtiyacım olan şey bir içki. "Ona söylemeyeceğim." Çoğunlukla, muhtemelen alevler içinde kalacağım için. Günahkar, Tanrı'nın cezalandırdığı türden değil, utançtan kaynaklanan türden alevler.

Lulu köpek kulübesindeyken, Carson'ın da orada olması gerektiğini hissediyorum. Bu öğleden sonra olanları ona anlatacağımdan değil. Asla.

"Özür diledim." Mümkünse, kaşları daha da alçaldı. "Özür dilediğini biliyorum."

"Ama neden beni eve gönderdiler?"

Muhtemelen rahatça gülebilmek için. Sonuçta, dört yaşındaki bir çocuğun okula penis halkasını bilezik olarak takması her gün olan bir şey değil.

Lütfen kullanılmamış olsun.

"Yarın yine başım belada olacak mı?"

"Şu anda başın belada değil." Aslında değil. Ama okulun öğretmenler odasında benim hakkımda konuşuluyor olabilir. "Okul bitmek üzereydi. Bay Farrow muhtemelen beni iki kez okula gelmekten kurtararak bana bir iyilik yaptı."

Ayrıca, bu Cumartesi onunla çıkmayı kabul ettiğim için oldukça mutlu, hatta sevinçli görünüyordu. Nasıl oldu bilmiyorum, hatta evet demek istediğimden bile emin değilim. Utançtan kafam allak bullak olmuştu. Tek bildiğim, bir dakika önce anaokulu müdürü ve Bay Farrow'un karşısında, masanın üzerinde, yasaklanmış eşyayı el koyan öğretmen pozisyonunda durmuş, aramızdaki klasörün üzerinde duran *şeyin* benim olamayacağını açıklıyordum. Bir dakika sonra ise, cumartesi gecesi bir barda buluşmayı kabul ettikten sonra okuldan çıkıyordum.

Of. Rose bana çok zor anlar yaşatacak. Öğle yemeği, kahve içmek ya da hafta içi erken bir akşam yemeği, "bakalım uyumlu muyuz" demek olur, diyecek. Ona göre cumartesi gecesi ilk randevular yanlış bir mesaj verir. Seks demek olur.

Ama şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey yok, o yüzden ne isterse düşünebilir. *Rose ile aynı TED konuşmasına katılmışsa bile.* Belki onu sinemaya benimle birlikte gitmeye ikna edebilirim. Sinemaya gitmek *seks için uygun olduğunu* göstermez, değil mi?

Bu öğleden sonra kesinlikle seksi bir hava yaymıyordum. *Hava kelimesi burada çok önemli.* Çok öfkelenmiştim. Kızgındım. Öfkeliydim! Ama onun randevu teklifinden dolayı değil. Lulu'nun giydiği şeyin ne olduğunu bilemeyeceğini söyledim. Ona bileklik denmez! Suçlamaların saçma olduğunu söyledim. Aslında saçma olan bendim. Suçlama yoktu, bana güvence verildi. Bu sadece küçük bir sohbetti.

Onu kullanacak anatomik yapıya sahip olmadığımı söylemeye başlamadan önce biraz sakinleştim. Yani, geriye dönüp baktığımda, titreşimli parçanın penis olmadan da yeterince iyi çalıştığından eminim. Ama neyse ki bunu söylemedim. Bunun yerine, kendime saklamam gereken bir sürü inkar ve gerçeği ağızımdan döküverdim.

Bunu küçük arkadaşlarından birinden almış olmalıydı, belki babası veya ağabeyi olan birinden?

Ama hayır, Lulu onu evden getirdiğini itiraf etmişti.

Ama o benim değil. Benim penisim bile yok!

Boş yüzler bu açıklamayı karşıladı.

Dahası, ekledim, şu anda hayatımda düzenli olarak penis kullanmıyorum!

Ondan sonra nasıl bir randevuya razı olduğum hala biraz belirsiz.

Kendimi ne tür bir maceraya attım ben?

Ben, cumartesi gecesi randevuya evet diyen, ilk randevuyu planlayan, kızını okula penis halkası götüren bekar bir anneyim. Bu, çaresiz değilse de ne tür bir mesaj veriyor? Ya da çaresizce azgın?

Bu durumun tek iyi yanı, başka bir erkekle randevuya çıkmanın Carson'ı kızdırmak için altın değerinde olması. Ya da en azından öyle olmalıydı. Bugün Çarşamba ve onu Pazar gününden beri görmedik, bu yüzden bu konu tartışmalı olabilir. Arayıp bile aramadı ve bunun hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum.

Bu randevuya çıkmak istiyor muyum?

Özellikle değil.

Bunu Carson'a söyler miyim?

Kesinlikle hayır. Muhtemelen tam tersini yapar ve onu kızdırmak için biraz abartırdım. Sonuçta, dolabında seksi iskeletler saklayan ben değilim. Muhtemelen ipek bağlarla asılı, hala yaramaz külotlar giyiyor ve...

Bu düşünceyi durduruyorum. Dolaplar ve Carson'ı aynı cümlede düşünmemeliyim. Neden onun hakkında bu kadar çelişkili hissediyorum? Ya da belki de çelişkili hissetmiyorum, daha çok kıskançlık ve öfke duyuyorum, çünkü o hiçbir şeyi umursamadan hayatını yaşıyor. Ama fark ettiğim bir şey var, o beni sinir etmekten zevk aldığı kadar, ben de onu kızdırmaktan zevk almaya başlıyorum.

Bir an çok tatlı, bir an sonra ise alaycı, dalga geçici, dumanlı ve seksi olabilmesini anlamakta zorlanıyorum. Yani, uygunsuz. Damarlarımda kanın kaynamasına neden olsa da, onun bu halini sevdiğimden nefret ediyorum. O etrafımdayken kendimi ne yapacağımı bilemiyorum.

Ama Lulu'ya karşı çok iyi davranıyor ve onların cin partisi sohbetini dinlediğimde, öğretmenin ilgisinden gerçekten mutsuz görünüyordu. Ve bu, "kimse benim oyuncaklarımla oynayamaz"

tür bir üzüntü değildi. Sanki gerçek duygularını benden saklıyor gibiydi. Belki de bu bizi ikimizi de korkak yapıyor.

Başka biriyle çıkmak istemiyorum, ama çıkacağım. Belki de ikimizin de cezalandırılması gerekiyor.

CARSON

Bu hafta her sabah, zonklayan bir penis ve dudaklarımda onun adı ile uyandım. Bu, sanırım uzun zamandır yaşadığımdan daha fazlası, ama yine de yeterli değil. Fee, geceleri düşündüğüm son şey. Onun hayaleti sabahlarımla rahatsız ediyor, tamamen uyanmadan önce kollarımı ona uzatıyorum ve onun yanımda olmadığını fark ettiğimde içimde bir boşluk hissediyorum.

Orada olmalı. Orada olacak. Yakında.

Yıllar boyunca, hayatımı bölümlere ayırmak için büyük çaba sarf ettim. Ardeo ve Hayes Industries'i ayrı tutmak, hayırseverlik faaliyetlerimi gizli tutmak için. Kefaret kisvesi altında yapılan hayırseverlik, benim için bir bedel ödemekten çok bir işkence gibiydi. Ama bedelimi ödedim. Artık kendim için bir şeyler hak ediyorum. Fee'ye geçmişî gündeme getirmek için bir neden görmüyorum. O zamanlar kim olduğumu nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum. Büyükbabamın beni ne kadar öfkeliendirdiğini. Onunla ilgili her izi, hatta içimde taşıdığım parçalarını bile yok etmek istediğimi.

O öldükten sonra bile onu cezalandırmak istedim. Adını ve temsil ettiği her şeyi cezalandırmak istedim. Beni kullanarak onu cezalandırmak istedim. Fee'ye güvenmek ona sadece acı verecekti. Ardeo, onun için, bizim için aşılması zor bir engel. Şu anda, kulübün sadece New York'ta faaliyet gösteren bir kulüp olduğunu düşünüyorum, dünya çapında bir kuruluş olduğunu bilmiyor.

Ama yarın, sırf onunla olmak için her şeyden uzaklaşacağım. Eğer beni kabul ederse.

Ne halt ediyorum ben? Tabii ki beni sevecek. Cevap, pazar günü aramıza adayı koymasında yatıyor, çünkü kendine güvenemiyor. Yanaklarının kızarmasında

ve gözlerinin siyahlaşması, göz bebeklerinin genişleyerek altın rengi kenarlarını neredeyse tamamen gizlemesinde yatıyor. Yanlarında seğiren parmaklarında yatıyor, muhtemelen beni boğmak istememesine rağmen. Ama bu tepkiyi kayıtsızlıktan tercih ederim.

Öfke ısıdır. Tutku. Dişlerinden ayırıp kendi dudaklarımla değiştirebileceğim dudaklardır. Beni sertçe becerirken fısıldadığı azarlardır. Çocuklar yan odada kahvaltı yaparken çamaşır odasında sevişmektir. Bir ömür boyu tutku. Denemeler ve sıkıntılar. Sürekli devam eden aşktır.

Fee için benden başka kimse olmadığını biliyorum. Benden *sonra* kimse olmadı. Bu bir şey ifade ediyor ve bu şey, doğru erkeğin gelmesini beklediğini kendine söylediği için olsa bile. Onun tek erkeği. Onun sonsuza dek erkeği. Sorun değil.

Çünkü cumartesi günü seçtiği kişi bendim. Sırlarını benimle paylaştı ve kendini açığa vururken onu güvende tutacak eller olarak benim ellerimi seçti. Kendini açığa vururken.

Bu çok önemli bir şey.

Ben onun tekiyim. O henüz bilmiyor olsa da, ona bunu göstermek zorunda kalsam da.

Bu gecedan itibaren, yeni dairesinin suya düştüğünü öğrendikten sonra, onun ağlayabileceği omuz, mantığın sesi olacağım. Planlarını mahvetmek çok da zor olmadı, ancak başlangıçta taşınmanın iyi bir fikir olabileceğini düşünmüştüm. Onu geleneksel yöntemlerle elde edebilirdim. Randevular ve akşam yemekleri. Parkta geçirilen hafta sonları. Onu etkilemek benim için yeni bir deneyim olabilirdi ve onun da beni kalbini kazanmak için ciddi bir aday olarak görmesini sağlayabilirdi.

Ama Allison ve Bethany Aaron, David Aaron'ın kızları ve bütün aile lanet olası paragözler. Fee'nin onlara minnettar olması imkansız. Sözleşmeler henüz imzalanmamıştı, ama bunun benim önüme engel olmasına izin vermeyecektim. Allison'a, Fee'nin kabul ettiği üç aylık ilk kira sözleşmesi için on iki aylık kira bedeli kadar bir teklifte bulunmuştum, ancak her şeyi bir aracı aracılığıyla ayarlamıştım. Tek gereken buydu.

Ve tabii ki, Bethany Aaron onu Ardeo'ya getirdi. Ardeo yüzünden, Bethany yüzünden ve bu sikik öğretmen yüzünden, ona hak ettiği ilgiyi gösterip onu etkilemek için vaktim yok.

Bu, ilişkimizin daha çok hızlı ve ani olması gereken bir kısmı. Onun içinde benden başka kimse olmadığı gerçeğine takılıp kalıyorum. Bana lanet olası bir mağara adamı deyin, ama bunun böyle kalması için dünyayla savaşırım.

Ciddiyim ve sonsuza kadar. Onun benim için doğru kişi olduğunu biliyorum.

Lulu'ya gelince, o çocuğu seviyorum. Ona hayat vermiş olmayabilirim, ama onun hayatta yerini bulmasına yardım etmek hayatımın işi olacak.

Tabii önce ğretmen adam için büyük bir çukur kazmama yardım etmesini bekliyorum.

CARSON

Perşembe akşamı daireme, benim daireme, gittiğimde bu sefer zili çaldım. Bu ziyaretimde Fee'yi hemen rahatsız etmeye gerek yoktu.

"Carson amca!"

En azından biri beni gördüğüne seviniyor, Lulu kapıyı açar açmaz bana atılıyor.

"Ah, sensin," diye mırıldanıyor Fee, kapıyı açarak. Onu görünce nefesim kesiliyor. Ofisten eve geldiğinden beri hiç değişmemiş gibi görünüyor, lacivert elbisesi dizlerinin etrafında mütevazı bir şekilde dalgalanıyor, üst kısmı bir balerin elbisesi gibi. Krem rengi hırkasının kollarını giymeye başlıyor, elbisesinin neşeli kısa kolları ve tonlu kollarını mükemmel bir şekilde sergileyen kolları gizliyor. Ve şu lanet gözlükler. Hafta sonu tanrıçası Fiadh'tan, önümdeki, her erkeğin öğretmen fantezisi haline gelmekten sadece bir tahta cetvel uzaklıkta olan kadına.

"Gerçekten ne düşündüğünü bilmek istemiyorum," diyor ve hırkasının kenarlarını kendine doğru çekiyor.

"Emin misin?" Öğretmenin gözdesi olmamı istemiyor musun? Cevap yerine gözlerini devirir.

"Ne kadar heveslisin," diyorum ve eğilip Lulu'yu sırtıma alıyorum, zira o da oraya tırmanmaya çalışıyor gibi görünüyor. Doğrulduğumda, Fee çoktan arkasını dönmüş ve koridorda yürümeye başlamış.

"Annemin nesi var?" Sanki bilmiyormuşum gibi.

"Daire düştü," diye Lu kulağıma fısıldayarak tısladı, neredeyse gülmek üzereydim. "Gıdıklanıyor musun?" Çocuğun ses tonu sanki bir hazine keşfetmiş gibi geliyordu.

"Gıdıklanmam." Ama kulaklarım hassas olabilir. Bir nevi. Tamam, belirli durumlarda kulaklarımın ısırılmasından hoşlanırım, ama bu durumdan çok uzak durumlar. Gözlerim Fee'nin önümdeki hareketlerini takip ederken, zihnim onun çorap seçimine kayıyor. *Çorap mı, yoksa külotlu çorap mı?*

Pratik bir zihni var, ama onun iç çamaşırı seçimlerini gördüğüm kadarıyla umut verici.

Mutfağa varırız ve Lu'yu yüksek taburelerden birine oturturum. O iPad'ini alır ve hemen dikkatini ona verir. "Burada ne yaptığımı sormayacak mısınız?" Ceketimi başka bir tabureye bırakıp adanın ucuna geçip ona yaslanıyorum. Bir bacağımı diğerinin üzerine atıp, kollarımı rahatça kavuşturuyorum. Fee göğüs/biseps tuzağına düşmüyor. Bunun yerine, zaten açık olan gazeteyi kendime yaklaştırıyorum.

"Ziyaret etmende bir sakınca olmadığını söyledim." Kafasını kaldırmadan, biraz sertçe de olsa sayfaları çevirmeye başlar.

"Beklemediğin misafirlere nasıl davrandığını görmek istemem."

"Ödev rüşvetiydi, hatırladın mı?" Bunun üzerine başını kaldırır ve gözleri kısa bir süre bana kayar. "Üzgünüm. Beni boş ver. Biraz dikkatim dağınık."

"Anlıyorum."

"Kendini evinde hissetmeni söyledim, ama zaten öylesin." Gazeteye dikkatini geri verirken ağlayacakmış gibi görünüyor.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Başını sallıyor ama başını kaldırmıyor. Bu işe yaramaz. "Lulu daire hakkında bir şey söyledi. Bir sorun mu var?"

"Halledemeyeceğim bir şey yok." Sözleri, akortsuz piyano tuşları kadar uyumsuz.

"Ona bakma." Gazetenin ilanlar sayfasına işaret ederek başımı salladım. Mavi mürekkeple birkaç ilan daire içine alınmıştı.

"Hangisi?" diye sorar, başını kaldırarak.

"Sayfanın en üstündeki. Orası yaşamak için iyi bir bölge değil." "Öyle mi?" Aşağıya bakıp tekrar yukarıya bakar, ciddi ifademden memnun kalmış gibi

. Bu da beni biraz kötü hissettiriyor. Birazcık.

Belki bir parmak ucu kadar. Aslında, buradan onun daireye çizdiği daireyi göremiyorum bile. Acapulco'da bir devre mülk veya kişisel ilanlar aracılığıyla kaderle randevu ile ilgileniyor olabilir - benim cesedimi çiğnemediğinden olmaz - ama onun (eskiden) yaklaşan kira sözleşmesini mahveden kişi olarak, onun neye baktığını biliyorum.

"Belki internette bir emlakçı aramalısın. Muhtemelen birini önerebilirim."

Yüzünde bir ifade belirdi. "Hayır, teşekkürler." Kibirli ses tonuna bakılırsa, emlakçıyı nereden tanıyacağımı düşündüğünü sormaya gerek yok.

Göğsüm küçük bir kahkaha ile titrer. "Benim adına çalışan bir emlakçım var."

"Aynı fiyat aralığında aradığımızı sanmıyorum."

"Burada kalabileceğini biliyorsun, değil mi? Bir şey bulana kadar."

"Peki sen nereye gideceksin?" O, hiç de eğlenceli olmayan bir bakışla yukarı doğru baktı.

"Yedek yatak odalarından birinde mi? Yoksa hala Y'de bir odan mı var?"

"Bir süit. Harika ranzalar. Cidden ama. Gitmem gereken yerler var. Burada kalabilirsin."

"Peki, Tanrı bilir ne yaparken, Tanrı bilir neredeyken?" Limon emen ifadesi, *Tanrı bilir kiminle diye* eklemesini engelliyor.

Kim? Tabii ki sen!

"Disney izlemeye gidebilir miyim?" diye sorar Lulu aniden. "Hayır. Yatma vakti geldi."

"Ama istemiyorum," diye yüksek sesle şikayet eder. "İç sesinle konuş," diye annesi talimat verir.

"Bu adil değil. Car amca burada!"

Lu, dört yıldır süren adaletsizliklerin şikayetini dile getirirken, Fee'nin kararlılığı zayıflıyor gibi görünüyor. Fikrini değiştirmeden önce, ona yaklaşp fısıldıyorum: "Aynı odada yalnız kalacağıma güvenilebileceğinden emin misin?"

"Sanırım başa çıkabilirim. Seninle başa çıkabilirim," diye ekler ve kağıdı hızla uzaklaştırır.

"Ben büyük bir erkeğim. Beni idare etmenin zor olduğunu biliyorsun."

Provokasyonuma karşılık olarak, dikkatini Lulu'ya çevirir. "Hadi git dişlerini fırçala. Hemen."

"Karşı çıkmaya tahammülsüz" ifadesi akla geliyor. Kontrolü ele alabilen kadınları gerçekten seviyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, Lulu koltuğundan kalkar ve mutfak kapısına ulaştığında mutsuz vedalarını mırıldanır ve "Bu durumdan memnun değilim" diye mırıldanır.

"Memnuniyetsizliğini not ettim," diye cevaplar annesi.

"Julie ne?" Düğme burnu şaşkınlıkla buruşur.

"Açıkçası, ona işitme testi yaptırmam gerektiğini düşünüyorum." Bu sözler öfkeyle söylenir ve ardından ekler: "Okul kampına katılmak istiyorsan, itiraz etmeden yatmalısın."

"Tamam," diye mırıldanır, topuklarını döndürerek. "Şey, bir şey unuttun mu?"

"İyi geceler, Carson amca." Çocuğun vedası mermi gibi hızlıdır.

"Görüşürüz, timsah."

Dönmeden önce, şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "İyi geceler... yılan."

Umarım bu benim kişiliğimin bir yansıması değildir.

Fee onu takip ederken, ben de yemek odasına girip içki dolabını açarım. Birkaç bardak viski doldurup mutfağa geri götürürüm ve yüksek taburelerden birine otururum. Pantolonumun arka cebinden telefonumu çıkarır, yüzüstü koyar ve gazeteyi kendime doğru çeviririm.

West Harlem. Washington Heights. Bu lanet olası bir yolculuk olurdu.

Fee geri döndüğünde, gazeteyi geri koymuşum ve içkimi neredeyse bitirmişim.

"Ellerimi kendime saklayabilirim," diye başlıyorum, "ama bu güzel viskiye karşı koyamadım. Senin zehrin, değil mi?" İki parmağımla bardağı ona doğru itiyorum, o da daha önce durduğum adanın ucunda duruyor.

"Teşekkür ederim." Kirpiklerinin altından beni inceler, gelmeyen bir espriyi bekler.

"Az önce rüşvet neydi öyle?"

"Lu'yu mu kastediyorsun? Okulda, evsizler için para toplamak amacıyla bir gece kalma etkinliği düzenliyorlar. O da gitmek istiyor." Omuzlarını sıkıca silkiyor.

"Ve sen onun gitmesini istemiyorsun?"

"Gönüllü oldum, yani orada olacağım, ama..." Durur, belki de söylemek istediklerini düşünür. "Birçok babanın da katılacağını söyledi."

"Manhattan'daki bir özel okulda mı?" Şüpheyile cevap veriyorum. "Arkadaşlarından öyle duymuş."

"Muhtemelen hayal kuruyor."

"Eğer şehirde olursam" — ki olacağımı biliyorum — "istersen ben de gelebilirim."

"Eminim başka işlerin vardır," diye biraz fazla rahat bir şekilde alaycı bir şekilde söylüyor.

Senden başka yapacak işler mi?

"Orada olmamı istemiyor musun?"

"Sadece... çünkü..." Tereddüt etmeye başlar, sanki kaçmak istermiş gibi bakışları arkamdaki kapıya kayar.

"Çünkü ben onun babası değilim diye mi?"

"Onun sana çok bağlanmasını istemiyorum. Sonsuza kadar burada kalmayacağız."

"Bunu anlıyorum." Ve seni her yere takip ederim. Hayes Industries'i dünyanın her yerinden görmezden gelebilirim.

"Teklifim geçerli, ama bu arada, burada kalabilirsin."

Benimle. Sonsuza kadar.

"Ve tekrar söylüyorum, bu uygun olmaz. Rose, benim hala burada olacağımı düşünseydi, kalabilir miyiz diye sormazdı. Bundan eminim."

"Öyle mi?" İçimden bir ses, Rose şu anda duvarda bir sinek olsaydı çok sevinirdi diyor. *Evet, çünkü Ardeo'yu bilmiyor*, diye ekliyor yardımcı olmayan zihnim.

"Rose seni sandığı kadar iyi tanımıyor," diye cevaplıyor, sanki aklımı okuyormuş gibi, duygusuz bir şekilde.

"Aynı şeyi senin için de söyleyebileceğime eminim."

"Seks kulübünün sahibi ben değilim. Pardon, yetişkin yaşam tarzı kulübünün," diye ekliyor ekşi bir sesle.

"Hayır, bebeğim. Sen sadece orada takılan kişisin."

"Ben senin bebeğin değilim," diye karşılık veriyor. "Ve sana bunun bir hata olduğunu söyledim."

"Konudan sapıyoruz. Rose ruhumuzun derinliklerini bilmiyor. İkimiz de sırlarımızı saklama hakkımız olduğu konusunda hemfikiriz sanırım."

"Ve sanırım bu, ondan saklamamız gerektiğini düşündüğün bir sır. saklamamız gerektiğini düşündüğün bir sır."

Oh, ne kadar acımasız. Bu da nereden çıktı? Rose, O zaman, onun bundan hoşlanmamasını seviyorum. "Yani, aramızda olanları mı? Hadi, ona anlat.

"Yani, aramızda olanları mı? Hadi, ona anlat.

"Çünkü kendini tutamıyorsun mı?" "Bu yüzden mi bu kadar sinirlisin?"

"Cumartesi günü her şey benim suçum değildi," diye sakın bir şekilde cevap veriyorum. "Demek istediğim, birini gerçekten nasıl tanıyabiliriz?" Yarım dönerek tezgâhtan telefonumu almak için uzanıyorum, ama elimdeki telefonun Fee'nin telefonu olduğunu fark ediyorum. Diğer telefonla değiştirip, geri dönerek açıyorum ve kaydırmaya başlıyorum. Burada ne yapıyorum? Zaman kazanmaya çalışıyorum. "Ama tarafsız birinden ekstra güvenceye ihtiyacın varsa..."

"Annen sana kefil olur mu?" diye alaycı bir şekilde soruyor, çok tatlı bir şekilde.

Arsenik kadar tatlı.

"Tam olarak değil." Dudaklarım gülümsüyor. Annem Fee'yi severdi, kulağa duygusal gelse de.

"Oh, yani bir arkadaşını arayacaksın?" diye devam ediyor, konusuna ısınarak.

"Seans için pek vaktim yok ve ailemin geri kalanı da referans olarak arayacağım son kişiler olurdu, o yüzden geriye bir arkadaşımı aramak kalıyor."

"Aman Tanrım." Yanaklarındaki kızarıklık kayboldu, yüzünde hafif bir mide bulantısı ifadesi belirdi. "Üzgünüm." İnce parmaklarının ön kolumu kavradığı yere baktım. "Bazen ağızımdan laflar kaçıyor. Annenin vefat ettiğini söylediğini hatırlıyorum."

"Çok uzun zaman önceydi."

"Çok üzgünüm. Beni tam bir kaltak olarak görüyorsunuz."

"Öyle düşünmüyorum." Kolumu döndürerek, geri çekilen elini yakaladım. "Hiç de değil." Telefonumu alıp eline verdim. "Jonathan Alred."

"Kim?" Gözleri yüzümle ekran arasında gidip geliyor.

"Bir arkadaşımı aramıyorum. Sen arıyorsun." "Ne için?"

"Referans için. Rose yetmezse."

"Yani o kim? Senin için çalışan biri mi? Eski bir üniversite arkadaşın mı?" Gülererek onu daha da kızdırırım. "Ya da belki başka bir şehirli erkek..."

"Şehrin erkeklerinden biri mi? Kendini ortaya koymayalı gerçekten uzun zaman oldu, değil mi?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye cevaplar kibirli bir şekilde. Ayrıca, telefonu tezgahın üzerine koyup benden uzaklaşırken "*pislik*" diye fısıldadığını da düşünüyorum.

Haklı. Ben pisliğin tekiyim. Geçen sefer ona bir şans vermiştim. Bu sefer, ben çalışıyorum. Sadece birazcık.

"Hadi, bir bak." Telefonumdan çok prostatımı dokunmayı tercih ettiği anlaşılınca, ekranı tekrar kendime doğru çeviriyorum. "Doğrusu, o benim arkadaşımından çok, beni kefil olacak bir iş ortağı. Bilirsin, toplumun saygın bir üyesi olarak."

"Saygın mı?"

"Şu anda oturuyorum, ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Bu toplumun üyeleri senin nasıl para kazandığını biliyor mu?"

"Benim aslında bir güven fonu çocuğu olduğumu, artık büyüdüğümü mü? Yoksa Hayes Industries'in çoğunluk hissedarı ve CEO'su olduğumu mu?"

"Benim bahsettiğim şeyin bu olmadığını biliyorsun." Scotch'ını biraz içip, gözlerini yakıcı etkisinden korumak için kapattı.

"Beni Ardeo ile ilişkilendirmek biraz daha zor olurdu. Her ne kadar meşru bir iş olsa da, bir paravan şirket ve birkaç

diğer şeylerin arkasına gizlenmiş durumda. Ve tabii ki üyelerimizi de korumak için."

Bana öfkeyle bakar.

"Ve dürüst olmak gerekirse, bu sapkınlık numarası, senin de bu ilişkiyle lekelendiğin için biraz eskimeye başladı."

"Sana söyledim, oraya yanlışlıkla gittim."

"Öyle demiştin. Ardeo hakkında ne zaman bir şey sormak istersen, söyle yeter."

"İlgilenmiyorum," diye tiz bir sesle söylüyor, içkisinin kalanını bir dikişte içip bardağını lavaboda yıkıyor.

"Peki, sanırım asıl meseleye geri döndük." Telefonuma bakıyorum. "Jonathan ile konuşmak istemiyorsan, ona e-posta gönderebilirsin. Adresi Jonathon at relief global dot org."

"Relief mi? Hayır kurumu mu?" Kaşları çatıldı ama uzun sürmedi. "Demek arkadaşın hayır işleri yapıyor..."

"Ben de öyle."

"Bu onun güvenilir bir kaynak olduğu anlamına gelmez."

"Ya o hayır kurumunu yönetiyorsa? Ya bu onun hayatının işi ise? Ya o Hristiyan değerlerini yaşıyor ve soluyorsa?" Falan filan. Blah, blah, blah. Bunların hepsi çok doğru olsa da, kız onu aramaya karar verirse onun ne diyeceğini hiç bilmiyorum. Çok hayır işi mi yapıyorum? Evet. O benim özel hayatım hakkında bir şey biliyor mu? Hiçbir şey bilmiyor. "Ya da sana Amerikan Kızıl Haçı başkanının numarasını vereyim? UNICEF'in? Kafamı kaldırıp, onun ifadesinden memnuniyetle bakıyorum. *Ağzını kapat, melek, yoksa onu doldurmak için bir şey bulurum.* "Bunlardan herhangi biri senin için yeterince güvenilir mi? Birkaç senatörün numarasını verebilirim, iyi insanlar, ama kamu görevine talip olanların bu görevi üstlenmelerinin engellenmesi gerektiği kanısındayım. Ne dersin?"

"Beni etkilemeye çalışıyorsun galiba."

Cumartesi gecesi olduğu gibi, o iyi senatörlerin bir grup kadının arasında çıplak halde bulunsalardı, etkilenir miydi, emin değilim.

"Seni etkilemek için aklıma başka birçok yol geliyor. Daha iyi yollar." Dönüp telefonumu onun telefonunun yanındaki tezgaha geri koyuyorum, sonra bakışlarım yine onun üzerinde dolaşıyor. O, *beni*

"Benim yapmaya çalıştığım şey, kalmanın mantığını anlamayı sağlamak. En azından uygun bir yer bulana kadar."

"Bu gidişle, on iki ayım dolacak," diye mırıldanıyor. "Bütün bu süre boyunca burada kalmak o kadar kötü mü olur?"

Peki ya tüm bir ömür? New York. Fransa. Dış Moğolistan'da bir yurttta. Nereye isterse, sadece üçümüz. Ve daha sonra gelebilirler. Onu çocuğumuzla birlikte görmek istemem ne kadar çılgınca? Bir aile kurmak.

"Şimdi de dalga geçiyorsun..." Durur, derin bir nefes alır ve tekrar başlar. "Beni yatağa atmak için çok fazla uğraşıyorsun gibi geliyor."

Kahretsin, kimin yatağa ihtiyacı var ki. Bu düşünce istemeden aklımdan geçer ve eşlik eden görüntülerden kaçmak için gözlerimi kapatırım. *Ya da belki onun eleştirisi olmadan bunların tadını çıkarmak için.*

"Bunu çok istediğim konusunda eminim, ama ben Mavi Sakal değilim. Ellerimi kendime saklayabileceğimi düşünüyorum."

Ama o çoktan başını sallamış. "Önemli değil. Burada kalamam."

"Tamam." Omuzlarımı silkiyorum, sanki işim bitmiş gibi. "O zaman devam edelim." Ses tonum makul, ama sözlerim tamamen saçmalık. Devam etmek mi? Nasıl? Sanki dünyam eksenini üzerinde dönmüş gibi hissediyorum. Bunun üzerine bir çizgi çekip devam etmek mümkün değil. O benim çatımın altında olduğu düşüncesiyle zar zor uyuyabiliyorum. Televizyonumu izliyor. Sandalyelerimde oturuyor. Yatağımda uyuyor. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Onu kafamdan çıkaramıyorum ve çıkarmak da istemiyorum. Saçlarının kokusu, ipeksi teni, dilimde kalan tadı. Cumartesi gününün arzumu bu kadar artıracaklarını bilseydim, onu o odaya götürmezdim.

Ve ben lanet bir yalancıyım.

O tekrar bana sarılana kadar tatmin olmayacak bir yalancı. O da aynı şekilde hissettiğini itiraf edene kadar.

"Teşekkür ederim." Parmakları dudağını ısırtıyor ve Tanrım, bu görüntü sikimi ağrıtıyor. "Sadece... Cumartesi benim için işleri karmaşıktırıyor."

En azından bunun tek taraflı olmadığını kabul ediyor.

Siktir, o gözler için bir ziyafetti. Hatta ruh için bile. Bakışlarımı vücudunun her yerine gezdiriyorum; tonlu bacaklar, ellerim için yaratılmış bir bel, avuç dolusu mükemmel göğüsler. Bakışlarım zarif boynuna doğru kayıyor, daha da öteye, onaylamayan bir ifadeyle büzülmemiş olsalardı öpücük için yalvaracak dudaklara.

Ve bu bile beni etkiliyor. "Eğer bakmaktan sıkıldıysan."

"Bakmak mı?" Yüzümde bir gülümseme belirdi; bunu gerçekten engelleyemedim. Ve bitmedi, daha bitmedi bile.

"Telefonumu ver." Emriyle birlikte elini uzatıyor, sanki onu bana uzatmamı bekliyormuş gibi. "Lütfen."

"Senin için değeri ne?"

"Buna cevap vermeye bile tenezzül etmeyeceğim."

"O zaman sana telefonunu vermeyeceğim." İki telefonu da alıp tabureden kalkıyorum ve her birini pantolonumun ön ceplerine koyuyorum. *Orası biraz kalabalık oluyor.* "İstiyorsan, gelip alman gerekecek." İyice emin olmak için ceplerimi okşuyorum. Ve sadece gözlerinin düşmesini görmek için.

"Peki." Topuklarını döndürdü. "Sabit telefonu kullanacağım."

"Tabii. Bir arkadaşını ara. Otelini ara. Lanet olası Rose'u ara! Ona benimle aynı odada kalamayacağını söyle." Adımları duraksıyor ve ben onun devam edeceğini, odadan çıkacağını düşünüyorum, ama o bunun yerine bana dönüyor. "Görüyorsun, işte bu yüzden aynı odada kalamam."

Hangi Carson'la karşılaşacağımı bilmiyorum!"

"O zaman sana söyleyeyim." Bir anda tabureden kalkıp, odanın diğer ucunda duran ona doğru yürüdüm. Savaş ya da kaç içgüdüsü devreye girince gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tek bir versiyon var," diyorum, çenesini elimle tutarak. "Ve o, seni tekrar kollarında isteyen kişi. Senin gibi, çok uzun zamandır kalbini koruyan kişi. Sana bir şans vermeni isteyen kişi."

"Sen çok büyük bir risksin," diye fısıldadı, göz kapaklarında gözyaşları birikmişti. Elimini havada bırakarak geri çekildi. "Ve yanılıyorsun."

"Öyle mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, alaycı gülümsememi saklayamıyorum. "Beş yıl geçti ve sen bir kez bile kimseyle çıkmadın. Başka biriyle yatmadın."

"Senin o lüks hazırlık okulunda sana nezaketsiz bir pislik olmayı mı öğrettiler?"

"Hayır, bana doğruyu söylemeyi öğrettiler."

"Ben de gerçeği söyleyebilirim. Haklısın. Beş yıl çok uzun bir süre. Tebrikler," diye neredeyse tükürürcesine söyler, bakışları beni hor görerek üzerimde dolaşır. "Demek geçen Cumartesi benim için mührü kırdın. Ama tahmin et ne oldu? Yakında bir randevum var. Ve görünüşe göre yapmam gereken çok şey var."

O dönüp neredeyse koridora fırlayacakken, ona doğru bir adım attım. "Kapının yerini biliyorsun. Kendin çıkabilirsin."

CARSON

"YALA BENİ!"

"Ne dedin tatlım?" Bir elimde bir kase patlamış mısır, diğer elimde viskimle çalışma odasının kapısında duruyorum, ama Lulu cevap vermiyor. Önünde durduğu dev televizyon ekranına o kadar dalmış ki, sadece pijamalı, dağınık siyah saçlı bir siluet olarak görünüyor.

"Hey, Lu, annen bunu izlemene izin verdi mi?" Evet, bu bir çizgi film, ama çocukların hassas duygularını etkilemeyen pek çok şey de öyle. Kanepenin ortasına oturduğumda, hemen cevap vermez, önündeki sahneye dalmış, minik elleri yumruk haline gelmiştir.

"Muffin adamı tanıyor musun?" diye tekrarlıyor, bana hiç dikkat etmeden sahnenin repliklerini ezberden okuyor. Sanırım bunu daha önce bir ya da on kez izlemiş olduğunu söyleyebiliriz. Ebeveynlerinin onayı almış olmalı. "Drury'de yaşayan muffin adam..." Lulu burnunu çekip dönüyor. "Ooh, patlamış mısır!" diyor, tereyağı kokusuna çekilerek.

Yanımdaki yastığa dalarken, kaseye ulaşmak için kolumun altından omzunu salladı. Bir avuç dolusu patlamış mısırı ağzına atarken, dirseğim bir an havada garip bir şekilde asılı kaldı, sonra onu koltuğun arkasına kaydardım.

Acaba şu anda okul öğretmeni kolunu onun omzuna atmış olarak sokakta yürüyor mu? *Kes şunu*, diyorum kendime. O seni burada bulduğunda mağara adamı tavırların hiçbir işe yaramayacak.

O, randevusunun cumartesi gecesi olduğunu tam olarak söylemedi, ama gerçek günü öğrenmek çok da zor olmadı. Rose'u uydurma bir bahaneyle arayabilirdim, ama Ed Martinez'le (gündüzleri çalışan meslektaşlarıyla birlikte, bayramlarda cömertçe bağışta bulunduğum kişi) işleri gözetmesi konusunda biraz sohbet etmiştim.

Fee şehre yeni gelmişti. Ben de onu aradım ve Fee binadan çıktığında bana haber vermesini istedim. Her seferinde değil, ben sanal bir sapık değilim, sadece bu hafta akşamları dışarı çıktığında. Tek başına. Kabul etmeden önce ona tüm hikayeyi anlatmak zorunda kaldım ve onu sevdiğimi itiraf ettim.

Evet, kapıcı Ed Martinez, aşkımı ilk duyan kişi oldu.

Aferin sana, pislik.

Ama o bana biraz acıyarak, benim adıma göz kulak olmayı kabul etti — tekrar söylüyorum, takipçi gibi değil, ona zarar gelmesini hiç istemeyen biri olarak — ve binadan çıktığı anda bana haber vereceğini söyledi. Yalnız başına.

Asansöre doğru yürürken, "Umarım ne yaptığını biliyorsundur," dedi.

Cevabım mı? "Ed, hiçbir fikrim yok, ama akışına bırakacağım."

Ve şimdi burada, kanepemde oturmuş, viskimi içiyor, *Shrek* izliyorum. Ama en azından bu, Lulu'nun seçtiği son (asit damlası) filminden daha iyi, en azından bu var.

"Drury Lane'e gittim, biliyor musun?" Lulu çenesini kaldırdı ve bu sözle birlikte, yarı çiğnenmiş popcorn'u göğsüme sıçrattı.

"Öyle mi?"

Başını sallayarak bir avuç daha patlamış mısır alır ve bana yaklaşır. *Keşke annesini de bu kadar yakına getirebilseydim.* "Yazın Londra'ya gittiğimizde, büyükanne ve büyükbaba beni tiyatroya götürdüler ve Drury Lane'de yürüdük."

"Muffin adamı gördün mü?"

"Hayır." Başını göğsüme yaslıyor ve uzun bir nefesle kaburgalarının genişlediğini hissediyorum. "Sadece pencerelerinde kekler, çörekler ve benzeri şeyler sergilenen kahve dükkanları."

"Çok yazık. Belki yeni bir eve taşınmıştır."

"Muffin adam gerçek değil, Car amca." Ağzını genişçe açarak, bir avuç daha patlamış mısır alır ve yüzüne bastırır. Çiğnerken yüzünde düşünceli bir ifade belirir. "Ama sinemanın dışında bir adam vardı. Bağıırıyordu ve elinde İncil tutuyordu."

"Sokak vaizi gibi mi?"

Omuzlarını silkti, emin değildi. "Dedem onun Tanrı'yı rahatsız eden biri olduğunu söyledi, ama Tanrı'yı rahatsız ediyor gibi görünmüyordu, sadece sinemadan çıkan insanları rahatsız ediyordu."

"Hangi gösteriye gittin?" "*Matilda*."

Saçıma kırmızı bir kurdele taktım."

Ardeo'da kırmızı kurdeleler tamamen farklı bir anlam taşıyor. Garip ama ilk kez, çocukları olan üyelerimizin bu kurdele olayını biraz ürkütücü bulup bulmadıklarını merak ediyorum. Bu soruyu daha sonra incelemek üzere bir kenara bırakıyorum. Matilda'nın gösteride kırmızı kurdele taktığını tahmin ediyorum, ama emin değilim. Ayrıca, neden birinin Eski Ahit tarzında ateş ve kükürt vaazları verip, PG dereceli müzikallerin ve oyunların günahlarını kınamak isteyeceğini de anlamıyorum.

Belki de sorunu yakındaki kumarhanelerle ilgiliydi? "Seni korkuttu mu?"

"Hayır, ama büyükanmem onu korkuttu." Bu anıyı hatırlayarak gülümsüyor. "Çok, çok kızgındı."

"Ona Tanrı'nın gerçek olmadığını mı söyledi?" "Ne?"

"Hiçbir şey."

"Tanrı, Noel Baba gibidir," diye aniden vaaz vermeye başladı. "İnanmazsan, alamazsın."

"Peki Tanrı sana ne verir?" "Kutsamalar."

Sanırım risk almamak da diğer nedenler kadar iyi bir neden. "Sokak vaizi ne oldu? İncil'i olan adam?" diye soruyorum.

"Dondurma yiyorduk ve o '*gluten!*' diye bağırdı."

"Gluten mi?" Kulak mememi çekiştiriyorum, hala duyabildiğime şaşıyorum. Lulu'nun hikayeyi yeniden anlatma çabası kesinlikle sadık bir çaba, çünkü annesi iç sesini böyle ifade etmiyordu. "Görünüşe göre birçok şeye karşı intoleransı vardı." Hiçbir şey söylemediğinde, dört yaşındaki dinleyicimin bu referansı anlamak için biraz küçük olduğu anlaşılıyor. "Sence bağırdığı şey glutton olabilir mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Büyükanmem, onun *buraya gelip ona şişman demesi* gerektiğini söyledi," diyor, yüksek sesli, öfkeli İrlanda aksanını taklit ederek. Oldukça da iyi taklit ediyor. "Bu sadece buraya gel demek," diyor, sözünü keserek.

karakter. "Sonra *büyükannemin şişman olmadığını*, çünkü şişman olmadığını bağırdım. O sadece tombul. Ve ona tekme atacaktım, ama ben atamadan, büyükannem onun İncil'ini deliğine sokmakla tehdit etti." Kendini yastıklara atarak yüksek sesle ve uzun süre gülerek kahkahalar atıyor. "Ve sonra ne yaptı biliyor musun?" diye soruyor, yüzündeki saçları üflemek için dirseklerini yukarı iterek. "İncil'i olan adam mı?"

"Bana anlatmak üzere olduğunu hissediyorum," diye cevap veriyorum, saçlarını onun için iterek.

"Ona hangi deliği gösterebilecekken kaçtı. Çünkü o, onun popo deliğini kastetmişti!" Tekrar kıkırdamaya başlar, eliyle neşeyle minderleri tokatlar, sonra aniden durur. "Anneme, sana onun deliğinin ne olduğunu söylediğimi söyleme. Küçük kızların bunu söylememesi gerektiğini söylüyor."

"Sırrın bende güvende. Büyükannen oldukça korkutucu birine benziyor. Ben de kaçırdım herhalde."

"Sana öyle bir şey söylemez." Beni dikkatle süzer. "*O adamın iyi biri olduğunu* söyler." Lulu'nun taklidine göre, büyükannesinin sesi kalın ve elleri titriyor. "Sonra anneme, daha kötüsünü de yapabileceğini söyler. Ve seni bir randevuya çıkarmasını."

"Annen sık sık randevuya çıkar mı?" Sorgulama, sorgulama, sorgulama.

"Sadece bazen Charles amcayla," diye cevaplar, onun adını Fransızca telaffuz ederek. *Charles*.

"Charles amca, ha?" Midem hoş olmayan bir şekilde sıkışır. Charles da kim lan? Onun Lulu'nun amcası olmadığına bahse girerim. "Annen Charles'la sık sık dışarı çıkıyor mu?"

Omuz silkerek cevaplar. "Bazen bizde kalır, uyandığında birlikte çizgi film izleriz ve krep yapar."

Orospu çocuğu.

Çocukların ağzından gerçekler çıkar. Beş yıl için bu kadar. Rose bu pislik Charles'ı tanıyor mu acaba? Belki bana adresini verir de kışını tekmelerim.

"Onun krepleri benim pankeklerim kadar iyi mi?" Küçük düşürücü mü? Kesinlikle. Ama annesine kimin penisi daha büyük diye sormak kadar küçük düşürücü değil. Ki

. Sadece zaten bildiğim bir şeyi söylemesini duymak için.

"İkisini de seviyorum," diye cevaplar, küçük diplomat. "Çikolata soslu krepleri ve akçaağaç şurubu ile pancakelerini seviyorum."

"Pastırmayı unutma. Pastırma olmadan krep olmaz." "İğrenç!"

Henüz tatlı/tuzlu karışımının hayranı olmayan kız kıkırdar. "Peki, ne ne annenmaman ne CharlesCharles hakkında ne diyor?" Ben biliyorum,

çocuğu sorguya çekmek hoş bir şey değil. Tam olarak sağlıklı da değil, ama işte ona sormak istediğim bir düzine soru daha var.

Ve eve geldiğinde annesine de bir düzine soru daha soracağım.

Bu, ona karşı hissettiklerimi değiştirir mi? Sanırım bu, onun cevaplarına bağlı, ama zaten onu daha az istemeyeceğimi biliyorum.

O Omuz silkiyor. "Charles Amca Charles , mama olduğunu onun arkadaş ve avantajları var."

"Charles amcanın seninle bu tür şeyleri konuşması gerektiğini sanmıyorum."

Küçük kız konuşmak için ağzını açar, ama başka bir ses cevap verir.

"Öyle değil mi?"

İkimiz de Fee'nin durduğu kapıya döneriz, yüzünde gizemli bir ifade vardır. Başka bir deyişle, bok yiyen bir sırtış. Aniden onu dizimin üzerine yatırıp bunun bedelini ödettirmek isterim.

"Anne!" Lulu, kanepenin arkasına tırmanmaya başlamadan önce bağırır.

"Lu, lütfen!" Ama annesinin sesi, onu koltuğun arkasına kaldırırken azarlama tonundan yoksundur. "Neden yatmıyorsun?" diye sorar, kızının ayakları yere değdiğinde.

"Car amca bekleyebileceğimi söyledi."

"Garip. Sophia'yı sorumlu bıraktığıma yemin edebilirim."

Şunu söyleyeyim: beni burada gördüğüne ne kızgın ne de hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Sanki kremayı yiyen kedi gibi görünüyor.

"Randevun nasıldı?" diye soruyor Lulu, kollarını Fee'nin beline dolayarak. "Güzel bir yere gittiniz mi? Sana çiçek getirdi mi? Böyle öpüştünüz mü?" Dönerek ellerini ön kollarında yukarı aşağı gezdirmeye başlarken, havada şapır şapır sesler çıkarmaya başlıyor.

"Evet, *anne*. Bize randevunun nasıl geçtiğini anlat." Dizimi kanepeye kaldırıp, dirseğimi koltuğun arkasına dayayarak ona dönüyorum.

"Merhaba Carson." Gözleri aşağıya indi ve selamlaması birden soğuklaştı. Çantasını konsola bırakıp paltosunun kemerini çözdü. "Burada ne işin var?"

Benim dairemde mi demek istiyorsun? Oh, sadece takılıyorum. Kimseyi eve getirmedikten emin olmak için.

"*Shrek* izliyorum. Ya sen? Ne yapıyorsun?" Gözlerim, sanki bir kanıt arıyormuş gibi üzerinde dolaşıyor. Baldırlarına kadar uzanan dar, ince örgü yünlü bir elbise, eteğin altında kaybolan siyah botlar ve boynuna düzgünce sarılmış soluk mavi bir fular. Makyajı hafif ama mükemmel ve her zamanki (ve çok seksi) yüksek at kuyruğunda tek bir saç teli bile yerinden oynamamış. Saçlarını çok seviyorum. Onu yumruğumla kavradığımda nefesini kesmesini seviyorum. Parmaklarımın arasında ipek gibi dalgalanmasını seviyorum.

Sevmediğim şey ise, nedense gözlüklerini takmamış olması.

Karnımdaki kıvrılmayı ve sikimin seğirmesini görmezden gelerek, gözlerim bir kez daha onun üzerinde dolaşıyor. Onun görünüşünde cinsel birleşmenin kanıtlarını bulmayı beklediğimden değil, tam olarak öyle değil, ama hiçbir şey bulamadığım için duyduğum rahatlama oldukça saçma. Peki ya bu Charles? Bir şey bana her şeyin görüldüğü gibi olmadığını söylüyor.

Sadece bir randevu. Öpüşme, dokunma, sevişme gibi dışsal kanıtlar yok.

Nefes al...

"Sophia nereye gitti?" Sorumu görmezden gelen Fee, dikkatini bir kez daha Lulu'ya yöneltiyor.

"Car amca geldiğinde gitti. Film izliyorduk. Gel, bizimle birlikte izle. *Lütfen!*"

"Onu eve mi gönderdin?" Fee bana doğru bakıyor, ama yeterince uzun süre bakmıyor.

"Çocuk benimle burada olmakta biraz rahatsız görünüyordu, ben de ona parasını ödedim" —ayrıca çok sevindiği ekstra elli dolar daha ekledim—"ve o da gitti."

"Geçen sefer buradayken onu utandırdığını gördüğüm için şaşırmadım. Oh, merak etme," diye ekler havalı bir şekilde. "Kadınlar üzerinde yarattığın etkiyi

kadınlar üzerinde yarattığın etkiyi fark etmediğinden eminim."

"Sana olan etkimi fark ettim," diye mırıldandım. "Evet, kurdeşen yüzünden, sanırım fark etmişsindir."

"Kızardım, kurdeşen değil."

"Sophia kuzeninin onu almaya gelmesini beklemesi gerekiyordu," diyor, hızla devam ediyor, ama başını çevirerek yanaklarında aniden beliren kızarıklığı gizleyebileceğini düşündüğünü sanmıyorum. Haklı olduğumda çok mutlu oluyorum.

"Babası bu gece çalışıyor, değil mi? O yüzden şu anda arka ofiste oturmuş, sosyal medya hesaplarına bakarak beyin hücrelerini öldürüyor olmalı."

"Sanırım."

"Sorun ne? Birkaç saatlik çalışma karşılığında ekstra ücret aldı ve şimdi sanal olarak arkadaşlarıyla takılıyor. Biz de bir film izledik. Herkes kazandı." Özellikle de Fee eve gelip bu kadar tertemiz görünürken ben kazandım.

Yani, öğretmen çocuğun ellerine dokunmamış.

"Peki, teşekkürler." Teşekkürleri rahatsız edici görünüyor, ama bakıcının parası için benimle kavga etmeyeceği için mutluyum.

"Güzel bir yere gittin mi?" diye soruyorum, ses tonum yumuşak. "Sinemaya," diye cevaplıyor o da benzer bir tonla.

Sinemayı siktir et. Ne tür bir erkek randevuda onun ilgisini paylaşmak ister ki? Lanet olası bir aptal, çünkü bu tür bir kadın tüm ilginizi hak eden türden bir kadın. Ona elmaslar takılmalı, şampanya ve havyar yağdırılmalı. O en iyisini hak ediyor, soda ile yapış yapış halılar ve aynı lanet randevuda yüzlerce başka insan değil.

"Film güzel miydi?" Lulu soru yağmuruna devam ediyor.

"Sana şeker aldı mı?" diye alay ediyorum.

"Car amca mı?" Lulu elini koluma koyar. "Annenin Reece'in penisini sevdiğini biliyor muydun?"

Ne? Charles, öğretmen ve şimdi de Reece mi? Gözlerim Fee'ye kayar, omuzları bastırmaya çalıştığı kahkahalarla titriyor.

"Doğru." O başını sallar. "Gerçekten öyle."

"Bu Reece..." Kahretsin. *Kahretsin!* "Sence bunu çocuğuna söylememelisin, değil mi?"

"Popcorn boğazına mı kaçtı, Car Amca?" Lu kanepenin arkasına eğilir ve sırtına vurmaya başlar.

"Belki Carson Amca, patlamış mısırın aşağı inmesine yardımcı olması için biraz Reese's *Pieces* ister."

"Ha." Nefesini ver. "ok komik. Az kalsın kalp krizi geçiriyordum."

"yle mi?" Bu hafifçe söylenen küçük sesin içinde çok fazla anlam vardı. Ve bu, ona ceza olarak bir kez daha kıçına şaplak atmam anlamına geliyordu.

"Reece adında biriyle çıktığımı mı sandın?" diye sorar. Alayı. Her neyse.

Reece ile çıkmak yeterince kötü olurdu. Reece'in penisiyle tanışmak ise kesinlikle kabul edilemezdi.

"Aslında, randevumun adı Leo'ydu." Dudaklarında stnlki bir glmsemi belirir. Randevusundan hoşlanmıyor. Benimle dalga geçmekten hoşlanıyor. Bana işkence etmekten.

Lulu fırsatı değerlendirip koltuğun etrafında koşarak yanıma otururken, ben de kendimi kanepenin arkasına biraz daha eğilmiş buluyorum.

"Leo'nun p..." Penis mi? Hayır. "Performansı nasıldı?"

"Film arkadaşı olarak mı? Biraz zayıftı." Boynundaki fularını çıkarıp kanepenin arkasına asıyor ve elini üzerine koyuyor. "Film boyunca konuştu. Görünüşe göre, Fransızca konuşulan bir okulda çalışmasına rağmen Fransızca anlamıyor. Ayrıca da sesli yiyor." Ortak bir zellikleri. "Neden gülümsüyorsun?"

"Ben mi? Hiçbir şey. Hiçbir şey."

"Anne, gel bizimle film izle." Lulu, Fee'nin elini çeker ve annesi kendini kanepenin önüne götürmesine izin verir. "Sen buraya otur," der ve annesini benim saçıma oturması için yönlendirir. "Ben de buraya oturacağım," der ve mutlu bir şekilde aramıza girer. "İşte, artık Lulu sandviçi olduk!"

"Bence Carson amca ilgi odağı olmaya daha alışkın," der Fee, kollarını kavuşturarak anlamlı bir şekilde mırıldanır.

Kolumu koltuğun arkasına uzatıp, kulağına fısıldamak için eğildim. "Senin ilgi odağın ben miyim, Fiadh?"

"Daha çok sinir bozucu."

"İlgi ilgidir."

"Sen öyle görürsün." Sözleri soğukkanlı olabilir, ama yanakları öyle değil. İstediyin kişinin yanında otururken, ama ona sahip olamayacağını kendine söyleyerek, benim kadar etkilendiğini biliyorum. Ben sadece biraz daha öndeyim. "Ama sen sen ol," diye ekliyor havalı bir şekilde.

"Seninle olmayı tercih ederim." At kuyruğunu biraz çekerim, hızlı nefes alış ve göğüslerinin keskin bir şekilde yükselmesiyle sikim seğirir. "Ne zaman et olmak istersen, ben hazırım."

"Ya ben et olmak istersem?" Sözleri, bana attığı ağır göz kapaklı bakışları kadar şehvetli.

Düşüncelerim yüzlerce farklı yöne dağılır, içim ateş gibi yanar ve cildime yayılan bir sıcaklık hissi ile erir. Ardeo'da, üçlü bir sahneye kapılmıştı; benim tercih ettiğim üçlü değil, ama bu şekilde bir kadını paylaşmam ilk kez olmazdı. *MFM*. Her zaman iki kadını, bir çift erkek olmaya tercih ederim, ama Fee'yi herhangi bir kombinasyonda paylaşmak isteyeceğimden emin değilim.

Onun hakkında hissettiklerimi düşünürsek, onun ihtiyaçlarını benim arzularımın önüne koyabilir miyim?

"Aman Tanrım. Bunu ciddi olarak düşünüyorsun, değil mi?" Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. Bu bir gülümseme değil, daha çok alaycı bir ifade. Ya da belki de benimle alay ediyor.

"Düşünmekten daha fazlasını yapıyorum. Planlar yapıyorum." Onda uyandırdığı kargaşayı, duyguların ve arzunun işkence verici karışımını anlamasam da. Onu kirletmek istediğim halde, nasıl onu korumak isteyebilirim?

"Sus!" Lu'nun azarlaması o anı bozar, ikimizi de irkiltti ve annesinin yüzü sertleşir. "Donkey konuşuyor, görmüyor musun?"

"Üzgünüm, tatlım. Dinliyordum. Sadece eşeğin söyleyecek yeni bir şeyi olmaması çok yazık." İkincisini, alçak sesle ekliyor.

"Tanrı aşkına, konuşmaya karşı değilsin!"

"Üzgünüm, prenses Lu," diye ciddi bir ses tonuyla söylüyorum. Gerçi şu anda diktatör Lu daha uygun olabilir. İki arkadaşımdan yaşlı olana dönüyorum. "Leo seni başka bir yere götürdü mü?"

"Neden?"

"Belki de kaçırdığım şeyi bilmek isterim."

"Beni sinemaya götürmezdin," diyor biraz sinirli bir şekilde.

Ona dönene kadar dönüp, patlamış mısırı yere koyduktan sonra, aramızdaki koltuktan çocuğu kaldırıp soluma oturtuyorum.

"Hey! Ben etim!"

"Annen konuşup duruyor. Oradan daha iyi duyabilirsin." Popcorn kasesini kucağına koyuyorum, umarım bu manevra onun küçük kulaklarını bu konuşmadan korur.

"Haklısın. Seni çok daha iyi bir yere götürürdüm." Onu en yakın otelde aceleyle rezervasyon yaptırdığım bir süit aracılığıyla cennete götürürdüm.

"Neden? Hoş akşam yemeklerinden ve karanlık atmosferli tiyatro salonlarından hoşlanmadığın için mi?"

"Karanlık ve atmosferik ortamlar benim tarzımdır. Bunu bildiğini sanıyordum. Ama bana şans vermeden randevulara çıkmaya karşı bir isteksizliğim var."

"Hepsi bu mu?" diye soruyor masumca, beni deli ettiğini çok iyi bilmesine rağmen.

"Hayır, aslında hepsi bu değil. Çünkü Fransa'da uzun süredir devam eden bir arkadaşlık ilişkisi olduğunu öğrenmekten de hoşlanmıyorum." Buna gerçekten inanmasam bile.

"Ne var ne yok?" diye soruyor, bu tür bir konu için çok fazla neşeli bir ses tonuyla. Sesini de ayarlamıyor, yani yanımdaki küçük diktatör mırıldanmaya başlıyor.

"Duydun beni." Kaşlarımı çattım. Neden alay ediliyormuşum gibi hissediyorum?

"Ah, kimden bahsettiğini biliyorum! Hey, Lu?" Kızının dikkatini çekmek için bana doğru eğilir. "Büyükbaba Charles amca hakkında ne diyor?"

Çocuk, "ne saçmalık" gibi bir şey mırıldanır, ama ben onu ele vermem.

"Lu?" Fee omzumu iterek beni geriye doğru bastırır ve daha iyi görebilmek için, zihnim hemen onun aynı şeyi yaptığı anı hatırlar, tam da bu kanepede, bana binmeden hemen önce. "Sana bir soru sordum." Lulu uzaktan kumandayı alır ve televizyonu durdurur. Sonra bana döner annesine annesi tavırlatavırla Bu çocuk var bir her . "Büyükbaba, Charles'ın kreplerinin berbat olduğunu söylüyor çünkü

düz kreplerden ibaret."

"Ve ben buna karşı çıkmadığımı biliyorum, ama ben söylemedim. Büyükbaba söyledi. Yani bu sayılmaz." Bir tür itirazda bulunur gibi avucunu yukarı doğru çevirir. *Mantıklı ol.* "Anlaşma böyle."

"Bir gün iyi bir avukat olacak," diye araya giriyorum.

"Büyükbabam, benim ticaret sendikasında olacağımı söylüyor."

"Ticaret sendikası mı? O bir sendikacı, ha?"

"Hayır, o büyükbabam, aptal. Ben yarış arabası sürücüsü olacağım. Ya da taksi alacağım," diyor küçük bir dansla. "Pembe bir tane."

Gülmemeye çalışıyorum. Gerçekten.

"Bunu sonra konuşuruz, ama şimdilik Carson'a büyükbabanın Charles hakkında ne dediğini söyle. Lütfen," diye ekliyor, ama bu daha çok son bir uyarı gibi geliyor.

"Pembe çadırlar kadar abartılı olduğunu mu?"

"Hayır, diğer şeyi."

"Oh." Lulu kaşlarını çatarak biraz düşünmeye dalmış gibi görünüyor. "Dorothy'nin arkadaşı olduğunu söylediği zamanı mı kastediyorsun? Çünkü bu doğru değil. Charles'a sordum ve Dorothy adında bir arkadaşı olmadığını söyledi. Şimdi *lütfen Shrek'in* sonunu huzur içinde izleyebilir miyim?"

ÜCRET

Sonraki yirmi dakikayı yan yana, ya da uyluklarımız birbirine değecek şekilde oturarak geçirdik, nefeslerimiz sanki senkronize gibiydi. *Evet, fark ettim.* Bir ara Lu üşüdüğünü söyledi ve Carson, yatma vakti çoktan geçmiş olduğu için onu yatağına yatırmak yerine, koltuğun puf kısmında saklı olan kocaman, yumuşacık bir battaniyeyi çıkardı.

"Birçok geceyi kanepede kıvrılmış olarak geçiriyorsun, değil mi?"

"Bu ilk kez kullanılıyor." Bana şüpheli bir bakış atıyor. "İç mimar, kanepelerle uyumlu olduğunu düşünmüş. Otantik bir hava ve, doğru hatırlıyorsam, heterojen unsurlar gibi bir şeyden bahsetmişti."

"Eminim öyledir," diye cevap veriyorum, biraz kızgın bir şekilde. Kendimi tutamıyorum.

Son birkaç gün, bir aylık bir çile ve sıkıntı gibi geçti. Lulu'nun okul dramasının üstüne, taşınamadan dairemi kaybettim, Carson'ın kalma teklifini kibirli bir tavırla reddettim, bugün öğle yemeğinde iki tane daha pireli yer gördüm, iş çıkışı da çok temiz ve modern ama tamamen uygun olmayan bir ortak daire gördüm. *Lulu'yu bir grup yabancıyla yaşamaya götüremem.*

Üstüne üstlük, aptallık ağımı o kadar sıkı ördüm ki, kendi ayağıma takılıp düştüm ve ilgim olmayan bir adamla randevuya katlandım.

Dün gece Carson'a söylediklerimi düşünürsek, onun şu anda burada olmasını beklememeliydim. Beklemem garip mi? Daha da garip olanı, rahatlamış olmam mı?

"Aslında o. İç mimar," diyor, şaşkınlığından eğlenmeye geçerek.

Elini battaniyenin altına sokup parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdiğinde, benim hoşnutsuzluğumu cesaret olarak algılayacağını bilmeliydim.

Midemdeki o garip hissi uyandırmaması gereken başka bir şey, ama uyandırıyor.

"Randevun fiyaskoyla sonuçlandığına çok sevindim," diyor mutlu bir şekilde.

"Öyle demedim." Şu anda ogre formunda olan Prenses Fiona'ya gözlerimi dikmeye söz veriyorum.

"Söylemene gerek yoktu." Şaşırtıcı bir şekilde, cevaplarında en ufak bir kendini beğenmişlik bile yoktu.

Burada oturmam bir hataydı. Eminim ki bu hatayı ben kendim istedim. En azından meme uçlarım öyle istiyor gibiydi. Ya da belki de sadece şu anda öyle. *Çok güzel* kokuyor. Yanında oturmak için fazla güzel, orası kesin. Kolonyası temiz ve hafif narenciye kokulu, vücudundan yayılan ısı ise muazzam. Onunki kadar sıcak bir vücut görmedim hiç. Bu, beni şömine halısı üzerindeki bir kedi gibi onun üzerine uzanmak istememe neden oluyor.

Randevum hoştu ve Leo çok nazikti. Bir zamanlar bunun istediğim şey olduğunu bile düşünebilirdim. Çünkü nazik olmak iyidir. Güvenlidir. Nazik olmak iyi bir baba olmak için gereklidir. Nazik biri, hamile kaldığında seni asla terk etmez. Ama şimdi tamamen farklı bir erkeğin dokunuşunu arzuluyorum. Beni güldürdüğü kadar sinirlendiren bir erkek.

Gözlerim hala televizyona yapışık, Carson'ın başparmağı parmak eklemlerimi ileri geri, sonra tekrar ileri geri okşarken hiçbir şey algılamıyorum. Bu hoş bir şekilde rahatlatıcı ve bu adamla hiç ilişkilendiremeyeceğim bir şey. Ama sonra avucumu çevirip bileğimin iç kısmına bir şey yapıyor, yemin ederim, dilin hafifçe dokunması gibi bir his.

Bacaklarımın arasında bir dilin dokunuşu gibi.

"Ben... Ben..." Aniden ona dönerek, elim onun göğsünde buluyorum. Parmaklarımın altında kalbi yavaş ve düzenli atıyor, gözleri ise karanlık, dumanlı ve yasak şeylerle dolu görünüyor. "Bir dakika bekle," diyerek sözümü bitiriyorum, neredeyse koltuktan zıplayarak kalkarken battaniyeye takılıyorum.

"Dikkatli ol," diye mırıldanarak, karşı ucunu çekiyor, bu da bacaklarımdan örtüyü çözebilir, ama aynı zamanda elbisenin bel kısmını da büküyor. Örgü kumaşı yerine geri yerleştirirken, yumurtalıklarım hafifçe sıkışıyor. Lulu uykuya dalmış, kolları Carson'ın boynuna dolanmış, küçük yüzü onun kaburgalarına yapışmış. Carson

onu yastığa yatırırken, ona öyle sevgi dolu bir bakışla gülümsüyor ki, nefesim kesiliyor. Başını kaldırıp bana da aynı gülümsemeyi yönelttiğinde, paniğe kapılıyorum.

"Tuvaletim var!" diye kekeliyorum ve sendeleyerek uzaklaşıyorum. Aptalca bir şey söylemekten veya yapmaktan kaçınmak için yatak odama gidiyorum. *Başka aptalca bir şey.*

Doğa çağırıyor mu? Ne, karga gibi mi?

Botlarımın fermuarını açıp köşeye atıyorum, sonra halının üzerinde bir dört kez volta atıyorum. Bir insanın tuvaletini yapması ne kadar sürer, varsayımsal olarak? Ve ellerini yıkaması? *Belki de tam da bunu yapacağım.* Eller asla fazla temiz olamaz, değil mi? Yeterince uzun süre dışarıda kaldığıma karar verip, bu akşama bir son vermek için çalışma odasına geri dönüyorum. Karışık beynimi dinlendirmek için.

"Eh, uzun bir gün oldu," diyerek boş odaya geri dönüyorum.

Hmm. Battaniye kanepenin arkasına gelişigüzel atılmış, minderler değinik duruyor.

Belki Lulu'yu yatağa taşımıştır?

Diğer koridora sızan ışığı fark edince odayı geçiyorum. Işık *yemek odasından geliyor.* Açık kapıdan kafamı uzatınca Carson başını kaldırıyor.

"İster misin?" Açık içki dolabının önünde duran Carson, eski moda gümüş buz kovalarına uzanır ve bardağına bir buz küpü atar.

"Oraya buz mu koydun?"

"Bir makine var." Ayakkabısıyla dolabın altını hafifçe vuruyor ve ben kendimi kaşlarımı çatarken buluyorum. Art Deco tarzında güzel bir mobilya. Belki de ceviz ağacından yapılmış. "Kullanılması gerekiyor." Bardağını çeviriyor. "Sana da ikram edeyim mi?"

Cevabı zaten biliyor. İçki konusunda ise, başımı sallıyorum.

"Kapıda durmanın bir nedeni var mı?" Dirseklerini dolabın üstüne dayadı, rahat bir pozisyon aldı.

"Lulu'yu yatırdın," diyorum. "Bu sorun oldu mu?"

"Hayır. Sadece sürpriz oldu. Sana sorun çıkarmadı mı?" Lulu uykusundan uyandığında çok huysuz olabilir.

O başını sallar. "Uykulu bir şekilde ona '*bonne nuit, mon petit chou*' diyerek iyi geceler dilemem söylendi."

"Bu bizim yaptığımız küçük bir şey." İtiraf ederken gülümsememi zorlukla bastırıyorum.

"Gece lambası gerektiği gibi açıldı, Norman yanına uzandı, ama dişlerini fırçalamak ya da saçlarını taramak benim yeteneklerimin ötesindeydi."

"Bunlar Norland dadılarının yapabileceği şeyler değil. Orası dadılar için lüks bir okul," diye ekliyorum, o da kaşlarını çatıyor. "Kraliyet ailesi ve benzeri ailelerin çocuklarına bakanlar. Üniforma giyorlar ve çok ciddi görünüyorlar." Gevezelik ediyorum... ve görünüşe göre odanın içine doğru ilerliyorum, Carson'ın açıkça hoşuna gidiyor.

"Bana randevundan bahsedecek misin?" Siyah mermer şöminenin iki yanına yerleştirilmiş, yine Art Deco tarzında yapılmış iki heybetli sandalyeyi işaret ediyor. Abanoz rengindeki yemek takımı, en az on iki kişinin oturabileceği kadar büyük. Çember şeklinde bir tabana sahip olan masanın bir tarafında kürklü bir halı bulunan bir bank, diğer tarafında ise bulut şeklinde sırtlı sandalyeler bulunuyor. Odanın çevresinde birkaç aplik yanıyor ve geniş odayı rahat bir hale getiriyor. Carson koltuğuna yerleşip sağ ayak bileğini dizinin üzerine koyarken, ben şöminenin yanındaki koltuğumun ucuna oturuyorum. Carson'ın parmak uçlarında bardağı dikkatsizce sallanıyor.

"Sana söyledim, iyiydi."

"Tam olarak öyle demedin. Çok konuşuyordu ve içki içmeyi bilmiyordu."

"Dikkatini veriyordun." Başımı eğiyorum, gülümsememi değil, sesimin ne kadar mutlu olduğunu saklamak için.

"Sen söz konusu olduğunda her zaman dikkat ederim. Bunu biliyorsun."

Tıpkı senin de benim ilgilendiğim detayların bunlar olmadığını bildiğin gibi." "Öyle mi?" Cevabım neşeyle titriyor.

"O da öpüşmede beceriksiz miydi?"

"Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

O denedi. Ben kaçtım.

"Benim işim olsun istiyorum."

"Neden gülümsüyorsun?" diye soruyorum, biraz sinirlenerek. Bu adam ve milyonlarca gülümsemesi beni biraz çıldırtıyor. *Ya da belki de sadece ağzıdır. Çünkü ona bakmak bile beyin hücrelerimi kaybetmeme neden oluyor.* "Çünkü bunun sadece benim işim olmasını istiyorum. Ve çünkü o seni öpmemi." "Ben öyle demedim."

"Hayır, söylemene gerek yoktu. Anlayabiliyorum."

"Tamam, Houdini," diye mırıldanıyorum. Eh, yeni külotumu ortadan kaldırdı. Onu ikincil bir hasar olarak görüyorum ve geri istemeye niyetim yok. "Aslında, hilelerden bahsetmişken, sana teşekkür etmem gereken bir şey var. Pardon, yanlış anladım. Demek istediğim, sana yumruk atmam gereken bir şey var."

"Gerçekten mi?" diye gülüyor.

"Evet, çünkü sevgili kızım senden çok özel bir şey ödünç aldı ve onu okulda bileğinde taktı."

"Kızım benim saatlerimden birini okula taktığı için bana yumruk mu atacaksın? Lütfen bana onun Patek Phillipe Chronograph olduğunu söyleme," der ve elini yüzüne bastırır.

"Gümüş olan mı?" Bu iyi bir tahmin, çünkü o çekmecedeki saatlerin çoğu öyle.

"Siyah kayışlı olan," diye neredeyse inliyor.

"Hayır, o değildi. Aslında, onun ödünç aldığı şey bileğin biraz güneyinde yıpranmış. Belki bazen bileğin yanına bile. "Omuzlarımı hafifçe silkiyorum. "Ve giymekten bahsetmişken, umarım yepyeni bir şeydi."

Bana bakar, yüzünde hiçbir ifade yoktur. "Bana açıkça söylemelisin çünkü neden bahsettiğini hiç anlamadım."

Söylemeyeceğim. Yüzüm pancar gibi kızarmadan nasıl söyleyebilirim ki? Bunun yerine, konuyu değiştiriyorum. "Dolabında saat çekmecesini olduğunu biliyor musun?" Carson başını sallar. "Bu biraz sıra dışı. Herkesin saat çekmecesini yoktur."

"Hayır," diye onayladı. "Bazıları saatlerini kasada saklamayı tercih eder. Bazıları da bankada."

Zenginleri kastediyor. Çoğu insanın iki kolu ve bir saati vardır. Bazen iki saatleri olabilir, biri günlük kullanım, diğeri

özel günler için—ama çekmecesi dolusu olan çok az insan vardır.

"Bana inan. Bu biraz sıra dışı bir şey. Ama senin de çekmecende başka *sıra dışı* şeyler var," diye çok dikkatli bir şekilde cevap veriyorum. Ya da anlamlı bir şekilde. Ya da büyük bir ipucu vererek.

"Oh." Ve işte o anda gözlerinde bir ışık parlar. "O çekmece."

"Evet, o çekmece." Hızlıca nefes alıyorum. "Belki içinden bir şey düşmüştür, çünkü açıkçası Lulu'nun bir şekilde çekmecenin içine bakacak kadar yükseğe tırmanmayı başardığını düşünmek istemiyorum."

"Senin yaptığın gibi, demek istiyorsun." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. " point. Because point is, Friday Öğleden sonra, Lulu okuldan erken eve gönderildi çünkü... bir... bileğinde seks oyuncağı.

"Bunu hayal etmekte zorlanıyorum," diyor oldukça ciddi bir şekilde, yanağını yumruğuna dayayarak. "Bunu bana ayrıntılı olarak anlatman gerekecek."

"Tanrı aşkına, Carson. Çocuğum okula bileğinde penis halkası takarak gitti!" Gürültülü bir kahkaha patlatıyor, o kadar gürültülü ki, daha zayıf bir binanın duvarlarını sarsacak cinsten. Aslında, komşuların duvara vurmaya başlayacağını bekliyorum neredeyse. Ama sonra nerede olduğumuzu ve Carson'ın en üst katın tamamına sahip olduğunu hatırlıyorum. "Ve bunu benden almadı," diye inatla mırıldandım, gülmeye katılmak istemiyordum. Bunu sırf eğlence olsun diye söylemedim. Sinirliydim. Ya da en azından sinirli olmak istiyordum.

"Ben ona vermedim."

"Hayır, ama o senin çekmecen. Ve evet, bu senin işin ve muhtemelen oraya bakmamalıydım, ama ne önemi var ki? Oradaki şeyler... şey, onlar..."

"İğrenç mi?"

"Evet!"

"Ucuz mu?"

"Çok."

"Ve her türlü iğrenç?" "En kötüsü!" Katılıyorum.

"Onlar da arkadaşımın şaka anlayışı."

"Oradaki canavarların sayısına bakılırsa, bu çok uzun süredir devam eden bir şaka olmalı." Oops. Yatak odasındaki sandığı da gözetlediğimi söylememe gerek yok. Şık ve zarif sandık, cinsel itaatkarınızı içine tıkmak için yeterince büyük, tabii bu sizin (ve onun) hoşunuza gidiyorsa.

"Bu şaka bir süredir devam ediyor. Ardeo kurulduğunda başladı."

Kendimi gergin hissediyorum. Ayağa kalkma, bu konuşma değişikliğinden uzaklaşma dürtüsü çok güçlü. Ama onun ifadesinde bir şey var ki, beni koltuğa yapıştırıyor.

"Benimle olamamanın başka nedenleri olduğunu kendine söylediğini biliyorum, ama Ardeo bir numara. Orada gördüklerin seni korkuttu."

"Bilmiyorum. Tam olarak değil. Sadece, seksi bu kadar önemsiz gören bir erkekle birlikte olamayacağımı biliyorum. Ve beni suçlu hissettirmeye çalışmadan önce, oraya gerçekten tesadüfen gitmiştim."

"Belki de tesadüf diye bir şey yoktur. Belki de sadece eşzamanlılık ve bizi bir araya getirmek için komplo kuran evren vardır."

"Bu mantıklı değil," diye fısıldadım, gözlerimi onunkilerden ayırmadan.

"Öyle değil mi?" Bardağını ağzına götürdü ve birdenbire o bardağın yerinde olmak istedim. Bu gece Leo ile çıkmak için herhangi bir istek veya beklentim olmayabilir, ama tek bir randevunun beni bu kadar güçlü bir şekilde ters yönde iteceğini beklemiyordum.

"Bu tür şeylerin nasıl işlediğini kim bilir," diyor, bardağın tabanını güçlü uyluğuna dayayarak. "İki kişi beş yıl önce Fransa'da tanışıyor. Harika bir gece geçiriyorlar, ama bir arkadaşları tarafından birbirlerine bağlanmış olmalarına rağmen, bir daha hiç karşılaşmıyorlar. Ta ki şimdiye kadar. Bu sana garip gelmiyor mu?"

"Evet. Garip."

"Seni tekrar kollarıma ne getirirdi? Hiçbir şey. Ne burada ne de Fransa'da. Seni yargılayan tek kişi kendin olsa bile, yargılanma korkusu olmadan kendini teslim edebileceğin bir gece gerekti."

"Ve o gece geçti. Gitti." Neredeyse "*Seninle tekrar birlikte olamam*" diye ekleyecektim. Ama birdenbire bu bozuk plaktan sıkıldım.

Burada kimi cezalandırmaya çalışıyorum?

"Belki Ardeo'nun bir parçası olarak değil." Bakışlarını bana çevirir, gözleri beni sahiplenircesine süzer. "Ama sorduğum bu değil."

"Böyle şeyler söylememelisin." Emin olmadıkça. Samimi olmadıkça.

"Ardeo hakkında bilgi ister misin?" diye sordu, içkisinin kenarını parmağıyla okşayarak.

Kafamı sallayıp, *evet diye* bağırma isteğimi bastırmaya çalışarak izliyorum. *Bana her şeyi anlat!*

"Rose'un sana ne söylediğini biliyorum, benim kimseyle çıkmadığımı. Ama ikimiz de biliyoruz ki ben ne bekâr ne de eşcinselim."

"Açıkça söylemene gerek yok," diye terslerim. "İlişki yaşamadığını biliyorum. Sadece seks yapıyorsun." *Orada sadece seks yapıyorsun. Ayırım gözetmeden. Sık sık. Bir seferde birden fazla partnerle, sanırım.*

"Bu şekilde daha kolaydı. Seks. Sikişmek. İlk başta, bu yeni bir şeydi, sonra her şey değişti. Bir yaşam biçimi haline geldi. Kimseyi hayatıma almamanın bir yolu. Sanırım bu konuda aynıyız."

"Ben...". İtirazlarıma rağmen, o haklı. Hayatlarımızı farklı uç noktalara götürdük.

"İkimiz de kendimizi kapatmışız." Şöminenin ızgarasına boş boş bakarken sesinde sefil bir ton var. "Senden kimseye bahsetmedim. Beş yıl önceki o geceden. Belki de hayattaki en güzel anlar, yüksek sesle itiraf edemediğin anlardır." Sonra başını kaldırıyor, kendine gelmiş gibi görünüyor. "Vazgeçiyorum, Fee. Ardeo'dan. İşteki hisselerimden vazgeçiyorum ve geri dönmeyeceğim."

"Bunu yapamazsın," diye itiraz ettim, kalbim göğsümde sanki minik kanatları varmış gibi hoplayıp dururken. Bunu istemiyorum, değil mi? "Benim yüzümden değil."

"Neden olmasın? Seni mutlu edebileceğimi sana göstermek için bana bir şans vermeni istiyorum."

"Ama biz hiç anlaşıyoruz!" Kendimi ayağa kalkmış, ileri geri yürüyen buluyorum. Bir şey eklemek varmış gibi parmağımı kaldırıyorum, ama yok, çünkü beynim bile bağırıyor, *adama bir şans ver!*

Onu seviyorum. Onu çok seviyorum. Lulu da onu seviyor. "Değil mi?" Bir aslan gibi aniden ayağa fırlar.

gazelle. "Benim ne zaman geleceğimi hiç merak etmiyor musun? Ne yaptığımı, nerede olduğumu merak etmiyor musun? Çünkü ben seni merak ediyorum. Nerede olduğunu ve ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Sen ve Lu okula giderken, saatime bakarken buluyorum kendimi. Senin burada, benim çatımın altında yaşadığını düşünüyorum ve tüm kalbimle ben de seninle birlikte olmak istiyorum.

Ve sana şunu söyleyeyim," diye ekliyor, sesi alçak ve kısık, "bu gece başka bir erkekle birlikte olacağını düşünmek beni deli gibi yakıyor. Yani bence gayet iyi anlaşıyoruz. Ateşli bir ilişki, ama bu ilgisizliğin tam tersi." "İlişkiler değildir kurulmaz ateş ateş mırıldanıyorum mırıldanıyorum, düşerken

geriye doğru.

"Öyle değil mi?" Benimle birlikte hareket ederken gözleri dudaklarıma düşer. "Ya seni mutsuz edersem?"

"Sen olmadan mutsuz olmaksansa, senin yüzünden mutsuz olmayı tercih ederim. Ve başka bir şey olmasa bile," diye fısıldadı, yumuşak sesiyle, "her zaman seks var."

Popom sert bir şeye çarptı, parmaklarım yemek masasını hissetti, gözleri beni açgözlülükle süzerken, elleri beni tutuyordu, beni kendine ait yapacağı hissini pekiştiriyordu.

"Senin oyuncağın olmak istemiyorum." Nedense, bu sözler düşündüğümünden çok daha zayıf çıkıyor, elim onun göğsünün ortasına bastırırsa da.

"Ya ben senin olmak istersem ne olur? Sadece önümüzdeki elli yıl için. Bana nasıl baktığını görüyorum, Fee."

Haklı olduğunu bilmekten nefret ediyorum.

O orada otururken, ben de onun ellerinin bardağı nasıl tuttuğuna bakmamak için çaresizce uğraşıyorum. Konuşurken ağzının şekillerine bakıyorum. Kendini çok rahat hissediyor. Ben de öyle olmak isterdim. Gömleğinin yakasının ortaya çıkardığı o küçük üçgen deriye burnumu gömmek, ciğerlerimi onun sıcaklığı ve kokusuyla doldurmak istiyorum. Ellerimi gömleğinin altına kaydırırdım, cildinin ne kadar pürüzsüz olduğunu zaten biliyorum. Kaslarının zevkle nasıl dalgalandığını, parmak uçlarımda nasıl hissettirdiğini ve tırnaklarımda çizmesiyle çıkardığı sesleri biliyorum.

Hatalı olduğumu biliyorum. O kadar hatalıyım ki, kendimi kaybederek, elimi onun gömleğinin yumuşak kumaşına dolayarak onu kendime çekiyorum. Yumruğumu orada tutarken, yüzünde ışık ve gölge, umut ve belki de korku karışımı bir ifade var. Ama sonra onu kendime çekiyorum ve dudaklarımız buluşmadan önce son düşündüğüm şey, onun en etkileyici özelliğinin dudakları olmadığı. Çünkü sevgisi ışık saçıyor.

Öpücüğümüz... çözülüyor. Carson'ın dudakları yumuşak ve telaşsız ama çok ustaca, kolları belime dayanmış, hızı o belirliyor, benim ihtiyacımı dizginlemeye çalışırken beni yavaşlatmaya zorluyor. Ama parmaklarım onun pazılarına sıkıca tutunurken bu treni yavaşlatmak mümkün değil. Sıkı. Daha sıkı. Onu isteyerek, beni de beraberinde sürükleyerek raydan çıkmaya zorluyorum. Ama o sadece ağızma karşı inliyor, sesi erkeksi bir onay gibi, öpücüğünün hızı hiç değişmiyor.

"Sana ihtiyacım var."

Bu sözlerin benim olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, dudaklarımın kenarında zafer dolu bir gülümseme hissediyorum. Ama bu uzun sürmüyor, çünkü o beni yutmaya başlıyor. Çılgın parmaklar ve çaresiz dudaklar, diller birbirine dolanıyor ve dişler çarpışıyor, onun elinde tuttuğunu unuttuğum bardak masanın ahşap yüzeyine çarpıyor. Şimdi iki el. Beni tutan ve sıkıca tutan iki el. Beni sahipleniyor. Beni tamamen kendine ait yapıyor.

"*Sen... yenilebilir misin?*" Sanırım boynuma öpücükler yağdırırken böyle diyor. Yanaklarında ve çenesindeki sert akşam sakalları, ellerinin elbiseme yaptığı gibi, her şeyi daha da heyecanlı hale getiriyor. Yün, uyluklarımın ortasına ulaştığında, inlemesi sessiz bir ıstırap dolu. Bu, en seksi seslerden biri.

"Lütfen bunları giyerken beni düşündüğünü söyle." Parmakları, dantelli çoraplarımın üst kısmında ortaya çıkan pürüzsüz cildime yayılır, uyluklarımın arkasına kayar ve beni sert penisine doğru çeker.

"Sen bunları giyerken seni düşünmedim." Başımı çevirip kulağının üst kısmını ısııyorum, bu da onun küfür etmesine ve bana karşı titremesine neden oluyor. "Senin bunları çıkarmanı düşündüm. Dişlerinle."

"Sen tatlı şeysin."

Onun sözleri üzerine başım geriye düşer ve o, önümde akıcı bir hareketle dizlerinin üzerine çökerken, daha fazla tenime, daha fazla bana erişir.

Elbisemin eteğini yukarı doğru iterek, parmaklarımı kumaşın etrafına dolayarak onu tutmamı sağlar.

Yumuşak küfürleri, bu manzarayı ne kadar takdir ettiğini gösteriyor. *Dantelli çorapların üst kısmı, neredeyse şeffaf iç çamaşırım.* Ama bana dokunmuyor, en azından ilk başta, sanki dilini hissedebiliyormuşum gibi, ellerini kalçalarımın üzerine koyup beni tam ortasından kavradığında, incecik külotum çoktan ıslanmış durumda.

"Bana ne kadar istediğini gör." Sözlerinde gerçeklik ve hayranlık var, ifadesindeki arzu sarhoş edici. Merkezime yumuşak bir nefes üflediğinde, tüm vücudum titriyor ve onu arzuluyor. Başparmağının dokunuşu, nefesinin sıcaklığıyla yer değiştiriyor, okşamaları beni ıslak kumaşın yapışana kadar tahrik ediyor.

"İstiyorum. Çok, çok istiyorum." Sözlerim artık karanlıkta bir dilek, kafamdan uzaklaştırmaya çalıştığım bir düşünce değil. "Lütfen Carson, beni bekletme. Ağzını bana koy."

"*Siktir.*" Başı belime düşer, bu kelime içimin derinliklerinde titreyen bir inilti gibidir. İşaret parmağı iç çamaşırımı yana doğru çeker ve parmağının ucu klitorisimi okşarken, dilinin bacaklarımın arasında anında ve çok hoş bir şekilde kaygan bir istila haline gelmesiyle irkilirim.

Çılgılık atıyorum, orgazmımın düğümü neredeyse anında sıkılaşıyor. Dili yalamaya ve kaymaya başlıyor, başparmağı klitorisimi en tatlı vuruşlarla okşuyor, bacaklarım neredeyse çöküyor.

"Evet! *Oh, Tanrım, evet!*" Nefesim sıkışır, sesim kısılır ve beynim bu zirveye ulaşmayı bu kadar çok istediğimden başka hiçbir şeye odaklanamaz. Buna ihtiyacım var, parmaklarım masanın kenarını kavrar ve ona doğru eğilirim.

"İşte böyle, tatlı kız. Zevkini al."

"Konuşmayı kes." Ama talimatlarıma rağmen, sözleri deneyimi daha da yüceltiyor ve beni çılgına çeviriyor.

"Beni seni yalamaya zorla." "Oh, Tanrım!"

Klitorisimi yalarken, iki parmağını içime derinlemesine sokuyor. Emip yalarken, parmaklarını çevirip beni çılgınca sikiyor, ben de çılgınca inleyip kıvranıyorum. Beyaz bir ısı, saf sıvı ısı gibi damarlarımdan akıyor,

bacaklarımın arasındaki hislerim artar ve bükülür, sonra zirveye ulaştığında patlar. Onun altında sarsılmaya başlarım, çok sert ve çok hızlı boşalıyorum, dili benim doruğuma ulaşır, ikisini de karşılariken vücudum ayak parmaklarımın üzerinde yükselir.

Sonunda kendime geldiğimde, beni masaya tutan tek şey onun eli.

"Ben..." Onun dili bir kez daha beni okşarken, ben de düzensiz, muhtaç bir sesle inlerim, bedenim zonkluyor ve aşırı uyarılmış durumdadır.

Sonra ayağa kalkar, elbisesini başımdan çıkarır ve beni neredeyse sertçe döndürerek masaya doğru çevirir. Avuç içlerim masaya çarptığı anda, onun elleri de popomun yanaklarına çarpar - bir, iki kez - hızlıca arka arkaya, sesi kulağımda düşük bir gürültü gibi.

"Bu, Reece'in penisini sevdiğin ve benden başka biriyle sinemaya gittiğin için. Ve bu," diyor, bana tekrar vurarak, "bunu biraz fazla sevdiğin için."

Sevmiştim. Evet, sevmiştim, şok ve zevkin baş döndürücü karışımı içimi kapladı.

Kalçalarımı sıkıyor, vücudu benimkine değmeden önce beni tamamen ona aitmişim gibi davranıyor, göğsü sırtıma değişiyor. Boynumun arkasına bir öpücük konduruyor. Serbest eliyle kaburgalarımı kavrarken, diğer eliyle at kuyruğumu tutuyor ve bana tatlı bir küfürler dizisi fısıldarken beni sıkıca sarıyor.

Amımın ne kadar güzel olduğunu. Bu masada servis edilen en sulu şeyin ben olduğumu. Beni nasıl genişçe açıp çok sert bir şekilde sikeceğini. O arkamdan öpüp yalarken, parmakları önümü okşayıp tahrik ederken, göğüslerim sütyenimden dışarı dökülürken, nefesim kesik kesik, ona karşı titriyorum.

O... hoş bir şekilde sert davranıyor. Ve sonra bunun ne olduğunu anlıyorum. Bu Ardeo. Bu, onun masası ve iki adam versiyonu. Bu, beni gören, parmakları beni doldurup ezip geçerken fantezimi gerçekleştiren, emirlerinin düşük gürültüsü beni çılgına çeviren o.

Dört ele ihtiyacım yok. O, iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı indirirken heyecan beni sararken, sadece onun ellerine ihtiyacım var. Bir erkeğin söyleyebileceğinden daha hızlı bir şekilde sütyenimin kopçalarını açıyor...

"Benim için aç, melek." Ben bacaklarımı açarken, sesi nefes almakla inlemek arasında bir yerde. Onu arkamda hissedebiliyorum, gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Ve bunu istiyorum. Onun izlemesini istiyorum. Çünkü o benim. Tamamen benim. Lanet olası bir kulüpte, kimliği bilinmeyen eller tarafından dokunulmuyor. Burada benimle birlikte, bana bakıyor, *beni istiyor*.

Benim onu istediğim kadar.

"Böyle mi?" diye fısıldıyorum, bacaklarımı biraz daha açarak.

"Evet, aynen böyle. Sen çok lezzetli bir manzarasın." Bu sefer beni döndürdüğünde, beni kenara oturtmak için.

"İçimizden biri çok fazla giysi giyiyor," diye fısıldıyorum ve onun gülümsemesini saklamak için elini ağzına götürürken gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyorum. Birkaç dakika önce benim heyecanımla kaplı olan bir ağız. Heyecan, onun büyük elleri gömleğini unutarak uyluklarımı daha da açmak için hareket ederken başparmaklarını kaplıyor.

"Sırılsıklam bir rüya gibisin." Bakışları gizemli. Aşağıya bakıyor, beni genişçe açarken gülümsemesi kayboluyor. "Sanki benim için yaratılmışsın gibi."

"Evet," biraz nefes nefese kabul ediyorum, masanın pürüzsüz kenarını kavrayarak kendimi sabitliyorum. "Seni o kadar çok istiyorum ki, neredeyse dayanamıyorum."

Gözleri bacaklarımın arasından yukarı doğru kayıyor. Sesi karanlık bir tonda, "Ama dayanacaksın. Her şeye dayanacaksın," diyor.

Yarısı açık gömleğini başından çıkarır ve kemerini hızla açar, penisi aramızda zıplar, kaba ve kırmızıdır. Sertçe bastırıp yumuşakça okşarken, ipeksi başını bana sürterken iç geçiririm.

Ağzını ağzıma doğru çekiyorum, onun dokunuşuyla titriyorum, alt dudağını sertçe emiyorum.

"Şeytanı bile baştan çıkarırsın." Onun bu iddiası titrek bir gülümsemeyle ele veriyor, ama gözlerindeki karanlık bakış bunun aksini söylüyor.

"Yine kapı zilinde gibi görünüyor. Sadece parmaklarını kullanarak çalmıyor... *onu*."

Carson gülümser, ama hareketleri o kadar ustadır ki, geniş başlığı girişimin önünden kayarak klitorisimi okşar ve sonra tekrar geri kayar.

"Kalp atışlarımdan sesi duyamıyorum," diye inledi.

"Geniş aç," diye fısıldadı.

"Senin gibi erkekleri daha önce duymuştum," diye cevap veriyorum, o beni öpmeden hemen önce, sinsi bir gülümsemeyle.

"Bana güvenmiyor musun?" "Hiç de bile."

"Akıllı kız," diye fısıldayarak, elindeki bardağı dudaklarıma bastırıyor. Ateşli sıvı dilimin üzerinde yuvarlanırken inliyorum ve yutarken Carson da dilini hareketime uyduruyor.

"Burada kendimi hissetmek istiyorum." Bir öpücük. Bir yalama. "Etrafımda kasılmanı hissetmek istiyorum." Onun karanlık ve kadifemsi sözleri bacaklarımin arasında bir dizi boş dalgalanma yaratır. Dili dudaklarımı yalarken, kendimi çok kısa bir süre tadarım ve göğüslerimin arasında sıçrayan sıvıya nefes nefese kalırım.

"Oh, çok soğuk!" Sonra dili izini takip ederken sıcaklaşır, emer, yalar, takdir dolu mırıldanması, meme ucumu ağzına alırken beni arzuyla acıtmaya başlar. Ama sonra soğuk ve pürüzsüz bir şey diğer meme ucumu da çevrelemeye başlayınca çığlık atarım. Buz —onun parmak uçları—meme ucumu ilahi bir işkenceyle çevreliyor.

Sıcak ağzı sert meme ucunu yutar, dili soğuğun acısıyla muhteşem bir kontrast oluşturur. Soğuk parmaklarını bir sonraki nereye koyacağını anladığımda inlemem çok yüksek çıkar, göğsüme çok kötü bir gülümseme yapıştırır.

Parmağı klitorisime bastırıp sıkıştırdığında vücudum soğukluğuna karşı tepki gösteriyor. Birazcık işkence ediyor, ta ki ben kıvranıp yalvarana kadar.

"Sanki bundan hoşlanmıyormuşsun gibi."

"Sen çok kötüsün." Dudaklarımı büzme gücüm yok, ama cevabım zaten bunu hallediyor gibi görünüyor.

"Nasıl daha iyi hale getirebilirim?" diye mırıldanıyor, vücutlarımızın hafifçe kaymasıyla birbirimize yaklaşıyoruz. Ve eylemlerim veya sonuçları hakkında gerçekten düşünmeden, şehvetli bir nefesle onun baskısına karşı hareket ediyorum.

Bir başka homurtu, bir başka dalgalanma ve o, kısmen mükemmellik, kısmen alaycı bir şekilde, bir kez daha ıslaklığımın içinden kayıyor.

"Soğuk," diye inleyerek kalçalarımı eğiyorum.

"Çok sıcak." Cevabı sert, bakışları neredeyse birleştiğimiz yere sabitlenmiş. "Hiç böyle olmamıştı. Hiç böyle olmamıştı." Sözleri kesik kesik ve

zorlanıyor, anlamları içimi sarsıyor ve beynimi çalkalıyor.

Belki ona güvenmemeliyim. Birçok kadın güvenmezdi. *Onun gibi bir geçmişli olan bir adama.* Ama ona kalbimi, kızımın kalbini emanet edebiliyorsam, bedenimi de emanet edebilirim.

O kadar ıslakım ki, en ufak bir açı değişikliğinde, içine gireceğini biliyorum.

"Seni istiyorum. Seni hissetmeye ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, içgüdüsel olarak ona doğru yaklaşırken, içim onun tarafından gerilmeyi arzuluyor.

"Hap kullanıyor musun?" Parmaklarında kokum kalıyor ve çenemi kaldırıp bakışlarımı kendine çevirdiğinde başımı sallıyorum. "Bu delilik." Çenesi geriliyor ama kıpırdamıyor.

"Benim dünyama hoş geldin, çünkü bana böyle hissettiriyorsun." Topuklarımı ve ellerimi onun etrafına dolarken sözlerim yumuşak ve biraz alaycı. "Dengesiz."

"Angel, bundan sonra geri dönüş yok."

"O zaman sık beni, Carson. Beni hemen senin yap."

Kalçaları öne doğru sallanıyor. Yüzündeki ifadeyi sonsuza kadar hatırlayacağım ve çıkardığı sesi tekrar tekrar dinleyebilirim.

"Oh, evet!" Onu orada tutuyorum, orgazmımın başlangıcı onun etrafında çırpınıyor, o ise boynuma ağır ağır nefes alıyor. Bir an sonra geri çekiliyor ve yavaşça tekrar içeri giriyor.

"Ne kadar uyumlu olduğumuza bak," diye hırıltılı bir sesle söylüyor. "Sen benim için yaratılmışsın, tatlı kız." Elleri kalçalarımın sabitlenmiş, her kalça hareketiyle bir ritim oluştururken, arzulu ve sevgi dolu sözlerle itişlerini vurgulamaya başlıyor.

Onun dokunuşuna, beni ele geçirmesine ve dudaklarından neredeyse tutarsızca dökülen sözlere kendimi kaptırıyorum. *Sen benimdin. Seni asla bırakmayacağım. Bu sonsuza kadar sürecek.* Sözleri yutuyorum, içim hiç olmadığı kadar hızlı atarken ve kıvrılırken onları kalbimde saklıyorum.

"İşte... işte bu," diye boğuk bir sesle söylüyor.

Bağırıyorum. Yalvarıyorum. Parçalanıyorum. Ve dünya geri döndüğünde, sadece Carson'ın kollarını, yüzümdeki ellerini ve ömür boyu sürecek sözleri fısıldayan dudaklarını hissediyorum. Bir an sonra, hareketleri düzensizleşiyor ve sonra geri çekilirken onu kaybettiğimi hissediyorum.

onun elinde tuttuğu yere bakıyorum, o da doruğa ulaştığında dantelli
çoraplarımın üst kısmını iplerle bağlamaya başlıyor.

CARSON

Güneş ışığı ve günün getireceği olasılıklarla uyanıyorum... ve Fee'nin yatağının ucunda küçük, siyah saçlı bir çocuk bana bakıyor.

"Günaydın prenses." Yastıklara yaslanarak, gözlerime düşen saçları kenara itiyorum.

"Neden annemin yatağında uyuyorsun?" Birdenbire çok İngilizce konuşmaya başladı ve ses tonu "Kafasını kesin!" gibi geliyordu, bu da beni endişelendirdi. İki kafamı da çok seviyorum ve ikisinden de ayrılmak istemem.

"Neden annemin yatağında uyuyorum?" diye tekrar soruyorum, bu sorunun G dereceli cevabının ne olacağını merak ederek. Bakışlarım, sırt üstü yatmış, kollarını genişçe açmış annesine kayıyor, çünkü kadın yatakta çok yer kaplıyor. Sarı saçları yüzünü altın bir peçe gibi örtüyor ve gece bir ara tişört giymiş gibi görünüyor. Örtünün köşesini gizlice kaldırdığımda, giydiği tek şeyin bu olduğunu fark ediyorum. Bu da benden bir parça fazla giysi demek.

Bu sorun yaratabilir.

"Evet, ben de bunu sordum. Bu dairede birçok yatak odası var, neden bu yataktasın?" İşaret parmağını yatağa batırıyor. "Kendi yatağın var ve bu yatak değil."

"Şey, sana söylediğim gibi. Anneni seviyorum." Bu sözler düşünmeden ağızmdan çıkmış gibi görünüyor. Evet, Lulu'ya söylemiştim, ama annesine henüz söylememiştim. Aslında, bu tam olarak doğru değil. Dün gece bunu defalarca söylemiştim. Sözleri vücudunun birçok yerine basmıştım. Çeşitli aşk beyanları ve sayısız orgazm. Fee, "içimdeyken aşk beyanları sayılmaz" diye ısrar etse de, dürüst olmak gerekirse, hayatımın en güzel gecesiydi.

Ne kadar da bilgili.

"Onu seviyorsun!" Lulu, Fee'yi uyandıracak kadar yüksek sesle tekrarlar. Fee'nin vücudu yastığa çarparak geriye düşer.

"Günaydın, uykucu." Ona gülümserim. Uyanmak mı şok oldu, yoksa aşk sözlerim mi?

"Lu?" diye uykulu bir sesle sorar.

"Evet, küçük bir misafirimiz var." Küçük ama büyük bir kişiliğe sahip bir misafir.

Fee, sürpriz kutusu gibi bir anda doğrulur. "Ama alarmımı kurmuştum."

"Görünüşe göre, yeterince erken değilmiş."

"Ben kapattım," der Lu, kötü küçük benliğinden son derece memnun. "Gözlerim Carson amcağı senin yatağında gördüğünde. Seni sevdiğini söyledi."

"Evet, onun dediği gibi." Parmak silahımı Lulu'ya doğrultuyorum, o da yüksek sesle kıkırdarak yatakta zıplamaya başlıyor.

"Bu, bir köpek yavrusu alacağım anlamına mı geliyor?" "İstersen alırsın," diye cevap veriyorum.

Aynı anda annesi "Hayır!" diye bağırır. "Ama bu, artık benim babam olacağın anlamına mı geliyor?"

Köpek yavrusu/baba kombinasyonu bir tür çocukça ters psikoloji miydi?

"Lu, öyle değil..."

"Hayır, bu makul bir soru," derim, Fee'nin örtünün üstündeki uyuluğunu okşayarak. Rahatsız olmuş. Ve biraz da tedirgin. Anlıyorum. Ama aynı zamanda bunun uzun zamandır beklenen bir şey olduğunu da hissediyorum.

Elimi onun uyuluğunda tutmaya karar verdim. Çünkü yapabilirdim. Çünkü hayat güzel.

"Herhangi bir yaşlı adamın baban olmasını istemezsin, Lu."

"Sen o kadar yaşlı değilsin," diyor, sözleri elimi okşar gibi. "Sadece çok küçük kırıksıklıkların var." Gözlerini kısmasının beni nasıl daha iyi hissettireceğini bilmiyorum. "Ve ben seni seviyorum. Çok güzel krep yapıyorsun."

"En azından artrit baş gösterene kadar." Fee kıkırdar ve bu yüzden gıdıklanır. "Kes şunu!"

"Ama bir babanın krep yapmaktan daha fazla becerisi olması gerekir."

"Evet, gıdıklamada ve anneyle yatakta zıplamada da iyi olmalı."

"Şey, tabii."

"Sormasan daha iyi," diyor Fee, eğilerek.

"Başka ne yapabilmeli?"

Bilmem ki. Babam biraz mesafeli biriydi, uzaktan sevgi gösterirdi. Öte yandan, dedem çok coşkulu ve eğlenceli biriydi, ama bakın ne kadar adi bir adam olduğu ortaya çıktı. Ama konudan saptım.

"Bence bunu birlikte bulmalıyız. Bu pozisyon için bir tür mülakat ya da staj gibi."

"Yani, ben senin patronun gibi mi olacağım?" Terrier gibi başını bir yana eğdi.

"Hayır. Onun kastettiği hiç de o değil." Fee'nin eşlik eden kahkahası neredeyse bir uyarı gibi geliyor.

Ona sırtıarak döndüm. "Freelancer olarak çalıştığım günlerin bittiğini sanıyordum."

"Cidden, bence aceleci davranmamalısın," diye cevapladı, şimdi biraz daha ciddi bir şekilde.

"Benden kurtulamazsın. Ve sen ve ben, prenses, bir dizi potansiyel baba-kız randevusuna çıkacağız."

"Randevular," diye tekrarlar, biraz sevinçli. "Dün Bay Farrow'un annemi sinemaya götürdüğü gibi mi?"

"Hayır, öyle bir şey değil." Sözlerim üzerine küçük yüzü düştü. "Bizim randevularımız çok daha iyi olacak."

"Randevularımızda ne yapacağız?"

"Ne istersen. Söyle. Birlikte vakit geçirip, birbirimize uyup uymadığımızı göreceğiz."

"Sen ve annem birbirinize uygun musunuz?"

Fee yastığına gülüşünü bastırırken, ben ciddiyetle başımı sallamayı başardım.

"Çok, çok iyi."

"Babalar kahvaltı için *pain perdu* yapabilir mi?" diye düşünür. Fransız tost, başka bir isimle de olsa, özellikle de ben yapıyorsam, yine de şeker hastalığına yol açar.

"Senin için seve seve yaparım. Ama önce giyinmeme izin verir misin?"

"Carson!" Fee'nin eli uzanır ve neredeyse hayalarımı tokatlayacak.

"Oof!"

"Neden giyinmedin?" diye sorar küçük kız, dehşet içinde. "Çünkü pijamalarını getirmeyi unutmuş."

"Carson, pijamalarını yatıya kalmaya getirmen gerekir." Lu, "mantıklı ol" der gibi konuşurken avuçlarını yukarı doğru uzatır.

Ya da belki de "sorumlu ol" demek için.

Bu ebeveynlik işi zorlu bir öğrenme süreci olacak. Ve ben sabırsızlanıyorum.

"Siktir et, dostum. Hayatta olmaz! Çalmaya hakkın yok." Tucker mektubu masasına atar, hayali BUD/S zilini üç kez çalar ve sandalyesine yaslanır.

"Çıkmıyorum," diye dikkatlice cevap veriyorum ve Tucker'ın ofisinin penceresine doğru geçiyorum. Ardeo'nun genel merkezi, Madison Avenue'nun yanındaki yeni binalardan birinde bulunuyor. Tek renkli, Lego renkli vurgular ve boyutları dışında anaokuluna ait gibi görünen mobilyalarla döşenmiş. Estetik açıdan açık ve modern bir yer ve Hayes Industries'deki mezarlık gibi mekanımın tam zıttı. "Ben bittim."

"Ama bu senin işin, senin bebeğin. Sen bu işin ustasıydın dostum!" "Artık değil."

"Bu kızı ne zamandır tanıyorsun? Beş dakika mı?" "Sana kendimi açıklamak zorunda değilim. Kapatmıyoruz."

Senin pozisyonun, herkesin pozisyonu güvende."

"Ama burada anahtar sensin, Car. Bu lanet olası uyumsuz grubu bir arada tutan yapıştırıcı sensin. Ve üyeleri, üyeleri unutma. Onlar senin kim olduğun için buradalar."

"Yine de gelecekler."

"Daha az korkak olacaklar, orası kesin."

Çift anlamlı sözleri düşünürüm, ama her halükarda onun demek istediği şey umurumda değil. "Bu senin tek ucuz numaran," derim sakın bir sesle, aşağıdaki karınca gibi insanlara bakarak. "Bir sonraki numara seni yere serer."

"Tamam," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor.

"Ve bir arkadaşını kaybedersin."

"Tanrım, tamam!" Sakinleştirici bir hareketle ellerini kaldırır. "Sen ciddi misin?"

"Kalp krizi kadar." Anlaşıldığından emin olmak için ona dönüyorum. "Sen aşıksın."

Onun ses tonuna ve yüzündeki ifadeye gülmeye başlıyorum. "Genel kanı benim için mutlu olmak olmalı, tiksirmek değil."

"Neden?" Bir çocuk gibi öfke nöbeti geçirircesine, kendini sandalyesine geri atar. "Aşk, ön lobotomi ameliyatı geçirmek gibidir," der, tavana bakarak.

"Ardeo başarısız olursa, sözlerini Hallmark'a götürebilirsin."

"Ben gerçeği söylüyorum," diyor, koltuğunda dik oturarak. "Aşk, kafatasının sikilmesi gibi, bir erkeğin kendi başına işlev görme yeteneğini elinden alır."

"Aşkın amacı bu değil mi? Bir bağ. Bencil olmak yerine özverili olma şansı?"

"Şimdi kim Hallmark için röportaj yapıyor? Aşk, Car, doğanın yok olmaktan kaçınmanın bir yoludur. Bu bir hile. Bir aldatmaca. Lanet olası bir dolandırıcılık!"

Onun sözleri bana Lulu'yu hatırlatıyor. O, Lulu konusunda haklı değil. Eğer biyolojik babası ne Lulu'yla ne de annesiyle ilgilenmek istemiyorsa, o zaman bu aşk değildi. Bence *bu onun kaybı*. O çocuğun hayatında onsuz da yeterince sevgi var. Belki onun yerini asla dolduramayacağım, ama onun kalbini doldurmak için elimden geleni yapacağım. Aslında, bu öğleden sonra The Russian Tea Room'da ikimiz baş başa bir randevumuz var. Bu yüzden takım elbise giyiyorum ve Lulu da güzel bir elbise giyecek. Öğleden sonra çayı böyle gerektirir. En azından, onun kitabında öyle.

Taç takmamı istemediği için mutluyum. Çünkü muhtemelen takardım.

"Soru." Tucker'ın sesi dikkatimi tekrar ona çevirir. "Eğer bunu gerçekten yapacaksan, hisselerini nasıl bölüşeceksin? Takım arasında mı?"

ekip arasında mı?"

"Kardeşlik duygusu, güven duygusunu mu aşıyor?"

"Biz her zaman kardeş olacağız. Bu yüzden, senin ikinci komutanın olarak, paylarını bana vereceğini düşünüyorum." Yüzünde bir gülümseme belirir ve bu gülümseme, tamamen farklı nedenlerden dolayı benim yüzümde de yankılanır.

"Paradan vazgeçtiğimi söylemedim, Tucker. Sadece pozisyonumdan ve tabii ki onunla birlikte gelen maaştan. Kâr payım yine bana gelecek. Hepsi istifa mektubumda yazıyor."

"Sanki paraya ihtiyacın varmış gibi," diye homurdanır ve masasından bir kalem alır.

"Bu işten iyi para kazandın."

"Harika iş çıkardım. Ama çok zeki birinin dediği gibi, açgözlülük çok iyidir. Ve seni tanıyorsam, ki tanıyorum," diyor, kalemi uyarıcı bir şekilde sallayarak. "Kârının payını bir tür saçma sapan hayır kurumuna bağışlayacaksın." Beni çok iyi tanıyor. "Peki, sanırım senin yerine geçmek isteyen biri var mı diye etrafa bir sorayım."

"Yönetici olarak mı?"

"Hayır, yatak odasında. Sen şık insanları getiriyorsun, tabii. Ama belki diğer adamlardan bir veya ikisi de aynı işe girmek ister. Kadınlara istediklerini ver," diyor, bir yılan yağı satıcısının tüm inceliğiyle. "Ya da belki kızlardan biri o işe girmek ister."

"Kızlar olmaz," diye hemen homurdanıyorum. "Ardeo öyle bir işletme değil."

"Bu biraz cinsiyetçi, Car. Kaz için iyi olan, erkek kaz için de iyi olmalı."

"Hayır. Lanet olsun. Kızlar." Bir sıcaklık dalgası üzerime çöküyor, yumruklarım yanlarımda sıkışıyor, cildim milyonlarca sıcak iğneyle yakılıyor. Bu günlerde öfke nadiren beni ele geçiriyor, ama ele geçirdiğinde siyah bir peçe gibi oluyor. Ve şu anda kendimi iyi hissetmiyorum. Heyecanlı, kaşıntılı ve kontrolsüz hissediyorum. Ama kendimi dışarıya çıkaramam. Şimdi olmaz. Bunun beni ele geçirmesine izin veremem. Düşünceli ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla, Tucker da bunu biliyor. O, benim öfkemin neler yapabileceğini gören birkaç kişiden biri.

"Tamam, kızlar yok. Sorun değil," diye omuz silkerek cevap veriyor, sanki her iki durumda da umurunda değilmiş gibi. Öfkemi biliyor olabilir, ama dedemi bilmiyor. Beni bilmiyor. Öfkemin neler yaptığını bilmiyor.

Gözlerimi kuvvetlice kırpttırarak, görüntüleri, öfkeyi uzaklaştırmaya çalışıyorum ve kararlı bir şekilde, sadece bir kez başımı sallıyorum. "İyi."

"Bu kadın senin hakkında bir şey biliyor mu? Ardeo'da yaptıkların hakkında?"

Geçmişten gelen yüzler ve sorular birdenbire bana bakarken, kafamda bir düzine şey birden dolaşıyor. Ailem. Kardeşlerim. Büyükbabamla geçirdiğim son gün. Manhattan üzerindeki enkaz bulutları, Afganistan'daki ilkel köylere dönüşüyor. Tanıdığım ve tanımadığım insanlar. Gözyaşlarıyla ıslanmış tozlu yüzlerden oluşan bir deniz.

"Araba? İyi misin?"

Başımı kaldırıp o ana geri dönüyorum, yapışan düşünceleri sanki su damlacıklarıymış gibi silkeliyorum.

"Evet, iyiyim." İyiyim, sertim ve bir şeyler saklıyorum. "O bilmiyor. Her şeyi bilmiyor. O... sevdiğim kadın." Onun yanında onun adını söyleyemiyorum, tıpkı ona bunların hiçbirini söyleyemediğim gibi. En kötüsünü.

"Aynen öyle, kardeşim. Hiçbir şeyi itiraf etme. Her şeyi inkar et."

Savunulamaz olanı savun. Bazı sırlar ölene kadar benimle kalacak.

ÜCRET

"Televizyonun icat edilmesinden önce ebeveynler ne yapıyordu acaba?" Çamaşır odasından biraz sarhoş bir şekilde çıkıyorum, iki elimle at kuyruğumu sıkılaştırıyorum, Carson'ın dolaşan elleri için göğüslerimi serbest bırakıyorum. "Kes şunu!"

"Çamaşır odasına geri gel, küçük kız. Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Sanırım onu zaten gördüm," diye şarkı söyler gibi cevap veriyorum, kıkırdamadan uzaklaşmaya çalışıyorum. O beni sert göğsüne doğru çekince, her iki konuda da başarısız oluyorum.

"Yeterince görmedin."

"Gerçekten mi? Benim ilgim onu sönmüş pembe bir çorap gibi bırakmadı mı?" Carson beni takip ettiğinde, ben sadece Lulu için kurutucudan temiz çorap almak için oraya girmiştım. Şikayet ettiğimden değil. Hiç de değil.

"Şimdi yine sertleşti. Ve sana iyi vakit geçirmeni sağlamak için can atıyor.

Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için."

"Carson..." Adını iç çekerek söylüyorum ve başımı eğerek boynumu dudaklarına daha fazla açıyorum. Bunun için gerçekten vaktim yok.

Belki birkaç dakika daha...

"Pantolonunu ve külotunu çamaşır odasının zeminine atmanın tamamen kabul edilebilir olduğunu biliyorsun."

"Evet, ama yere düşmeden önce onları hala giyiyor olman doğru mu emin değilim."

"Benim çamaşır odam, benim kurallarım. Tanrı'ya ve Goofy'ye çizgi filmleri yarattıkları için teşekkür etmeliyiz," diye düşük sesle mırıldanıyor, beni lavaboya doğru iterek. Vücudu da onu takip ediyor, benim vücudumu ikinci bir deri gibi kaplıyor.

"Okula geç kaldığında öğretmenine bu mu diyecek?"

"Köpeğin annesini yediğini söyleyebilir." "Bu ödev olmalı." "Peki, bu köpek seni yiyecek."

"O zaman çabuk alsın," diyorum, şehvetle kalçalarımı ona doğru iterek. "Çünkü Lulu bizi aramaya gelene kadar yaklaşık beş dakikamız var." Tişörtümü çekmeye başlıyorum, ellerine yer açmak için. "Bekle. Buraya gel." Adaya doğru sürünerek, Carson'ı da neredeyse peşimden sürüklüyorum. "Buradan Lulu'nun gelmesini görebilirim."

"Çamaşır odasına geri dönebiliriz," diye mırıldanır. "Ayağımı kapıya dayayıp kurutucuyu çalıştırırım."

"Evet, dün çok iyi sonuç vermişti. *Oh, evet!*" Bacaklarımı açtım, eli karnımdan aşağı kayarak külotuma girdi. Gözlerim biraz geriye kaymış olabilir. "Gürültücü olan ben değildim."

"Çünkü ağzın doluyken ses çıkarmak zor." "İki günde iki kez. Sanırım çamaşır odası fetişi geliştiriyorsun fetişi geliştiriyorsun, Bay Hayes."

"Benim fetişim, senin içinde olduğun her oda. Daha spesifik olarak, senin içinde olduğun her odada seni çıplak görmek."

"Sen çok kötü bir adamsın."

"Ama ben senin kötü adamınım."

Ve bu durum benim için hiç sorun değil.

Son iki hafta içinde Carson'ın birçok yönünü tanıdım. Her şeyden önce, beni kızdırmak için yaşıyor gibi görünüyor. Ayrıca işine pek hevesli olmadan hayatını yaşıyor gibi görünüyor. Sanırım bu, benim hiç bilmediğim bir servete sahip bir ailede doğmanın getirdiği bir şey. İtiraf etmeliyim ki, bu konudaki farklılıklarımızı kabullenmek benim için zor oldu. Onu ailemle tanıştırmaktan çekindim ve haftalık aile FaceTime görüşmelerimize onu dahil etmedim. Babam inşaat işçisi, annem ise hemşire, yani tam olarak aynı çevrelerde hareket etmiyoruz. Tabii ki, bana ve Lulu'ya karşı iyi davrandığını biliyorum. İkisini birbirleriyle etkileşim halinde izlerken kalbim eriyor. Lulu ona henüz Carson Amca veya Car Amca dışında başka bir isimle hitap etmiyor ve benim için sorun yok. Doğru gibi gelse de, bunun için henüz çok erken. İkisi birbirlerine karşı karşılıklı

takdir topluluğu ve apartmanda, biri bulunursa diğeri de bulunur.

Ama sonra, dışarıda, kahve dükkanında veya Lulu ile parkta dolaşırken kendimi Carson'ı izlerken buldum ve onun insanlarla etkileşim kurma şeklini gördüm. O sıradan bir adam. Gösterişli değil, kibirli değil ve statüsünü veya cüzdanını ortaya koymaya gerek duymuyor. Sadece ekstra zeki ve çekici ve sıradan erkeklerden biraz daha sinir bozucu. Ayrıca, kirli bir zihni ve bolca dayanıklılığı olan bir Yunan tanrısı gibi yapılı.

O iyi bir adam.

Hatta en iyi erkeklerden biri.

Ardeo'nun arkasındaki nedenleri öğrendiğim için artık bunu söyleyebilirim. Her şey, adamlarına yardım etmek için başlamıştı. Yani, onun orduda olduğunu bile bilmiyordum. Tabii ki, artık onun askeri tavırlarının ve geniş yüzücü omuzlarının nereden geldiğini biliyorum. Keşke hala üniforması olsaydı, çünkü bu tür rol oyunlarına bayılırım. Evet, biraz denedik. O doyumsuz. Ve *çok* yaratıcı. Yatak odasında ne istediğimi sezme konusunda altıncı hissi var gibi. *İstediğim, ihtiyacım olan, hatta sadece düşündüğüm şeyleri!*

Hayatını nasıl sürdürdüğüne gelince, hiç bir ilişkiye girmeden ve cinsel hayatını Ardeo geceleriyle sınırlayarak? Belki de aramızdaki benzerlikleri karşılaştırmakta haklıdır. Sadece kalplerimizi farklı yöntemlerle koruyorduk.

Çok şey konuştuk ve hala öğrenecek çok şeyimiz olduğunu biliyorum, ama o bana ömür boyu sürecektir bir söz verdi. Belki gerçekleşir, belki de gerçekleşmez, ama ona bir şans verdiğim için pişman olacağımı hiç sanmıyorum. Bize bir şans verdiğim için.

"Ne yapıyorsun..." Mermer tezgahın üzerine dirseklerimi dayayıp arkama bakıyorum. Sonra aşağıya. "Oh."

"Oh," diye tekrarlar, ama aynı tonda değil. Gözleri kötülükle parıldarken, başparmaklarını yoga pantolonumun kenarlarına geçirir ve iç çamaşırlarımla birlikte aşağı çeker. "Bence onları burada bırakalım," diye mırıldanır, pantolonum dizlerime ulaştığında.

"Oynamak için vaktimiz yok!"

Eli tenime değdiğinde içim alev aldı. Popom değil, ama son birkaç haftadır epey şaplak yedim. Bunun gerçekten hoşuma gittiğini fark ettim. Onun büyük elleriyle şaplak atılması, okşanması ve sertçe tutulması. Carson'ın dizi. Ama bu. Bu farklı bir şey, tokatı bacaklarımın arasına tam isabet ediyor. Bu his klitorisimden karnıma ve göğüslerime yayılıyor, başımın tepesinden patlıyor.

"Bunu seveceğini biliyordum."

"Ben..." İnkırlar dilime çabucak geliyor ama o iki parmağını içime soktuğunda anlamsız kalıyor. Hemen parmak uçlarımda yükseliyorum, dudaklarımı birbirine bastırarak zevkimi bastırmaya çalışıyorum, o ise bileğini çevirip parmaklarını çıkartıyor.

"Ne yapmadın?" diye sordu kendini beğenmiş bir şekilde, başımı omzumun üzerinden evirmeme neden oldu. "Parmaklarıma yaptığın dağınıklığa bak. Tabii ki hoşuna gitmedi."

"Sen kötüsün."

"Henüz değil, değilim." Beni, görüşümü biraz bulanıklaştıran bir yoğunlukla izliyor. "Spatulayı denememi bekle."

"Bu tür şeyler söylememelisin." Ses tonumdaki şehvetli düşüşün farkındayım, içim daha fazlasını istiyor.

"Neden?" diye soruyor, çok mantıklı bir şekilde.

"nk seni çamaşır odasına sürükleyip çamaşır makinesine bağlayabilirim... oraplarımla."

"Bu biraz sapıkça geliyor. Ben de varım."

Elleri kalçalarımın yuvarlaklığını okşuyor, orada şeytani bir şeyin ışığı gizleniyor. Ne yapacağını tahmin ederken nefesim boğazımda kesiliyor, o his, o his ortaya çıkıyor, vücudum kendi kendine ona yardım etmek için eğiliyor. Başımı kollarımın üzerine dşrdğmde, o ağzını benim merkezime bastırırken, bir inilti kaburgalarımı adanın kenarına doğru genişletiyor ve ani, beyaz sıcaklık içimi kaplıyor.

ıkardığım sesler ham ve hüzünlüydü, ama onun dili sihirli bir şekilde dönmeye başladığında onları kolumla bastırmaya çalıştım.

ılgınca mı?

Harika.

"Aman Tanrım. Evet, aynen böyle!" diye inleyerek yüzüne doğru itiyorum, kollarımı uzatıyorum, parmak uçlarım soğuk mermere bastırıyor.

"Tatlı kız, sen çok dolgun ve olgunsun..."

"Dolgun ne demek?"

Carson'ın dili durur ve başım hızla yukarı kalkar, kendimi kızımın yüzüne bakarken bulurum. O, adanın diğer tarafındaki yüksek taburede otururken, bir dala konmuş serçe gibi bana bakarken, gözlerimiz hemen hemen aynı seviyededir.

"T-tripe çöp demek. Büyükbaba öyle diyor." Bu kelimelerin nereden geldiğini bilmiyorum, kalbim hızla atmaya başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Dirseğini mermere dayayan kızım, elini yanağına koyar.

"Ne yapıyorsun?"

"Süt ve kurabiye istiyorum." Sanki beni köşeye sıkıştırdığını biliyormuş gibi, küstahça gülümsüyor. Ya da daha doğrusu, Carson beni mutfak adasının üzerine yatırmış, ağzını alt bölgeye yapıştırmış, yoga pantolonum da dizlerimin etrafında duruyor.

Ama o bunu bilemez. *Dünya o kadar acımasız değildir.*

"Kahvaltı için mi?" O başını sallar. "Peki, düşüneceğim," diye cevap veririm, sanki kızım benimle pazarlık yaparken arkamda bir adam diz çökmüş gibi davranarak, bu durumun önemsizmiş gibi davranırım.

"Dur!" Dilini popomun üzerinde gezdirince, ciyakladım.

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye şikayet eder. "Neden kıpır kıpırsın? Solucan mı var? Poppy'nin solucanları varken, o da kıpır kıpırdı. Ve poposunu yalamaya devam etti. Hatırladın mı?"

"Kıçımı yalamıyorum." Başka biri benim için yapıyor, nefes nefese kahkahası cildimi gıdıklıyor. Ayağımla tekme atıyorum ve Carson'ın parmakları bileğimi kavradığında düşmemeye çalışıyorum. "Ben de golden retriever değilim."

"Kurabiye alabilir miyim?"

"Git otur. Ben onları getireceğim."

"Yaşasın!" Lulu tabureden atlayarak kapıya doğru koşar ve kapıya ulaştığında dönerek durur. "Oh, Carson amca?"

Anneme pembe bardağımı uzatır mısın? Senin yanındaki dolapta, yerde duruyor."

"Siktir." Carson, yuvasından dışarı bakan bir mirket gibi tezgahın üzerinden başını çıkarır. "Sence gördü mü?"

"Gördüyse, kendini bazı garip sorulara hazırlasan iyi olur."

Sağlıksız ve aceleyle yediğimiz kahvaltının ardından (Carson'ın iddiasının aksine, yulaf ezmeli kurabiye bir kase yulaf ezmesi ile aynı şey değildir), daireden birlikte çıkıyoruz, Lulu ve ben Carson'dan girişte ayrılıyor. O parkta koşuya çıkarken, Lulu ve ben sırasıyla okul ve iş için giyiniyoruz. İkimiz hava şartlarına uygun giyinmişiz, biri ise tamamen nesneleştirilmek için giyinmiş. Ve bunu sadece ben değil, ince tişörtü ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmışken.

"Umarım hızlı koşarsın."

"Neden?" diye soruyor, alaycı bir gülümsemeyle.

"Yakalanman hoşuma gitmiyor. Biliyorsun, ceketimi bu meme uçlarına asabilirim," diye fısıldıyorum, o beni öpmek için kendine doğru çekerken, ben de zaten üşümüş ellerimi aramıza sokarken birini çimdiklemekten kendimi alamıyorum.

"Bitiremeyeceğin bir şeye kalkışma," diyor, parmağını uyarıcı bir şekilde sallayarak.

"Oyunbozan." Gülümsemesi kurt gibi olur.

"Nasıl görünüyorum?" Başımı omzumun üzerinden çevirip, Lulu'nun hala sabah kapı görevlisiyle sohbet ettiğinden emin oluyorum, adını bilmiyorum. Övgü beklediğimden değil, Carson sabah vedalaşması için uygun olandan daha fazla öptükten sonra rujumu soruyorum.

"Gözlerin parlıyor ve yanakların güzel bir pembe renkte."

"Ah, ama hangi yanaklarım?"

"Yaramaz kız." O benim üzerimde yükseliyor, beni her türlü narin, kız gibi ve kıkırdayan hissettiriyor, kendimi onun alaycı

uyarıcı ifadesine bakarken kendimi buluyorum.

"Bu çok ciddi bir yüz ifadesi, Bay Hayes," diye mırıldanıyorum.

"Bu sabah çok güzel görünüyorsunuz. Fazla çekici." Gözleri açgözlülükle üzerimde dolaşıyor. "Bu parçaların toplamı çok iyi bir araya gelmiş." "Fazla çekici mi?" Eğlencemi bastırmaya çalışırken kaşlarımın yukarı doğru çıktığını hissediyorum. "Kedinin sürüklediği bir şey gibi görünmemi mi tercih edersiniz?"

"Çok çekici mi?" Eğlencemi bastırmaya çalışırken kaşlarımın yukarı kalktığını hissediyorum. "Kedinin sürüklediği bir şeye benzememi mi tercih ederdiniz?"

"Evet. Ben de öyle düşünüyorum." Ceketimin yakalarını tutup beni kendine doğru çekerek son bir kez dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Biraz dağınık ve iyi binilmiş bir görünüm rakipleri uzak tutabilir. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Vücudum anlamış gibi görünse de başımı sallıyorum. "Yarın biraz daha fazla çabalamam gerekecek."

Göğsümden yüzüme doğru küçük bir sevinç patlaması yayılır. "Bu gece prova yapalım mı?"

"Akşam yemeği getireceğim."

Bu adam gittikçe daha da iyi oluyor.

"Sence Rose'a söylemeli miyiz?" diye soruyorum aniden. "Belki bu akşam onu ararsak? Telefonda söylesek?"

"Sen karar ver." Sanki soru onun için hiç önemli değilmiş gibi omuz silkiyor. Ve işte böylece, son kalan küçük endişe kırıntıları da yok oluyor. Onun hala Rose'dan hoşlandığından gerçekten endişelenmiyordum, değil mi? Her halükarda, artık endişelenmiyorum.

"Hayır. Bence gelecek ay buraya geldiğinde ona birlikte söylemeliyiz."

"Bana uyar. Çılgınlıklar olacağı için kulak tıkacı getirmeliyim."

"Sana mı, bana mı?" diye tatlı bir sesle soruyorum.

"Tamamen kız moduna geçecek. İsimlerimizi birleştirecek. Bilirsin, birleşik kelime gibi."

"Sen çok abartıyorsun." Gözlerimi şakacı bir şekilde kısıyorum.

"Feeon. Havalı çocuklar buna 'gemi' diyorlar."

"Her neyse, kulağa çok kötü geliyor." Parmağını burnuma dokundurduktan sonra dönüp kollarını açtı. "Selam Lu."

Lulu'nun gözleri parlar, sonra kapıcıyla yumruk tokuşturur ve kendini Carson'ın kollarına atar. "Annene uslu durur musun?"

"Evet!"

"Ve bugün okulda her şeyi öğren." O da onaylayarak başını sallar ve onun yanağına bir öpücük kondurur. "İşte benim prensesim," der Carson ve onu yere indirir.

Mutlu küçük Lulu'm dönüp tekrar ona bakar.

"Car amca? Ben prensesim, o zaman annem ne oluyor?"

Gülümsemesi yavaşça yayılır, zengin ve tatlıdır, dökülmüş balı hatırlatır.

"Bu çok kolay. O benim kalbimin kraliçesi."

Bu sabah ofise ilk gelen benim, bu bir değişiklik. Carson'ın hayatım üzerindeki olumlu etkisinin zamanlamama da yansıtacağını kim düşünürdü? Bu sorun başlangıçta tamamen benim sorunum değildi, ama o kesinlikle sabahları daha erken uyanmamı teşvik ediyor. Belirli bir küçük kızdan önce uyanmak. Ayrıca, okula zamanında gitmek için sabahları fazladan bir çift el çok işimize yarıyor. Ve Lulu, bir kase mısır gevreği veya bir dilim tostun önünde oturmadığında, gerçekten çok daha hoş bir çocuk oluyor. Ama bundan daha fazlası var, çünkü Carson Lulu ile çok iyi anlaşıyor. Bu adam ağaçlardaki kuşları bile büyüleyebilir. En azından dişi olanları. Onun çekiciliği muhtemelen türlerin sınırlarını aşıyor.

"Çarşamba sabahı için fazla mutlusun."

Beth ofise girdiğinde masamın çekmecesini düzenliyordum. Gülümsemesi, sözlerinden algılanan ya da algılanmayan tüm acıyı ortadan kaldırıyordu. Daha iyi anlaştığımızı söyleyemem, ama çaba gösteriyoruz. Sonuçta biz profesyoneliz. Ayrıca, kabul edilebilir olanın ne olduğu konusunda farklı görüşlere sahip farklı insanlarız. Yaşa ve yaşat, sanırım. Ve taş atan insanlar camdan evlerde yaşamaktan kaçınmalıdır.

"Hafta sonuna yarı yol kaldı," diye neşeyle cevap veriyorum.

"Bu yüzden mi ben içeri girdiğimde Taylor Swift şarkısı mırıldanıyordun?"

"Öyle miydin?" Kafamda birkaç mısra geçirdim. Hikaye tutuyor, kahretsin! "Öyle görünüyor." Gülümsememi tutamıyorum, aptalca bir şey yüzümün yarısını kaplıyor gibi hissediyorum.

"Aşk olmalı. Ya da en azından harika bir seks."

"Anlamadım?" Gülümsememin yüzümde donduğunu hissediyorum. "O geceden beri Ardeo'ya geri döndüm, biliyor muydun?"

"Nereden bileyim?" diye dikkatlice cevap veriyorum. Neden bu konuyu açıyor ki? O zamandan beri bu konuyu kasıtlı olarak es geçip hiç tartışmadık. O geceden sonra, fırsat bulamadığımızdan değil, benim bu konuyu konuşmaktan rahatsız olduğum için konuşmadığımızı fark ettiğine dair bir tür sessiz anlaşma olduğunu düşünmüştüm. Beni aldattığını hatırlatmasını istemediğim için, o gecenin ayrıntılarını duymak istemediğim için, ama en çok da kendi gecemi paylaşmak istemediğim için.

"Bu şehirde değildi. Özel olmasının yanı sıra, etkinlikler biraz anlaşılması zor oluyor. Son dakikada duyuruluyor ve dünyanın her yerindeki her türlü mekanda yapılıyor." Carson bana bundan bahsetmemiştii, ama neden bahsetsin ki? İkimiz de bu konuşmadan hiçbir rahatlık duymazdık.

"İyi vakit geçirdiğine sevindim." Dizüstü bilgisayarımı açıp güç düğmesine basarak, iş bahanesinin arkasına saklanmayı umuyorum.

"Geçen hafta sonu Aruba'daydım. Kim küçük bir kaçamak yapmaktan hoşlanmaz ki?" Beth, sandalyesinin arkasına paltosunu asıp yün bereyi çıkarırken, konuşkan Cathy gibi devam ediyor. *Ahududu renginde*. "Sadece hafta sonu için beş saatlik bir uçuş fikri hoşuma gitmemiştii, ama gittiğim için çok mutluyum." Bakışları içe dönmüş gibi görünüyor, şapkasını çıkarmayı unuturken küçük gülümsemesi neredeyse imalı. "Ya sen?" diye soruyor aniden.

"Bana ne mi? Ben iyiyim. Şey."

"Yaşayacak başka bir yer buldun mu?"

"Ah. Hayır. En azından, henüz değil." Ama mecbur kalacağım. Ya da en azından, mecbur kalmam gerektiğini düşünüyorum. Bu tür bir bağımlılıkla bir ilişkiye başlayamazsın. Ama şu anda bunu düşünmeyeceğim

Çünkü o zaman Rose'un nasıl tepki vereceği (Carson'a göre, şaşırtıcı bir şekilde, tebrikler ve muhtemelen konfeti patlamalarıyla) ve Fransa'ya dönme zamanım geldiğinde ne yapacağımız gibi başka şeyler düşünmeye başlıyorum, ki bu henüz konuşmadığımız bir konu. "Hâlâ arıyorum," diye ekliyorum, bana baktığı belli olduğunda.

"Dinle, Fee." Omzunun üzerinden bir bakış attıktan sonra ofisin diğer tarafına geçip küçük masamın karşısındaki koltuğa dikkatlice oturdu. "O gece ne olduğunu sana hiç sormadım. Sana asılan adamdan sıkılıp gittiğini düşündüm."

"Ondan bıktım. Bıkın ve usanmıştım. Onun sözlerini duydun mu? Kusmak geliyordu insanın." Evet, saçmalıyorum. Onun da benim kadar kaçamak cevaplar verdiğimin farkında olduğundan eminim.

"Sadece, cuma günü öğle yemeği için caddenin aşağısındaki bagel dükkanına gittin. Beni görmedin, ama ben teyzemle oradaydım. Arkadaki bir masada oturuyorduk," diye ekliyor, sanki beni kırmamak için. Varlığını belli etmediği için bunu ifade etme ihtiyaı hissedebilirim. *Sanki*.

"Onların somonlu bagel'lerine biraz takıntılı hale geldim." Neden ona bunu söylediğimi bilmiyorum, sadece midem kötü bir şekilde ağrımaya başladığı için konuşmayı başka bir yöne çekmek istediğim için olabilir.

"Tabii." Beth sıkı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Teyzem senden bahsetti. Sana tanıdık geldiğini söyledi." Boş bir bakışla gülümsemesine karşılık veriyorum. "Sonra ikimiz de onun seni Ardeo'da gördüğünü anladık."

"Teyzeniz oradaydı mı?"

"Kulağa geldiği kadar tuhaf değil. Tessie annemin küçük kız kardeşi, ama daha çok bir arkadaş gibidir. yeliğimi ona borçluyum. Aday gösterilip desteklenmen gerekiyor."

"Country kulübü gibi mi? Olmaz," diye ciyakladığımı fark ettim.

"yle sayılır, sanırım." Kahkaha attı. "Sanırım benzerlikleri hiç fark etmemişim. Neyse, Tessie o gece, senin orada olduğu gece, senin biriyle gittiğini gördüğünü söyledi. Ben senin gittiğini sanıyordum, ama o öyle demedi." Bunun zerine Beth bir bacağını diğerinin üzerine attı ve eteğini oldukça titiz bir şekilde düzeltti.

"Evet. Söylemediğim için özür dilerim. İster inan ister inanma, tanıdığım birini gördüm ve... onunla birlikte ayrıldım."

"Evet, senin kiminle gittiğini gördü. Sana hakkını vermeliyim, Fee. O gece orada olan tüm kadınlar arasında, Carson Hayes'i kapacak son kişi senin olacağını düşünmüştüm."

Fiziksel olarak irkildim. "Bunu konuşmamalıyız." Çünkü istemiyorum. Çünkü bu, onunla benim dışımda kimseyi ilgilendirmez. Süper model malzemesi olmadığımı çok iyi biliyorum...

"Hayır, üzgünüm, öyle demek istemedim. Neden sen olmasın? Yani, sen çok güzelsin. O da öyle," diye ekliyor aceleyle.

"Yine de, imzaladığın şey." Benim adıma. Sözler aramızda garip bir şekilde havada asılı kalır.

"Biliyorum, yapmamalıydım. Ama sanırım bu, senin için yasal olarak bağlayıcı olmadığı anlamına geliyor."

"Ne?"

"Gizlilik gerekliliği." Sanki bu soru önemli değilmiş gibi elini salladı. "Mesele şu ki, söylediklerinden sonra, onun kolunda ayrılacak son kişi olacağını düşündüm. Bunu Tessie'ye de söyledim."

Bir parça bilgiyle, sözleri daha hızlı bir şekilde çıkmaya başlar, midemdeki düğüm sıkışır. Sanki onun nereye varmak istediğini biliyorum, ama nasıl bilebilirim ki? Ancak vücudumun algıladığı şey, bu konuşmanın iyi sonuçlanmayacağıdır. Yine de koltuğumdan kalkmam ve ona susmasını söylemem.

"Ardeo'nun ne olduğunu tam olarak söylemeden seni davet ettiğimi söyledim. Ayrıca muhtemelen teklif verecek kadar paran olmadığını da söyledim."

"Teklif mi?"

"Evet. Onun için. Yani, alınma."

Alınma? Daha çok anlamama gibi. Neyden bahsediyor bu kadın?

"Ama sonra o gece müzayedeyi iptal ettiğini söyledi, biz de merak ettik..."

Elimi dur işareti gibi kaldırdım ve o hemen sustu. Elim kucağıma geri çekip, kanı çekilmiş parmaklarımın titremesini ve midemdeki düğümün midemi bulandırmasını görmezden gelmeye çalıştım. Ama görmezden gelmesi en zor olan şey, söylemek üzere olduğum şeyin her şeyi değiştireceğini ima eden kötü hislerdi.

"Lütfen tekrar söyle Beth. Para kısmını."

"Carson Hayes." Yine, sanki duyulacağından korkuyormuş gibi omzunun üzerinden bakıyor. "Yani bilmiyor muydun?"

CARSON

NE OLDU? Ne oldu?

Ön kapıdan içeri daldım, sözler dilimin ucunda duruyordu. Ne beklediğimi bilmiyordum. Belki gürültü. Kargaşa. Tanrı korusun, Lulu bir kaza geçirdikten sonra ağlıyor olabilir.

Daireye gelmen gerekiyor. Acilen.

Mesajında böyle yazıyordu. İşte buradayım, bir mozole kadar sessiz bir dairede koşturuyorum.

"Fee? Fee, neredesin?"

Mutfağın önünden geçerken, sert nefesimin sesini bir şeyin kırılma sesi bastırıyor. Onu yatak odasında buluyorum, yatakta açık bir bavul, yanında bir spor çantası ve Fee yerde, elini bir fularla sarıyor.

Bir anda dizlerimin üzerine çöküp, elini avucumun içine aldım. "Çok kan var," dedim, eşarbı çözerek. Halının üzerinde, cam parçalarıyla kaplı, çerçeveli bir fotoğraf vardı. "Ne oldu?" Kırılan camdan bahsetmiyorum. Çantaları soruyorum. Birisi hasta mı? Eve gitmesi mi gerekiyor? "Angel, ne olduğunu anlat bana."

"Her şeyi mahvettin."

Bakışlarım, onun bahsettiği şeyin bu olmadığını bilmeme rağmen, parçalanmış çerçeveye kayıyor. Ama belki de parmaklarımı çenesine götürüp bakışlarını bana çevirirken hala kendimi kandırıyorum. Orada gördüğüm şey, midemi endişeyle burkuyor. Suçluluk duygusuyla. Bir şey söylemeli, onun bildiğini sandığı şeyi inkar etmeliyim, ama düşüncelerim yerde yuvarlanan bilye gibi dağılıyor çünkü o bakışın ne anlama geldiğini biliyorum. İhaneti gördüm. Onu yaşadım. Durumun netliği birdenbire gözlerimi kamaştırıyor. Bunu ondan saklayabileceğimi düşündüğüm için lanet olası bir aptalım.

Onu acıdan kurtarmak için mi, yoksa kendimi kurtarmak için mi söylemedim?

İkinci düşüncem mi? *Beni kim siktiyse, onu siktiğimin canını alacağım.*

"Her şeyi mahvettin," diye tekrarlıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor. Ayaklanmaya çalışırken elleriyle omuzlarını itiyor, beni yerde bırakıp sessizce hıçkırarak ağlıyor. Bana sırtını dönüp tişörtleri ve iç çamaşırlarını sırt çantasına, spor çantasına tıktırmaya başlıyor. Kendimi zorla ayağa kaldırıp onu takip ederken midem bulanıyor. Ne diyeceğim ben? Savunmam yok. Vücudum saf ihtiyaç ve içgüdüyle hareket ediyor, ona yaslanıyorum, dudaklarım şakağına değiyor, ellerimi ellerinin üzerine koyuyorum, onları sabitliyorum.

"Yapma," diye fısıldıyor, ellerini geri çekip benden uzaklaşıyor. "Bana dokunmanı istemiyorum."

Yumruğum kalbimi sıkıştırıyor, onu toza dönüştürüyor. O biliyor. O biliyor ve benim bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Belki ona gerçeği söylemek dışında. Her şeyi.

"Beni dinle, Fee. Kızgın olduğunu biliyorum..."

"Kızgın değilim!" diye bağırıyor, Medusa'yı gururlandıracak bir bakışla bana dönerek. "Acı çekiyorum. Sen acı çektin, acı çektin..." Sözleri kesiliyor, sönüyor. Yutkunurken boynu hareket ediyor, ifadesi bir anda sertleşiyor. "Hangisi daha çok acı veriyor bilmiyorum. Bana yalan söylemiş olman mı, yoksa kendini bu kadar küçümsemiş olman mı."

"Öyle değil," diye cevap veriyorum düz bir sesle, sonraki sözlerim güç ve ses tonu artarak. "Bana bir dakika, lanet olası dikkatini bir anlığına ver de açıklayayım!"

"Bir dakika dikkatimi mi? Haftalardır senden başka bir şey yoktu! Her düşüncemi sen kapladın, bunu sen sağladın! İstedğin her dakikayı alabilirdin," diyor, kolunu uzatarak, sesi kırılgan ve acı dolu. "Bana gerçeği söylemek için o kadar çok dakikadan herhangi birini. Açıklamak için. Bunun yerine, benim adıma karar verdin. Cehaleti seçtin, ama bunun yerine, başka biri sevdiğim adamın para için kadınlarla yattığını bana açıklığa kavuşturmaya çalıştı." Sesi çatlar, ifadesi lanet olasıca sefil. "Bana bunun doğru olmadığını söyle."

Keşke yapabilsem. Bana bakışını görmemek için ona hiç tereddüt etmeden yalan söyledim. Farklı koşullar altında

duymak isterdim.

Beni seviyor. Kalbimde hissetmişim, ama henüz sözlerini duymamışım. Ve şimdi bu. Şimdi bu lanet şey.

"Kim söyledi?"

"Sorduğun soru bu mu?" Onun üzüntüsü beni mahvediyor.

Ondan uzaklaşıp odada volta atmaya başlıyorum, çünkü yapmazsam, ona sarılma ihtiyacım onu incitmekten başka bir işe yaramayacaktır. Asla öyle bir şey yapmam... ama açıklamam lazım, o da beni dinlemeli, ama ona dokunmaya cesaret edemiyorum.

Boynumu çevirip omuzlarımı gererim, her şey çok gergin hissediyorum. Sırtımdan ceketimi çıkarıp odanın diğer ucundaki sandalyeye fırlatırken, kendi lanet derimden çıkıp gidebilirdim.

"Gitmiyorsun." Sesim alçak ve öfke dolu. Ona değil, gitmesine öfkeliyim, aceleyle ayakkabılarım yere sürtünüyor. Panik içindeyim. Ama o beni umursamıyor. Ona dokunmamak için ellerimi belime koyduğumda bile. Onu sıkıştırmamak için. "Konuşana kadar gitmiyorsun."

"Konuşma zamanı geçti." Saç fırçasını alıp açık valize atıyor, ardından küçük bir kutuyu alıyor. "Söyleyecek bir şey kalmadı."

"Ne yokmuş lan?" diye bağıriyorum, kutuyu elinden kapıyorum. "Anlamıyorsun..."

"Nasıl anlayabilirim ki?" Kutuyu geri kapıyor. "Bunu nasıl yapabildiğini, bunu nasıl saklayabildiğini nasıl anlayabilirim? Sabahın çoğunu bunun ne anlama geldiğini düşünerek geçirdim. Saatlerce düşündüm, başım ağrıdı, ama hala anlam veremiyorum, hiç anlam veremiyorum!"

"O zaman beni dinle!" Kutuyu bir kez daha elinden alıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

"Devam et o zaman. Bana bunun doğru olmadığını söyle. Bana para için kadınlarla yatmadığını söyle."

"Yapamam."

Titrek parmaklarını dudaklarına götürerek küçük bir hıçkırığı bastırır. Onun acısı, benim solar pleksusuma atılmış bir yumruk gibidir.

"Söyleyebileceğin hiçbir şey bunu daha iyi hale getirmeyecek. Bunu ortadan kaldırmayacak. Sen para için kadınları becerdin. Sen, zaten

Manhattan'ın yarısını satın alabilecek birisin. Özgüven sorunun olmadığını biliyorum. Bu bir bağımlılık mı? Kaç kez..."

"Hayır. Hayır," diye daha güçlü bir sesle ekliyorum, ellerimle yüzünü kavrarken, kalbim ona bağımlı olduğum tek şeyin o olduğunu görmesini haykırıyor. Onu mutlu etmek. Onu ve Lulu'yu sevmek. "Öyle değildi. Ve ben... bir kez bile yapmadım. Sen'den beri."

"Evet, Manhattan'ın seçkin kesimini çok mutsuz ettiğini duydum," diyor sulu bir kahkaha atarak. "En azından kadınları. Sadece eğlence için miydi? Bundan zevk alıyor musun?"

"Başlangıçta öyleydi. Uzun zaman önce." *Ama nedeni bu değil,* diye haykırıyor zihnim, parmaklarımla gözlerinin altını silerek gözyaşlarını silerken.

"Zayıf dürtü kontrolü mü?" Gözleri, gerçeği anlamaya çalışır gibi benimkilerle buluşuyor, sonraki sözleri çok soğuk. "Ama sen öyle biri değilsin, değil mi? Sen her şeyi kontrol etmek istersin."

"Fee..."

"Yani, bana bak, hala burada yaşıyorum. Çünkü beni manipüle ettin. Çünkü benim burada olmamı planladın. Bunun doğru olmadığını söyle."

"Seni burada istedim, evet."

O, bir gömleği kaparak uzaklaşır ve onu dikkatsizce katlamaya başlar. "Ve Carson Hayes her zaman istediğini elde ettiği için bunun gerçekleşmesini sağladın. Öyle değil mi?" Başını çevirir, yüzünde buz gibi bir ifade vardır. "Ne tür bir erkek bir kadını sevdiğini söylerken ona böyle davranır?"

"Beni dinlersen, sana söylerim," diye bağırırım. Ama o tereddüt etmez, titremez, sakince katlamaya devam eder.

"Öyle mi? Gerçekten öyle mi?" Sesi neredeyse sohbet ediyormuş gibi, ama titremesini duyabiliyorum. Ellerinin nasıl titrediğini gör. "Manipülasyonunu nasıl açıklayabilirsin? Beni burada tutmak için bana ne kadar özen ve ilgi gösterdiğini? Seni tanıdığımı düşünmemi sağlayacak kadar gerçekleri gösterdiğini. Beş yıl önce tanıştığım adamı."

"Sen neyden bahsediyorsun?" Ben artık o adam değilim. Olmam yasaktı. Ama onunla birlikteyken, olabileceğimi umuyordum.

"Ardeo'nun nasıl başladığını anlatırken seni dinledim. Kendimi senin yerine koymaya çalıştım, arkadaşlarının acı çekmesini izledim, artık ülkelerini değil, dünyadaki yerlerini savunmak için savaşıyorlardı. Bazıları hala hayatları için, bazıları ise akıl sağlıkları için savaşıyordu. Kendime, onlara bir gelir ve bir amaç verdiğin, hatta sadece arabalarını çarpmayacakları veya beyinlerini patlatmayacakları bir gün daha verdiğin için takdire şayan bir şey yaptığını söyledim.

"Ama bu. Bunu anlayamıyorum. Bunu iğrenç ve yanlış olmaktan başka bir şey yapmanın yolu yok. Sen, Carson." Bakışları beni baştan aşağı süzer. "Nasıl..."

Cevaplarım, ona söyleyebileceğim şeyler, dilimde toza dönüşüyor.

"Dairemin kira sözleşmesini benden nasıl çaldığını nasıl açıklayabilirsin?" Öfkeyle gözyaşlarını siler, gözyaşlarına rağmen sesi birdenbire güçlenir. "Durumu kendi çıkarlarına göre manipüle ederken yüzüme karşı yalan söylemeyi nasıl haklı gösterebilirsin?"

"Öyle değildi. Aarons'ları tanıyorsun. Onlar acımasızdır."

"Haklısın. Onları tanıyorum. Seni de tanıyorum."

"Tanıyorsun. Seni sevdiğimi biliyorsun. Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

"Bana gerçeği söylemek hariç. Belki de sadece aşk fikrini seviyorsundur. Aaronlar konusuna gelmişken, onlar seni kesinlikle tanıyor gibi görünüyor. Özellikle de içlerinden biri."

Korku birden ıslak havlu gibi bana yapıştı. Tess

Aaron.

Geçen sonbaharda onu becerdim. Daha sonra onun tarifiyle, hayatının en iyi sevişmesiydi. Teklifler ateşli bir rekabete dönüştü ve bir ay süren teklifler ve karşı tekliflerin ardından, o kazandı. İş birkaç saat içinde halloldu ve sonuç olarak, Rose'un vakfı önemli bir bağış aldı. Elbette, isimsiz olarak.

"Lütfen. Otur da sana açıklayayım."

"Öpüşüp anlatmayacağını sanıyordum. Bu kurallara aykırı, değil mi? Bu kuralların seni koruyacağını mı sandın? Utancını gizleyeceğini mi?"

"Siktir git."

"Hayır, artık yapmayacağım. Seni karşılayamam."

ÜCRET

YAVAŞ YAVAŞ BİLİNÇLENİYORUM, sıcaklıkla sarılmış, göz kapaklarımın arkası güneşin lekesi gibi pembe ve altın renginde, sanki Fransa'da bir bahçede kestirmeden uyanıyormuşum gibi.

Ayaklarımı yatağın ucuna uzatıyorum, soğuk çarşaflar çıplak bacaklarıma ve ayak parmaklarıma şok etkisi yapıyor. Sonra uzaktan bir araba kornası çalıyor, ardından daha yüksek ve daha öfkeli bir korna sesi geliyor. Bir çöp kamyonu pencerenin altından geçiyor, lastikleri yola ıslak bir ses çıkarıyor. Plastiklerin sürtünme sesi, teneke ve camların tıkırtıları beni hoş rüyalarımın uyardırıyor. Kum, güneş ışığı ve Carson.

"Oof!" Karnıma bir tekme yiyorum ve bunun nedenini araştırırken Lulu'nun topuğunun karnıma saplandığını görüyorum. Bu bardağı taşıran son damla, beni uykumdan uyandıran, rüyalarımı uzaklaştıran ve onların yerine pek de hoş olmayan bir gerçekliği getiren şey.

Yuvarlanırken inleyerek, tenis topu büyüklüğünde ve dokusunda hissettiğim gözlerimden şişmiş göz kapaklarımı açtım. Göz kapaklarımı renklendiren güneş ışığı değil, yatak üzerinde asılı duran ve kapatmadığım sarkıt lambaydı. Beni saran sıcaklık ise kızımın vücut ısıydı.

Ama bugün farklı çünkü en azından panik içinde uyanmadım, kalbim göğsümden çıkacak gibi atmıyor ve çarşaflar soğuk terle ıslanmıyor. Bu, işlerin düzelmeye başladığı anlamına mı geliyor? Şu anda yas sürecinin hangi aşamasındayım? İnkar aşamasını geçtim sanırım. Hala öfke ve üzüntü içinde yüzüyorum. Boşuna mücadele ediyorum.

Ayaklarım döşeme tahtalarına değiyor, çıplak bacaklarıma etrafındaki hava buz gibi. Banyoya doğru ilerlerken yolumun üzerinde bir kazak alıyorum ve aynadaki yansıma görmemeye karar veriyorum. Dün bakmakla hata ettim. Hiç hoş değildi ve sadece daha fazla ağlamak istememe neden oldu. Klişe gibi gelmesin ama, geçen hafta nehirler kadar ağladım. Çoğunlukla bu soğuk banyonun mahremiyetinde

Lulu'nun daha fazla endişelenmemesi için. Hiç bu kadar aptal ve sefil hissetmemiştim.

Ya da daha yalnız.

İşerim. Ellerimi yıkarım. Yatak odasına geri dönüp üstüme bir şeyler giyerim, bu sefer ışığı kapatmayı unutmam. Küçük mutfakta bir bardağı suyla doldururum ve mikrodalgaya koyarım, çünkü su ısıtıcım hala Carson'da.

Beth'in kız kardeşinin dairesinde mutlu olacağımı düşündüğüme neredeyse inanamıyorum. Bu taşınma konusunda neşeli düşüncelerim olduğu için değil tabii. Termostat bozuk ve New York'ta Kasım ayı hiç de şakaya gelmez. Ama sorun bu bile değil. Carson'ı beni manipüle etmekle, en kötü insan olmakla suçlamıştım, ama yine de o anahtarları uzattığında elinden aldım. Anahtarları avucuma aldığımda, bu bizim ilişkimizin son çivisi gibi gelmişti.

Nereye gideceğimi sorduğunda ona bağırıp çağırdım. Onun evinde bir dakika daha kalmaktansa köprü altında yaşamayı tercih edeceğimi söyledim. Dramatik, değil mi? Ama sonsuz bir hüznü kanayan bir kalbi ve bir çift gözü gizlemek için başka ne yapılabilir ki?

Muhtemelen ucuz bir otelde yer ayırtmış olurdum, ama öfkeme ve kederimin sisine rağmen, çözümün sadece geçici olduğunu biliyordum.

Bu yüzden, yüksek ideallerimi bir kenara bırakıp kızımı öncelik verdim.

Ama burada kalmayacağız. Kalamayız. Bilmesem bile Nereye gideceğim? Haftaya Marta'nın kardeşinin barında dört vardiya çalışacağım. O arayana kadar tamamen unutmuştum. Sophia, Lu ve benimle birlikte eve gelip yardım edecek ve ben de kuzeniyle birlikte eve dönüş Uber ücretini ödemeyi kabul ettim. Para yardımcı olacak ve Lulu uyuduktan sonra akşamları başka bir şeye odaklanmamı sağlayacak.

Bu, takıntılı olmama engel olacak. Hayal kurmamı engelleyecek. Onu görmemi engelleyecek. Onu kadınlarla görmemi engelleyecek. Artık bana ait olmayan elleri, dudakları ve gülümsemeleri. Kaç kadın vardı? Bundan zevk aldı mı? Onlar aldı mı? *Elbette aldılar*. Nasıl yapabildi? Kendini nasıl bu kadar kirletebildi? Bunu benden saklayabileceğini nasıl düşünebildi? Ben nasıl...

Zihnimi başka bir yöne zorluyorum. Bunlar karanlıkta düşündüğüm şeyler, Lulu uyurken hüküm sürmesine izin verebileceğim bir delilik.

Ben bundan daha değerliyim, kendime hatırlatıyorum.

Örnek olmalıyım.

Yanlış adama kalbimi açarak bir hata yaptım. Bu beni tanımlamıyor.

Sadece beni yıkıyor.

"Anne, bu daire çok soğuk."

"Biliyorum, tatlım." Dönüp kapıda Lulu'yu görüyorum. Dağınık saçları, pembe pijamaları, ayak bileklerinden aşağı kaymış kabarık çorapları, sanki uzun palyaço ayakkabıları giyiyormuş gibi görünüyor. Onu kucağıma alıp oturma odasına götürüyorum ve üzerine bir battaniye örtüyorum. Anlaşılan Ally, "yakında" termostatu bakmaya gelecek birini çağırmış, ne demekse. "Kahvaltıda süt ve kurabiye ister misin?"

"Bugün Cumartesi," diyor, sesi suçlama dolu çünkü dolapların neredeyse boş olduğunu biliyor. Tam bir market alışverişi yapacak vaktim olmadı ve küçük kilerimizi temel gıda maddeleriyle ve su ısıtıcımla bıraktım.

"Dışarı çıkıp krep yiyelim. Ve sıcak çikolata. Ne dersin?" "Car amca da bizimle gelebilir mi?"

"Hâlâ iş seyahatinde."

"Ve dairesi hala bozuk mu?"

"Evet, dairesi hala bozuk." Ona sel olduğunu söylemişim, bu ona söylediğim en küçük yalandı. Ama bu hafta sonu ona gerçeği söyleyeceğim. Ya da gerçeğe yakın bir şeyi. Sanırım sadece kendi kafamda bunu sindirmek için kendime yeterince zaman tanıyordum.

"Yatak odamın iyi olacağına söz veriyor musun?" "Evet, söz veriyorum." İyi demek boş demekse.

Rose'un bir haftadan az bir süre sonra Remy, Rocco ve diğer arkadaşlarıyla birlikte buraya geleceği haberini sakladığım için memnunum. Bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. Carson ile aramda olanları Rose'a nasıl anlatabilirim, o geceyi bunca yıl sır olarak sakladığımı söylemeden olmaz. Onun kocası kadar değer verdiği adamın

para için kadınları becerdiğini? Bana inanır mıydı? Kesinlikle benim kadar kafası karışık olurdu. Benim kadar incinmiş. Benim kadar tiksiniş. Belki bu beni, her zaman seçme özgürlüğünü savunan biri olarak ikiye bölür, çünkü onun seçimlerini anlamadığım gibi, motivasyonunu da anlamıyorum.

Neden? Dünya ona bu kadar nimetler vermişken, neden böyle bir şey yapsın ki?

Aklıma gelen tek şey, bunu eğlence için yaptığı. Belki de bu yüzden bana söyleyemedi.

Rose'a ne söyleyeceğimi başka bir gün düşüneceğim ve şimdilik ziyaretlerinin Lulu için ne kadar iyi olacağına odaklanacağım. Carson'ın artık hayatımızın bir parçası olmayacağını söylediğimde, onun da odaklanacağı başka bir şey olacak.

Artık Lulu-Carson randevuları olmayacak. Yavru köpek olmayacak.

Potansiyel bir baba olmayacak.

Erkeklerin hayal kırıklığı olduğunu çoğumuzdan daha erken öğrenecek. Onların gerçekten "büyük kıllı olanları emdiklerini" öğrenecek. Bunun için kendimi suçluyorum.

CARSON

Sana bakmaya dayanamıyorum.

Bu, alkolün yardımıyla uykuya dalmadan önce duyduğum son şey ve sabah uyandığımda kulağıma fısıldayan ilk şey.

Tanrım, onu özlüyorum. İkisini de özlüyorum.

Ve ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapabilirim ki? Çiçek mi göndereyim? Bir demet mi? Yüz tane mi? Bir tarla dolusu mu? Kaç buket "*lütfeñ beni affet, sensiz yapamam*" der?

Peki ya elmaslar? Lanet olası şiir. Kendimi ayaklarının dibine mi atayım?

Her şeyi yaparım. Ona her şeyi veririm. Ama bana bakmayacaksa ne faydası var?

Denedim. Yalvardım. Aradım. Kapısına gittim. "*Bunu yapma Carson,*" diye fısıldadı. "*Lulu'ya bunu yapma.*

Onu daha fazla karıştıрма."

Ve haklıydı. Ben o lanet olası adama dönüşmüştüm. Özverili değil, bencilce davranan zayıf adama. *Aşkın böyle olması gerekmez.*

Ne faydası olacaktı ki, çünkü ben lanet olasıca hatalıydım. Ona çok daha önce gerçeğı söylemeliydim. Açıklanamayanı açıklamalıydim.

Günler geçiyor, geceye dönüşüyor ve tekrar gündüze dönüyor. İşe gitmiyorum. Zar zor işlev görüyorum. Dairemde değil, otel odamda kalıyorum. Yemek yediğimi sanıyorum, ama çoğunlukla koşuyorum. Gidecek bir yerim ve beni bekleyen kimse yok, koşuyorum. Ve alışkanlığım haline geldiğı gibi, kendimi her zaman aynı yerde buluyorum.

O lanet dairenin dışında.

Parasını benim ödediğim daire, beynimin nefret dolu bir parçası fısıldıyor. Ama ona bu kadar az şey bırakıp gittikten sonra başka ne seçeneğı vardı ki? O benimle kalmayacaktı, o noktada, ona göre, kalmayacaktı.

Artık. Bana bakmaya bile tahammül edemiyordu ve kaçıyordu. Tıpkı eskisi gibi. Her zamanki gibi. Ama pireli bir otele kaçmak zorunda değildi ve Rose'a sığınmayacağını biliyordum.

Sokağın karşısında duruyorum, soğuğa uygun giyinmemiş ve soğuğu hissetmiyorum, sanki ışığın yanmasını bekleyen üzgün bir adam gibi. Sadece pencerenin önünde onun silüetini görmek için.

Bana bakışını. Acısını ve
pişmanlığını.

Dokunmamdan kaçışını. Hak ettiğimden
fazlası değil.

Onun güvende olduğunu, perdelerin kapatıldığını ve geceyi evde geçireceğini anladığımda, tekrar koşmaya başlıyorum. Manhattan sokaklarında, yayaları, arabaları ve taksileri atlatarak otele geri dönüyorum. Bu gece, kaldırıma her adımında, bu adaletsizliğe olan öfkem büyüyor ve artıyor, hayatımın nasıl olabileceğine dair görüntüler kafamda sürekli dönüp duruyor.

Yüzlerce anlamı olan öpücükler. El ele tutuşmak için binlerce neden. Ve ona tekrar tekrar onu sevdiğimi söylemek için tek bir neden.

Çünkü seviyorum. Çünkü her zaman seveceğim.

Onun ifadesini görüyorum, ona verdiğim acıyı. Acıyı.

Çalınan bir ömür boyu anları.

Ve işte, benim yas tuttuğum şey bu. Midemi bulandıran, bacaklarımı kaslarım yanana kadar, soğuk hava boğazımı yakana kadar ve bu adaletsizliğe karşı çığlık atmak isteyene kadar daha hızlı ve daha hızlı koşturan şey bu. Çünkü evet, bu benim hatam, ama sebebi o.

O burada bile değil ama yine de ondan nefret ediyorum.

Kefaret. Ceza. Kefaret. Ceza.

Ayaklarım kaldırıma vuruyor, kafatasım patlayacakmış gibi güm güm atıyor, nefes nefese, ter içinde, lanet bir aptal gibi titreyerek otelin önünde çömelmiş durumdayım.

Bana bakmaya dayanamaması hiç de şaşırtıcı değil.

Ben bile kendime dayanamıyorum.

"Neredeydin lan?"

"Rahatsız edilmeyeceğimi söylediğimi sanıyordum." Sesimde hiçbir duygu yok ve kapı o kadar şiddetle açılıp neredeyse duvara çarpacakken, dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırmaya tenezzül etmiyorum.

Aimee şikayet etmeye başlarken, Tucker sanki en komik şakayı yapmışım gibi gülmeye başlar.

"Dışarıda, kimseyi görmek istemediğini söylediğim için ona küfürler yağdırdığını duymadın mı?"

"Yine de burada," diye mırıldandım, önümdeki bilgiyi sindirmeye çalışarak, çünkü bu sabah Fee'nin bu ilişkinin bitme şartlarını belirlemesine izin vermeyi bıraktığıma karar vermiştim. Onun fikrine saygı duyduğuma karar verdim, ama korkakça davranışlarına değil. Benden tiksinebilir, benim için ve benim yüzümden utanabilir, ama benimle artık hiçbir şey yapmak istemediğine karar vermeden önce, söyleyeceklerimi dinleyecek.

Tabii ki bu, benim beklediğim sonuç değil.

O öğrendi. Ona söylemeliydim. Ama aramızda artık yalan olmaması doğru. Elbette aşk özverili olmalı, ama ben şöyle bakmaya karar verdim: Eğer onun gitmesine izin verirsem, ona kötülük yapmış olurum, çünkü hiçbir erkek onu benim sevdiğim gibi sevemez.

Kibirli mi? Lanet olsun, buna inansın.

"Ben senin asistanınım, koruma köpeğin değil," der Aimee, kapı tekrar çarpılmadan bir dakika önce. Bu sefer kapı kapanır.

"Neden, Carson? Kadınlarla olan galibiyet serin sona mı erdi?" Tucker, arkasına eğlenceli bir bakış atarak karşılık verdi. "Normalde onlar senin bulunduğun odalara koşarak gelirler, tersi olmaz."

Ed Martinez'in, benim için casusluk yapmaktan rahatsız olduğunu belirten cümleyle biten e-postasının kalıntılarını tarıyorum. Ne komik. Benim adıma casusluk yapan biri varsa, o da Sophia'dır, çünkü kızla doğrudan iletişime geçmem uygun olmaz, Ed bizim aracımızdır. Ama siktir et, casusluk sevdiğin insanları güvende tutmak için bir istekse, o zaman suçlu olan benim. Onlar değil.

Kızının Fee'nin gelecek hafta çalışacağı barın adını not alıp dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve koltuğuma geri oturuyorum.

Güzel barmenler her türden pisliği çeker. Belki ben de o listeye eklenirim.

"Ne istiyorsun?" Koltuğuma biraz daha yerleşip, parmaklarımı çenemin altında birleştiriyorum.

"Öncelikle, o soğuk, üstünlük taslayan bakışını kesmeni istiyorum. O boktan bakışın bende işe yaramıyor."

"Tucker, bunun için vaktim yok."

"Kardeşim, bana kalırsa, zamanından başka bir şeyin yok."

"Bunu nereden çıkardın?" Üstün bakışları siktir et, üstün ses tonuna ne dersin, pislik?

"Telefonuna, e-postalarına cevap vermiyorsun ve dışarıdaki kişisel asistanın günlerdir beni oyalıyor."

"Hiç de iyi değil," diye karşılık veriyorum, elimi sallayarak onun varlığını işaret ediyorum.

"Berbat görünüyorsun Hayes."

"Beni bu yüzden mi aramaya çalışıyordun?" "Aslında, bok bok olsaydı, senin gibi görünürdün." Beni görmezden gelerek masamın diğer tarafındaki sandalyeye oturur. "Üzgün ifadenizden, kızla olan işin suya düştüğünü tahmin ediyorum."

Cevap vermedim. Hareket etmediğimden eminim.

"O parmağını daha sert vurursan, o pislik kopar, biliyorsun," diye sırtarak söyler.

Elimi yumruk yapıyorum.

"Burada olmanın bir anlamı varsa, bunu duymak isterim. Bilirsin, gitmeden hemen önce."

"Senin için endişeleniyordum."

"Nedenini bilmiyorum. Haftalarca konuşmadan geçirebiliriz."

"Günler, pislik. Ve sadece seyahat ederken. Ki şu anda seyahat etmiyorsun," diye ekler, aniden sinirlenerek.

"Ne söylemek istiyorsan söyle gitsin."

"

"Yüzündeki o ifade? Biliyorum. Ve arkasındaki duyguyu da biliyorum

. O gitti, değil mi? Hayatının aşkı, her kimse,

Çünkü onu bana tanıtmayı düşünmedin. Seni terk etmemesi gereken kişi, terk etti."

"Biri sana sözlük mü aldı?"

"Sana, yazmam gerektiğini düşündüğün o Hallmark kartındaki gibi söyleyeyim." Ellerini, sözlerini neon ışıklarla yazılmış gibi hayal edercesine uzatır. "Bu da geçecek." Kollarını tekrar indiren pislik, başka bir şey eklemes. Teşvik edici bir gülümseme. Sempatı dolu bir bakış. Hiçbir şey.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "İlginiz için teşekkür ederim, ama giderseniz daha içten teşekkür ederim."

"Görünüşünün sebebinin, lanet olası böbrek taşı gibi geçmesi olduğunu söylemeyi unuttum."

Çöl savaşına gönderildiyseniz, böbrek taşlarının şaka olmadığını ilk elden bilirsiniz. Ama gülmek istemememin sebebi bu değil.

"Car, aşkın yanlış gittiğinde neler yapabileceğini gördün. Bu yüzden müzayedelere ve benzeri şeylere takıldın sanıyordum. Çünkü aşkın bana ve diğerlerine neler yaptığını görmüştün."

"Müzayedelerin ardındaki mantığımı hiç açıklamadım. Şimdi de açıklamamı isteme."

"Sormuyorum. Sadece senin aramızda en zeki kişi olduğunu düşündüm. Ama sanırım zeki insanlar da hata yapabilir."

Yaptığım hataları açıklamaya bile başlayamazdım. Kendime bile açıklayabileceğimden emin değildim.

"Onu geri getirebilir misin?"

Bunu başarmak için ateşin üzerinde yürür, lanet olası dünyayı yıkarım.

Açıklanamayanı açıklamak için bir yol bulmam gerekiyor. Birkaç gün önce beni sanki yıldızları ve ayı sadece onun eğlencesi için asmışım gibi bakan bir kadına yaptıklarımı mantıklı hale getirmek için. Şimdi bana baktığında gördüğüm tek şey acıma ve utanç.

"Sanırım bu bir hayır demek." Kafamı kaldırıyorum. Bir an için Tucker'ın odada olduğunu unutmuştum. Bu pislik konuşmaya devam ederken, bu an benim için bir nimet oldu. "Bazen en iyisi budur. Birkaç haftalık bir ilişkide şimdiden çatlaklar görüyorsan, bu pek de..."

"Tamam, Dr. Phil. Söylemen gerekeni söyle, sonra siktir git." Kendi sorunlarımı kendim çözmeme izin ver. Çünkü bir çözüm olmalı. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı.

"En azından Dr. Phil'in hastaları sorunlarını kabul ediyorlar."

"Dr. Phil'in hastaları da onun yardımını isterler," diye anlamlı bir şekilde karşılık veriyorum, sabrım iyice tükenmek üzere.

"Siktir et. Şu anda hissettiğin şeyin asla geçmeyecekmiş gibi görüldüğünü söylemek istiyorum. Asla düzelmeyecekmiş gibi. Sanki bu dünyadaki en büyük şey gibi ve bir daha asla mutluluk hissetmeyecekmişsin gibi."

"Tucker..."

"Sadece bunu atlatacağın söylemek için buradayım." Derin bir nefes alarak omuzlarını kaldırıp indiriyor. "Ve bana ne dediğimi anlamadığını söylersen, seni dışarı çıkarıp hayatının dayaklarını atarım. Çünkü dostluk iki yönlüdür."

O anda durdum. Kendi tarzında yardım etmeye çalışıyordu.

"Tamam, peki bunu nasıl ortadan kaldırabilirim? Kimse bunu nasıl atlatabilir?"

"Ortadan kaldırmak diye bir şey yok," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Numara yapmalısın. Her gün numara yapmalısın."

"İyiymişim gibi mi davranayım? Senin büyük tavsiyen bu mu?"

"Başarana kadar numara yap. Ve bu arada, tabiri caizse, tekrar ata bin."

Kıkırdadım.

"Bunu bir yara bandını çekip çıkarmak gibi düşün. Ne kadar uzun beklersen, o kadar acı verici olur. Sıradan seks en iyisidir dostum. Tüm zevk, hiç acı yok."

"Ya devam edemezsem? Ya o benim için doğru kişi ise?"

"Hepimiz zaman zaman böyle düşünürüz. Ona karşı koyamazsın. Sanki sadece senin için yaratılmış gibi, ondan başka kimseyi düşünemezsin. Ama sonra, onun bir siren olmadığını anlarsın. O sadece yanlış bir alarmdı. Ardeo'ya geri dön. Göreceksin."

"O günler benim için bitti. Artık müzayedeler yok. Artık para alışverişi yok, ne kadar fedakar olursa olsun."

"Asil kahramanlıklar mı? Sen buna böyle mi diyorsun?"

"Sen ne dersin?" diye soruyorum, sesim kararmış, ellerim koltuğun kollarına sıkıca tutunmuş.

"Car, bu asla aç çocuklara para bağışlamakla ilgili değildi. Bu sadece kendine işkence etmenin bir yoluydu."

ÜCRET

HAYAT, en azından görünüşte, bir nebze normale dönüyor. İçimde ise, sanki biri bana yaslansa milyonlarca parçaya ayrılacakmışım gibi kırılğan hissediyorum. Ama bunun için endişelenmeme gerek yok çünkü kimsenin bana çok yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Bir daha asla.

Mükemmelden uzak yeni bir yaşam tarzına alışıyoruz ve Lulu bu değişiklikten hoşnut olmadığını açıkça belli ediyor. Onu suçlayamam ama huysuzluğu yorucu oluyor.

Daire yeterince sıcak değil. *Katılıyorum.*

Erken kalkmaktan nefret ediyor ve işe gidip gelmekten tiksiniyor. *Bundan*

bun

u! Öğretmeni aptalın teki. *Esas olarak Carson olmadığı için.* Benimle yatmaktan nefret ediyor. *Bu yüzden kendimi kanepeye mahkum ettim.* New York kokuyor ve o Fransa'ya geri dönmek istiyor.

Bu konuda ikimiz de aynıyız, ama bunu yüksek sesle itiraf etmeyeceğim.

Kimseye. Çoğunlukla, sadece iyiymiş gibi davranmak zorunda olmadığım bir yere çekilmek istiyorum. Acıyan kalbim iyileşene kadar bir süre saklanabileceğim bir yere. Carson'ın kapıdaki ifadesini düşünebileceğim ve tüm bunların tam olarak ne anlama geldiğini merak edebileceğim bir yere. Neden? Nasıl? Çok merak ediyorum. Kulaklarım kanayana kadar tüm o iğrenç detayları anlatmasını dinlemek istiyorum.

Ama ona sormayacağım. Kendimi küçük düşürmeyeceğim. Onun bal gibi sözlerinin beni incitmesine izin vermeyeceğim. İnternete göre Ardeo, Latince'de alev anlamına geliyor. Kesinlikle yanmış gibi hissediyorum. Başını eğ. Devam et. Bundan sonra hayatımın tonu bu olacak.

Hizmetçi odasından taşınmak istemediğim zamanları hatırlıyorum. Dairenin lüks kısmına ait olmadığımı hissediyordum. Ödeyemeyeceğim bir faturayla baş başa kalacağımı hissediyordum. O his şimdi neredeyse kehanet gibi geliyor.

Lulu'nun ruh halinde küçük iyileşmeler var, ancak bunlar çoğunlukla Sophia okuldan onu almama yardım ettiğinde oluyor. Bu sayede Marta'nın kardeşinin barına gidip beş saatlik vardiyamı yapabiliyorum. Salıdan perşembeye kadar çalışmayı kabul etmiştim, sonraki hafta da aynı şekilde. Ancak cuma geldiğinde, yine vardiyaya alınmış olduğumu görüyorum.

İşte buradayım; on üç saatlik çalışma gününün dördüncü günü.

Barlerde çalışmaktan nefret ettiğim şeyleri şimdi çok net hatırlıyorum. Yapışkan zeminler, sarhoş müşteriler, hak etmeyen insanlara nazik davranma zorunluluğu.

"Ne demek şu anda yemek servisi yok?"

İç çekip, barın diğer tarafındaki adama, Lulu'nun sinir krizi geçirmenin eşiğindeyken ona baktığım bakışla bakıyorum.

"Aynen dediğim gibi. On dakika önce," arkama bakarak ona saati kendisi görmesini işaret ettim, "mutfak kapandı."

"Bu kabul edilemez," diye homurdanarak, tehditkar bir şekilde parmağını bana doğru uzatıyor. Ya da belki de bunun tehditkar olduğunu düşünüyor. Şahsen, bence bu onu devasa bir pislik gibi gösteriyor. "Lanet olası bölüm müdürünü görmek istiyorum."

"Hmm. Ben de."

"Ne?"

"Ben de onu görmek istiyorum." Çoğunlukla, makineye biriken bardakları yüklememe yardım etmesi için, ama ne yazık ki, biraz işten kaçan birine benziyor ve eve gitmiş. Uzaktan çalışmıyorsa, süpervizörlük görevini yerine getirdiğini sanmıyorum. "Korkarım yarın tekrar gelmeniz gerekecek. O, sizin deyiminizle, rahatsız."

Dün de, vardiyasının ortasında erkek arkadaşı geldiğinde rahatsızdı. O zaman da erken çıkıp gitmişti. Ya güvenlik kameraları sadece plastik parçalar ya da kimse görüntüleri izlemeyecek diye güveniyor. Ama ben burada bu kadar uzun kalmayacağım, bu yüzden bunların hiçbirini dert etmeyeceğim. Tıpkı bu gerizekalının benim demir gibi sağlam zen halimi bozmasına izin vermeyeceğim gibi.

Bahşişleri düşün, diyorum kendime. Tabii ki ondan değil.

"Ben düzenli müşteriyim!"

"Ben de Meghan Markle'ım."

"Ne?" Bir an için, bunun doğruluğunu düşünüyormuş gibi göründü. Ama gerçekten, Upper East Side'daki berbat bir barda çalışır mıydı? Sarı peruk takıp, İngiliz aksanı taklit ederek?

Hayır, ben de öyle düşünmüyorum.

"Dinle dostum, sen sarhoş olmanın bahanesiyle kabalığını örtbas edemeyecek kadar yetişkin bir adamsın." Çünkü rock yıldızı bütün gece soda içmiş. "Ve sen bir Reuben yüzünden sinir krizi geçiriyorsun. Hayatını düzene sok." Bunun üzerine, barın diğer ucuna doğru yürüyorum.

Zen. Zen. Ben çok lanet olası bir zenim.

"Hiç kimse sana gözlerinin çok güzel olduğunu söyledi mi?" Ve... zenim uçup gitti.

Yukarı bakmaya tenezzül etmeden iç çekmeyi bastırıyorum ve bunun yerine, beni ve tatlı dilli *iltifatçıyı* ayıran iki fitlik maun masanın altında duran kokteyl çalkalayıcıları, narenciye sıkacakları ve karıştırıcıların bulunduğu tepsiyi düzenlemeye karar veriyorum.

Belki onu görmezden gelirim, bu *iltifat edilen kişinin* onun saçmalıklarına aldırış etmediğini anlayacaktır.

"Altın falan mı bunlar?"

"Ya da öyle bir şey," diye mırıldanıyorum. Muhtemelen şanslı bir tahmin. Loş ışıkta rengini ayırt edebileceğini sanmıyorum. Bu gece benzer bir şey söyleyen üçüncü adam olduğu için de hiç gurur duymuyorum. Ayrıca, hepsinin *güzel gözlerimin* tişörtümün ön tarafına yapışmış olduğunu düşünmesi de garip. Her neyse, belki de daha önce yağan, neredeyse İncil'deki gibi şiddetli yağmur sayesinde kalabalık azaldığı için memnunum.

Belki de Manhattan'ın su kaynağında bira gözlüklerini süper etkili kılan bir şey vardır.

"Kesinlikle altın. Senin de biraz utangaç olduğunu söyleyebilirim. O zaman neden sana kendimden bahsederek buzları kırmıyorum."

Tamam, devam et. Madem öyle. Yani, ne kadar çok konuşursan, beni o kadar çok sinirlendirirsin, değil mi? Köpekler tüm güçleriyle dışarıda, dişi köpeklerle havlayıp uluyorlar, bu yüzden bu gece dolunay olup olmadığını kontrol etmek için kafamı pencereden dışarı çıkarmam gerektiğini hissediyorum. Ve evet, kendimi bir dişi köpek gibi hissediyorum.

"Benim adım Kristoff," diyor, benim çökmekte olan zen halimi fark etmemiş belli ki. "35 yaşında, bekar bir Boğa burcuyum. Yemek yapmayı severim ve sarılmayı çok severim, bu da beni ya mükemmel ya da eşcinsel yapar. Hangisi olduğunu öğrenmek ister misin?"

"Tabii ki," diyorum, dikleşirken, bakışlarındaki şaşkın ve memnuniyet dolu ışıltıyı kaçırmıyorum. "En iyi arkadaşım eşcinsel. Seni onunla tanıştıtabilirim."

"Ne?" Yüzünde şaşkınlık dalgaları yayılıyor. "Ben... eşcinsel değilim."

"Gerçekten mi?" Yüzüm buruşuyor. "Nereden biliyorsun? oldukça kafan karışık gibi."

"Hayır, yanlış anladın. Ben *senin* benimle eve gelmeni istiyorum."

Önümdeki adamı düşünürken, bira lekeli parmaklarımı aptal önlüğümün ön tarafına siliyorum. Objektif olarak yakışıklı; iyi giyimli ve zayıf yapılı. Ve çok duygulu, kahverengi gözleri var... Bu da, onun saçmalıklarına bakılırsa, görünüşün ne kadar aldatıcı olabileceğini gösteriyor. Ama Kristoff'un pastasının üzerindeki krema, bana kalırsa kedi maması tadı olsa da olur.

Merak etme Kris. Sorun sen değilsin, benim.

Benim için ulaşılamaz bir erkek yüzünden diğer erkekler için mahvolmuş durumdayım.

"Ne dersin?" Mükemmel ince kaşlarından birini kaldırarak, "*Hadi ama, ben mükemmel bir rebound malzemesiyim*" der gibi bir hareket yaptı.

Elbette öylesin. En azından, senin telefon numaran bile olmayan garip bir otel odasında uyandığımda. Ya da daha kötüsü, seks için para aldığını öğrendiğimde.

Ah, erkekler!

"Hadi ama," diyor eğlenerek. "Senden hoşlanıyorum, yakışıklı, zengin..."

"Ve Porsche'nin tam da benim gözlerimin renginde mi?" "Ne?"

"Hiçbir şey." Bu sefer iç çekişimi bastırmıyorum. "Bak, barda tanıştığım erkeklerle yatmam. Hangi tarafta olursam olayım. Zengin olanlarla bile." Ya da zengin gibi davrananlarla.

"Harika kahvaltı yaparım." Açıkçası, oldukça şaşırtıcı bir şekilde kaşlarını oynatıyor. *Devam et, aşkım. Bu gece sana bir tane vereyim,*

sabah da sana domuz pastırması ve yumurta yapayım! "Buna ihtiyacın olacak çünkü ben bütün gece devam edebilirim."

Eğer yapabilseydi, kendini yerdı eminim.

"Ve ilginizi çekebilecek başka bir şey daha var." Anlamlı bir şekilde aşağıya bakıyor. "Eğer ne demek istediğimi anlıyorsanız, ben hazırlanıyorum."

"Hmm. Bir dakika düşünmeme izin ver." İşaret parmağımla alt dudağımı hafifçe vurarak, bu cazip teklifi düşünüyormuş gibi yapıyorum, ama aslında tek düşündüğüm şey, birdenbire barın üzerinden atlayıp kafasına bir tabureyle vurmak istemem. "Söylesene, tam olarak ne kadar iyi donanımlıdan bahsediyoruz?"

"Güzel, senin için 23 santimlik sert bir aletim var." Ve ağzıma biraz kusmuk geliyor.

"Güzel mi?" Kendimi mırıldanırken buluyorum, ki bu garip, çünkü:

1. Sadece bir kişi beni kedi gibi hissettirmiştir.
2. Penisler genellikle *erkek* denen işe yaramaz bir et parçasına sahiptir ve
3. Hayatımda sadece bir kez güzel bir penis gördüm (bkz. 1. madde) ve bu benim için yeterince üzücüydü.

"Bazen bana öyle söylenir." "Peki, Kris.

Kris'ti, değil mi?"

"Kristof." Ben de onun duruşunu taklit ederek dirseklerimi bara dayadım ve elimde uzun kokteyl kaşıklarından birini buldum. Ona bir bakın. Her *şeyin* çantada keklik olduğunu düşünüyor, yani beni, ve *çanta* derken yatağı kastediyorum.

"Şey, Kris, durum şöyle..." Kaşığı bar tezgahına vurup, sonra biraz imalı bir şekilde okşuyorum. Gözleri hareketimi hevesle takip ediyor, ama ben durakladığımda gözlerimi bana diyor. "Korkarım ki reddetmek zorunda kalacağım."

"Zor elde edilen kızları severim."

"Ben ciddiylim." Omuzlarım düşer, dudaklarım zaten büzülmüştür çünkü gerçekten ilgisizim ve gerçekten etkilenmedim.

"Sadece sabahları yumurtanı nasıl sevdiğini söyle."

"Ben onları döllememiş olarak seviyorum!" Dişlerimi sıkarak cevap veriyorum. "Kulakların boyanmış mı, çünkü seninle eve gitmektense, gözüme frengili bir penis sokulmasını tercih ederim!" Patlamamın sonuna geldiğimde, uzun kaşığı tehditkar bir şekilde tuttuğumu fark ediyorum. *Gözünü oyacakmış* gibi bir şekilde.

"Tamam, anladım!" Kristoff, sanki yüzüne silah tutuyormuşum gibi ellerini kaldırır, kokteyl kaşığı değil. "Sen ilgilenmiyorsun."

"Sonunda!" Kaşığı lavaboya bırakırken metal metaline çarptı. "Şimdi, git buradan!"

O sandalyeden kalkarken, ben de bekleyen bir müşteriye dönmek üzereydim ki midem birden bulandı. Barın ucunda oturan kişi bir müşteri olmadığı için içimi bir ekşilik kapladı.

O, şeytanın ta kendisi.

Ya da en azından, kısa süre önce kalbimi kıran adam.

Ellerimi pantolonumun arka ceplerine soktum, çünkü limon ve misket limonlarıyla dolu kesme tahtasının yanındaki bıçağı kapma isteği çok cazipti.

"O iğrenç herifi neredeyse gözlerimle parçalayacak gibi baktığımı görmedin mi?" diyorum, neredeyse sohbet eder gibi, Carson Hayes'in muhteşemliğinin önünde durarak. Kot pantolon, açık yakalı gömlek ve spor ceket giymiş, kolu bar tezgahına rahatça dayanmış, ancak omurgası oldukça dik. Erkeksi bileğini saran, sade ama çok pahalı bir saat, başparmağı ve işaret parmağıyla bir lowball bardağı tutuyor. GQ dergisi için fotoğraf çekimindeymiş gibi görünüyor. Tek eksik olan şey arka plan. Belki bir İngiliz kır evi, garaj yoluna park edilmiş eski bir Jaguar.

Bir dakika, bu Taylor Swift'in müzik videosu, değil mi?

Ona kim hizmet etti? Onun adını da kaşıkla öldürme listeme ekleyeceğim.

Nasıl oldu da onun varlığını hissetmedim? Bu tuhaf değil mi? Bu, onu unuttuğum anlamına mı geliyor?

Aklım sorularla dolup taşıyor, kalbimin çarpıntısı yüzünden konsantre olamadığım sorular.

"Gördüm." Ağzı gülümsemeye çalışıyor, ama tam olarak pes etmiyor.

Oh, tanrım, barın diğer ucunda olanları tamamen yanlış yorumladım. Carson'ın burada olduğunu fark etseydim, Kristoff'u bir taktik olarak kullanabilirdim. *"Bana bak, ne kadar mutluyum ve sensiz hayatıma devam ediyorum"* türünden bir taktik.

Kahretsin.

"Ve bu sadece bana asılmak içindi. Şu anki ruh halimi düşün, gerçekten sevmediğim birine ne yapardım bir düşün."

"Hayal ediyorum." Bakışları üzerimde dolaşıyor ve yemin ederim ki, soluk tişörtümün altında meme uçlarımdın dikleşmesine ve önlüğümün kenarlarına dokunmasına neden olan parmak uçlarının dokunuşu gibi hissediyorum. Ellerimi arka ceplerimden çıkarıp göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, derin bir nefes alıp kendime hatırlatıyorum ki, bu yerde bakışlarını başka yere çevirmesi gereken biri varsa, o da odur.

"Peki... peki, sen şunu kes."

"Hayal kurmayı bırakmak mı?" İşaret parmağı ve başparmağıyla düşük topu tutan bardağını tutarken, sesi ipeksi, alaycı ve eğlenceli bir tondaydı — hiçbiri ona yakışmayan özelliklerdi. İşleri bıraktığımız şekilde değildi. Günler sonra kapıma geldiğinde, benim hissettiğim kadar çaresiz ve yıkılmış görünüyordu. Hala bazı anlarda hissettiğim gibi.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" Dikkatsiz bir hareketle bardağını kaldırdı, ama gözlerindeki ışıltı hiç de sıradan değildi. "Kendine bakabildiğini görmekten mutluyum."

"Evet. Doğru. Bakabiliyorum."

"Ama patronun bunu makul bir savunma olarak görmeyecektir. Müşteri her zaman haklıdır, değil mi?"

"Sana sikini sunuyorsa değil."

Çenesindeki bir kas gerildi, cevabı neredeyse sıkı sıkı kapalı dişlerinin arasından çıkıyordu. "Ne yaptı?"

"Duymadın mı? Ve bu gecenin ilk teklifi değildi. Birini unutmaya çalışırken barmenlik yapmanın kesinlikle avantajları var." Bir numaralı avantajı, onu iğnelemeye devam ederken aramızda duran büyük tahta parçasıydı. "Görünüşe göre, sadece benim için 23 santimlik bir aleti vardı."

"Sana söz veriyorum, bunu gerçekleştirebilmesinin tek yolu taksitler halinde olmasıydı."

Gölmekten patladım, elimle ağzımı kapattım ve onun bana herhangi bir neşe hissettirmesine izin verdiğim için kendimden biraz nefret ettim.

"Böyle saçma bir tavlama cümlesinden etkilenmene inanamıyorum."

"Etkilendiğimi söylemedim." Ve bir anda, neşem bir anda kesildi.

"İlgilendin mi?" diye sordu, sesini sabit tutmaya çalışarak, ama sanırım sözleri çok keskin çıkmıştı.

"Bu artık seninle hiçbir ilgisi yok." Bir bez alıp bar tezgahını kuvvetlice silmeye başlıyorum. Onu burada, önümde, her türlü çekicilik, özen ve sahiplenmeyle görmek, kafamın karışık olduğunu ifade etmekten çok daha fazlası. Onu göndermem gerektiğini biliyorum ama aynı zamanda onun çektiği ilgiyi de farkındayım. Onu kıışkırtmamın sonucunda, onun yanındaki masada oturan muhteşem esmer kadının kollarına düşerse, yıkılırım, paramparça olurum. Onun bana attığı kötü bakışları görmezden geliyorum. Muhtemelen kapıdan içeri bir müşteri akını olmasını diliyordur. Zaten personel sayımız fazla olduğu için bunun bir önemi yok.

Ayrıca, az önce herkesin imrendiği masadan bar taburelerine geçen sarışınlar grubuna onun ilgisini kaptırmak da istemiyorum. Sanırım devam edebilirim; içimde çatışma koparken onun çektiği bakışları anlatabilirim, öfkem ve kızgınlığım tereyağı gibi eriyip yumuşuyor. Beni incitti ve bu canımı yakıyor. Ama o benimdi. Bir zamanlar benim için parlayan, ay kadar muhteşem bu adam. Ve şimdi, çok uzun bir haftanın ardından yorgun ve perişan bir halde, dağınık bir topuz ve demirci önlüğüyle onun önünde duruyorum, cuma gecesi şık kıyafetleriyle yıldızlar gibi parıldayan kadınlar ise onun etrafında dönme şansını bekliyorlar.

O benim ilgimi bıraktığında. Ya da ben onun ilgisini?

"Eminim senin daha iyi tavlama cümlelerin vardır." Başımı kaldırmadan gözlerimi kaldırıyorum, onun gözlerinin biraz genişlediğini fark edene kadar ne dediğimin tam olarak farkında değilim.

İçisini alır ve koltuğuna yaslanır, aniden kendini beğenmiş bir erkeklik görüntüsü ortaya çıkar. Ağzından üstün bir özgüvenle

onun ağzından çıkmasını bekliyorum; onun cazibesini anlatan sözler. Ancak, onun söylediği sözler kalbimi sızlatıyor.

"Seninki kadar iyisi yok, melek. Kelime oyunları yapan kızları çok severim." Aşk. Çok küçük bir kelime ama çok karmaşık durumlar yaratıyor.

Bir kız. Birçok kızdan biri. Onun ilgisini, paradan daha tehlikeli yollarla satın alan kalabalıktan biri.

Ağzında duran bardak, benim ifademde gördüğü şeye nasıl gülümsediğini gizleyemiyor.

"Hey, Fee?" Chad ya da Brad, ya da adı her neyse, omzuma dokunuyor. "Çok fazla personelimiz var. Takım için fedakarlık yapmaktan memnunum, ama Shellie bu hafta her gece burada olduğunu söylüyor, gitmek ister misin?"

"Erken çıkabilir miyim?" Ve daha fazla hata yapmaktan kaçınabilir miyim? Belki daha da büyük hatalar? "Yapabilir miyim?"

"Tabii."

"Teşekkürler."

"

"Bekle, Fee." Carson'ın sesini duyuyorum, ama durmuyorum ve arkama bakmıyorum.

"Aynı şeyleri yapıp farklı sonuçlar beklemek deliliğin tanımıdır," diye mırıldanıyorum kendime, önlüğümü çıkarıp geçici dolabımın en üst rafına tikiştirirken. Çantamı çıkarırken, gözüm kapının iç tarafına yapıştırılmış küçük aynada kendi yansımama takılıyor. "Kabul et. Erkekler konusunda berbat bir zevkin var." Dolabımın kapısını yansımama çarparak kapatıyorum ve personel odasından çıkıp karanlık mutfığa doğru ilerliyorum. Ön kapıdan çıkmam mümkün değil, lanet olası karanlık sokak canı cehenneme.

Soğuk geceye adım atarken, arkamdaki metal güvenlik kapısını çarparak kapatıyorum.

"Konuşmalıyız."

"Tanrı aşkına!" diye bağıryorum, kalbim yerinden çıkacak gibi. "Ödümü kopardın," diye devam ediyorum, öfkeyle kırbaçlayarak.

"Evet, tabii. Arka sokaklarda gizlice dolaşmak pek de iyi bir deneyim olmaz," Carson karanlığın içinden çıkarken alçak sesle mırıldanır.

"Gizlice dolaşmanın amacı," derim, çarpan kalbimi elimle bastırarak, "senden kaçınmaktı."

"Anlaşıldı."

"Çünkü sana söyleyecek hiçbir şeyim yok." Adrenalin patlamasının kalıntıları ellerimi titretir. En azından, çantamı omzumun üzerine daha yüksek bir yere asarken kendime böyle söylüyorum.

"Ama sana söylemek istediğim şeyler var." Sokak ortasında duruyor, elleri cebinde, ayakları genişçe açılmış, yarısı karanlıkta, yarısı yakındaki bir sokak lambasının ışığında. "Duymak istediğin şeyler."

"Benim hissettiklerimi değiştirecek hiçbir şey söyleyemezsin." Çantamın sapını sıkıca kavrayarak, ona mümkün olduğunca uzak durarak yanından geçip gittim. Yine de parmaklarını kolumda hissettim. *Parmakları kolumda, gözlerinde kalbi vardı.*

"Belki de öyle. Ama yine de beni dinler misin? Lütfen?"

Onun sözlerine karşı gelerek çenemi kaldırdım ve sonra, sağduyuma aykırı olarak, başımı salladım.

ÜCRET

Böylece onun beni caddenin karşı tarafındaki bir bara götürmesine izin veriyorum. Burası bir spor barı; New York versiyonu bir tükürük ve talaş barı. O kapıyı açarken kolunun altından geçiyorum, o kapıyı benim için açık tutarken ben pencere kenarındaki bir masaya oturuyorum, Carson ise bara doğru yöneliyor. Duvarlarda devasa televizyon ekranları ve spor malzemeleri asılıydı. Saat ondan sonraydı ve az önce kaçtığım bar gibi, burası da kalabalıktan arınmıştı.

Oturduğum yerden Carson'ı izliyorum, gözlerim onun omuzlarının genişliğini, onun göremediğine sevindiğim bir hayranlıkla tarıyor. Güçlü uyluklar ve uzun bacaklar. Bu parçaların birleşimi çok uyumlu, diğer parçalar ise hiç mantıklı değil.

Neden Carson? Neden kadınların seni bu şekilde kullanmasına izin verdin?

Bu bir tür sapıklık mı? Çünkü bu sıradan bir fahişelik değil.

"Şarap seçimi pek iyi değil," diyor ve viski gibi görünen bir içkiyi yanımdaki masaya koyuyor. Yanıma değil, karşımda oturuyor ve bunun için minnettarım. Kolonyası ve feromonlarıyla benim alanımı işgal etmesini istemiyorum. Onu görmek bile yeterince zor.

"İyi mi?" diye soruyor, ben içkimin bir yudumunu alırken. Tek bir buz küpünün çıkardığı sesi ve bunun bana hatırlattığı anıları görmezden gelerek başımı sallıyorum. *Soğuk parmaklar ve sıcak ağızlar. Sadece kitaplarda okuduğunuz türden bir seks. Hayatta sadece bir kez hissedebileceğiniz türden bir bağ.*

Carson'ın nefes almasını izliyorum ve ona bakmamayı tercih etsem de, en azından ona dikkatimi borçlu olduğumu hissediyorum.

"Özür dilemek istiyorum," diye başlıyor. "Bunun yeterli olmadığını biliyorum. Tek bir kelime, sana yaşattıklarımı telafi edemez, ama gitmişken sadece kendi acımı görebildiğimi bilmeni istiyorum.

Yaptığım şeyin büyüklüğü, kim olduğum, sen gidene kadar bana çarpmamıştı."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum ve normalde garip, boş bir sessizliktense bir şeyler söylemeyi tercih eden bir insan olmama rağmen, ekleyebileceğim hiçbir şey yok.

En azından ikimizi de daha iyi hissettirecek hiçbir şey.

"Ardeo'nun nasıl başladığını, partilerin nasıl kendi varlıklarına dönüştüğünü sana anlatmıştım." Omuz silkiyorum. Bu, unutabileceğim bir şey değil, ama o devam ediyor. "Bu, adamlara somut bir şey, bir çıkış noktası, bir iş, bankada para gibi bir şey verdi. Ama benim yaptığım şey Ardeo'nun bir parçası değildi. Aslında değildi." Yüzünde pişmanlık gibi bir ifade belirir, dikkati elindeki bardağa kayar. "Sana dedemden hiç bahsetmedim."

"Lütfen bunun ailevi bir mesele olduğunu söyleme," diye neredeyse kendi kendime mırıldanıyorum.

Gözleri kalkar, ama başı kalkmaz. "Ailemle ilgili. Ama hayır, senin düşündüğün gibi değil."

"Sen bağımlı mısın?" diye pat diye soruyorum. Bunu bir olasılık olarak düşünmüş müydüm? En azından bilinçli olarak değil.

"Hayır." Çenesi gerilir, bakışları hüzünlü ama samimidir. "Ve ben ... yaptığım şeyi düzenli olarak yapmıyordum. O eyleme ya da heyecana bağımlı değildim."

"Beni korumak için lafını esirgeme."

"O zaman siktir et," diye ekliyor açıkça. Ben irkiliyorum. "Hayır, bu bir dürtü değildi. Her zaman hesaplı ve kontrollüydü."

"Neden bu beni şaşırtmıyor?" Mutsuz bir şekilde iç çekerek bardağımı kapıyorum.

"Fransa'da tanıştığımızda, büyükbabam bir gün önce vefat etmişti. O, hayatımda en büyük etkiye sahip kişiydi. Vefatından birkaç ay öncesine kadar, etkisi olumluydu. Birçok kişi tarafından pek sevilmemesi gerektiğini biliyordum. Küstah ve saldırgan biri olarak görülüyordu, ama ben bunu çoğunlukla kıskançlığa bağlıyordum. Çok zengin ve oldukça acımasız bir adamdı." Yutkundum, gözleri bir anlığına başka yere kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Onun ne kadar acımasız olduğunu fark etmemiştim. Onu idolüm olarak görüyordum. Onun eski kafalı ve biraz da cinsiyetçi olduğunu düşünüyordum. Sanırım zamanının adamıydı. Fark etmediğim şey ise...

Bildiğim tek şey, onun bir istismarcı olduğu ve bu sıfatın birçok günahı kapsadığıydı, ama demek istediğim, o kadınları istismar etti. Onlara karşı gücünü kullandı. O adam bir tecavüzcüydü.

Ne söyleyeceğimi bilemeden elimi ağızıma götürdüm. O kadar kızgın görünüyordu ki, sanki itiraf eden kendisiymiş gibi. Ama o asla...

"Bu herkesin bildiği bir şey değil ve kimsenin söylemesini istemediğim bir şey. Bunu öğrenmek her şeyi değiştirdi, bu yeter. Aşk hakkında bildiğimi sandığım her şeyi mahvetti. Ailemden geriye kalanları mahvetti. Kardeşlerime onun neden öldüğünü sorarsan, onu benim öldürdüğümü söyleyecekler."

"Hayır. Buna inanmıyorum."

"Hakkımda bilmediğin çok şey var."

"Bunu öğrenmek için önümüzde koca bir ömür var demiştin," diye fısıldar gibi söylüyorum, gözlerim onun arkasındaki büyük ekrana kayıyor. Ne tür bir maç oynanıyor bilmiyorum, ama tüm kalbimle o sözleri kendime saklamış olmayı dilediğim için maçı izlediğimi söyleyemem.

"Ve ben ciddiymim." Geçmiş zaman kullanması gözlerimi yaşartıyor, ama gözyaşlarımı zorla geri tutuyorum. "Ama haklısın. Onu ben öldürmedim. Onunla yüzleştikten sonra kalp krizi geçirdi. Artık onun için çalışmayacağımı söyledikten sonra. Aile işini ben devralacaktım. Lanet olasıca hazırlandım. Onun soyadını aldım, değil mi? Ama ona bunu siktir etmesini söyledim. Son tehdidi yalan olsa bile, nedenini herkese anlatacağımı söyledim."

Sanki bu duyguyu kutlar gibi kadehini kaldırdıktan sonra güzel ağızına götürdü. Kadehi bir dikişte içtiğinde saatinden uyarı gibi bir ışık parladı. Sandalyesine yaslanarak garsona bir tane daha istedi.

"Sonra o öldü ve her şey bana kaldı. Lanet olası Carson Hayes üçüncüsü."

"Senin suçun değildi." Elini kendi elimle kapattığımda gözleri aşağıya indi.

"Bunu aileme söyle. Hayes Industries'i hemen yok etmeye karar verdiğimde geçim kaynaklarını kaybeden insanlara söyle. İntikam alacaktım. O kadınlar için olmasa bile, kendim için."

"Kızgındın. Şok ve kederden acı çekiyordun."

"Sanırım aradığın kelime ihanet. Kendimi ihanete uğramış hissettim. Ve ona bunu ödetecektim, yaşasa da ölsün de. Hayes Industries'i yerle bir edecektim."

"Ama yapmadın." En azından öyle tahmin ediyorum.

"Hayır. Kafamı kıcımdan çıkardım çünkü bu artık onun işi değildi. Benim işimdi. Benim sorumluluğumdu. Birdenbire bir işgücüne karşı ve onlar için sorumluydum."

İlk kez onun böyle bir insan olduğunu anladım. Carson Hayes, ilkeleri olan bir adam, aramızda olanlara bakılırsa bunu söylemek tuhaf gelse de. Kendi öfkemi ve kederimi bir kenara bırakırsam, onun çevresindekilere karşı sorumluluk alan bir adam olduğunu görüyorum, prestij, görünüş veya övgü için değil, doğuştan böyle olduğu için. Adamları, arkadaşları ve çalışanları için. Bizi kalbine almadan çok önce, beni ve Lulu'yu kanatları altına almıştı. Bu sefer gözyaşlarımı tutmak o kadar kolay değil, ama kaçınılmaz sel gelmeden önce parmak uçlarımda toplayarak akmasını engelliyorum.

"Şok ve kederinizi göz önüne alırsak," diyorum, hafifçe burnumu çekerek, "çoğu insanın sizi affedeceğini düşünüyorum."

"Aileme gerçeği söyleyemedim. Onların acı çekmesini istemedim ve her zaman bunu uydurduğumu söyleme ihtimalleri vardı. Sanırım kıskançlık da vardı. Ben onun en sevdiği çocuğuydu. Her şeyini bana bıraktı ve onlar bunu büyük bir adaletsizlik olarak görüyorlar. Sanki ortaçağda babasını öldüren bir katil gibi."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Kulağa oldukça acıklı geliyor ama aynı zamanda çok da doğru. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Belki henüz bilmiyorsun." Omuzlarının, ruhunun derinliklerinden çıkmış gibi görünen bir hareketle hareket ettiğini izlerken midem sıkışıyor. "Ceza," diyor sonra, kelime aramızda havada asılı kalıyor.

"Ne olmuş ona?" diye cevap verdim sonunda.

"Cezanın suça uygun olması gerektiği deyimini bilir misin? İlk başta kehanet gibi gelmişti."

Neyin daha çok acıttığını bilmiyorum, midem mi yoksa kafam mı? Ama garson içkisini masaya koyarken, hiçbir şey söylemedim. Ne diyebilirdim ki? İkimiz için de teselli yoktu.

"Ardeo erkekler için bir kaçış noktası olacaktı ama ben de orada takılıyordum. Bizim korkaklığımızın simetrisini görmüyor ya da kabul etmiyor olabilirsin," diyor ve parmağıyla ikimizi işaret ederek, "ama o simetri var. Sen St Odile'den sonra ilişkilerden çekildin. Ben ise her şeyi unutmak için kendimi sekse adadım."

"Benim bununla hiçbir ilgim yok, sen..."

"Seni suçlayabilir miyim?" diye sertçe soruyor. "Seni nasıl suçlayabilirim? O dönemde başıma gelen tek iyi şey sendin ve sanırım bir şekilde beynim, senden daha iyisini bulamayacağımı, o gecedan daha iyisini bulamayacağımı kaydetti. Sonra da..."

"Gerisini duymama gerek yok." Sandalyeyi geri ittiğimde fayanslara sürtündü, ama Carson'ın eli yıldırım hızıyla uzanıp bileğimi kavradığı için hiçbir yere gidemedim.

"Hayır, dinlemelisin. Hepsini dinlemelisin."

"Affedilmek istiyorsan bir rahip bul," diye tısladım, "çünkü ben seni affedemem."

"Vücudun verebilir, Fee. Dokunuşun. Ama merak etme, bunu beklemiyorum. Sadece söyleyeceklerimi dinlemeni istiyorum. Lütfen."

Kendimi tekrar sandalyeye bırakıyorum. İnsanlar neden kendilerine işkence etme ihtiyacı duyuyorlar?

"Her şey bir şaka olarak başladı. O gece havamda değildim ve bir moda evinin kızı şaka olarak bana onunla yatmam için para teklif etti. Şaka olarak. Paraya ihtiyacım olmadığını biliyordu ama bir şekilde bu düşünce büyüdü ve çarpıtıldı, ta ki dünyanın en boktan adaleti gibi görüne kadar. Büyükbabam imparatorluğunu kadınların sırtında kurdu, bu doğru. Size anlatabileceğim şeyler sizi hasta eder. Ama bu durumu tersine çevirerek dengesizliği gidermek ne harika bir yol."

"Bunu duymak istemiyorum," diye fısıldıyorum. Bunu duymak çok acı verici.

Yüzündeki acıyı görmek.

"Daha da kötüsü var. Kendimi kazanç için satmadım. O kadınların Rose'un vakfına bağış yapmalarını sağladım. Güçlü doların gücüyle beni sikmek için savaşsınlar."

Şoktan ağzım açık kalır, nefesim kesilir. "Sen... Sen onun günahlarını telafi etmiyordun," diye fısıldarım, midem bulanır.

"Bunun adalet olduğunu düşünmüştüm. Kadınlara güçlerini geri vermek. Onlara istediklerini vermek, bunun bedelini ödemelerini sağlamak, evet, ama sonra

diğer kadınların da bundan faydalandığını gördüm. Ayrıca kalbimi koruduğumu da düşünüyordum. Ama meğer onu mahvediyormuşum."

"Carson, bir erkeğin eylemlerinin sözlerinden daha çok onun hakkında bilgi verdiğini söylediğini hatırlıyor musun?"

Gözleri karışıklığını yansıtıyor. Acısını. Belki daha iyi bir insan bu yolu seçmezdi, ama ben seçmek zorundayım. Bunu yapamam. Onun için üzülebilirim, ama bu ikimizden daha büyük bir mesele. Ondan ve benden daha büyük.

"Dağdaki gün, hanın gecesı. O kadar çok şeyi hatırlıyorum ki. Bana dokunduğunu. Beni kucakladığını. Beni bir tanrıça gibi hissettirdin. Değerli biriymişim gibi."

"Sen benim için dünyaya bedelsin. Sırf seninle olmak için dünyayı parçalarım."

"Ama anlamıyor musun? Eylemlerin, sözlerinden daha çok seni anlatıyor. Büyükbaban hakkında değil, onu asla anlayabileceğimi söyleyemem, ama en azından eskisinden daha iyi anlamaya çalışabilirim. Benim bahsettiğim şey, bana yalan söylemiş olman." Sözlerim hüznölü, sesim son anda kırılıyor. "Evet, yaptığını yaptın, ama sonra bana söylememeyi seçtin. Beni karanlıkta bıraktın. Beni dışladın."

"Seni koruduğumu sanıyordum."

"Kendini bu kadar az değer biçebilmeni anlamak yeterince zor..." Elimin tersiyle burnumu sildikten sonra, avuç içlerimi sulanan gözlerime bastırıyorum, artık kontrol edilemeyecek gözyaşları. "Ve hangisinin daha çok acıttığını bilmiyorum."

"Seni incitmek istemedim."

"Yalanlar her zaman incitir," diye mırıldanıyorum. "Kendini benim yerime koy..."

"Asla yapmam!" Hiç şiddet uygulayan biri olmadım, ama kendimi sandalyeyi şiddetle iterek buluyorum. "Hayatımda bazı korkunç durumlarla karşılaştım. Milyarderlerin kanlı cennetinde yaşarken fakir ve aç olduğum zamanlar oldu. Lüks kokteyl barlarında çalışırken bana tekliflerde bulunuldu ve dokunuldu, pes etmek çok kolay olurdu. Birinin beni elinde tutmasına izin vermek. Ama kendimi satmaktansa aç kalmayı tercih ederim." Gözlerim onun üzerinde dolaşüyor, bakışlarım altında duruşu sertleşiyor.

"Belli ki kararını çoktan vermişsin," dedi soğuk bir sesle. "Yaptıkların senin hakkında ne söylüyor, Carson? Benim hakkımda ne söylüyorlar benim hakkımda ne diyor?"

"Yaptıklarım seni sevdiğimi gösteriyor!" diye bağırır. Bar sessizliğe bürünür. Ya da belki de ben sadece onu duyuyorum. "İlk günden beri. Seni küvetimde bulduğum günden beri. Seni yol kenarında çökmüş halde bulduğum günden beri, seni her şeyin önüne koydum. Yaptıklarım, senin için her şeyi yapacağımı gösteriyor."

Aklım, Carson'ın hayatıma getirdiği tüm büyük ve küçük mutluluklarla doluyor. Dairelerden yatak odalarına, patlamış mısırdan filmlere ve bana yapmayı öğrendiği aylara kadar. Ama kendini sevemiyorsa, beni nasıl gerçekten sevebilir ki?

"Evet, benim için her şeyi yapacağına inanıyorum. Gerçeği söylemek dışında her şeyi."

ÜCRET

"Bir dahaki sefere geri döndüğümde Bermuda'ya gideceğiz," diye mırıldanıyor Rose, kendini bir sandalyeye atarak.

"Kim? Sen ve Remy mi?"

"Hayır, sen ve ben," diyor, parmak uçlarından bir düzine kadar hediye çantasını çözerek. *Hershey's Chocolate World, M&Ms, Disney Store ve daha fazlası.* "Şimdi Remy'nin neden toplantıları olduğunu söylediğini anlıyorum. Eminim masaj yaptırmaya gitmiştir," diyor, gözlerini kısarak.

"Ellen'in öğle yemeği için iyi bir fikir olabileceğini düşünen sendin," diyor Rhett, ses tonu tiksintisini pek de gizlemeden, adeta kusarcasına. Payına düşen ganimeti aramızdaki sehpa bırakıp soruyor, "Bunu nereye koyayım?"

Bu, Rhett'in kollarında uyuyan, koyu renk saçları omzuna yaslanmış kızım.

"Onu kanepeye yatırır mısın?" Uyuyan Rocco'yu rahatsız etmemek için çok dikkatli bir şekilde krem rengi kanepenin diğer ucuna doğru kayıyorum. İkili, eğlence dolu, çocuklara odaklı bir günün ardından, otelin şoförlü Bentley arabasıyla eve dönerken arabada uykuya dalmışlardı.

"Lulu için iyi olur diye düşündüm," diye cevaplar Rose, Rhett'e kısa bir bakış atarak. "O şarkı söylemeyi çok sever, özellikle de Disney şarkıları."

"O, New York'un divası olmadan önceydi," diyorum sessizce gülerek, Rocco'nun ağırlığı ve uyuyan, horlayan, misk kokulu erkek çocuk cazibesine hayranlıkla bakarak. "Teşekkürler, Rhett." Kızımı yatırırken yastıklar çöküyor. Sert asker çocuğu gibi davranmayı sevdiğini biliyorum, ama uyuyan bir çocuğa bakıp gülümsemeden duramıyor.

"Burası kreş gibi," diyor, neredeyse kendine gelmiş gibi. *Koruması gereken bir itibarı ve sürdürmesi gereken bir imajı var, sanırım.* "Helga nerede bu arada?"

"Adı Arianne," diye cevaplar Rose alaycı bir şekilde. "Rocco onu seviyor, o yüzden dadıyı üzemezsin, seni koca ahmak."

"Daha çok dadı gibi," diye mırıldanır. "Kadının çenesi benden daha kıllı. Onu Time's Square'de dolaştırmadığını fark ettim."

"Evet, çünkü burası turistler için bir kabus ve o biraz olgun."

"Yani, yaşlı demek istiyorsun."

"Kes şunu," diye itiraz ediyor. "O mükemmel bir dadı!"

"Sürü," diye sessizce kıkırdarak eğleniyorum. Ah, çocukların yanında olmanın keyfi.

Rhett homurdanır. "Gidip Remy'nin toplantıları bitti mi diye bakacağım."

"Rhett, ikimiz de onun spor salonunda saklandığını biliyoruz," diye alay eder Rose.

"Doğru değil. Bu sabah sizler hala uyurken biz spor yaptık."

"Spor yaptığını söylemedim. Saklandığını söyledim."

"Onu suçlamıyorum," diye mırıldanarak odadan çıkar ve geri dönüp, "Uşak geldi. İki hanımefendiye kahve getirmemi isteyebilir miyim?"

"Şarap," diye cevaplar Rose burun kıvrarak. Bana döner. "Onun 'hanımlar' kelimesini ironik bir şekilde kullandığını fark ettin mi?"

Tanrım, onun yüzünü özlemişim. "Sanki cesaret edebilirmiş gibi."

O ve Remy sadece birkaç günlüğüne New York'ta kalacaklar, ama bu günleri bizim için unutulmaz kılmaya kararlı görünüyor. St. Regis'te birkaç süit kiraladıklarını öğrenince şaşırmadım, ama Lulu ve benim için de bir süit ayırttıklarını öğrenince çok duygulandım.

Burada kalacağımız süre, otelden senin evine gidip gelmekle zaman kaybetmeyecek kadar kısa, o yüzden sen de bizimle otelde kalacaksın, tamam mı?

Bir süit. Lanet olası bir süit. Art Deco mobilyaları, avizeleri, taç pervazları ve parkeleriyle bu kadar lüks olmayabilir, ama yine de oldukça şık. Ya da duruma göre St Regis tarzı. Açıkça daha iyi şeyler için doğmuş olan Lulu, Central Park'a bakan pencerelere doğru koşmuş ve buranın "Carson Amca'nın dairesi gibi" olduğunu ilan etmiş, aynı zamanda camı parmak izleriyle yapış yapış bırakmıştı.

Ama o benim arkadaşım. Çok cömert. Onu çok özledim ve evimizin ısınması hala düzgün çalışmıyor, bu yüzden bir kez olsun, bizi burada tutmanın maliyeti konusunda onunla tartışmaya niyetim yoktu.

"Rocco'nun bu kadar değişmesine inanamıyorum," diyorum, dudaklarımı saçlarına değdirerek. *Rose'unki gibi koyu ama Remy'ninki gibi dalgalı*. Kalbim biraz ağrıyor. Küçük çocuklarda beni böyle etkileyen bir şey var. Sanırım bu bir hatırlatma. Muhtemelen biyolojik.

"O çok tatlı bir çocuk." Kendine gelmeden önce gülümsemesi neredeyse ışık saçıyor. "Cidden, geri döneceğim ve sen ve ben birkaç günlüğüne Bermuda'ya uçacağız. Sadece doksan dakikalık bir uçuş. Hafif valizler hazırlayacağız..."

"Ne? Çocuklarla mı?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

"Oh, onlar gelmeyecek. Remy ve Rocco biraz kaynaşabilirler ve annenle babanın Lulu'ya bakmak için bu fırsatı kaçırmayacaklarını biliyorsun. Yani, hafif valiz; güneş kremi ve bikiniler. Çocuklar yok, Times Square yok, şov müzikleri yok, atlıkarınca yok, gürültü yok, M&M'ler yok. Sadece kokteyller, plaj, sen, ben ve biraz mutluluk."

"Buna çok varım."

Rose arkasına bakar, sanki Rhett'in gerçekten gittiğinden emin olmak istercesine.

"Lulu'nun Ellen'ın evini seveceğini düşünmüştüm." "Eğlendi," diye itiraz etmek üzereyim.

"Uzakta kaldığı süre içinde biraz sofistike oldu. Carson amcasıyla Russian Tea Rooms'a randevulara giderek de öyle olacaktı.

Onun adı geçince kalbim biraz hızla çarptı, ama yüzümdeki ifade hiç değişmedi. "Evet, onu öğleden sonra çayına götürdü." Yalan söylemede pek iyi değilim, ama Carson'ın adı geçince

ve gerçeğin bir versiyonuna sadık kalmanın en iyisi olacağına karar vermiştim.

Bu versiyona göre, biz arkadaş olmuştuk. *Doğru.*

Lulu'nun onu gerçekten sevdiği versiyonu. *Bu da doğru.*

Onu birkaç haftadır görmediğimi söyleyen versiyon.

Yine doğru. Tam olarak on dört gün, ama kim sayıyor ki.

"Biz onunla kaldığımız süre boyunca ona çok iyi davrandı. Aslında, onunla kalmadık, ama birkaç kez yollarımız kesişti." Bazen fiziksel olarak. Çarpışan arabalar gibi. Geçmeye çalışmadan çarpışıp çarpışıyorduk. Daha çok

. . . içeri.

Carson Hayes *içeri girmekte* gerçekten çok iyidir.

Külotuma. Vücuduma. Kalbime.

"Lu'nun bir yabancıyla herhangi bir yere gitmesine izin vermek senin tarzın değil."

"Ama o gerçekten bir yabancı değil, değil mi? O senin arkadaşın ve senin onu onaylayan benim için yeterliydi."

Rose ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi bana bakar. "Rocco'yla çok iyi anlaşıyor," der, gözleri oğluna kayar. "Ver onu bana. Muhtemelen birkaç saat uyuyacaktır."

"Ve sonra zavallı Arianne daha sonra tüm huysuz eğlenceyi mi yaşayacak?" "Umarım de huysuz olmaz.

restoran. *Ailece* akşam yemeği yiyebiliriz diye düşündüm. Erken bir akşam yemeği için." "Bana uyar. Lulu bu aralar çoğunlukla evde tuvaletini yapıyor.

Rocco'nun yaşındayken nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Onu restorana götürmektense, akşamımı tost makinesine defalarca çatal saplayarak geçirmeyi tercih ederdim. Ne kadar yaramaz olduğunu hatırlıyor musun?"

"Yaramaz değildi. Sadece neşeli bir çocuktı."

"Neşeli demek huysuz ve gürültücü demekse, evet. Menüde *spagetti* yoksa nasıl çılgılık attığını hatırlıyor musun?"

"Tanrım, evet." Rose sevgiyle gülümser. "Bunu unutmuştum. Ve yemeği bitirdiğinde kaşlarından çenesine kadar sosla kaplı olduğunu."

"Bazen biz de öyle olurduk. Spagetti kasesini Charles'ın kucağına döktüğünü hatırlıyor musun?"

"Aman Tanrım. Yüzü. Bayılacağını sandım!"

"Bana yeni bir Dolce & Gabbana takım elbisenin faturasını gönderecek sandım. Ne kadar zor olduğunu unutuyorsun. Ve korkunç hikayeleri, hatta sonradan gülebildiğin hikayeleri bile."

"Lulu eşsiz biridir," diyor yavaşça başını sallayarak. "Bu da muhtemelen iyi bir şey."

"O harika bir çocuk, Fee."

"Tabii ki öyle. Bana çekmiş." Bunu söylerken bile, bunun doğru olmadığını biliyorum. Lulu'yu, hepimiz gibi, kendi kişiliği olan biri olarak görme eğilimindeyim. Sadece, benim ya da ailemden gelen hiçbir kişilik özelliğini onda görmüyorum. Ama bunların hiçbirisi önemli değil, çünkü o benim gözbebeğim. Benim hazinem. Benim muhteşem kızım.

"Biliyor musun, Remy'nin annesi Rocco'nun karakterindeki her kusuru benim suçum olarak görüyor."

"Kusur falan yok," diye elimi sallayarak ısrar ediyorum. "O mükemmel."

"Ama her zaman annenin suçu, değil mi?"

Başımı sallayıp gülümsüyorum ama benim durumumda başka kim suçlanabilir ki? "Eminim Remy çok sevimli bir çocuktı," diyorum, gözlerimi

"Aynen öyle! O bir denizci gibi küfür ediyor, ama Rocco'nun hatası için ben suçlanıyorum!"

"Oh-oh. Rocco ilk küfürünü söyledi, öyle mi?"

"O uyuyan tatlı çocuk babasına çekmiş. Yani, hiçbir şeyi yarım yapmıyor. Onun önünde, tekrarlanacağını düşünmeden hiçbir şey söyleyemiyorum."

"Eminim bu, ilginç sohbetlere yol açıyordur." "Evet.

Geçen hafta ejderhayı akşam yemeğine davet ettik."

Onu tanımlamam istenseydi, buz kraliçesi derdim herhalde. Remy'nin annesi neredeyse yaşlanmamış ve çok güzel, ama o kadar soğuk ki, içeceğinizi onun poposunun yanına koyarsanız soğuk kalır.

"Rocco'nun bizimle yemek yemesinden pek hoşnut olmadığını düşünüyorum." "Çocuklar görülmeli, duyulmamalı mı?"

"Evet, öyle. Neyse, küçük adamım sandalyesinde oturmuş, çok uslu davranıyordu, birdenbire 'ah, otur!' diye bağırdı.

"Lütfen oturun, rahatlayın" demek istememişti," diyor abartılı bir şekilde. "O çocuk tonlamayı çok iyi yapmıştı."

"Ah, canım," diye gülerek cevap veriyorum. "Sonra ne oldu?" "Remy peçetesinin arkasında öksürdü ve onun yakın olduğunu görebiliyordum.

kendini kaybetmek, omuzları titriyor falan. Hiç hoş değil. Rocco bunun farkına varsaydı, muhtemelen bir ay boyunca etrafta koşuşturup "*Siktir! Siktir!*" diye bağıırdı. *Büyükannem*, onun kaba davranışlarının Amerikan tarafının suçu olduğunu ima etmeden önce, ben onu azarladım. Bilirsin, ne kadar kızgın olursak olalım, Rocco, böyle kelimeler kullanmayız.

"Hayır, çok daha kötü şeyler söyleriz."

"Ama etkilenebilir çocuklarımızın duyamayacağı bir yerde."

"En azından deniyoruz."

"Ama sonra ona neden bu kadar sinirlendiğini ve neden böyle kötü bir kelime kullandığını sormakla hata yaptım ve benim evladım şüpheli bir şekilde '*Rocco, lanet çatalını bırak*' diye mırıldandı.

"Erkek çocukların geç konuşmaya başladığını sanıyordum," diyorum, kıkırdarak.

"Benimki oldukça bilgili. *Il est juste comme sone père,*" diyor. Tıpkı babası gibi.

"Fransızcan gerçekten gelişmiş ve aksanın mükemmel." Dil, Rose için kolay olmadı.

"Çabalıyorum," diye cevaplar, sinsî bir gülümsemeye. "Gerçekten çabalamak zorundaydım çünkü Remy uzun zamandır bana sadece kibar ortamlarda söylenemeyecek kelimeleri öğretmek istiyordu."

"Ya da herhangi bir ortamda?"

Rocco uyanmaya başlar ve onu Rose'un kollarına verirken, saat altıda St Regis'in muhteşem yemek salonu Astor Court'ta çocuklarla erken bir akşam yemeği için tekrar buluşmayı planlarız. *Sessiz atmosferi ve tertemiz masa örtüleri ile. Tanrı krem rengi halılarını ve yumuşak mobilyalarını korusun.*

"Arianne'nin çocukları daha sonra süite geri getirebileceğini ve bizim de bara gidip yetişkinlere uygun eğlenceli vakit geçirebileceğimizi düşündüm." Gözleri, onun başının üstünden biraz komik bir şekilde parlar ve sonra ekler, "Bu, demek istediğimden biraz daha sapkın geldi."

"Hayır, kulağa harika geliyor. Lulu, Rocco ile vakit geçirmeyi benim cinsel olmayan eğlenceli yetişkin vakitlerini sevdiğim kadar sevecektir."

"Beni başlatma." Parmağını bana doğru salladı. "Bu konudaki fikrimi biliyorsun."

"Evet, evet. Kaybetmeden önce kullan." "Hayır, eğlenceli olduğu için yap!"

"Evet, hatırlıyorum," diye mırıldanıyorum, daha çok kendime, ellerimi Lulu'nun uyluklarının altına ve sırtına kaydırırken. Onu kaldırmaya hazırlanırken Rose ekliyor

"Eğlenceden bahsetmişken, umarım sakıncası yoktur ama Carson da gelmeye söz verdi."

Ve bu yüzden, çocuğumu kucağıma aldığımda, uykulu elinin birdenbire uzanıp gözüme yumruk atmasını görmüyorum.

"Al bakalım, şampiyon." Rhett, bardağını doldurduktan sonra su şişesini masaya geri koyar.

"Teşekkür ederim," diye cevaplar kız, somurtarak. "Sana söyledim ya, Rhett amca, kazaydı."

"Onu takma kafana tatlım. Sadece dalga geçiyor. Değil mi Everett?" Rose, Lulu'nun somurtkan bakışına kendi somurtkan bakışıyla karşılık verir.

"Ben kıskançım. Anneni dövmek istediğim için değil. Çok," diye ekler alçak sesle, "ama o vuruşun gücünden dolayı."

"Bu bir kazaydı," diye Lu bu sefer homurdanarak cevap verir. "Sana serseri kafalı dememek için çok uğraşıyorum ama bunu çok zorlaştırıyorsun!"

"Lulu!" Konuyla biraz fazla alakasız olan kıkırdamamı peçeteyle örtüyorum.

"Sersem kafalı, Rhett amcanın ikinci adıdır," diye Remy otoriter bir şekilde söyler.

Kıkırdamama çirkin bir homurtu ekliyorum, şu anda tüm varlığım muhtemelen yüzde otuz şarapla dolu. Lulu bu öğleden sonra bana bir yumruk attıktan sonra şarapla doldurdular beni. Rose, şoktan dilsiz kaldığımı sandı

. Acının fiziksel değil duygusal olduğunu bilmiyordu.

Ve bu da beni yine de oldukça yüksek sesle küfür etmeye itti.

Sanırım bana küfür edecek bir Şey verdiği için kızıma teşekkür etmeliyim. Şimdi, göz ukurum biraz hassas ve hem duyurunun hem de Lulu'nun yumruğunun ilk Őoku geçti. Ama hafiflemediği Şey, bu deneyimin bende bıraktığı endişeli heyecan.

Carson'ı çok özledim ve onu kafamdan silmek için gerçekten çok uğraştım. Nerede olduğunu, nerede olabileceğini, ne yapabileceğini ve kiminle birlikte olabileceğini düşünmeyi reddettim. Bu, Şüphesiz hayatımın en zor iki haftasıydı, doğumdan iki hafta sonra ailemin Londra'ya dönmesinden bile daha zordu. Hiç kimse sizi yepyeni bir insandan tek başına sorumlu olmaya ve bunun getirdiği endişeye hazırlayamaz. Ama artık o kadar da küçük olmayan, ama yine de aynı derecede değerli olan o minik insan yüzünden, onunla birlikte olamayacağımı kendime söylüyorum.

Yalan sylenmekten daha değerli olmalıyım.

Çünkü değersiz olursam, Lulu'ya kendi değerini nasıl öğretebilirim?

Ve Şimdi bir akşam yemeği boyunca oturmak zorundayım. Neyse ki akşam yemeği değil. Saat yedi, New York'ta yemek yemek için çok uygun olmayan bir saat. Lulu ve Rocco çoktan yemeklerini yediler ve yetişkinler, daha sonra kokteyl barda yemek sipariş edebileceğimiz mantığıyla ana yemeklerden biraz yediler. Peki ya ben? Yemek yiyemeyecek kadar gerginim. Sadece Şarap içiyorum çünkü aksi takdirde Carson'ın karşısında oturabileceğimden emin değilim.

"Gözlüğünü takmamıŐsın."

Everett'in sözlerine dönerek, "Gözlem gücün için on puan" dedim. Bunun biraz alaycı geldiğini fark edince, "ereve morluğu daha da kötüleŐtirdi, ama seni hala görebiliyorum, o yüzden surat asma" diye ekledim.

"Evet, Rhett amca, kimse sulu birini sevmez."

Kafamı hafifçe salladım. "Lulu son zamanlarda okuldan eve çok hoş sözler getiriyor."

"Okula da bazı hoş mücevherler götürdün, öyle duydum." Remy'nin bakışları Şarap kadehinin kenarından dans ediyor. "Yüzük gibi mücevherler."

"Ona bunu söylediğine inanamıyorum," diye mırıldanıyorum, başımı ellerime dayayarak.

"Çok üzgünüm," diye kekeliyor Rose, gülmeye başlayınca elleriyle karnını tutuyor. "Bunu kendime nasıl saklayabilirdim ki?"

"Neden gülüyorlar anne?" Lulu mutsuz bir şekilde kolumu çekiştirir, hoşnutsuzluğu bellidir. Kimse alay edildiğini hissetmekten hoşlanmaz.

"Sadece yetişkinlerin konuştuğu şeyler," diye onu sakinleştiririm. Bu kısmen doğrudur. "Penis halkası" kelimesini veya bunun eufemistik varyantlarını içeren herhangi bir konuşma, küçük kulaklara uygun değildir.

"Bu konuda birkaç sorum var." Rose, sınıfta soru sormak için sabırsızlanan bir çocuk gibi elini kaldırır. "Ama belki de yanlış kişiye soruyorum." Gözleri arkama kayar ve o anda Carson'ın burada olduğunu anlarım.

CARSON

İLK BAŞTA, Rose'un beni azarlamak için aradığını düşündüm. Bir süredir onunla konuşmamıştım ve içimden bir ses, Fee'nin konuşacak birine ihtiyacı olabileceğini söylüyordu. Benim olmayan, ağlayabileceği bir omuza. Kısa sürede, onun aramasının amacının bu olmadığı anlaşıldı ve garip bir şekilde kendimi kırılmış hissettim. Onun acı çekmesini istemedim, ama benim kadar mutsuz olan başka biri olduğunu gösteren bir işaret hoşuma giderdi. Bu yüzden bu gece gelmemeyi düşündüm. Rose beni davet ettiğinde uyduruk bir bahane uydurmayı düşündüm. Ama kendimi kandırıyordum, çünkü akşam koşularım sırasında bazı geceler hala onun dairesinin önünden geçiyordum. Onu korumak için yaptıklarımın dolaylı Ed Martinez'i hala rahatsız ettiğimi düşünürsek.

Yani, hayır. Ne kadar acı verici olursa olsun, onunla biraz zaman geçirme fırsatını kaçırmayacaktım. Belki de benimki bir hastalık, ama katlanmaktan başka çarem olmayan bir hastalık. Onu tekrar görebilmek için katlanacağım bir acı.

Restorana girerken gerginlik omuzlarımı sıkıştırıyor, Durrand'ların masasına yönlendirilmeden önce bir an duruyorum. Birkaç adım atmadan, Lulu adında bir deniz salyangozu bacağıma yapışmış olduğunu fark ediyorum.

"Carson amca!"

"Selam, prenses." Onu kollarımın arasına alıp, coşkulu sevincine biraz bakakalıyorum. "Büyümüşsün," diye suçluyorum onu, gözlerimi kısarak yanağına şaplak gibi bir öpücük konduruyorum. Tanrım, bu çocuğu özlemişim. Ve onu çok seviyorum. Belki de sevdiğim kadının bir uzantısı olduğu için, ya da belki de ondan bağımsız olarak büyüyen bir sevgi olduğu için. Nasıl ve neden olduğunu anlamış gibi davranmıyorum, sadece sevdiğimi biliyorum.

"Tabii ki büyüdüm. İş seyahatiniz çok, çok uzun sürdü."

"İş gezisi mi?" *Demek Fee ona böyle söyledi*, diye düşünüyorum yorgun bir şekilde.

Kaçmak gibi görünüyor ama sanırım bu benim kararım değil.

Artık değil. Asla değil.

Ama iş seyahati kalıcı bir şey değil. Belki...

Siktir et. Güç topladım, ona bakmaya, onu tekrar görmeye kendimi hazırladım. Bu gece zor geçecek. Buna çoktan kendimi hazırladım. Sevdığım kadına karşı nazik ve dostça davranmaya çalışacağım. *Beni istemediğini söyleyen bir kadına*. Ama sonra, Lulu'yu Fee'nin yanındaki koltuğa oturturken, gözlerimiz onun başının üstünden buluştuğunda, bunun tam olarak doğru olmayabileceğini fark ettim.

Bağlantı... Lanet olsun. Tarif edilemez.

Söylemek istediğim her şey boğazımda düğümleniyor, elimi sandalyesinin arkasına koyup dudaklarımı yanağına değdiriyorum. Bir kez, iki kez, Fransız geleneği gereği, ne Fransız olmamıza ne de Fransa'da olmamıza bakılmaksızın. Soğukkanlı davranıp dostça davranabileceğimi sanmıştım, ama birdenbire ona dokunma arzusu beni yutuyor. Başparmağım sırtında geziyor, dokunabildiğim cildine dokunuyor, onun tepkisinde rahatlık buluyorum. Göğüslerinin yükselmesi. Tutulan bir nefes, yarı bir inilti. Geri çekildiğimde gözlerinde gece yarısı.

"Fiadh." Adı dilimde ipek gibi. *Güzel görünüyorsun*, demiyorum.

Bana geri dön.

Masadaki sessizliği hissederek doğruluyorum ve döndüğümde, meraklı yüzler bana bakıyor.

"Rose." Gülümsememi kontrol etmekte zorlanıyorum, kısmen onu gördüğüme sevindiğim için, kısmen de çok rahatladığım için. Ellerimi omuzlarına koyup, Fransız selamlamasının daha uygun bir versiyonu olarak yanağımı yanağına bastırıyorum. *Havada bir, iki kez öpücükler. Geri çekiliyorum.*

"Fee'ye Güney Fransa'ya gitmişsin gibi davrandın."

Onu bıraktığımda, Rose'un sesi şakacı bir şekilde şüpheli geliyor. Fee'ye verdiğim ekstra öpücüğü kastediyor, ama benim aklım "güney"i çok daha müstehcen bir yere götürüyor.

Masa örtüsünün altında, yüzüm sevgilimin tatlı amına bastırılmıştı.

"Açgözlü olma," diye cevap veriyorum, küstahça göz kırparak. "Hey, Rocco."

"*Oncle Car!*" Çocuğun yapışkan parmakları boynumu sevgiyle okşadı, ama o daha çok dondurma tabağıyla ilgileniyordu.

Şaşkın ama sakın Remy'ye de aynı muameleyi yapıyorum. Sonuçta, bir arkadaşı selamlamak için erkekçe olmayan bir davranış sayılmaz, ancak Rhett elini uzattığında kendimi yüksek sesle gülüyor buluyorum.

"*Faire la bise*'yi sevmiyor musun?" Öpüşmeyi.

"Kimin yaptığına bağlı," diye homurdanır. "Genelde senden daha yakışıklı birinden geldiğinde hoşuma gider."

"Car Amca." Lulu ceketimin kolunu çekiştiriyor. "Gel de sandviçin ortasındaki et ol."

Durrand masasındaki herkes yine şaşkın bakışlarla ona bakar. "Ne?" diye sorar Lulu, bakışlarını sırayla hepsine yöneltir.

Dört yaşındaki bir çocuk bunu fark ettiğinde, ortalığı karıştırdığını anlarsın. "Carson amcanın benimle annemin arasına oturmasını istiyorum."

Sunulan koltuğa otururum, Fee'nin kokusunu sessizce içime çekerim, o kadar yakın oturuyoruz ki kolunun koluma değdiğini hissediyorum. Kolum neredeyse kendiliğinden kalkıyor, sanki sandalyesinin arkasına dolayacağım gibi. Bunun yerine, beceriksizce göğsümün üzerinden uzanıp Lulu'nun at kuyruğunu çekerim.

"Saçını kim düzeltti, yaramaz şey?"

"Arianne yaptı. O annem gibi çekmez." Annesi şu anda bardağının içindekilerle çok meşgul olduğu için fark etmese de, Fee'ye üstünlük taslayan bir bakış atar. "Akşam yemeğinden sonra onunla Aslan Kral'ı izleyeceğiz. Gelmek ister misin?" Ağzımı açmak, verebileceğim tek cevap olur. "Sel sorunu çözüldü mü? Geri taşınabilir miyiz? Yatak odamı özledim."

"Sel mi oldu?" Rose'un sesi masanın öbür ucundan geliyor. "Penthouse'da yaşamıyor musun?"

"Daha çok sızıntı gibiydi," diye cevap veriyorum. "Çok yağmur yağdı." Bakışlarım Fee'ye kayıyor. Ya da kayardı, eğer o da arkasında ya da şarap kadehinin içinde kaybolmak yerine bana baksaydı.

"Bana bundan bahsetmemiştin." Belki de Rose'un sesindeki şüphe, Fee'nin bu sefer başını kaldırmasına neden oldu ve damarlarımda kanın kaynamasına neden olan bir şey ortaya çıktı.

Parmaklarım çenesine dokunur, bakışlarını yukarıya doğru çekerim, sesim alçak bir hırıltıdır.

"Bunu sana kim yaptı?"

FEE

"Bana söyleyecek bir şeyin olmadığına emin misin?" Rose başını omzuma yaslayarak sordu. "En ufak bir haber bile yok mu?"

"Hayır, sana zaten söyledim. Durumu fazla abartıyorsun."

"Ama yaralandığını sandığında sana bakışı. Sanki, *badum-badum-badum* gibiydi!" Ellerini birleştirip, kalbinin üzerine vuruyormuş gibi yaptı.

Bana bakışı mı? Peki ya benim ona bakışım? Gözlerimden kalbim kanıyordu. Kesinlikle öyle hissediyordum. Kalp ve aklın savaşı kesinlikle zorlu bir savaş, ama çeneniz nedenin elinde dengede olduğunda daha da zorlu.

Bana çok şiddetli bir yoğunlukla bakmıştı.

"Bence o seni istiyor," diye kulağıma acil bir şekilde fısıldadı.

"Sen bir aptalsın." Omzumu çekerek başını uzaklaştırdım, ama sözlerini uzaklaştıramadım, çünkü gözleri alaycı bir şekilde kısıldı ve dudakları bir gülümseme gibi kıvrıldı. Muhtemelen benim yüzümdeki ifadeyle aynıydı.

"Ayrıca haklıyım. Ve o adam sadece bir gülümsemeyle baştan çıkarabilir."

Sanırım bu odadaki herkesten daha iyi o gülümsemeyi tanıyorum. Ama başka birine gülümsemeyi aklından bile geçiren o muhteşem ağzını lanetliyorum. Ayrıca, bana doğru kayan o anlaşılmaz bakışlarını da lanetliyorum.

Kazanamaz, değil mi? Beni istiyor, istemiyor.

Lütfen. Beni iste.

"Onun bir kıza asıldığını hiç görmedim." Rose öne doğru eğilip şarap kadehini uzattı.

"Sence orada olan şey bu mu?"

Soruma başını eğerek ikisini düşünür gibi görünüyor. "Hayır. Kadınlar ona çekiliyor. Nerede oturduğu ya da kiminle oturduğu önemli değil, kadınlar birdenbire ortaya çıkıyor. Neden soruyorsun?"

Dikkatini bana çevirir, gözleri kadehin kenarından şakacı bir şekilde bana bakar. "Onu seviyor musun?" diye fısıldar.

"Sarhoşsun."

"O sana bakıyor," diye şarkı söyler gibi konuşur en yakın arkadaşım.

"Kes şunu," diye fısıldarım, kendime umutlanmamam gerektiğini hatırlatarak. Ne için, emin değilim.

Bir gece mi? Bir ömür mü?

Neden bu kadar çok şarap içtim ki?

Ama burada kendimi fazla kaptırıyorum. Yanağını yanağıma dayadığında iç çekişinde duyduğum şey mutlaka özlem değildi. Ve gözümdeki morluğu gördüğünde elbette rahatsız oldu. O iyi bir insan. Sevdiklerini korur.

Sevdiği. Gerçekten mi? Belki de sadece benden daha iyi bir aktördür.

Tabii ki iyi bir aktör, zihnim çok yardımcı oluyor. Aksi takdirde, onun yatağında bir gece geçirmek için teklif savaşları olmazdı. Çünkü onun çekiciliği daha çok seksle ilgili olmalı, değil mi? Hiçbir kadın, sadece bir bakışıyla iç çamaşırlarını parçalayabilecek biriyle bile, sadece hızlı bir seks için büyük paralar ödemez.

Acaba *onun* külotunun içindekilerle ilgileniyor mu? Yanında duran, neşeyle sohbet eden esmer kadın. Muhteşem büyük kalçaları olan esmer kadın, diye düşünüyorum, pek de hoşgörülü olmayan bir şekilde.

"Remy, gel benimle dans et." Rose aniden ayağa kalkar ve onun elini çeker.

"Anne, Rose. Burada dans pisti yok ki," diye cevaplar Remy, eğlenerek. Yine de Rose elini çekince, vücudu onun ritmine uyum sağlar.

"Ne zaman bana dokunmak için özel bir alana ihtiyaç duydun ki?" der Rose, omzunun üzerinden bana göz kırparak.

Rhett, Rose'un boşalttığı koltuğa otururken, ben de ikisini izlemekten başımı kaldırıyorum. "Bu büyük bir iç çekişti."

"Öyle mi?" Ona kısa bir gülümseme atıyorum. "Sadece gitmem gerektiğini düşünüyordum. Lulu'yu yatırmaya söz vermiştim."

Çocuklar Arianne ile film izlemeye gittiler. Onun flört etmesini izlemek

(ya da onun onunla flört etmesini izlemek) beni hak ettiğimden daha fazla sinirlendiriyor.

Ama tanrım, Kim K'nin o kışla hiçbir ilgisi yok. Yüzünü göremiyorum, bu yüzden onun bir kova dolusu kış deliği gibi görüldüğünü düşünerek kendimi teselli edebiliyorum.

"Arianne'in çenesi Viking gibi olabilir ama çocuklarla arası çok iyidir."

"Öyle olmalı. Bu onun işi." Ve Rose'u tanıyorsam, bunun için çok iyi para alacaktır.

"Sadece kalman gerektiğini söylüyorum. Rahatla. Biraz eğlen." "Sıra bende mi, bir tur içki ısmarlamam mı gerekiyor?"

" sana nazik davranmanın bir anlamı yok," diyor Everett, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Sana karşı nazik olmanın bir anlamı yok," diye homurdanır Everett, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Kadın parlak siyah saçlarını omzunun üzerinden atarken, dikkatim tekrar bara dönüyor. Onun neredeyse kedi gibi güzelliğini bir anlık görüyorum ve kalbim strappy topuklu ayakkabılarımın içine düşüyor. O muhteşem ve hiç de bilirsiniz ne gibi bir şey değil. Mükemmel bir şekilde toparlanmış. Eminim çocuklarından biri tarafından dövülerek gözü morarmamıştır. *Şimdiki ya da gelecekteki.* Benim aksime, her zaman mükemmel manikürü olan bir kadın gibi görünüyor. Rose bu öğleden sonra bize manikür ve pedikür yaptırdıktan sonra ben çoktan bir tırnağımı kırdım. O, saçını at kuyruğu yaptığında saçında tek bir telin bile yerinden oynamayan kadınlardan biri olacak. Ve onun bu kusursuzluğu muhtemelen, dudak çizgisini lekelemeden geçirdiği çılgın, tutkulu ve seksi anlardan kaynaklanıyor.

Onu dayanılmaz bulduğumu bilmek bir şey.

Bunun diğer kadınlarda da yansımasını görmek ise... rahatsız edici. Saçmalık. Bu çok korkunç! Küfürbaz beynim bağırıyor.

Onun elini Carson'ın omzuna koyduğunu ve ne derse desin onu bir okul çocuğu gibi gülümsettiğini izliyorum. Onu çocuk olarak hayal edebiliyorum. Dağınık saçlı ve gürültücü. Ama masumiyetinin üzerinden epey zaman geçti.

Peki bu kimin suçu?

Muhtemelen onun değil. En azından tamamen onun değil.

Ayağa kalkmaya, uzaklaşmaya, düşüncelerimi ondan uzaklaştırmaya çalışsam da, bir türlü başaramıyorum. *Çünkü istemiyorum.* Ama Rhett'in bakışlarını takip ettiğini hissediyorum.

"Lulu ondan hoşlanıyor gibi görünüyor," diyor sakın bir sesle. "Bu ne demek oluyor?"

"Sen söyle. Gözleri ondan ayrılmayan sensin."

"Öyle değil," diye mırıldanıyorum, hissettiğimden daha onurlu bir ses tonuyla. "Daha kötüsü de olabilirdi," diye omuz silkiyor.

"Onu sevmiyorsun bile," diye alay ediyorum. Hatırladığım kadarıyla, Carson hakkında hiç iyi bir şey söylememişti.

"Ben pek çok insanı sevmem," diyor kuru bir ses tonuyla. "Ama o fena değil. Bir Amerikalı için, yani. Ve sanırım bu kadar kötü şeyler yaşamış biri için fena değil."

"Ne demek istiyorsun?" Kendimi gergin hissediyorum. O biliyor mu?

"Sadece hayatı. 11 Eylül'de annesini kaybetmesi ve orduya yazılmasının nedeni. Bu tür şeyler insanın kafasını karıştırır." Everett bana sert bir bakış atar, ama ben cevap vermiyorum. Onun hakkında bilmediğim çok şey var. *Bir ömür boyu öğrenmemiz gerekiyordu.*

"Bir de ailesi var," diye devam eder Rhett, yanağını kaşımak için elini uzatarak. "Borgia ailesinden daha berbat, ama enstest yok." Onu biraz daha düşünür. "Sınırları çarpık olmak zorunda."

"Onu çok çekici biriymiş gibi anlatıyorsun."

"Evet," diye onayladı. "Ama onu nasıl izlediğini ve onun da seni nasıl izlediğini gördüm. Ve aklıma bir şey geldi. Eğer o umutsuz bir vaka, tam bir pislik olsaydı, Lulu onu beş dakika içinde anlardı."

"O bir çocuk, kahin değil."

"O eşsiz biridir," diyor, ses tonu pek de övgü dolu değil. Keşke her şey çocuklar veya Everett'in gördüğü kadar basit olsaydı.

Tabii ki onu izliyorum. Onu düşünüyorum. Yaptıklarını düşünüyorum. Ve neden kendini bu kadar değersiz gördüğünü anlamaya çalıştığımda kalbim parçalanıyor. Kendini sattığı nedenleri. Hayırseverlikten bahsetmiyorum. Büyükbabasının günahlarını nasıl bu kadar incitici ve iğrenç bir şeye dönüştürebildiğini ve neden

kendini cezalandırmaya çalıştı? Hiç tanımadığı kadınlara karşı işlediği günahları nasıl telafi edebileceğini nasıl düşünebilirdi?

Bu kadar güzel birisi için hepsi çok iğrenç ve tiksindirici.

Belki o da benim için aynı şeyi söylerdi, çünkü bana kalbini bir tepside sundu, ama ben onu topuğumla ezdim.

"Ondan çok daha kötüsünü bulabilirdin, biliyorsun."

"Bu pek de ikna edici bir onay sayılmaz." Ayrıca garip bir olaylar zinciri. Everett sınırda bir iltifat mı ediyor? Belki hastadır.

"Benden geldiği için, bence öyle olduğunu göreceksin." "Hmph."

"Tanrım, sana kolaylaştırmaya çalışıyorum, Fee. Adamın cebine kalbini düşürmüşsün gibi ona bakıyorsun ve onun fark etmesini bekliyorsun."

"Kolaylaştırmak mı?" diye karşılık veriyorum. "Ben..."

"Kendi kışını bile tanımıyorsun. Pes ediyorum," diyor, neredeyse ellerini havaya kaldırarak.

"Kötü bir ruh halindesin," diye karşılık verdim. Konuyu saptırmak için. Çantamı masadan alıp ayağa kalktım. "Rose geri gelirse, çocukları kontrol etmeye gittiğimi söyle."

"Bir içki daha alacağım."

Ve sonra gider, benimkinden çok daha etkili bir şekilde.

El çantamı ve anahtar kartımı masaya bırakıp, ayakkabı denen bu işkence aletlerini ayağımdan çıkarırım.

"Hayat neden kolay olamıyor?" diye mırıldanıyorum, adımlarım yumuşak halıda boğuk bir ses çıkarıyor.

Saklanmıyorum. Aslında, sanırım saklanıyorum. Ama çocukları kontrol edeceğimi söylediğimde yalan söylemiyordum. İkisi de çok tatlı uyuyorlardı, Arianne kitap okuyordu ve ben Lulu'yu süitimize geri götürmek üzereyken, Rose'un mesajı ile telefonum titredi

ve Carson'ın barda shot içtiği için "kıcımlı kaldırıp" gelmemi isteyen bir mesaj geldi.

Hayır, teşekkürler! Sabahları çocuğumu uyandırmak için dadım yok. Ayrıca, kafamın açık olması gerekiyor. Ama aşağı ineceğim. Yakında. Carson'a ne söyleyeceğimi biraz düşündükten sonra. Çünkü bunu yapmam gerekiyor. Hayır, yapmak *istiyorum*.

Ah! Neden bu kadar karmaşık olmak zorunda ki?

Süitimiz, küçük bir salonun iki yanında iki yatak odasından oluşuyor. Orijinal taç pervazları ve kırmızı damask duvarları ile çok Fransız tarzında bir görünümü var. Masalar kabriyole ayaklara sahip, lambalar süslü ve üç odanın hepsinde lüks yumuşak mobilyalar bulunuyor. İki yatak odasından daha büyük olanına açılan çift kapı açık, yatak çarşafı gece için çoktan hazırlanmış. Yatağın ucundaki yastıklı bankta otururken pembe boyalı ayak tırnaklarımı inceliyorum.

Bu öğleden sonraki manikür-pedikür randevumuz çok eğlenceliydi. Şampanya, dergiler, saçma sapan sohbetler ve biraz dedikodu yapmak, bir saat kadar vakit geçirmek için iyi bir yoldu. Ayak parmaklarım gerçekten çok güzel görünüyor ve bu fikir Rose'un fikriydi ve bu akşam Carson'ı görme ihtimalimle hiçbir ilgisi yoktu, ama diğer hazırlıklar için aynı şeyi söyleyemem.

Bu akşam hazırlanmadan önce yaptığım cilt bakımı, tıraş ve krem sürme seansını düşünürken, parmak uçlarımı pürüzsüz, çıplak bacaklarımın üzerinde gezdiriyorum. Onun bu manzarayı beğeneceğini mi düşündüm? Onun için mi planladım?

Onu hayranlıkla izlerken, onun başka bir kadınla oturuyor olacağını kesinlikle beklemiyordum. Akşamı yeniden yaşayabilseydim ne yapardım?

Belki de çantamı bara bırakıp yanındaki koltuğa otururdum.

Belki şöyle derdim: "*Sen, bir hafta boyunca takip edilecek kadar eğlenceli bir geceye benziyorsun.*" Kendimi zorla gülümsemeye zorlardım, böylece onunla dalga geçtiğimi anlardı. Onun ifadesini neredeyse hayal edebiliyorum, içkisini biraz boğazına kaçırıp sonra masaya koyduğunu görebiliyorum.

Bu benim tavlama cümlem, sanki bu dünyadaki en normal şeymiş gibi söyledim. *Ben sana benimkini gösterdim. Şimdi sen de bana seninkini göstermelisin.*

Evet, çünkü bunda hiç de incelik yok. Ama asıl mesele de bu değil mi?

Benimkini sana göstermem mi gerekiyor? Sesi derin ve pürüzsüz olurdu, sadece biraz karışıklık hissedilirdi, o duyusal dudakların köşelerinde bir kıvrım yaratacak türden.

Tanrım, o dudakları, o ağzı düşünmek, beni neredeyse kıvrımlı bir şekilde bankta eğilip, pelvisimle öne doğru sallanmaya itiyor.

"Evet, bana seninkini göster Carson," diye boş odaya sesleniyorum, sonra bir kurabiye arayan bir çocuk gibi tüm inceliğiyle hayali eğlenceye geri dönüyorum.

Ne yapıyorsun, Fee? Onun söylediğini hayal ediyorum. *Kaç tane içtin?* diye sorardı, bardağıma bakarak.

Hayır. Hayır. Bu benim için işe yaramıyor. Yeterince içmedim, çünkü içmiş olsaydım, boş yatak odamda elbisenin eteğini yukarı kaydırıyor olmazdım. Çünkü o burada benim için bunu yapıyor olurdu.

Ne kadar şık görünüyorsun, diye tekrar başlıyorum, elimi yakasının aşağısına kaydırığımı hayal ederek, dokunuşundan değil, altındaki sağlam vücudundan etkilenererek.

Ve sen, her zamanki gibi, inanılmaz görünüyorsun, Fiadh. O dumanlı ses tonuyla adımı söylediğinde çok hoşuma gidiyor.

"Evet, evet, istiyorum," diye fısıldıyorum. "Ve ben tamamen ipeksi pürüzsüzlükte, sadece seni bekliyorum." Ve sıcak, diye düşünüyorum, ellerimi bacaklarımın arasına koyup kendimi tutarken.

"Başımız büyük belaya girebilir," derdi yumuşak bir kahkaha atarak, bardağını çevirip, içindekileri inceliyormuş gibi yaparken biraz utangaç davranırdı. Sonra bardağı ağzına götürürdü ve ben, yutkunurken boynunun hareketini izlerken biraz ısınır ve rahatsız olurum.

Dudaklarımı oraya koyduğumu hayal ederdim. Dilimi. Kasın hareketini takip ederek, boğazındaki çukuru yalardım.

Belki de bela arıyorum, derdim.

Ve sen benim sorun olduğumu mu düşünüyorsun?

Henüz kararımı vermedim. Ve bu bir yalan olurdu, iç çamaşırımın ince kumaşını parmağımla okşarken kendime söylediğim türden bir yalan, kendimi biraz daha tahrik etmek için. *Ama henüz bana*

biliyorsun ki bunu istiyorsun. Öyleyse, en iyi tavlama cümlele beni etkile.

Ve sonra beklerdim. İzlerdim. Kıpırdanma isteğine direnir, muhtemelen eşit derecede ateşli ve pervasız hissederdim. Ama sonra o parmağını kıvrırır, oh, çok kasıtlı bir şekilde, beni kendine çağırırdı. Eğilip, kulağımı neredeyse ağzına yaklaştırırdım, içimde sıcak ve tatlı bir şey çiçek açarken.

"Evet, tıpkı şu anda olduğu gibi."

Müzik çalmaya devam eder, etrafımızdaki sesler yüksek olur, sözler belirsizdir. Nefesi boynuma çarptığında titrememeye çalışırdım. Dener ve feci şekilde başarısız olurum.

"Bir parmağımla seni nasıl boşalttığımı gördün," derdi alçak sesiyle. *"Geri kalanımın ne kadar yetkin olduğunu bir düşün."*

"Oh, Tanrım."

Gözlerimi kapatıp elimle arkama yaslanıyorum, elim bacaklarımın arasında sıkıca bastırılmış durumda. Ondan beri orgazm olmadım. İstemiyordum. Çok üzgündüm, ama şimdi buna ihtiyacım var, avucumu döndürürken, içimden gelen derin bir iç çekişle, elimi onun eli olarak hayal ederek sıkıyorum. Klima çalışmaya başlıyor, soğuk hava dalgası gevşek saç tellerimi omuzlarımda dans ettiriyor. Bu bana yemek masasında onun başparmağının okşamalarını, onu bu kadar yakınımnda hissetmenin acısını hatırlatıyor.

"İstiyorum..." Öyle ki, kendi elimle kendimi okşarken nefes alamıyorum, onun ağırlığını ve sıcaklığını hatırlayarak, eğer burada olsaydı, beni giysilerimden nasıl sıyrılacağını hayal ediyorum, sanki sıcak bir bıçak tereyağını keser gibi.

Parmaklarımla yukarı doğru kaydırıyorum, elastik bandın altına sokuyorum. Zaten çok ıslandım, kendi uyarılmamla klitorisimin ağrıyan düğümünü boyarken düşünüyorum. İlk dokunuş beni titretir, ikincisinde onun elinin içime kaymasını hayal ediyorum.

Bacaklarımı açıyorum, parmaklarım dalıp dönüyor, vücudum imkansız bir kavis çiziyor. Gözlerimi sıkıyorum, onu önümde dizlerinin üzerinde görüyorum, dili alıyor, dudakları emiyor, sesi kalın. Beni nasıl izlediğini, gözlerinin karanlığını, öpücükler ve yalamalar arasında ağzından çıkan kirli, boğuk iltifatları. Saçları parmak uçlarımda ipeksi, koyu rengi tenime keskin bir kontrast oluşturuyor.

"Oh, Tanrım!" Kalçalarım sarsılır, karın kaslarım gerilir, geri dönüşün olmadığı noktaya ulaşırım. Sadece ben, elim, anılarım ve beni doruğa sürükleyen adamın hayaleti vardır.

Tatlı, tatlı kız. Parmaklarımı sik. Sertçe sik.

Elime sallanıyorum, onun sözlerinin uyandırdığı görüntüler beni kör edici sıcaklığın sınırına itiyor ve ben onun adını haykırıyorum.

Oda sessiz, sadece nefesimin sesi ve elimi çekerken elastik bandın yumuşak sesi duyuluyor. Öne doğru yığılıyorum, gözlerim açılıyor ve güzelce boyanmış ayak tırnaklarımı görüyorum. Beynimin, aralarında duran koyu renkli brogues ayakkabılarını algılaması biraz zaman alıyor. Ama öfkeli, derin bir ses, "Bunu ikiniz arasında mı ayarladınız?" diye sorduğunda, beynim oldukça hızlı bir şekilde durumu kavlıyor.

"Bunu ikiniz arasında mı ayarladınız?"

CARSON

"Bunu ikiniz arasında mı ayarladınız?"

Otel anahtar kartını iki parmağımın arasından kaydırarak, onu hızla uyluğuma vuruyorum. Rose, "*Lütfen gidip ne yaptığını bir bak, Car*" diyerek bana anahtar kartını uzattı.

Ve şimdi gördüm.

Kahretsin, gördüm.

Sertleşmiş ve zonkluyor olsam da, aynı zamanda sinirliyim, ancak neden böyle hissettiğimi anlayacak kadar düşüncelerimi toparlayamıyorum. Fee'yi izlemek, en son onun bacaklarının arasında olduğum zamandan beri gördüğüm en seksi şeydi, ama Tanrım, içim içime sığmıyor.

"Ee?" Pislik gibi homurdanıp, ayakkabımla onun ayağına hafifçe vuruyorum. Birkaç dakika önce orgazm gibi çılgın hareketler yapan ayakları. *Belki de burada durmamalıyım. Belki de onun ayaklarının arasında diz çökmeliyim.* "Bu boktan bir ceza mı? Bana işkence etmek için mi?"

"Carson... Ben..." Fee'nin göğsü inip kalkıyor, cildindeki kızarıklık birkaç dakika öncesine göre daha da belirginleşiyor. Gözlerini kuvvetlice kırıyor, elleri sanki gözlerini ovuşturmalı mı diye düşünüyormuş gibi yanlarında titriyor. Belki başını sallamalı? Kendini çimdiklemeli, rüya görüp görmediğini anlamak için. Ya da belki daha uygun bir ifadeyle, bir tür berrak kabus görüyor. Çünkü eğer o ve Rose bu röntgen gösterisini uydurmuşlarsa, sanırım benim tepkim onların umduğu tepki değil.

"Seni özledim," diyor, sesi zayıf çıkıyor. Dizlerini birbirine yaklaştırarak, elbisesini uyluklarından aşağı çekmeye başlıyor.

Onun bunu söylemesini mi istiyorum? O ayrılana kadar geçen her gün, bunu duymak için dizlerimin üzerine çökerdim.

Ama Şu anda, o kadar emin değilim. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Benden ne istediğini bilmiyorum ve sormaya neredeyse çok korkuyorum. *ünkü ben ondan ne istediğimi biliyorum ve o da her Şey.*

Onu incittim ve bunu geri alamam. Kendimi azarladım, kendi aptallığıma kızdım. Nasıl bu kadar kendini beğenmiş bir aptal olabildiğini merak ettim. Beni terk etti ve buna her türlü hakkı, her türlü sebebi vardı. Çünkü kendime iyice baktığımda, onun gördüklerini gördüm. Benim yaşam tarzım eski hesapları kapatmak ya da onun adını cezalandırmakla ilgili değildi. Hiçbir Şekilde ahlaksızlığıyla haklı değildi. Kendime iyice baktığımda gördüğüm Şey, iğrenç ve yanlış bir Şeydi. Gördüğüm Şey, güzel bir çerçeveye sarılmış utantı.

Beni nasıl tekrar isteyebilirdi ki?

Ama daha önce restoranda onun yanında otururken, bizim hakkımızdaki gerçeği, benim hakkımdaki gerçeği kimseye anlatmadığını duyunca, görünce, umutlandım. Umutlandım ki, hayatım boyunca ona kendimi affettirebileceğim.

Ama umut hakkında yeni anladığım Şey, Őiirin dediği gibi, umudun tüylü bir Şey olabileceği. Umut hafif, havadar ve sonuçsuz olabilir. Boşuna mı umut ettim?

"Bana bunun ne olduğunu söyle, Fee. Ne anlama geliyor? Bana açıklayabilir misin, çünkü..." Nefesimi verip saçlarımı elime alıyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, o kadar yakın ki, neredeyse tadını alabiliyorum. Parmaklarım onu banketten kaldırıp göğsüme çekmek, dudaklarımı başına bastırmak için can atıyor. Onu arkasındaki yatağa yatırıp, onu kirletmek istiyorum. Bu çok kolay olurdu ve belki de sadece seksle yetindiğimi kendime inandırabilirdim. Yaptığımız o yoğun ritimlere kapılıp, kendimi ona ve o ana kaptırırdım. Ama gerçek Şu ki, sonsuza kadar ondan başka biriyle yetinebileceğimi sanmıyorum.

Bu haftalar cehennem gibiydi ve kaırdıklarımın tadı yetmiyor. Ben sadece Şehvetle hareket eden lanet bir fok değilim. Ama...

Ne ekersen onu biersen, değil mi?

"Senin grmen i istemedim. Bu... senin düşündüğün gibi bir Şey değil." Sözler aramızda asılı kalır ve ben anlamını kavramaya çalıŐırım. "Sanırım sadece gerginliğimi atmak istiyordum."

"Gerginliğimi mi?" diye tekrar ediyorum. Ya da belki alaycı bir Şekilde.

"Evet." Gözleri benimkileri arar ve yutar. "Çocukları kontrol etmeye geldim. Bu doğru," diye ekler, gözlerim onu tararken, sözlerini yalanlayarak. "Pijamalarımı giyip yatmaya gidiyordum ama sonra gitmemeye karar verdim, bara geri dönüp kendimi seninle konuşmaya zorlayacağım."

"Kendini benimle konuşmaya zorlayacak mıydın?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona bakıyorum, yüzümde acı değil öfke ifadesi beliriyor.

"Eh, sen oldukça meşguldün." Ses tonunda bir azarlama var. Barda çok uzun süre kaldığım için mi? Onun yanına oturup ona dokunmadan oturmanın beni deliye çevirdiğini anlamıyor mu?

"Restoranda bütün zaman boyunca yan yana oturduk ve sen gözlerini bardağından neredeyse hiç kaldırmadın. Yine de Everett'le sanki dünyadaki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi mutlu bir şekilde konuşuyordun." Oysa ben kendimi ona doğru yürümek, onu paramparça etmemek için zorluyordum.

"Everett mi? Aramızda hiçbir şey yok..."

"Ama bence o bir şey olmasını istiyor. Belki Rose ona otel anahtar kartını vermeliydim."

"O bana göz kulak oluyor, o..."

"Senin külotuna girmek istiyor," diye bağıryorum. "Kabul et!"

"Tamam, belki de itiraf ederim!" diye bağıırır, gözleri sertleşir ve elleri yumruk olur. Eminim ayağa kalkıp yumruklarını yüzüme indirmek isterdi, ama benim onu sıkıştırdığım için bankadan kalkamaz. Ve ben yerimden kıpırdamayacağım. "Belki itiraf ederim. Sen Kim Kardashian'ın ablasını sikmek istediğini itiraf ettiğinde!"

"Kim kim?"

"O, barda yanında oturan büyük kalçalı kız." "Kıskanıyor musun?"

"Hayır! Evet. Mesele o değil!"

"Everett'le oturup konuştun, ama bana bakamadın bile. "Çünkü sana bakınca seni istemeden duramıyorum." *Bu*

kesinlikle bir azarlamaydı. "Ve seni istememek için çok uğraştım."

"Benimle oyun oynama," diye homurdandım ve çenesini elimle tuttum

. "Beni istenmeyen bir oyuncak gibi bir kenara atıp, başkası benimle oynamak istediğinde kıskançlık yapamazsın."

"Sen oyuncak değilsin," diye tiz bir sesle söylüyor, başını çevirerek. "Kendine öyle deme."

"Senin için ben öyle değil miyim?" diye soruyorum, kollarımı açarak. "Bana bakamamanın sebebi kesinlikle bu."

Başı aniden eğilir ve ellerini kavuşturduğu dizlerinin arasına sokar. "Seni özledim ve özür dilerim," diye fısıldar, neredeyse dua eder gibi.

"Beni özlediğin için mi üzgünsün?"

Başını hızla kaldırır, gözlerinin etrafındaki altın rengi çerçeve öfkeli bir parıltı yayar. "Evet demek çok kolay olurdu, seni özlediğim için kendimden nefret ediyorum, ama mesele bu değil. Üzüldüğüm şey, bana gerçeği söyleyememiş olman. Ama en azından şimdi neden söylemediğini anlıyorum. Neden söyleyemediğini. Yalanların için mazeret uydurmuyorum çünkü bu aptalca olurdu ve uzun zaman önce kendime, yalan söylenmeye layık olmadığımı söz vermiştim. Ve öyleyim de, Carson. Ben çok daha değerliyim. Göz kapakları yaşlarla dolsa da, gözyaşlarının akmasına izin vermiyor. Lanet olası dünyaya karşı çıkmak istiyorum çünkü hatalı olduğumu biliyorum ve onun affı için her şeyi yaparım, ama sözlerim boğazımı tıkayan dikenli bir top gibi.

"Bana bir kez yalan söylediyse, bir daha söylemene engel olacak ne var ki diye düşündüm."

"Fee." Adını yalvarırcasına söylüyorum, yardım edecekse kalbimi söküp atacağımı duyması için çaresizce.

"Lütfen beni dinle." O elimi tutmak için uzandığında göğsümde bir şey parladı. Sonra ayağa kalktı ve diğer elini kalbimin üzerine koydu. "Söyleyeceklerimi dinlemeni istiyorum."

Çenemi sıkarak başımı salladım ve parmaklarımı onun parmaklarının etrafında sıktım.

"Beş yıl önce o gece, hayatımın gidişatı değişti. Zaten hamile olduğumu biliyordum, ama farkına vardığımda, hayatımdaki kırık parçaları onarmaya başlamıştım bile. Bunun nedeni, bana kendimi değerli hissettirmiş olmandı. Kulağa saçma geldiğini biliyorum, çünkü sadece bir geceydi ve sadece seksti, ama sen bunu başardın. Kendi sevgim de dahil olmak üzere, sevgiye layık olduğumu görmemi sağladın.

"Sonra seni tekrar buldum. Ya da sen beni buldun. Sana kalbimi vermemek için çok uğraştım. Ama verdim. Ve sen ona iyi davranmadın.

Yaptıklarına, hayatı yaşama şekline katılmıyorum, ama bunların benim hayatımın bir parçası olmadan önce olduğunu anlıyorum. Ama bunu benden sakladığında, yalan söylediğinde, bunu kendime nasıl mantıklı hale getirebileceğimi bilemedim. Peki ya Lulu? O da kendi değerini öğrenmeli. Senin bana kötü davranmana izin versem, ona kendi değerini nasıl öğretebilirim? O benim için her şeyden değerli.

"Biliyorum, meleğim. Lulu dünyayı hak ediyor." Lütfen ona bunu vermeme izin ver.

Elimi sıkıyor ve ben dinlemeye devam ediyorum.

"Ama bu gece bir şeyin farkına vardım. Kimse sana kendi değerini öğretmemiş."

Yaklaşıyor, elleri pürüzsüz ve yumuşak, yüzümü avuçları arasına alıyor. İçimde milyonlarca duygu çalkalanıyor. Coşku, dehşet, korku. Ve umut, lanet olası umut, tüy gibi hafif ve uçarı. O sıkıca yutkunurken, ellerimi kalçalarına sıkıca geçirip kendimi ona sabitliyorum.

"Bana daha önce görmemi sağladın. Ve bu sefer sana yardım edebileceğimi düşündüm. Sana bu dünyadaki değerini gösterebileceğimi düşündüm. Sanırım zamanı geldi." Parmak uçlarına yükselir, gözleri yumuşak ve sulu, nefesi yüzümde tatlı bir esinti gibi.

"Bunu yapma, Fee. Eğer ciddi değilsen yapma." Ellerim bileklerini kelepçeliyor, bunun gerçek olmasını istemem, hissettiğim kadar güçlü ve sert.

"Yani, seni öpmeyelim mi?" Sözleri dudaklarımı, çenemi okşuyor. Nabzımın attığı yeri bastırıyor. Damarımı emdiğinde inlememe ve titrememe neden oluyor.

"İstemedikçe yapma," diyorum, sesi kısık, bilekleri hala ellerimde. "Senin için her şeyi yaparım, ama tekrar gitmene dayanabileceğimi sanmıyorum."

Başı geriye doğru çekilir, gözleri sözlerimin doğruluğunu yansıtır ve dudaklarında parmak uçlarımdaki arzu vardır. "Öp beni, Carson. Öp beni." Ellerimiz aramızda sıkışır, o bana yapışır, aralık dudakları gerçek bir öpücükten çok bir ön sevişme gibidir. Başımı eğip aramızdaki küçük mesafeyi kapatırım ama işi bitiren onun dudaklarıdır. Parmakları enseme dolanır, alt dudağımı kendi dudakları arasına alır.

"Bana dokun." Nefesi kesilmiş, elimi göğsüne götürüyor. "Sana o kadar çok ihtiyacım var ki, acıyor."

Onun dolgun göğüslerinin baskısı karşısında yarı inlerim ve başparmağım sertleşmiş meme ucunu okşarken o da bana eşlik eder. Öpüşmemiz daha derin, daha ıslak hale gelir, parmaklarımız birbirine dolanırken dillerimiz de birbirine karışır.

"Beni tatlı kızın yap." Sözleri boynuma karşı bir nefes kadar hafif.

"Bunu söylemeni hayal etmiştim." Sesi boğuk ve söylenmemiş sözlerle doludur, ben onu kucaklayıp okşarken, boş elim kıçına kayar ve onu bana sıkıca çeker.

"Oh!"

"Her lanet gece oradaydın, benimle birlikte. Yatağında, kendini bana veriyordun."

"Bunu istiyorum." Eli pantolonumdan gömleğimi çekiyor, parmakları cildimi yakıyor.

"Tereddüt etme, tüm kalbimle."

"Evet. Oh, Carson, seni seviyorum."

Kendimi tutmaya çalıştığım zayıf irade, yay teli gibi kopar, devasa bir dalga gibi içimi kaplayan, beni tüketen bir şey. Bir inilti ya da hırıltı, ya da her ne haltsa o sesle, onun dar elbisesinin eteğini tutup, onu yukarı çekip uyluklarının üzerinden geçiriyorum. Sonra o benim kollarımda, bacakları bana dolanmış, samimi sıcaklığı gömleğimin pamuğunu yakıyor.

"Bir daha söyle," diye talep ediyorum, yanaklarına, dudaklarına, boynuna öpücükler yağdırarak.

"Tereddüt etme. Tüm kalbimle, Carson Hayes, seni seviyorum." "Tanrıya şükür. Evet, lanet olsun."

Fikrimi değiştirdim. Umut kanatlı bir şeydir. Melek gibi kanatları, sarı saçları ve onun sıkı inlemelerini yutarken ve dilimi ağzına kaydırırken ölmekten mutluluk duyacağım bacakları var. Tadı çok tatlı ve sıcak, ve bana bastırıldığı aminin ısısı gerçek dışı. Onu omuzlarıma kaldırıp dilimle sikkem istiyorum.

"Gerginliğimi gidermek için çok fazla." Sözleri kulağımda titrek bir nefes gibi, bu his omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor. Onu yatağın kenarına taşıyorum

yatağın kenarına taşıyorum, onu yatağa bastırıyorum, vücudum onun vücudunu takip ediyor.

"Çıplak olmanı istiyorum," diyorum boğuk bir sesle, ellerimi yanlarından aşağıya doğru kaydırıyorum, dikkatim dağıldığında biraz nefesini kesiyorum. "Tanrım, melek, külotun sıırılsıklam olmuş." Onu avuçlarım, sıkıyorum ve o bana karşı biraz vahşi ve dizginlenemez bir şekilde sallanıyor.

"Çünkü seni özledim."

"Öyle mi?" Başparmağımı klitorisinin sıkı düğümüne bastırırken kelimeyi uzatarak söylüyorum. "Yani kendine dokunduğunda beni düşünüyordun."

Ses tonumdaki bir şey onu dirseklerinin üzerine itti. Ama yüzüme bakmıyordu. "Bara gelip, yanındaki tabureye oturmayı düşünüyordum."

"Ve bu seni boşalttı mı?" "Seni baştan çıkarmayı düşünmek boşalttı." "Dilimi yutardım."

Parmağımı kumaşın altına kaydırduğımda başı geriye düşüyor, ısısının kaygan hissi neredeyse dayanılmaz. "*Evet, aynen öyle,*" diye fısıldıyor, beni orada tutmak istercesine bileğimi kavırıyor.

"Ya da belki seni biraz yürüyüşe çıkmaya ikna ederdim, çünkü barda olduğum süre boyunca sürekli seni düşünüyordum. Seni izliyordum. Biraz kıskanç olmanı umuyordum."

"Kötü adam. Tanrım. Bu konuda gerçekten çok iyisin." Bana doğru kıvrılıyor ve ben parmaklarımı onun içine sokup çıkarırken, onun nefesini yutuyorum, onun hissettirdiklerini seviyorum. Hareketlerini. Onun olduğu gibi olmasını. Ve o kadar ıslak ki, dudaklarına dilimle çizgi çizerek, direnemeyeceğim kadar ıslak.

Tadı tıpkı hatırladığım gibi. *Bugün, yarın gibi. Sonsuza kadar gibi.*

Ellerimi yanlarına götürüyorum, aniden onu çıplak görmek, altında ezildiğini hissetmek için çaresizce. "Fermuar nerede lan?"

"Sakın yırtma," diyor, biraz yana dönerek. "Sana yenisini alırım."

"Ama bu gece bunu giyemeyeceğim."

"Bara geri dönmüyoruz tatlım. Telafi edecek vaktimiz varken olmaz."

"Göreceğiz." Parmakları gizli fermuarı çekiyor, gülümsemem genişliyor.

"Buraya gel." Gevşemiş elbiseyi omzundan aşağı doğru çekmeye başlıyorum. "Hayallerimi benden almayacaksın."

"Beni çıplak bırakma
hayallerini mi?" "Seni
benim yapma
hayallerimi."

Fee gülüyor ve ben onu yoğurup sıkarken, izimi derisine emerek, elleri gömleğimi ve kemerimi çabucak çıkarıyor, ikimiz birlikte pantolonumu ve boxerımı kalçama indirirken, sertleşmiş penisim ikimizin arasında serbestçe zıplıyor.

"Sence şimdi yeterince çıplak mıyız?" Parmakları ipeksi ucunu okşadıktan sonra beni avucuna aldı ve beni küfür ettirdi.

Yutkunup, beni tuttuğu yere bakıyorum ve kelimelerin ne olduğunu unuttuğumu düşünüyorum, ama sorun değil, çünkü o ellerini boynuma dolayarak ağzımı ağzına yaklaştırıyor.

Ağzım ağzına yapışmış, nabzım ve kalbim onun elinde.

"Melek." Yüzündeki saçları çekip, gözlerimizin buluşması için geri çekiliyorum, böylece içimdeki gerçeği görebilsin. "Hiç böyle olmamıştı. Bu kadar yoğun. Bu kadar harika."

"Belki de bu yüzden buna sevişmek diyorlar."

"Sevişmek, evet." Kendimi başımı sallarken buluyorum. İşte bu. Bu, çok güçlü ve muazzam, tüketici, harika ve çok korkutucu bir şey. Ama en iyisi bu. "Seni seviyorum, Fee. Ve bu dünyada senin yanında olmaktan başka istediğim hiçbir şey yok."

"Kulağa harika geliyor. Ama içime girebilir misin? Şu anda mesela?" Oh, evet, girebilirim.

Ben taçımı onun açıklığının ötesine, klitorisinin yumuşak çıkıntısının üzerine kaydırırken ikimiz de inliyoruz. Onun mutluluğuna dalmanın ön hazırlığı. Elleri yatak çarşaflarına kıvrılarak kar beyazı kumaşı kavırıyor, ben kendimi onun girişine bastırıp ittiğimde sıkışıyor.

"Oh, Carson!" Damarlarımdan sıcaklık akarken, onun çılgınlığına karşılık benim homurtum da yükselir.

"Siktir, fazla dayanamayacağım." Gözlerimi sıkıca kapatıp geri çekildim ve yavaşça ve derinden içine girdim.

"Çok sıcaksın," diye fısıldadı, tırnaklarının batması beni gerdi ve bir kedi gibi mırıldanmaya başladı.

"Ve sen cennetteymiş gibi hissediyorsun." Tekrar ittim, uyluklarının arkasını kavrayarak onu açtım. O mükemmel. Her parçası benim için yaratılmış. Beni almak için yaratılmış. Beni daha iyi bir adam yapmak için yaratılmış. Ve lanet olsun, bunu yapacağım. Onun için öyle olacağım, ya da denerken öleceğim, çünkü o her şeye değer.

"Oh, Tanrım!" O bana daha sıkı sarılıyor, şükürler olsun, çünkü daha fazla dayanamayacağım, panik ya da zevk dalgası, lanet olası topuklarımdan başlayarak içimi kaplıyor. Ona doğru itiyorum, hızımı artırıyorum, dokunuyor ve yoğuruyorum, tadını çıkarıyor ve hissediyorum, onu ele geçirmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Çok yaklaştım," diye hırıltıyla söylüyorum, geri çekilmeye başlıyorum ama sırtımda tırnaklarının ısırığını hissediyorum.

"Hayır, kal." Vücudu bana sıkıca sarılıyor, sıcaklığı ve ıslaklığı bunu ne kadar istediğinin kanıtı. Ben de kalıyorum. Tamamen. Şimdi ve sonsuza kadar.

Kollarım titriyor, ben ona tekrar tekrar girerken, altımda o aşkını ve zevkini haykırıyor. O zirveye ulaştığında, kollarımın üzerine düşüyorum ve ağzımı onun ağzına bastırıyorum ve son bir dalgali itişle, ben de parçalanıyorum.

"Tanrım. Bu..."

"Utanç verici derecede hızlı." Sözlerim tuhaf geliyor ve uzuvlarımdan tekrar kendime ait gibi hissetmesi ne kadar sürecektir merak ediyorum. "Bana birkaç dakika ver."

"Nereye gidiyorsun?"

"O birkaç dakikayı akıllıca geçireceğim," diye cevap veriyorum ve dudaklarımı karnına bastırıyorum. Saçları dağınık, teninde aşkımızın izleri var, çok güzel görünüyor. Kollarımı beline dolayarak onu içime çekiyorum.

"Ne yapıyorsun... Aman Tanrım! Gözlerim!"

İkimizin de başı hemen yukarı doğru kalkar ve Rose'un yatak odasının kapısından uzaklaşırken döndüğünü görürüz.

"Rose," diye homurdanıyorum. "Burada ne işin var?"

"Ne mi yapıyorum? Sen ne... Aslında cevap verme!"

CARSON

"ÇABUK GERİ GEL."

"Geri dönmemi istediğinden emin misin?"

Fee'nin ağzı bir cevapla açılır, elleri kalçalarına yükselir, kalçalarına sarılmadan edemem, çekingen ama lanet olası çekici vücudunu bana doğru çekerim.

"Öyle demek istemedim," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı boynuna bastırarak. "Sadece belki Remy ve Rose ile bir gün geçirmek istersin diye düşündüm. Bilirsin, bu akşam Fransa'ya uçacaklar."

"Oh, Fransız engizisyonu ile kahvaltıda bu kadar kolay kurtulamazsın. Bu popoyu buraya geri getirsen iyi olur..." Elleri popomun her iki yanını sıkıca kavrar. "...buraya çok çabuk geri getir."

"Evet, hanımefendi." Onun hareketlerini taklit ediyorum, penisim aramızda sertleşiyor.

"Bu da demek oluyor ki bunun için vaktimiz yok," diyor, vücudunu benimkine sürtmesine rağmen. Sıkıyor ve sürtüyor.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Hayır," diyor, sözünün yüzde ellisi kıkırdama, vücudum onun vücudunu takip ediyor, o benim tutuşumdan kurtulmaya çalışıyor. "Yüzünde zaten yazıyor. Vaktimiz yok."

"Çabuk olabilirim."

"Bu bir kadının duymak isteyeceği bir şey değil. Oh!" Bakışları kararır, tişörtünün üzerinden meme ucunu ısırırken çıkardığı o küçük sesin tonu çok farklıdır.

"Hızlı derken bunu kastetmiştim. Kıyafetlerini bile çıkarmak zorunda kalmayacaksın."

"Giysilerden bahsetmişken, dün geceki buruşuk takım elbisenle Everett'in karşısına oturmak mı istiyorsun? Seni alaycı sözlerle

ve utanç verici yürüyüşe katlanmak zorunda kalmamak için seni arabayla götürmek isteyip istemediğini soracak."

"Siktir et. Zafer turu atacağım ve Rose bana destek olacak." "Ne kadar heyecanlı olduğunu gördün mü? Peki, kıyafetlerimizi giydikten sonra

giysilerimizi giydikten sonra." Aptal kadın, bizi yakaladığında öpüşüyor olabileceğimizi düşündü. "Riverdance'ın seçmelerine katılıyormuş gibi görünüyordu."

"Bence babanla tanışmam lazım," diyorum, ama Fee cevap vermiyor. Hemen değil.

"Annem ve babam hala ziyarete geliyorlar," diye cevapladı, bana sabit bir şekilde bakarak.

"Evet, ama o kadar uzun süre beklemek istemiyorum."

"Babam çok eğlenceli bir adamdır. Ama senin..."

"Ayrıntıları öğrenmeye çalışmayı bırak. Onunla neden tanışmam gerektiğini çok iyi biliyorsun."

"Hmm." Benden uzaklaşarak, dudaklarını büzerek gülümserken, çekici ve küstah bir tavır sergiliyor. "Sanmıyorum..."

Kolunu yakalayıp, yüzünü bana çeviriyorum. "Seninle evlenmek istiyorum," diyorum, onu göğsüme çekerek. "Ve bunu doğru bir şekilde yapmak istiyorum, ailenin onayını almak istiyorum, ve sonra belki bir gün, eğer uslu bir kız olursan, sana teklif edebilirim."

"Belki ben sana önce sorarım." Gözleri parıldayarak ellerini göğsüme bastırır.

"Bu benim de destekleyebileceğim bir fikir." Ve öyle yapıyorum, onu kanepeye doğru çevirip vücudumu onun vücuduna bastırıyorum. Vücudum. Ellerim. İzim.

Ona doyamıyorum. "Carson..."

"Şu anda seni biraz sevmeme izin ver."

"Senin küçüklüğün her zaman dizlerimi titretir." Başparmaklarını pantolonunun beline takarken sesi titriyor. Omzunun üzerinden başını çevirirken gözleri parlıyor. Orada parıldayan sevgiye hayranlıkla, fermuarımı açma hareketimi durduruyorum.

Aşk, arzu ve zevk.

"Tatlı kız, sana her baktığımda dizlerimin olduğunu unutuyorum."

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye şüpheli bir ses duyulur.

Çok sertleşmiş penisimi pantolonuma geri sokarken başımı Fee'nin sırtına yasladım.

"Bu otel odası benim mutlu olduğum yer değil," diye mırıldanıyorum ve Fee'nin pantolonunu kışına geri çekiyorum.

"Dün gece çok mutlu görünüyordun," diye mırıldanır Fee. Bana dönünce, gözleri fal taşı gibi açılmış, masum bir ifadeyle bana bakar. "Hatta bazıları senin çok coşkulu olduğunu söyleyebilir."

"Sen, melek," diye fısıldıyorum, dudaklarımı kulağına yaklaştırarak. "Sadece sen benim coşkumu duyabilirsin."

"Birisi benim soruma cevap vermek zorunda," diyor pembe pijamalı küçük diktatör, minik ellerini pembe denizyıldızı gibi havaya kaldırarak.

"Şey, sanırım buradaki prenses Lu." Dudaklarımı Fee'nin şakağına bastırarak kanepenin etrafından dolaşıyorum. "Günaydın, prenses." Kollarımı açıyorum ve o da kendiliğinden kollarımın arasına atlıyor. "İyi uyudun mu?"

"Kıkırdamalar dışında," diye mırıldanır.

"Norman seni uyanık tuttu, ha?"

"Hayır, annem uyuttu. Yatmadan önce peynir yedin mi?" diye suçlayarak başını Fee'ye çevirir.

"Evet. Peynir. Sebebi o olmalı. Bana çok komik rüyalar gördürdü."

"Sormayacağım bile," diye mırıldanıyorum. "Siz Frenglish tipler biraz tuhafsiniz. Ama gitmeliyim." Lulu'yu yere indirmek için eğildiğimde, elleri boynuma sıkıca sarılıyor.

"Hayır! Gitmeni istemiyorum!"

"Kahvaltıya yetişirim, tatlım."

"Gerçekten mi?" Yüzündeki endişe ve güvensizlik karışımı kalbimi sıkıştırıyor.

"Sonra eve dönebilir miyiz?" Sesi çok zayıf ve içinde beni derinden etkileyen küçük bir kırılganlık var. *Evlerim var. Dairelerim var. Yaşayacak yerlerim var. Ama bir evim olalı çok uzun zaman oldu.*

"Ben... bundan daha iyi bir şey olamaz." Lulu'nun önünde bu konuşmayı yapmanın yanlış olduğunu biliyorum, ama "Kızlarım tekrar benim çatımın altında mı? Herhangi bir çatı. Dış Moğolistan'daki o yurt bile olur."

"Ne çadırı?" diye sorar Fee, şüpheyile.

"Herhangi bir yurt. Benimle birlikte olduğun sürece, yaşamak istediğin herhangi bir yer."

"Yeni dairede yaşamak istemezsin," dedi Lulu ciddi bir ses tonuyla, elini yanağına koyarak dikkatimi kendine çekti. "Isıtma sistemi bozuk."

"Lulu!"

Gülmemem gerektiğini ben de biliyorum, ama gülüyorum. *Hem de nasıl.*

"Onu tamir etmeye gelen adam öyle dedi. Doğru, anne, hatırladın mı? Pantolonundan şişman poposu sarkan adam."

"Tamam, doğruymuş."

"Sana söyledim. Büyük popolu adam dedi ki..."

"Lulu, yeter. Carson amcayla konuşmam lazım." Küçük kız kollarımda sessizleşir. "Isıtıcı çalışmıyor, ama bu aceleci davranmamız gerektiği anlamına gelmez."

"Acele etmek mi?"

"Evet. Bu gerçekten çok hızlı gelişti, ama sadece birkaç hafta oldu."

"Aylar," diye itiraz ettim.

"Tamam, birkaç ay," diye kabul eder. "Teknik olarak bu da birkaç hafta demek."

Ne kadar süreceği umurumda değil ama o böyle oynamak istiyorsa, tamam.

"Peki. O zaman sen ve Lulu geri taşınacaksınız. Ben başka bir çatı altında yaşayacağım. Belki bir çadırda. Ya da gerekirse bir köprünün altında."

"Tabii," diye alay ediyor Fee. "Belki yine Y'de bir oda bulursun."

"Ya da belki bir dükkanın kapısında."

"Okulda öğrendiğimiz evsiz insanlar gibi mi?" Lulu'nun yüzünde endişe dolu bir ifade belirir.

"Adil oynamıyorsun, Bay Hayes," diye mırıldanır Fee, hiç de eğlenmiyor gibi. Gözleri hızla üzerimde dolaşır, sonra tekrar ifadesini düzeltir.

"İşte bu yüzden beni seviyorsun." Ve bu yüzden yüzüme binmek istermiş gibi bakıyorsun.

"Bak, hep birlikte senin lüks dairenize gidip bu konuyu halledeceğiz. Ama sadece," diyor, parmağını bana doğru sallayarak, "çünkü Lulu'nun çok seçkin ve özel okulunda Carson amcasının bir köprüünün altında yaşadığını açıklaması uygun olmaz. O, talihsizden çok trole benzese bile."

"Yardıma olacaksa, talihsiz gibi davranabilirim." Bunu yaptığında, gülmek için çok uğraştığını görebiliyorum.

"Masumiyet!" diye bağıyor. "Denedi, ama ona uymadı." Başka bir ifade deniyorum, ama bu sefer şöyle diyor: "Şimdi her zamankinden daha çok trol gibi görünüyorsun."

"Ve bir trol gibi, bu huysuz keçiyi köprüden geçireceğim çünkü gözümde daha büyük bir keçi var!" Lulu, onu kanepeye bıraktığında kıkırdar ve hızla dönüp Fee'yi yakalar. "Troller keçilere ne yapar biliyorsun, değil mi?"

"Sanırım onları yerler," diye fısıldadı, gülümsemesini bastırarak.

"En küçük keçi ortada yokken," diye fısıldadım ona. boynuna dokunarak, onun titremesini zevkle izledi. "Gel, benimle günah içinde yaşa, Fee. Seni namuslu bir kadın yapmayı daha fazla bekleyemeyeceğim galiba."

"Car amca," dedi arkadan gelen küçük bir ses. "Artık baba olabilirsin. Sonra bir köpek yavrusu ve belki bir erkek kardeşimiz olur."

Fee kıkırdamaya başlayınca vücudu benimkine yaslandı. "Şimdi neye bulaştığını gördün mü?"

"Sadece bir erkek kardeş mi?" Omzumun üzerinden bakarak Lulu'ya göz kırptım. "Norman'ın da bir erkek kardeşi olmasını istemez misin?"

"Ama o bir tavşan. Sanırım annem tavşan bebeği yapmak için tavşan babaya ihtiyaç duyacaktır."

"Bu konuşma Pazar sabahı için fazla gerçeküstü," diyor Fee, yüzümü ellerinin arasına alarak. "Gidip üstünü değiştirmelisin. Kahvaltıda senin de olman gerekiyor, unutma."

"Evet, hatırlıyorum." Fransız engizisyonu. "Kimse Fransız engizisyonunu beklemez."

Sevimli bir ses çıkararak, elini ağızına götürüp kıkırdar. "Monty Python'dan alıntılar yapma."

"Acımasız bir verimlilikle," diye cevap veriyorum ve yine aynı şeyi yapıyorum.

Hızlı bir dönüş sözü vererek, Lulu'nun siyah saçlı başına bir öpücük konduruyorum ve ardından, çok farklı bir tonla, annesinin dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum. Remy'nin dün gece süitin kapısına kadar getirip bıraktığı ceketimi giyiyorum, yanında uyarıcı bir bakış ve tekrarlanamayacak kadar hızlı bir Fransızca konuşma da var. Kapıya kadar gelmişken, Lulu diğ r yatak odasından fırlayarak çıkıyor.

"Beni bekle!"

"Lu, Carson amcan yakında dönecek."

"Babam," diye düzeltir, somurtarak. "Ve ben sadece ona kapıya kadar eşlik edip veda etmek istiyorum."

"Tatlım, burası kapı." Sonra terliklerini giydiğini fark ettim. "Bu kapı değıl, aptal. Dışarıya açılan kapı."

Ve böylece kendimi lobide aşığı inen asansörde, dünyanın en sevimli ama en ısrarcı refakatisiyle birlikte buldum.

"Psst." Lulu asansör görevlisinin üniformalı kolunu çeker. " zerimde sabahlığım var," diye fısıldar.

"Görüyorum," diye fısıldayarak cevaplar.

"Bu benim yeni babam. Babamın ayrılmasını sağılıyoruz," diye fısıldar. Fee'nin hıçkırarak güldüğünü duymaktan daha çok hissediyorum. "Diş fırçasını ve temiz i çamaşırlarını getirmedi çünkü bunun bir pijama partisi olduğ nu bilmiyordu."

"Zavallı adam," der Fee, kapı açılır açılmaz ellerini yüzüne kapatır. "Nereye bakacağını bilmiyordu."

"O bir otelde alışıyor." Elini tutuyorum ve Lulu'nun çok zarif ama ağırbaşlı otel lobisinde zıplarken Norm'u kulağından salladığını, otel sakinlerinin hoşgörülü bakışlarını çektiğini izliyorum. "Eminim her türlü şeyi görmüş ve duymuştur."

"Sanki binadan tek gecelik bir ilişkiyi dışarı ıkarıyormuşuz gibi konuştu, sanki ben seni baba rolü için deniyormuşum gibi."

Elimi omzuna kaydırarak, dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Bana baba dediğinde çok hoşuma gidiyor."

"Kes şunu," diye kıkırdar.

"Pozisyonlar hakkında daha fazla bilgi ver."

"Sapık," diyor ağız. Gözleri de öyle diyor *ve ben buna bayılıyorum*.

O kısa an için birbirimize o kadar dalmışız ki, biri Lulu'ya yardım edene kadar onun tökezlediğini fark etmiyoruz. Üzerindeki tozu silkeliyorlar. Düzeltmeden önce Norman'ı ona uzatıyorlar. Başını çeviriyor, o soğuk mavi gözleri hemen benimkilerle buluşuyor. Sonuçta damarlarımdan buzlu su akıyormuş gibi bir his uyandırıyor.

"Carson, ne oldu?"

Fee'nin parmaklarının kolumda olduğunu hissediyorum, onun bakışlarının yönünü takip ettiğini hissederken parmaklarının sıkılaştığını ve küçük bir çığlık attığını hissediyorum. Bir makine gibi, bakışlarımı onun bakışlarından ayırıyorum. Başımı eğerek, kalbimin sahibi olan kadına bakıyorum.

Bir Yunan filozofunun bir sözünü okuduğumu hatırlıyorum. Birdenbire anlam kazanıyor. Öfkelenmek çok kolaydır, herkesin yapabileceği bir şeydir. Ama doğru kişiye, doğru derecede, doğru zamanda, doğru amaçla ve doğru şekilde öfkelenmek herkesin yapabileceği bir şey değildir. Bugün bunun ne kadar doğru olduğunu anlıyorum.

"Fiadh, sanırım kardeşimle tanışmışsındır."

FEE

"Ben... Ben..." Midem bulanıyor. Tam burada, St Regis'in mermer zemininde. "Kardeşin olduğunu bilmiyordum," diye fısıldıyorum sonunda, parmaklarımın altında hissettiğim sağlam koluna birdenbire çok rahatlamış hissediyorum. Onu hissedebiliyorum, nefesini yanağımda hissedebiliyorum, gözlerinden kahkahanın sönmüş bir kibrit gibi kaybolduğunu görebiliyorum, bu anı gerçek kılıyor. *Bir kabus değil gibi görünüyor.*

"Sanırım, ona göre, ben öyle değilim." Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Bu, evrenin yaptığı berbat bir şaka gibi."

O zaman neden gülmüyoruz? Kızım, onun varlığına tek katkısı bir tür korunma yönteminin başarısızlığı olan adamla tanışırken, neden olduğumuz yerde donup kalıyoruz?

"Carson, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum." *Aman Tanrım, onlar kardeşler. Bu çok, çok yanlış.* Parmakları benim parmaklarımı kapattı, açıklamamı önledi, ben daha sözlerimi söylemeden onun üzüntüsünü daha da derinleştirdi.

"Yapma," diyor yumuşak bir sesle.

Ve ben de söylemedim. Keşke bu gerçeği kafamdan silmek bu kadar kolay olsaydı.

Lulu bizim tarafımıza bakıyor, merakı endişeye dönüşüyor, sonra dikkati başka yere yöneliyor. Yanında bir kadın duruyor. *Sperm donörü. Yalancı.* Çömelip, bakışlarını Lulu'nun göz hizasına getiriyor.

"Lütfen." Carson'ı ileri itmeye çalışıyorum, kızım için her şeyden önce gelen ilk içgüdüm.

"Ne kadar acınası." Bu sözler mırıldanır gibi söylenir, belki benim duymam için değildir, ama yine de göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissedirim. "Neredeyse kendimi onun... olduğuna ikna etmiştim." Mutsuz bir kahkaha atar. "Şimdi nedenini anlıyorum. O benim gibi değil. O onun gibi."

"O kimseye benzemiyor," diye karşılık veriyorum, onlara ulaşmadan hemen önce. "O Lulu gibi." Ve bunu görebiliyorsan, bununla başa çıkamıyorsan... "Lulu. Bana gel, lütfen."

O onun gibi değil. Değil. O küçük kız, onun bana hiç göstermediği kadar doldurulmuş tavşanına değer veriyor. Onun küçük parmağında, onun asla sahip olamayacağı kadar çok sevgi var.

"Car." Bir zamanlar Brett olarak tanıdığım adam, neredeyse alaycı bir selamla başını eğdi.

"Carson mu? O bulunması zor kardeş mi?" Yanında duran kadın, onun soğukluğunun aksine coşkuyla sevincini gösteriyor. "Aman Tanrım! Gelemeyeceğini söylemiştin Simon."

"Gelmedi," diye cevaplar Simon, Brett, her neyse. Kadının kolunu tutan parmaklarının üzerine elini koyarken yüzünde yumuşak bir ifade vardır. Sonra bakışları, neredeyse aynı yerde kıvrılmış olan benim elime kayar. *Sadece farklı bir kardeş.* "Unuttuysan hatırlatayım, nişan yemeğimiz dün geceydi, hayatım."

"Oh, susun. O sadece onlardan biriydi. Çoğunlukla arkadaşlarım içindi," diye açıklıyor, aksanı hafif bir güneyli tonuyla kültürlü. Şık ve sofistike bir tarzda çok güzel. Karamel rengi saçları ve nude renkli topuklu ayakkabıları ile gardırobundaki renk seçimleri, kişiliğinden çok farklı olsa da, oldukça sade. "Herkes Plano'ya gelemmez," diyor, sanki düğün detaylarını zaten biliyormuşuz gibi açıklamasını eliyle savuşturarak. "Ama şimdi bunun önemi yok. Sizinle tanıştığıma çok mutluyum!" Bir adım öne çıkıyor ve bir an için, korkutucu bir şekilde, bize sarılacağını düşünüyorum. Bunun yerine, utangaç bir şekilde elini uzatıyor. "Melissa. Melissa Dupriest. Yakında Hayes olacak. Arkadaşlarım bana Melly der, siz de neredeyse ailemden sayılırsınız, bana da öyle demelisiniz." Kadın gergin bir heyecanla doludur, ancak içten sevinci açıktır.

"Tebrikler, Melly." Carson, her zamanki gibi centilmenlik göstererek Melly'nin elini tutmak için uzanırken, benim elim Carson'ın elinden kayıyor. Simon öne çıkıyor ve titrek elim onun elinde buluyorum.

"Simon," diye mırıldanır, mavi gözleri benimkilere odaklanmış. "Sanırım tanışmadık." Bu, satenle örtülü bir iğneleme.

Diğer elini bizim birleşmiş ellerimizin üzerine getirip, tutuşundaki baskıyı artırarak bir uyarıda bulunur.

"Sizinle tanışmak çok güzel." Melly neredeyse içgüdüsel olarak öne çıkar ve ince elini onun erkeksi eliyle değiştirir.

"Ben Fee, Carson'ın..." Ben onun kız arkadaşı ya da randevusu değilim; bu tanımlar bizim aramızdakini tarif etmek için çok aptalca. Ben onun sevgilisi, bebeği ya da partneri değilim. "Ben..."

"O benim."

Başka bir durumda, Cason'ın ses tonunda herhangi bir vurgu olmasa da, sevinçle gülmüş olabilirdim. Hala yanımda durduğu için minnettarım. Elim yine onun elinde.

Onların kardeş olduklarını bilemezdim. İkisi de uzun boylu, esmer ve yakışıklı, ama belki de bu benim tipimdir. Neredeyse her kadının tipi bu değil mi? Ama Carson'a yüzde yüz dürüst davranmamıştım. Onun hakkında. Lulu'nun babası hakkında. Meğer Carson'ın kardeşiymiş.

"Ne kadar güzel. Ne kadar güzel, değil mi Simon?" Melly neredeyse onun yanına yapışmış, bakışları sessizce aramızda duran Lulu'ya kaymış, kolunu Carson'ın bacağına dolamış, garip atmosferi anlamaya çalışıyor, tabii çocuğumu tanıyorsam. "Oh, araba geldi." Dikkatini kaldırımda duran Maybach'a çeviriyor, şoförü çoktan arka kapıya gelmiş. "Henüz tanıştığımız için ayrılmak istemiyorum. Belki bu sabah bizimle kiliseye gelmek istersin?"

"Çok naziksin Melly, ama arkadaşlarla kahvaltı için buluşacağız," diye cevaplar Carson, sesi yumuşak ve etkilenmemiş. Onun bunu nasıl başardığını gerçekten bilmiyorum, çünkü bu onun için de bir tür zihin oyunudur. İçim, çamaşır makinesinde dönen bir sinir torbası gibi hissediyorum.

"Biz dönmeden ortadan kaybolmayacağını söyle," diye neredeyse somurtarak diyor.

"Simon'ın beni nerede bulacağını çok iyi bildiğinden eminim."

Melly, nişanlısının adının Fransızca telaffuzunu duyunca gözleri biraz büyür. *Cee-mon*.

"Annemiz öyle diyordu," diye açıklıyor adam küçük bir gülümsemeyle.

"Beğendim." Gözlerini kırpıştırarak elini onun yanağına koyar.

Brett. Simon. Onu bulamamamın sebebi buymuş.

Bu çok karışık bir durum.

"Hayatım," diye başladı ve nazikçe kızın parmaklarını kolunun kıvrımından ayırdı. "Neden gidip arabaya binmiyorsun? Carson'la konuşmak istediğim bir şey var."

"Düğünle mi ilgili?" diye sorar, gözleri birden parlar. Sürprizlerden hoşlanan bir kadın gibi görünüyor. Muhtemelen sık sık sürprizlerle karşılaşılıyordu. Çiçekler ve elmaslar. Bir anda romantik hafta sonları için kaçırılmak.

Gözlerim kızıma kayıyor. Bu tür bir sürpriz karşısında nasıl hissederdi acaba?

"Sana söylersem sürpriz bozulur."

Simon'ın yumuşak sesiyle o ana geri dönüyorum, onları izlerken kalbim biraz acıyor. O çok aşık ve o ise çok... Brett gibi. Tanıdığımı sandığım adam. En azından, son görüşmemizdeki geceye kadar. Beni alaycı olmakla suçladığı ve benim için neyin iyi olduğunu biliyorsa, sırt üstü yatıp onunla sevişmemi önerdiği gece. Yıllar muhtemelen olayı olduğundan daha kötü hale getirdi. Beni zorlamadı ya da öyle bir şey yapmadı.

Ardından bir dizi veda ve "uzun sürmesin" diye fısıldayan mırıldanmalar geliyor. Cam kapılar kapanmaya bile zaman bulamadan Simon Lulu'nun önüne çömeliyor.

"Kaç yaşındasın tatlım?"

Lulu, tıpkı benim yaptığım gibi, Carson'ın sağlamlığını teyit etmek istercesine yanağını Carson'ın uyluğuna dayadı.

"Dilini mi yuttun?"

Görünüşe göre hayır, çünkü dilini dışarı çıkarmaya devam ediyor. O gülüyor, o ise somurtuyor, muhtemelen dilini dışarı çıkarmasının anlamını yanlış yorumladığı için mutsuz. Kızımı tanıyorsa, bu onun bir dili olduğunun kanıtı değildi. Bir noktaya değiniyordu, belki kaba bir noktaya, ama geçerli bir noktaya.

"Kaç yaşında olduğunu bilmiyor musun?"

Lulu, Norman'ı kolunun altına iterek gözlerini kısıyor. Tavşanı veya Carson'ı bırakmadan dört parmağını uzatıyor.

"Bu kaç eder?" Çok fazla çocuk tanımıyor olmalı, yoksa bu kadar küçümseyici davranmazdı.

"Aptal mısın?" dedi küçük sesi. "Sana dördü gösterdim."

"O kadar mı?"

"Annemizi tanıyor musun?"

"Buna dokuz ay daha ekle, o zaman her şey mantıklı hale gelir," der pislik, ayağa kalkarken mutlu bir şekilde. "Tatlım, annenle ben İncil'deki anlamda tanışıyoruz."

Carson

Bu benim kardeşim. Nefret dolu. Kıskanç. Lanet olası bir deri ve saç yığını. Eğer beni görmeseydi, büyükbabamın gurur duyacağı türden bir adam; onun adını taşıyan torunu. Hayes'in iş çıkarları ve serveti büyük ölçüde benim olabilir, ama bazı yönlerden Simon aile adını sürdürüyor. Büyükbabamızla aynı hastalıklı ilgi alanlarına sahip olduğu için değil, ama aynı nefret kapasitesine sahip olduğu için. Kin. İntikam.

Asansörden çıktığımızda ihtiyacım olan tüm açıklamaları gördüğümü bilerek Fee'ye döndüm. Nefesinin kesilmesi ve sanki hayat kurtaran can simidiymişim gibi bana sarılması için başka bir neden olamazdı. Ve bu yetmezmiş gibi, Simon'ın Lulu'ya bakışları tüm boşlukları doldurdu.

Fee hamileyken ona sırtını dönmesi beni hiç şaşırtmadı.

Lulu tam bir Hayes. Şimdi anlıyorum. Kendimi ne kadar kolay kandırdığımı görüyorum. Koyu saçları, onunki gibi delici mavi gözleri. Hatta ailenin *umursamaz* tavrını bile almış. Acaba bizim kadar rol yapmayı öğrenecek mi, çünkü şu anda duygularını saklamakta pek başarılı değil.

Aferin sana, evlat.

"Tatlım, annen ve ben birbirimizi İncil'deki anlamda tanıyoruz." Bu pisliği yere sermeye hazır olarak bir adım öne çıkıyorum, ama Fee'nin alçak ses tonu beni durduruyor.

"Sen tam bir pisliksin," diye fısıldadı aniden, sesi titriyordu ve yüzü ölümcül derecede solgundu. "Seni bulamayacağımdan emin oldun."

"Evet, öyle." Sanki ona bira ikram etmiş gibi cevap veriyor. Onu bulamadı. O zaman sanırım... Lulu'nun babasının eski erkek arkadaşı olduğunu sanıyordum?

"Seni pislik," diye homurdanırım, ama Fee'nin parmakları benimkileri sıkıca kavradığı için hiçbir yere gidemem.

"Yapma. Lütfen. Burada yapma." Fee'nin bakışları Lulu'ya kayar. Onun endişeli küçük yüzünü gördükten sonra, bu öfke ve kızgınlık dalgasını zorla geri püskürtüyorum.

Bunu doğru kişiye mi yöneltiyorum?

Tabii ki. Kardeşime kızgınım.

Ve evet, Fee'ye de kızgınım, çünkü burada bir şeyler doğru gelmiyor.

Doğru nedenlerle ve doğru ölçüde mi?

Sanırım bu duruma göre değişir. Kardeşim bir pislik, şu anda daha da fazla. Bu anı, çocuğunun annesini böyle hissettirmek için kullanması? Bu alçaklığın da alçağı. Lanet olasıca aşağılık bir şey. Fee'ye gelince, beni beklemediği için kızgınım, bunun mantıksız olduğunu biliyorum. Bu haksızlık. Ama duyguların tuhaf yanı da bu. Her zaman mantıklı olmuyorlar.

Zamanlamaya gelince, şu anda öfkeme yer olmadığını biliyorum.

Amaç mı? Sanırım ne yapmak istediğini sadece zaman gösterecek.

"Merak etme, bebeğim. Olay çıkarmayacağız. Biliyorum O büyük kötü Navy SEAL falan ama bana vurmayacak." Bakışları Lulu'ya kayar ve nedenini mükemmel bir şekilde sezer.

Fee'nin buz gibi bakışlarının hedefi olmuşluğum var, ama ona attığı bu bakış mükemmelden başka bir şey değil. "Ben senin bebeğin değilim. Hiç olmadım ve asla olmayacağım."

"Bu, bizim büyük mutlu bir aile olmayacağımızı söylemenin bir yolu mu? Beni özlemedin mi?"

"Hiç var olmamış birini özleyemezsin."

Kendimi onun cevabını tahmin ederken buluyorum. Çoğu insan Simon'ı asla gerçekten anlamaz. Babam eskiden "

sular o çocukta derindir" derdi. Ama bence o, asıl noktayı tamamen kaçıırıyordu. Simon için durgun nehirler sadece durgundur. Boş bir boşluk gibidir. Fee, aynı sonuca varmak için onunla ne kadar süre çıktı?

"Kıçını kiliseye götürmelisin Simon. Dua etmeye başlamak iyi bir fikir olabilir."

"İyi espri," diyor, benim uyarıma gülererek. "Biliyorsun Car, bunu planlamış değilim." Gözleri bir kez daha çocuğuna kayıyor. Kendi kanından ve canından olan bu hazineye "o" diye mi hitap ediyor? "Ama bunun gidişatından hoşlanmadığımı söyleyemem."

Sanki onun eğlencesi için yaşıyormuşuz gibi.

"Neden adam Car Amca'yı kızdırıyor?"

Simon kahkahayı patlatır. "Evet, haklısın. Adın ne, tatlım?" Sesi neredeyse amca gibi; ironiyi kaçırmıyorum, tüm bu adaletsizlik içimi yakıyor.

"Ermintrude," Lu hiç tereddüt etmeden cevaplar.

"Bu... alışılmadık bir isim."

"Bu aptalca bir soru. Ve bu benim adım değil çünkü ben yabancılarla konuşmam. Özellikle de annemi ağlamak ister gibi gösteren yabancılarla." Sonra, iyice iyice vurmak için, pembe tüylü terlikleriyle onun bacağına tekme atar. "Zorbalar iyi değildir!" diye bağırır.

Bu çocuk onu tam olarak anlamış, biz dikkat çekmeye başlamış olsak da.

"Görüyorum ki, o da Hayes ailesinin meşhur öfkesine sahip." Bakışları dışarıda duran arabaya kayıyor, benim dikkatim ise pantolonumun paçasına çekilen bir çekişle dağılıyor.

"Bu adamı sevmedim."

"Biliyorum prenses. Sen ve annen odanıza dönseniz nasıl olur? Ben de birazdan gelirim," diye ekliyorum, kızım itiraz edecek gibi görüldüğünde. Fee'nin cevabını keskin bir kucaklamayla kesiyorum. "Söylemek istediğin her şey bekleyebilir. Güven bana. Birazdan gelirim."

Aristoteles haklıydı. Öfke içinde adil davranmak herkesin gücü dahilinde değildir. Ama tüm kalbimin asansöre doğru yol aldığını izlerken, benim gücüm dahilinde.

"Arka görünüm, hatırladığım kadar güzel."

Onun imasına aldirış etmeden, Lulu'nun umutsuzca salladığı eline karşılık olarak elimi kaldırırken kendimi sakın kalmaya zorluyorum.

ama Tanrı biliyor ki bakmak istiyorum. *Ona bakarsam, onu öldürebilirim.*

İkisi asansöre biner ve ben ona dönerek yüzümü ona çeviririm.

"Ondan uzak duracaksın," diyorum, sesimin sakın çıkmasına şaşırarak. "İkisi de uzak duracaksın."

"Neden, Car? *Baba* rolünü ciddiye mi alıyorsun?" "Ne derler bilirsin."
"

"Ama masası oldukça lezzetli, değil mi?" Öfkem damarlarımdan kül gibi akıyor. O, benim ona zarar vermemi istiyor. Nişanlısı dışarıda arabada beklerken, benim bir olay çıkarmamı istiyor. "Düşündüm de, çocuk orada yapılmış olabilir," diye ekliyor, çenesini düşünceli bir şekilde ovuşturarak. "Ama lütfen bana onun adının Ermintrude olmadığını söyle, yani, ne boktan bir isim bu?" Kıkırdamaya başlıyor.

Onun kaba önerilerini ve kışkırtmalarını görmezden gelerek, asıl konuya giriyorum.

"Planların nedir?"

"Planlarım mı? Kiliseye gideceğim. Birkaç ilahi söyleyeceğim, Tanrı'nın sözlerini öveceğim, sonra nişanlımı odamıza götüreceğim ve belki de onu arkadan sikeceğim. Sen ne yapacaksın?"

Gözlerimi kırpıyorum. Nefes aldığımı bile emin değilim. Azı dişlerimi o kadar sert gıcırdatıyorum ki, toza dönüştüklerini görsem şaşırmam.

"Her türlü iletişim avukatlarım aracılığıyla sağlanacaktır."

"Bununla hiçbir ilgim olmasını istemediğimi düşünmüyorsun, değil mi? Hadi oradan!" Sanki tüm bunlar büyük bir şaka gibi kıkırdıyor, ama onu tanıdığımı unutuyor. O güzel görünüşün altında pek çok hoş olmayan şey saklı.

Ve sevdiğim kadın onunla çıkmış. Büyük bir tesadüf ve bu kabul etmesi zor bir durum.

"Kendi iyiliğin için şimdi buradan gidersen iyi olur." "Tabii, tabii."

He omuz silkiyor as though heeding my words
isteksizce. "Seni görmek güzeldi demek isterdim, ama
... ." "Yalan söylemeyi bıraktın mı?"

Onun karşılık verdiği gülümseme biraz hüzünlü, ama aynı zamanda yüzde yüz yapmacık. Ben bir Hayes'im, diyor sanki.

Dönüp uzaklaşıyorum, aramızdaki mesafeyi açmak, kızlarıma geri dönmek istiyorum. Ama o henüz bitirmemiş.

"Hey Car?" diye lobiden sesleniyor. "Benim yaşlı amcığımı sikmek nasıl bir his?"

"İlk üç santimden sonra," dönmeden cevap veriyorum, "yeni gibi."

"Lulu nasıl?" Kapıyı arkamdan kapatırken aklıma ilk gelen o. *Tek gerçek masum*. Kahvaltı edecek halim yok ve kardeşimle birlikte olduktan sonra aniden duş almam gerektiğini hissediyorum.

"O iyi." Fee kanepeden fırlar. Bir an için bana koşacağını sanırım. Ama koşmaz, pencerenin yanında durup parmaklarını birbirine dolarken koşmak istiyor gibi görünse de. "Neyse ki söylenenleri pek anlamadı."

"Bilmiyorum. O çocuk karakterleri oldukça iyi değerlendirir," diye mutsuz bir şekilde cevap veriyorum.

"Ama soruları vardı. Hem de çok."

Bu konuda yalnız değil. Fee, babasının eski bir erkek arkadaşı olduğunu söyledi ama...

"O nerede?" diye soruyorum, kafamdaki düşünceleri silkelerek.

Fee, kendini toparlamaya ya da belki de her şeyi içinde tutmaya çalışır gibi kollarını kendine dolayarak, hüzünlü bir gülümsemeyle cevap verdi. "Rose'la birlikte. Onu meşgul tutmanın daha iyi olacağını düşündüm."

Başımı sallayıp ona doğru büyük adımlarla yürüdüm, onu kendime doğru çekip kollarımın arasına aldım. Çünkü siktir et, onu seviyorum. "Bu oldukça şok ediciydi."

"Senin için mi, benim için mi?" diye soruyor, yüzüme bakmaya cesaret ederek. "Nasılsın?" Cevap vermediğimi fark ederse, nazıkçe bir şey söylemez. Dünyadaki tüm erkekler arasında Lulu'nun babası olabilecek adaylar arasında Simon, listede en son sırada yer alır

olurdu. Bunun pek çok nedeni var, en önemlisi de Fee ve Lulu'nun onun gibi bir adamdan çok daha iyisini hak etmeleri.

"Yaprak gibi titremekten başka mı? Neden şimdi ortaya çıkması gerektiğini anlamakta zorlanıyorum."

Göğsüm onaylayarak hareket ediyor. "Sen varsın." İkiniz de varsınız. "Her şey yoluna girecek."

"Nasıl olacağını anlamıyorum. Hayatım birdenbire Jerry Springer şovunun bir bölümü haline geldi."

"Çünkü iki kardeşle yatma talihsizliğini yaşadın diye mi?" *Hayes kardeşlerle*. Dudaklarımı saçlarına bastırıp onu daha sıkı sarıyorum. "Yoksa bu, babasına *söylemediğim* olaylardan biri mi?" Sözlerimi hafifletmeye çalışıyorum, sanki benim için hiçbir önemi yokmuş gibi, ama bana daha önce anlattıkları mantıklı gelmiyor. Ama yine batırmayacağım. Bana ne söylerse söylesin, biz iyi olacağız. Olmak zorundayız.

"Hamile olduğumu öğrendiğimde, onun senin çocuğu olmasını çok istemiştim." Onun ateşli fısıltısı beni derinden yaraladı. Bu, benim de anlayabildiğim bir özlem, olabileceklerle ilgili karmaşık duyguların bir karışımı. Ama pişmanlık olamaz. Sadece ileriye bakmak olabilir. "Doktora gitmeden önce, tarihleri hesaplamadan önce, çünkü eğer o senin olsaydı, onun olmayacaktı. Ben iç çamaşırlarımı yerden kaldırmadan önce hayatımdan kaybolan adam."

"Sadece tek gecelik bir şey miydi?" Bu durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapar? Bunu sorduğum için ikiyüzlü mü oluyorum?

"Hayır. Sana onun erkek arkadaşım olduğunu söylemiştim ve o zamanlar gerçekten öyle olduğunu düşünüyordum. Ama sonra onun manipülatif, beni kandıran bir pislik olduğu ortaya çıktı. Bana sadece yalanlar söyledi. Sen onu sorduğunda sana bunu söyleyemedim. Kimseye söyleyemedim. Sadece bir kez seks yaptık ve o da onu son gördüğüm zamandı. Bugüne kadar."

"Üzgünüm." Onunla tanıştığı için çok üzgünüm. "O tam bir pislik."

"Onun için çok daha kötü lakaplar bulabilirim." Yıllar boyunca ben de buldum. "Bana IT danışmanı olduğunu söyledi, biliyor musun? İtalyan bir şirkette çalıştığını. Önümüzdeki birkaç ay boyunca ülkeye girip çıkacağını. Ondan hoşlandım. Eğlenceliydi. Birlikte takıldık, konuştuk ve bana ailesini anlattı..."

Hıçkırığını bastırmak için durur. "Remy'nin otelinde bir odayı paylaştığını söyledi, bu yüzden onu orada hiç görmedim. Ama bana bir sürü yalan söyledi ve sonra ortadan kayboldu. Gitti! Telefonu kapandı. Sadece benimle seks yapmak için etrafımda dolaştığına inanamıyordum. Uzun süre değil. Hâlâ inanamıyorum. O kadar da iyi değildi!" Sözleri sulu bir kahkaha ile biter ve onu gerçeklerden korumak isterim, ama muhtemelen haklıdır. Simon onu bir meydan okuma olarak görmüş ve sonuna kadar peşinden gitmiştir. Yatak odasına kadar. Neden? Çünkü kafası sikiktir.

"Onun senin olması için çok diledim, çünkü zamanı geldiğinde ona babasının iyi bir adam olduğunu söyleyebilecektim. Ona senin benim iyi bir samaritan olduğun, bana yardım etmek için durduğun anlatacaktım. Ona senin bana nasıl hissettirdiğini, benim için nasıl bir fark yarattığını anlatabilecektim. Onun iyi birine ait olmasını istedim ve sadece birkaç saatimiz olsa da, o kişinin sen olduğunu biliyordum."

"Keşke o ben olsaydım." Hem de çok.

"Eğer kapına bir balina gibi çıkmış olsaydım, aynı şeyi hisseder miydin, emin değilim." Yine cesur, ıslak kahkaha.

"Seni geri çevirmezdim."

"Şimdi biliyorum. Ama muhtemelen seni asla bulamazdım. Adını bile bilmiyordum." O uzaklaşır ve gözyaşlarını silmek için kolunu kullanmaya başlar, ben de başparmaklarımla bu görevi üstlenirim. "Onu para ya da destek için aramıyordum. Herhangi bir masal gibi son beklemek kadar aptal değildim. Onun iyi biri olmadığını biliyordum, ama sadece bir gün *çocuğuma*, '*Bu senin baban*' diyebilmek istedim."

"O adam olamadığım için üzgünüm." O biraz güler, ben de ona katılıyorum, ama sonra gülümsemem kaybolur ve sözlerim sert ve acımasız olur. "Onun bana ait olması için her şeyi verirdim."

"Elbette verirdin. Kim benim parmakları hafif küçük Lulu'ma karşı koyabilir ki?"

"Korkudan altıma sıçmayacağımı söyleyemem, ama bu hayatımın gidişatını, ikimizin hayatının gidişatını daha iyiye doğru değiştirebilirdi."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"Ama en azından Şimdi birbirimizi bulduk."

"Kimseye gerçeği söyleyemedim, ama onu bulmak için o kadar çaresizdim ki Charles'a söyledim. Otel rezervasyon sistemine gizlice bakmama yardım etti, ama bana verdiği isimle orada kalan kimse yoktu."

"Sana sahte bir isim mi verdi?" diye homurdandım. Bu pislik sınır tanımıyor. Hiç terbiyesi yok. Kızlarımla birlikte olmayı hak etmiyor.

"Brett Anders. Onunla ilgili hiçbir iz yoktu ve kayıtlı olan tek Amerikalılar kadınlarla oda paylaşıyordu. Belki de beni biriyle aldatıyordur diye düşündüm ve aramayı bıraktım. Ama belki de orada kalmıyordu bile. Kim bilir? Ama o anda, olabileceğim en iyi rol model olacağıma yemin ettim. Çocuğumun annesine bakıp, erkekler tarafından manipüle edilip kullanılmasına izin verdiğimi söylemesini istemedim."

İşte bu yüzden hiç kimseyle çıkmadı. Ya da en azından kendine çıkamayacağını söyledi.

"Hamileliğimin altıncı ayında, babasının kim olduğu artık önemli değildi. Çünkü o benimdi. Tamamen benimdi. Ve ben ona yeterdim."

"Ve Şimdi ikiniz de bana sahipsiniz, bedenem, ruhen ve kalben." Ve ben ikiniz için de yeterli olacağım.

ÜCRET

Rose ve Remy'ye erken veda ettik, ama önce arkadaşımı bir kenara çekip Carson ve benim neden kalamayacağımızı açıkladım. Tüm korkunç hikayeyi anlatmadım, onlara daha önce anlattıklarım ile yetindim, sadece Lulu'nun babasının Carson'ın ayrı yaşayan kardeşi olduğu bilgisini ekledim.

Rose benim adıma çok üzgün görünüyordu ve "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

Cevap vermedim çünkü gerçekten bilmiyordum. Carson'ın arkamda durduğunu da fark etmemiştim, ta ki kollarıyla beni sardığında ve "Ne olursa olsun birlikte yüzleşeceğiz" dediğinde.

Onun ifadesi yumuşadı ve itiraf etmeliyim ki, ben de birkaç damla gözyaşı tutmak zorunda kaldım. Ama şimdi daireye geri döndük ve sahte neşe dolu bir günün ardından yatağımıza kıvrıldık. Aslında aynı yatakta, Lulu beyaz çarşafın altında aramızda derin uykuda. Sanırım ona yeterince sahte davranamadık. Neredeyse bütün gün Carson'ın peşinden ayrılmadı, bir zamanlar şaka yaptıkları koala gibi ona yapıştı. Aşağıdaki sokaklar, düşüncelerimiz için başka bir dünya gibi, uzaklardan gelen düşük bir uğultu. Oda karanlık olsa da, açık perdelerin arkasından şehrin sisli görüntüsü, sevdiğim adamı görmemi sağlıyor. *Ve o da beni.*

"Ya onunla vakit geçirmek isterse ne olacak?" Sözlerim ani bir korku dolu fısıltıdır, sanki korkularımı daha yüksek sesle söylersem gerçek olacaktı gibi. Artık onun adını biliyor olabilirim, ama bu onu hatırlama şeklimi değiştirmiyor. Her zaman onun hakkında endişe verici bir şey olduğunu biliyordum, ama belki de bunu tam olarak kabul etmek istemiyordum. Ne tür bir insan beni yatağa atmak için onun yaptığı kadar ileri gider? "Ya velayeti almak isterse ne olur?" Panik dalgası göğsümü delip geçer, düşüncelerim on bir yöne dağılır, her biri bir öncekinden daha korkutucu.

"Aile bir sığınaktır diyenler, kardeşimle hiç akşam yemeği yememişler."

"Bu yardımcı olmuyor."

"Fee, sen çılgına dönüyorsun." Büyük eli omzumu kavrar, endişesi güzel ağzının kenarındaki çizgilerde belirir. Sadece muhteşem yüzünde güzel olduğu için değil, bana gösterdiği sevgi nedeniyle de güzeldir. "Tek bilmen gereken, ikinize de kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Ve dürüst olmak gerekirse, Simon'ın Lulu'nun babası olmakla ilgileneneğini sanmıyorum. Kendinden başka kimseyi umursamayacak kadar bencil birisi."

"Melly'ye oldukça ilgi duyuyor gibiydi."

"Bunun arkasında bir neden olduğuna emin olabilirsin. Biliyorsun, sana onu özleyip özlemediğini sorduğunda, ben onun dişlerini boğazına sokmamak için çok uğraştım, ama senin cevabın bana onun hakkında bir şeyler tahmin ettiğini düşündürdü." Omzumdan kalkarak, parmakları yüzümün kenarını okşadı, dokunuşu tüy kadar hafifti.

"Neyi anladım? Ne dedim?" Sadece, ezici bir panikle karışık, parçalar halinde hatırlıyorum.

"Var olmayan birini özlemenin zor olduğunu söyledin, tahmin ettiğini düşündüm. Kardeşim bir sosyopat."

Kalbim hızla çarpmaya başladı, bu açıklama sanki içimden bir sesmiş gibi bana sesleniyordu, sanki bir parçam bunu başından beri biliyormuş gibi.

"Sanırım hiç teşhis konulmadı," diye devam ediyor Carson, büyük eli güven verici bir şekilde yanağıma okşayarak. "Teşhis konulmuş olsa bile, kimseye söyleyeceğini sanmıyorum. Hayatı boyunca, çocukluğundan beri yaptığı şeylerden dolayı çok az pişmanlık gösterdi. Görünüşü amaçlarına yardımcı olmayacaksa, pişmanlık ya da vicdan azabı duymaz. Onu tanısaydın, gerçek yüzünü görseydin, ahlaki vicdanı olmadığını söyleyen affedilirdin, ama bunu benim ağzımdan duymak şaka gibi gelebilir."

"Hayır, dur," dedim ve elimi uzatarak onun elini benim elimle kapattım ve kalbimin üzerine getirdim. "Kendini onunla karşılaştırma. Sen iyi bir insansın. Çevrendekilere bakıyorsun. *Önemsiyorsun*."

"Simon'ın şefkat duygusu olup olmadığından emin değilim. O sadece kendisi için doğru olanı yapar ve buna yalan söylemek de dahildir. Lu ile herhangi bir ilişki kurmakla ilgilenmediğini söylüyor." Kendimi,

uykudan kabarmış saçlarını öpmek için eğiliyorum, ama eminim ki her şeyden çok kendimi rahatlatmak istiyorum. "Bugün söylediği tek doğru şeyin bu olduğunu düşünüyorum, ama bunu başka bir şey gibi göstermeye çalışmayacağına güvenemem. Muhtemelen beni incitmek için."

"Onun seni incitmesine izin vermeyeceğim." Yeminimle birlikte, elini kalbimin üzerine daha sıkı bastırıyorum.

"Bence bu benim sözüm," diye cevaplar, dudaklarını alaycı bir şekilde kıvrarak. "Hayır, aileler birbirlerine bakar." En azından, bu küçük olan
bunu yapacak.

Başını yastığa yerleştirirken, dudaklarının kıvrımı küçük bir gülümsemeye dönüşür
, bakışlarındaki sıcaklık her şeyi anlatıyordu. "Ama senden benim için bir şey yapmanı isteyeceğim."

"Öyle mi?" der gibi kaşlarımı kaldırıyorum, onun ifadesi sertleşip bakışları neredeyse kapanırken, bu tek kelimenin biraz müstehcen olacağını düşünerek.

"Ondan uzak duracağına söz vermeni istiyorum."

Kaşlarım şimdi diğer yöne doğru hareket ediyor.

"Onu aramaya gideceğimi düşünemezsin."

"Hayır, ama tam tersi olabilir. O seni aramaya gelebilir ve ben her zaman seninle birlikte olamam. Eğer sana yaklaşırsa, diğer tarafa git. Onunla konuşma. Onunla sohbet etme, kendini kaptırma. O zehirli biri."

"Onunla hiçbir ilgim olsun istemiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. Bu sabahı beynimden silebilseydim, bunu seve seve yapardım.

"Bana söz ver," diye ekler sertçe, cevabımdan memnun kalmamış.

"Söz veriyorum."

"Onun bize zarar vermesini imkansız hale getireceğiz. Lulu ile hiçbir ilişkisi kalmasın. Onda sevgi ya da empati duygusu yok. Her şeyi sadece kendi bakış açısıyla görecektir. Onu bize zarar vermek için kullanacak ve bunu kendi hakkı olarak görecektir. Bu yüzden, bunu asla yapamayacağından emin olacağız."

Pazartesi sabahı gelir ve evde kalıp küçük kızımınla vakit geçirmek için hastayım diye aramak istememe rağmen, mantığım galip gelir. Simon'ın gelip ebeveynlik haklarını talep edeceği düşüncesine takılıp kalamam, gece boyunca bu tür senaryoların olduğu rüyalar görmüş olsam bile. Carson'ı rahatsız ettiğimi biliyorum, ya da belki o da iyi uyuyamıyordu, çünkü bir ara Carson'ın arkamda olduğunu fark ettim. Ben Lulu'ya sarıldığımda, o da bana sarıldı, başımı öptü ve bana o kadar güven verici sözler fısıldadı ki, bir ara karanlığa dalmış olmalıyım, çünkü kendimi şafak ufukta mürekkepli bir lekeye dönüşürken uyanmış buldum. Onun sıcaklığını ve ağırlığını arayarak ona doğru yuvarlandım. Beni altına çekti, vücudum güneşi arayan bir çiçek gibi uzandı. Yavaşça, sessizce öpüştük, gözlerimiz aşk ile yanarken, söyleyemediğimiz her şeyi söyledik.

Sonra sabah geldi, Carson'ın teşvikine rağmen okulu ya da işi asmak mümkün değildi.

"Hadi, yap şunu. Hep birlikte takılabiliriz. Popcorn ve pijama günü yapabiliriz."

"Sen berbat bir baba olacaksın," diye azarladım onu.

"Evet, ama çocuklarımız beni sevecek." Sanki benim ifademi görmekten korkuyormuş gibi beni kollarına aldı. *Ya da belki de benim ifademi* görmekten korkuyordu. "Lulu'yu nasıl büyülediğime bak," diye kulağıma fısıldadı.

"Ben de tam olarak bundan bahsediyorum. Çocuklarımız Lu gibi yaramaz olacaklar."

"Beşi de mi?" demişti, elleri aşağı kayarak popomu tutmuştu. "Elimiz kolumuz dolu olacak.

"Beş," diye kekeledim. "Hayal kurmaya devam et!"

"Melek, seninle birlikte olmadığım zamanlarda tek yaptığım şey bu."

Bal gibi sözlerine ve "zaten kıyafetim var, öğretmencilik oynamama izin ver" gibi müstehcen vaatlerine rağmen. Bu sabah işe gitmek için sevimli kabarık kollu beyaz bir gömlek ve siyah kalem etek giymeyi seçmiştim, bu da onun fantezisine ilham kaynağı olmuş gibiydi. Ona göre tek yapmam gereken birkaç düğmeyi açmak, gözlüklerimi takılı bırakmak ve

benim için aldığı cetveli. Ve aramızda eski usul tahta cetveli sallarken, dolaylı ifadeler kullanmıyordu.

Gülünç teklif, kaşlarını oynatarak ve çok, çok yaramaz olacağına dair sözler vererek ne kadar cazip olsa da, Carson'ın Lulu'yu okula götürmesi ve benim de ofise erken girebilmem için pazartesi günleri yaptığımız planlara sadık kaldık.

Asansörden çıktık, üçümüz el ele tutuşarak, kapıcı Ed'in onaylayan gülümsemelerini üzerimize çekerek. Sokakta, Carson bana oldukça iffetli bir öpücük verdi, sonra Lulu'nun yeni montunun düğmelerini iliklemek için eğildiğinde, bir yerlerde okuduğum bir alıntı aklıma geldi.

"Hiçbir erkek, bir çocuğa yardım etmek için eğildiğinde olduğundan daha uzun boylu görünmez." Tanrım, ne kadar doğru.

Lulu'nun yün atkısını düzelterip boynuna dolamıştı, ama atkı burnunu geçerek yüzünü kaplamıştı, bu da ikisini kahkahalara boğdu. Carson, içinden gelen adam olduğu için kendi başına çok sevimli. Ama onu çocuğumla izlemek onu... ah! Dayanılmaz kılıyor. Sonunda bir düzine çocuğumuz olsa bile şaşırmam.

Ve böylece hafta ilerliyor, gelecekteki çocuklarımızı barındıracak yatak odası sayısından öte, uzun vadeli yaşam düzenlemelerimizi tartışmadığımız bir hafta. Bu sayılar korkutucu olmalı ama değil. Bu hafta, dört yaşındaki meraklı çocukların ve onların sinir bozucu sorularından kaçmak için garip yerlerde çalınan öpücüklerle, sevgi ve kahkahalarla dolu bir hafta.

Ne yapıyorsun...

Bu hafta, Simon'ın hayaleti üzerimizde dolaşmasına izin vermiyoruz. Çarşamba günü, rahatlamaya başladım. Perşembe günü, kendimi neredeyse aşırı düşündüğümü ikna ettim. Lulu'yu tanımak istemeyecektir. O değil.

Carson'ın onun hakkında söyledikleri, onunla geçirdiğim zamanları düşündükçe daha da doğru geliyordu. O bir sosyopat olabilir ya da en azından sosyopatik eğilimleri olabilir. Ama otel lobisindeki konuşmamızı düşündüğümde bu durum beni rahatsız etmeye başlamıştı. Nişanlısının ona açıkça hayran olması ve onun rolünü çok iyi oynaması. Fransa'da beni nasıl takip ettiği, bana nasıl aynı türden şefkatle yaklaştığı aklıma geldi.

aynı türden şefkatli sevgiyle beni nasıl etkilediği aklıma geldi. En azından, sıkılana kadar ya da Monako'daki zamanı sona erene kadar, ya da ne olursa olsun, peşinde koşmak için yeterince zaman ve para harcadığına karar vermesine neden olan şey.

Altı randevu ve birkaç lüks akşam yemeği, ona borçluydum.

Şimdi sadece çocuğum için değil, tatlı bir kız gibi görünen Melly için de endişeleniyorum. Ama ne yapabilirim ki? Onu bulsam bile ne diyeceğim? Beni hatırlıyor musun? Pembe pijamalı tatlı çocuğu hatırlıyor musun? Aslında o senin nişanlının çocuğu. Evet, o ve ben bir çocuk yaptık, ama şimdi aslında onun kardeşine aşığım. Simon'ın bana sahte bir isim verdiğini biliyor musun? Bana yalan söylediğini? Zihinsel bir bozukluğu olabileceğini?

Kime inanması daha olası? Bana, potansiyel ev yıkıcıya mı, yoksa sevdiği adama mı? Kusursuz bir yalancı olan adama mı? Ona söylemek pek iyi bir plan gibi görünmüyor. Ya da karşılığını verecek bir plan. Yine de, hala bunu düşünüyorum. Carson'la geçirdiğim anlar arasında bunu düşünüyorum. Tanrım, o adamı seviyorum.

Cuma günü geldiğinde hava soğuk, berrak ve umut dolu, özellikle de bu akşam hafta sonu için yola çıkacağımız için. Carson, şehirden sadece doksan dakika uzaklıkta bulunan küçük göl kenarındaki kulübesinde elektrik ve hatta yumuşak mobilyalar olduğunu garanti ediyor. Vahşi doğada hayatta kalmak (hatta eğlenmek) için yaratılmadığımı ilk kabul eden ben olsam da, onun ateş için odun kesmesini izlemeyi sabırsızlıkla beklediğimi itiraf etmeliyim. Hatta flanel gömlek giyeceğine dair söz bile verdi. Lulu ise kamp ateşine odun atmaya ve Carson'ın ona bahsettiği s'mores adlı sihirli atıştırmalıkları tatmaya can atıyor.

"Hey, Fee." Ethan'ın sesini duyunca dönüp bakıyorum. "Bu sabah erken gelebildiğine sevindim."

"Sorun değil. Öğleden sonra erken çıkacağımı hatırlıyorsun, değil mi?"

O, ayrıntılarla ilgilenmeden omuz silkiyor. "Neyse, bu sabah, yogaya başlamak isteyen bir müşteri var. Haftada iki kez özel dersler. On haftalık bir rezervasyon. İlilenir misin?"

"Tabii ki!" Yoga dersi vermekten daha iyi ne olabilir? Bire bir özel ders. Kesinlikle daha iyi bir öğrenme ortamıdır. Ve yoga, güne başlamak için harika bir yoldur. Carson ile güne başlamak kadar iyi olmayabilir, ama yine de iyidir. "Sadece, eşyalarımı getirmedim." Ofis kıyafetlerime bakarak, bu fırsatı neden şimdi duyduğumu merak ediyorum.

"Bu sabahki sadece gayri resmi bir görüşme. Formları doldur, sağlık anketini onunla birlikte doldur. Bu tür şeyler."

"Oh." O. Kliniğin müşterilerinin çoğu kadın, ama sadece kadınlar değil.

"Ben spor salonuna gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver." Ve bununla birlikte, gitti.

Müşteriyi kaydetmek için elektronik tableti almak üzere resepsiyona doğru ilerlerken, çekmeceyi açmak üzereyken bir el benim elimi kapattı.

"Merhaba, Fee. Diğer kardeş için biraz vaktin var mı?"

FEE

"Egzersiz kıyafetlerini giymiş olmanı umuyordum." Simon'ın sözleri, tehdit değil, söz vermek için kullanılan yumuşak bir fısıltıyla söylenir.

Onun altından sıyrılıp, resepsiyon masasının arkasındaki duvara yapıştım, kalbim şoktan göğsümden çıkacak gibi atıyordu. "Burada olmamalısın." Gözlerim odanın diğer tarafındaki güvenlik kamerasına kaydı. Evet, yalnızdım, ama burada olan her şey kaydedilecekti.

Bana saldıracağından ciddi olarak endişeleniyor muyum? O hiç şiddet uygulamadı.

Sakin ol. Sosyopatları psikopatlarla karıştırma.

Simon başını yavaşça çevirir, bakışları benimkini takip eder.

"Çekmecedeki anahtarla sorun yaşıyordun," diye mırıldanır, sesi neredeyse ikna edici. "Sadece yardım ediyordum. Biraz kaba kuvvetle."

"Burada, resepsiyon masasının arkasında demek istemiyorum. Bu binada demek istiyorum."

"Oh. Fee Abernathy ile yoga seansı ayarladığımı sanıyordum?"

Kahkaham biraz çılgınca geliyor, kalbim hala bir sinek kuşunun kanatları gibi çarpıyor. *Bu sefer fiziksel bir şok değil. Kaygı.* "Bunun olmayacağını biliyorsun," diye cevap veriyorum sonunda.

"Yazık." Ön kolunu yüksek resepsiyon masasına dayıyor, gözleri beni açıkça süzdürüyor. "Beni etkileyen spor kıyafetleriydi, biliyorsun."

"Ne?"

"O zamanlar. O dar pantolonun içindeki kışına bir bakış attım ve o pantolonun içine girmem gerektiğini anladım."

"Tebrikler. İsteddiğini elde ettin." Ve beni aptal yerine koydun.

"Hayır. İsteddiğimden fazlasını aldım." Eli kalkar ve çenesine hafifçe dokunur. "Çocuğun adı neydi?"

Benden bu kadarını hak ediyor mu? Çocuğunun adını duymak, ona borçlu olduğum en büyük şey olabilir.

"Adı Eloise," diyorum yumuşak bir sesle. "Eloise Rose."

"Ermintrude'dan çok daha iyi." Bana yumuşak bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve bir an için ne kadar çekici olduğunu hatırlıyorum. Ne kadar özenli olduğunu. Sonra son gecemizi ve onun yalanlarını öğrendiğimde nasıl hissettiğimi hatırlıyorum.

"Görüyorum ki benimle anıları yad etmek istemiyorsun," diyor, yüzündeki ifade artık çok daha sert.

"Dalga geçiyorsun herhalde." Sözlerim hissettiğimden çok daha cesur geliyor ama onun burada olması beni korkuttuğunu ona belli edersem yazıklar olsun bana. Muhtemelen bana fiziksel olarak zarar vermeyeceğini anlıyorum ama acı çekmenin başka yolları da var.

"Hatırladığım kadarıyla benden oldukça etkilenmiştin." "Çünkü sen öyle olmasını sağladın."

"Öyle yaptım, değil mi?" diye gururla cevapladı. "Sen oldukça zorlu bir rakiptin." Bu adam. Bu hata. Kaç kadını eğlence için kandırdı acaba? "Birlikte geçirdiğimiz zamanlardan keyif aldım."

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim."

"Öyle mi? Benim hatırladığım öyle değil. Ama şimdi kardeşimle yatıyorsun, bu senin için çok garip olmalı. Çok iğrenç, değil mi?" Ona cevap vererek ya da tepki göstererek onu memnun etmiyorum. Carson ve benim aramızdaki ilişki onun tarafından lekelenmeyecek. "Onun yüzünden Monako'daydım, biliyor musun? Büyükbabam ona akıl vermeye çalışmamı istedi. Ne kadar çılgın suçlamalar."

Yine hiçbir şey söylemiyorum. Kaşımı bile kaldırmıyorum.

"Otelde kalmıyordum. Sana kaldığımı söylediğimi biliyorum," diye ekliyor, sanki bu bilgi önemsizmiş ve daha büyük bir aldatmacanın parçası olan bir yalan değilmiş gibi. Daha büyük bir aldatmaca. Seni ilk gördüğümde güneş parlıyordu ve saçların ipek bir çarşaf gibi parılıyordu, hafif deniz esintisinde dalgalanıyordu."

"Güzel resimleri bir kenara bırak da ne istediğini söyle."

"Seni sokakta gördüm ve bir kafeye kadar takip ettim." Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Bir arkadaşınla oturup aşk hayatlarınız hakkında konuşuyordunuz. Sanırım arkadaşın zengin bir adamla çıkıyordu ve senin paralı bir adamla çıkmak istemediğini söylediğini duymuştum."

"Bu seni elemeliydi."

"Ama ben senin sıkı poponu takip ederek otele kadar geldim. Nerede çalıştığını gördüm ve sonra senin ilgini çekecek türde bir adam olmaya çalıştım."

"Neden?" diye soruyorum kendime. "Monako, zengin bir erkeğin koluna takılmaktan başka bir şey istemeyen kadınlarla dolu. Ben özel biri değilim."

"Sıkılmıştım. Bir meydan okumaya ihtiyacım vardı." Omuzlarını silkiyor, neredeyse Fransızlara özgü bir kayıtsızlık ifadesiyle, sonra tırnaklarını incelemeye başlıyor.

"Seni piç kurusu." Benim cevabım öfkeden çok şaşkınlıktan geliyor. Daha önce onun akıl sağlığı hakkında şüphelerim varsa, artık o şüphelerim yok oldu. O gerçekten kafayı yemiş. "Yani yalan söyledin, sırf benimle seks yapmak için baştan sona uydurdun."

"Hayır, sadece o değil. Daha çok ne kadar süreceğini görmek için. Düşündüğümünden daha uzun sürdü," diye mırıldanıyor. "Ama sonuçlar düşündüğümünden daha geniş kapsamlı."

"Hayır. Hayır, değil. Lulu tartışmaya açık bir konu değil."

"Ama o yarı yarıya benim." Dudaklarının neredeyse alaycı bir şekilde kıvrılması, bu kardeşinin yankısı gibiydi. Ve rahatsız ediciydi.

"Onun hayatına katkın bir gecede gerçekleşti. Aslında, hatırladığım kadarıyla birkaç dakika içinde." Neredeyse dilimi ısıırıyordum. Ayıyı kışkırtmak onu buradan çıkarmak için en hızlı yol değil. "Demek istediğim, senden hiçbir şeye ihtiyacımız yok." Hayatımda hiçbir şey bundan daha doğru olmamıştı. Onu bu işe karıştırmak Lulu'ya sadece acı verecekti. Onun sevgisinin sadece yüzeysel olduğunu ona nasıl açıklayabilirdim? Onun yüzünde bulabileceği bir şeyin yansıması. Onun sevgisi sahte olacaktı.

"Yanaklarının ne kadar hoş bir pembeye döndüğünü unutmuşum." "Beni pohpohlamaya çalışmanın bir anlamı yok."

"Öyle yapmıyordum. Öfke kimseye yakışmaz, ama inan bana, cildine hiç iyi gelmiyor."

"Seninle hakaretleşmeyeceğim."

"Hayır, çünkü sen bundan çok daha iyisin," diye alaycı bir şekilde cevaplar. "İyi kardeşi kazandın. Doğru olanı. Gerçi sıradan bir fahişenin ne kadar doğru olabileceğinden emin değilim."

"Beni korkutmaya çalışıyorsan, zamanını boşa harcıyorsun. Onun kim olduğunu ve ne yaptığını çok iyi biliyorum."

"Oh. Tamam. Öyleyse, senin hassas duygularını incitmekten korkmadan ailenin kirli çamaşırlarını biraz daha ortaya çıkarabilir miyim?"

"Buyur."

"Sanırım artık biz bir aileyiz." Gözleri yine imalı bir şekilde üzerimde dolaşıyor. "O zaman cinayeti de listeye ekleyeceğim."

"Kardeşin ülkesi için savaştı."

"Ben hükümetin onayladığı katliamdan bahsetmiyordum, kendi büyükbabasının cinayetinden bahsediyordum."

"Bu doğru değil." Bundan eminim.

"Öyle değil mi? Ona sorarsan, sana kendisi söyleyecektir. Kara bir öfkeyle, yaşlı ve güçsüz olan büyükbabamızı boğazından tuttu. Onu, sinirine bozduğu bir bebek gibi salladı. Belki onu öldürmek istememişti, ama bebeklerini sallayarak öldüren ebeveynler de öyle derler, değil mi? Bir anda kendilerini kaybettiklerini, pişman olduklarını söylerler. Her neyse, üç saat sonra öldü."

"O zaman neden hapiste değil?" Çünkü bu saçmalık, işte bu yüzden.

"Çünkü biz Hayes ailesi kirli çamaşırlarımızı kapalı kapılar ardında saklamayı severiz

. Ve ölüm belgesinde karın aort anevrizması yazıyor. Bunun travma sonucu olduğu inkar edilemez. Carson onun gözbebeği idi."

"Bana bunları neden anlattığını, neyin değişeceğini düşündüğünü bilmiyorum."

Simon tezgahı kalkıp resepsiyonist koltuğuna doğru yavaşça yürüdü. Koltuğa oturdu ve sanki benim sözlerimi düşünüyormuş gibi koltuğu ileri geri salladı.

"Bunun seni endişelendirebileceğini düşündüm. Katille aynı çatı altında yaşamak. Bir katilin çocuğunu büyütmesine izin vermek. Ama görüyorum ki sana olayların kendi versiyonunu anlatmış bile. O halde sana bunun bizi nereye götüreceğini anlatmam gerekecek."

"Sabırsızlanıyorum," diye mırıldanırım, duvardaki saate bakarak. Her an Beth ya da Marta işe gelebilir ve bunun durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü hale getireceğini bilmiyorum.

"Bir  ltimatolum var. Benim kanımdan, canımdan bir çocuğun var. Birlikte olma, bağ kurma hakkım olan bir  ocuk."

"Hiçbir hakkın yok. Hiçbir hak. Kontrol ettim." Ve ben biraz blöf yapıyorum. Carson, iPad'iyile oturduğum kanepenin arkasına eğildiğinde, yasal durumumuzu Google'da araştırma isteğim bir anda kesildi. Endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Paranın satın alabileceği en iyi avukatı tuttuğunu söyledi.

Ben de aramayı bıraktım. Bu beni aptal mı yoksa korkak mı yapar? "şu anda bu doğru. Onun babası olmakla ilgilenmiyorum ama babalık davası açma sürecini çoktan başlattım."

"Neden? Ben sana ne yaptım ki?"

"Bu seninle ilgili değil, Fee. Sen önemli değilsin." Aman Tanrım. Karikatürdeki kötü adamlardan tek farkı bıyığını kıvrması ve pelerinini savurması. "Eloise'i babalık testi için teslim etmen emredilecek. Babalık tespit edildikten sonra, ki ikimiz de sonucun ne olacağını biliyoruz, ziyaret hakkı alma sürecini başlatacağım."

"Tanımadığın, seni sevmeyen bir çocukla devletin onayladığı bir ziyaret merkezinde oturmak mı istiyorsun? Parçalanmış aileler ağlayıp kavga ederken, Armani ayakkabılarını kirletirken mi?"

"Aslında bunlar Londra'da özel olarak yapılmış," diye cevapladı, ayaklarına kısa bir bakış atarak. "Ama ikna edici bir tablo  iziyorsun."

"Onu nasıl bu kadar iyi tanıyabilirsin ki? En iyi ihtimalle üç haftada bir hafta sonu görebilirsin." Bunu söylerken bile, zihnim hızla çalışmaya devam ediyor. Bir yıl dolduğunda ne olacak? Burada kalmak zorunda mı kalacağız? "Onu seni görmeye zorlamak, seni daha çok sevmesini sağlayacak mı? Carson'ı daha az sevmesini mi?"   nk  bu sabahki müdahalenin amacı bu olmalı. Eğer mesele ben ve Lulu değilse, iki kardeş arasındaki nefretse.

"Onun kimi sevdiği umurumda değil. Ama kalbinin derinliklerinde biliyorsun ki, yaşı ne olursa olsun her kadını kazanabilirim. Ve benim dünyadaki tüm zamanım var. Başlangıçta bir erişim merkezi olabilir. Sonra parkta bir saat olabilir. Farkına bile varmadan, o

aramızda gidip gelecek, her şeyden iki tane olacak ve tam zamanlı bir evi asla bilmeyecek."

"Bu olmayacak." Kalbim yeniden çarpmaya başlar, tırnaklarım avuç içlerimde yarım ay şeklinde izler bırakır.

"Bu sana bağlı. Çünkü bu bir ültimatım, Fee. Carson'a zarar vermek istiyorum. Bir kenara atılmanın nasıl bir his olduğunu anlamasını istiyorum."

"Bir çocuğun sevgisiyle pazarlık yaparak mı?" "Hayır, onu terk ederek."

"Bana bunu yaptıramazsın." Beynimin mantıklı kısmı bunun doğru olduğunu düşünüyor gibi görünüyor, ancak içgüdüsel kısmı, ebeveynliğimin büyük bir kısmından sorumlu olan kısım, olabilecekleri sezmiş gibi görünüyor. Kendimi, sanki onun söyleyeceklerine karşı kalbimi korumak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken buluyorum.

"Doğru. Seni zorlayamam. Kararı sen vermelisin."

"Lulu'nun gerçekten senin olup olmadığını bile bilmiyorsun," diye çekinmeye başlıyorum, o da benim naifliğime acıyormuşçasına iç çekiyor.

"*Mater certissima, pater semper incertus*," sanki ders veriyormuş gibi söylüyor. "Bunun anlamını biliyor musun?"

Kafamı salladım, bir cevap bulabilmeyi diledim. Beyaz boyalı duvara değil de Carson'a yaslanıyor olmayı diledim.

"Annelik kesindir, babalık ise her zaman belirsizdir. Romalılar böyle derdi. Bu, kanunlarına da yazılmıştı. Neyse ki, günümüzde babalık testi gibi bir imkânımız var. Onun benim olduğunu biliyorsun, bu yüzden senin için hangisinin daha önemli olduğuna karar vermelisin. Çocuğun mu yoksa Carson mu? Çünkü bana karşı gelmeyi seçersen, geri adım atmayacağım. Önce bir erişim merkezi olacak, sonra kısa ziyaretler, sonra hafta sonları, sonra okul tatilleri. Sonra benim seçtiğim okullar olacak. Ve sonra, farkına bile varmadan, o benimle tam zamanlı yaşamayı seçecek."

"Sen gerçekten hayal görüyorsun." Cevabımla birlikte, yavaşça başımı sallıyorum. Ama panik içindeyim. Çok panik içindeyim. O Lulu'yu tanımıyor ve bahsettiği bu uzak, yaşlı Lulu benim için de bir yabancı.

. Ama gençler çok muhalif, isyan ve hormonlarla dolu olabilirler. Ya o haklıysa? Ya bunu yapabilirse?

"Aşırıya kaçtığımı sanmıyorum. Sen de öyle düşünmüyorsun. O biraz daha büyük olacak ve ben onu şımartacağım. Genç kızların şımartılmaması gereken her şekilde."

Bir zamanlar söylediği bir söz, bir tokat gibi aklıma gelince midem düğümlenir. Bana genç bir kızın vücuduna sahip olduğumu söylemişti ve ben bunu tuhaf bir iltifat olarak görerek gülüp geçmiştim. Evet, zayıftım. Çünkü vücudumla ilgili sorunlar ve stres yaşıyordum.

"Onun sevgisini satın alacağım," diye devam ediyor, "Gençler çok ucuzdur. Ona bir araba alacağım, burun estetiği ve göğüs implantlarını ödeyeceğim. Zengin kızların küçük alışkanlıklarını hoş göreceğim," diyor, burnunu anlamlı bir şekilde silerek. Kulüplerin tuvaletlerinde kızların yüzlerce kez yaptığını gördüğüm şekilde. "Ve tabii ki, sen burada kalmak zorunda kalacaksın. En azından, o benimle kalıcı olarak yaşamaya karar verene kadar."

"Hiçbir mahkeme bizi burada kalmaya zorlayamaz. O seni tanımıyor bile."

"Hayır, ama o yapacak. Beni hafife alma, Fee. Bunu gerçekleştirebilirim. İyi bir avukat ne yapar biliyor musun? Kirli çamaşırları ortaya çıkarır. Pislikleri. Tüm sırlarını ortaya çıkarır ve herkesin görmesi için ortaya serer. Onu hiçbir yere götürmene izin vermez. Belki onu senden uzaklaştırmak için yatılı okula bile gönderirim. Ama iş o noktaya gelmeyecek, değil mi? Çünkü sen benim istediğimi yapacaksın."

"Senin için bir şey yapacağımı düşünüyorsan delisin." "Eski günlerin hatrına bir oral seks bile yapmayacak mısın?"

"Defol," diye homurdandım, duvardan iterek, yumruklarımı sıkıp beynim patlamak üzereyken.

"Ama en iyi kısmı henüz anlatmadım. Carson'la ilişkini bitir. Çünkü bitirmezsen, aile mahkemesine, kardeşim, senin partnerin, kızımı büyüten adamın, ki bu zaten tek başına çok ucuz bir durum, erkek fahişeliği geçmişi olduğunu kanıtlayan delillerle giderim. O zaman Eloise'i daha ne kadar elinde tutabileceğini sanıyorsun?"

ÜCRET

Eloise'i ne kadar süre elinde tutabileceğini düşünüyorsun?

Bu riski göze alamam. Onun hayatını böyle mahvedemem.

Lulu'nun Hello Kitty valizine iç çamaşırlarını tikiştirirken, sürekli akan gözyaşlarımı silerek zihnim karmakarışık.

Gitmeliyim. Bugün. Hemen. O bir şey yapma fırsatı bulmadan.

Carson ile paylaştığım yatağın yanındaki komodine baktığımda midem bulanıyor. Üzerinde iPad'im ve telefonum duruyor, ikisinde de bir düzine arama sayfası açık. Simon'ın tehditlerinin geçerliliğini araştırdım ve gerçekler gerçekten korkutucu. Burada ve Londra'da hukuk sisteminin bizi nasıl koruyacağını ve Fransa'ya geri dönersek bunun ne anlama geleceğini araştırdım. Lulu'nun pembe terliklerinden birini çantasının köşesine sıkıştırırken, onun tehditleri yüzünden neredeyse düzgün düşünemiyorum.

Diğeri nerede?

Diğerini aramak için ellerimi giysi yığınlarının arasına sokmaya başladım. Onları annem almıştı. Oraya vardığımızda bulamazsa, her neredeyse, çok üzülecek. Ama Carson'ın babası olmayacağını öğrendiğinde duyacağı üzüntü kadar üzülmeyecek.

"Diğer terlik nerede lan?" Göğsümü sarsan hıçkırıklarla eşyalarımızı çekip koparmaya başlıyorum. "Lanet olasıca eşyaları zar zor toplayabiliyorum!" diye düşünemiyorum bile.

Şu anda yer çok cazip geliyor. Yere çöküp, kendimi sıkı bir top haline getirip ağlamak istiyorum. Belki de tekmelemek, bağırarak ve dünyaya karşı öfkelenmek. Ama bunun ne faydası olacak? Bu durumu düzeltecek hiçbir şey yok ve bir şeyden kesinlikle eminim.

Burada kalırsam, çocuğumu sadece incitebilecek bir adama kaptırma
O. riskini alırım.

İnternette hukukla ilgili araştırma yaparken, New York ailesinin Mahkeme, bir çocuk altı ay boyunca eyalet içinde yaşamışsa, ziyaret ve velayet konularında karar verme yetkisine sahip olduğunu kabul edecektir. Henüz altı aydır burada değiliz, ama bu beni rahatlatmıyor. Daha fazla okudukça, hemen hemen herkesin ziyaret veya velayet davası açabileceğini görüyorum. Anneler, babalar, üvey ebeveynler ve birlikte yaşayanlar, kardeşler ve üvey kardeşler, büyükanne ve büyükbabalar, akrabalar ve arkadaşlar! Liste sonsuz gibi görünüyor ve evet, eminim ki bu kadar basit değildir, ama Simon'ın parası, bağlantıları ve sadece zarar vermek için kullanılabilecek türden bir silahı var. Carson'ın da parası olduğunu ve kendi türünde bir etkisi olduğunu biliyorum, ama o da silahın ateşleneceği bir mermi gibi.

"Terlikler," diye mırıldanıyorum, yüzümden sarkık saçları iterek bir odadan diğerine koşarken, Lulu'nun prenses süitindeki yatağa neredeyse yığılmak üzereyim. Aklımda tek Carson var, sabırla yerde oturmuş, gümüş tacını takmış, Lulu'nun öğleden sonraki cin partisinde ona eşlik ederken, ikisi bizi bir aile yapmak için komplo kurarken.

"Bu çok adaletsiz!" Lu'nun yastığından Norman'ı alıp göğsüme sıkıca sarıyorum. *Bu onu mahvedecek*, diye içimden ağlıyorum. *Bu beni mahvedecek*. Ve Lulu'yu yıkacak.

Bana bir daha nasıl güvenecek?

Ama seçeneklerim az ve onun kalbi iyileşecek, benimki iyileşecek mi emin olmasam da.

Kalırsam, çocuğumu kaybetme riskini alırım. Onun hayatını mahvetme, ona sadece zarar verecek bir adamı hayatına sokma riskini alırım. Gidersem, Carson'ın aşkını yok ederim. Ondan benimle gelmesini isteyemem, çünkü geçmiş, nerede yaşarsak yaşayalım, onun geçmişi. Hangi yargı yetkisi veya mahkeme kurallarına uysak da, onu kaybetme riskini alırım.

Seçeneklerim az değil. Seçeneklerim hiç yok.

Nereye gidersem gideyim, kalbimin her zaman ona ait olacağını biliyorum. Ve biliyorum ki, bunu atlattığında, benim yapacağım şeyin etkisinden kurtulduğunda, onun gibi bir adamın çok uzun süre yalnız kalmayacağını biliyorum. Belki Ardeo'ya geri döner, kendini kadınlara kaptırır. Ve bu

düşünce beni ezip, ona bakan, hatta onu kullanan her kadına saldırmak istememe neden olsa da, oraya geri döndüğü için onu gerçekten suçlayabilir miyim?

Aşkın bir gün onu bulacağı gerçeğiyle kendimi teselli etmeliyim, çünkü onun kadar iyi bir adam sevmeyi ve sevmeyi hak ediyor. Belki bir düzine kez aşık olur, evlenir, kendi çocukları olur. *Belki bir sürü çocuğu olur.* Tanrı biliyor ki, o koşulsuz sevgiyi hak ediyor. Ve o da sevgiyi verme kapasitesine sahip. Kendimi teselli etmeliyim, ama edemiyorum.

Kendimi Lulu'nun yatağından kalkmaya zorlayarak Norman'ı kolumun altına alıp, şifonyere doğru yürüyerek onun kıyafetlerini çıkardım. Aynadaki yüzüm... berbat görünüyordu. Maskara lekeli yanaklar ve kırmızı bir burun, ama ifadem işkence görmüş gibiydi. Yıkılmış. Ve hak ettiğimden fazlası değil.

Beni boğmak üzere olan duygularımın yükselişini yutuyorum. *Ceza suça uygunsu, belki de kendi acıma gözyaşlarımda boğulurum.*

Aynadan uzaklaşıyorum, ona bunu nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için umutsuzluğa kapılıyorum.

Carson Hayes gibi bir adam yeniden aşkı bulacaktır, ama belki de benden nefret etmeye başlayacaktır. Ya da belki de beni bir daha asla hatırlamayacaktır. Bu arada, kalbimin gerçekten kırıldığını biliyorum. Ama gitmeliyim. Bugün. Şimdi. Uçağa binmeliyim çünkü kalma riskini göze alamam.

Ama kalbim burada kalacak. Her zaman onun bir parçası olacak.

CARSON

Ön kapı arkamda çarparak kapanır ve ben ceketimi çıkarırım, bu sırada elimdeki donut kutusunu beceriksizce ellerim arasında değiştiririm. Donutlar Lulu içindir. Bu sabah namusumu koruduğu için ona bir ödül olarak.

Kim okul bahçesinde birine asılır ki?

Görünüşe göre bekar anneler. En azından bekar olduğunu umuyorum. Her halükarda benim için bir önemi yok çünkü bana asılmasını istediğim tek bir kadın var. Ve beni ısırmasını. Beni biraz tırmalamasını...

Hepsini seviyorum. Ve küçük ailemi seviyorum.

Güzel bir gün geçirdim. Verimli bir gün. Kirli çamaşırları ortaya çıkarmakla geçen bir gün. Ve kardeşimin nişanlısının bir vaizin kızı olduğu ortaya çıktı. Sıradan, mütevazı bir vaiz değil, Teksas'ta devasa bir kilisenin sahibi, işleri gizemle örtülü olmasaydı Forbes listesine girebilecek türden bir kilise. Birden fazla kampüsü ve kendine ait bir TV kanalı olan, on binlerce üyesi olan, her biri bir öncekinden daha sadık ve daha cömert bir kilise.

Mega bir kiliseye sahip olmak, her pazar piyango kazanmak, kasaların dolduğunu izlemek gibi bir şey olmalı. Melly çekici biriydi, ama şimdi kardeşimin bağlılığının gerçek nedenini anlıyorum.

Ve işte burada bir pazarlık kozu var.

O bunu kaybetme riskini göze almayacaktır.

Donutları tezgahın üzerine bırakıp, kendime mutlu bir melodi ıslıkla çalarken, dairenin içinden bir yerlerden bir şeyin yere düştüğünü duyuyorum. Bugün temizlik ekibinin çalışma günü olmadığına ve yaşlı hizmetçi Annie'nin Long Island'daki kız kardeşini ziyarete gittiğine eminim. *Onu götürmek için bir araba gönderdiğim için biliyorum.*

"Fee?" diye sesleniyorum, ayak seslerim koridorda yankılanıyor.

"Tuvaletteyim." Yatak odamıza girerken, cevabı bitişikteki banyodan geliyor. Yatak odamız onun yatak odasıydı, ana yatak odası Lulu'nun odasının yanındaki odaya tercih edilerek terk edilmişti. *Prences süiti.* Bu, Fee ve benim iki kişi için yeterince büyük küveti olan ana banyoyu kullanmadığımız anlamına gelmez.

Sıcak bir banyo ve birkaç parmak, rahatlamanıza yardımcı olacak rahatlamanıza yardımcı olur.

O gece onu küvette eterik bir Goldilocks gibi yüzerken bulduğumda ona böyle demiştim. Küvette iki kişi olduğunda, birkaç parmak işleri kızııştırmanın sadece başlangıcıdır.

"İyi misin?" Kazakımı çıkarıp sandalyeye attım.

"Ben... Bir dakika sürer."

Zavallı kadın çok kötü görünüyor.

"Kalamar mıydı?" diye sesleniyorum, dün akşam yemekte yediğimiz Vietnam yemeğini düşünerek. Kalamara dokunmamıştım ve ona bunu yapmaması konusunda açıkça uyardığımı hatırlıyorum.

"Hayır," diye belirsiz bir cevap geliyor.

"Lulu donutları aldım," diye cevap veriyorum, tam olarak bağırıyorum ama duyulmak için sesimi yükseltiyorum ve yatağa uzanıyorum. "Umarım sorun olmaz ama bunlar okul bahçesinde namusumu koruduğu için ona bir nevi teşekkür niteliğinde." Yatağa uzanıp, ayak bileklerimi çaprazlayıp, ellerimi başımın arkasına koyarak, olanları anlatmaya başlıyorum. "... O kadının bu kadar küstah olmasına inanamıyorum. Kim okul bahçesinde, küçük bir kızın elini tutarken birine asılır ki?" Kadın yanıma yanaşıp, saçlarını sallayarak bana her türlü kaba soruları sormaya başladı. "Lulu çok komikti ve kadın benim tam olarak anlamadığım bir şey söylediğinde beni tamamen destekledi. "Babam seni duymadı, üzgünüm," dedim, sanki biri testislerimi tutuyormuş gibi sesimi yükselterek, "ama o dinlememekle çok meşguldü. Belki de bunu bir daha tekrarlamamalısın." Bu, şimdiye kadar duyduğum en kibar "siktir git" versiyonuydu!"

Onun küstah küçük ifadesini tekrar görünce kahkahaya boğuluyorum. Bu çocuk gerçekten özgün, tek. Eşsiz. Kendine ait bir kişilik ve onun dünyayı fethetmesini görmek için sabırsızlanıyorum.

Kafamı banyo kapısına çeviriyorum, kapı açılıyor. "Hey! Oh, lanet olsun. Berbat görünüyorsun." Bacaklarımı yataktan sallayarak odanın karşısına doğru yürüdüm ve onun elinde makyaj çantası olduğunu fark ettim. "İşe geri döneceğini düşünemezsin, meleğim."

"Hayır. Ben... Dönmeyeceğim." Keskin bir nefesle göğüs kafesi genişledi. "İşe dönmeyeceğim çünkü..."

Lulu'nun pembe valizini ve yanında duran Fee'nin daha büyük gümüş valizini görüyorum. Beynim, hafta sonu gezimiz için fazla eşya getirdiğini düşünmeyi hemen reddediyor. Çenem geriliyor.

lanet olası çantaların neye benzediğini biliyorum çünkü kısa bir süre önce bu yataкта oturmuş onun valizini boşaltmasını izlemiştim.

"Ne oluyor?" diye aptalca soruyorum. Her halükarda kendimi aptal gibi hissediyorum, burada bir şeylerin çok yanlış olduğunu fark etmemeye çalışıyorum çünkü elinde makyaj çantası değil. O bir banyo çantası. Ve yüzünden akanlar gözyaşları. Kimse kötü kalamar yüzünden öyle ağlamaz.

"Hayır." Beynim neler olduğunu anladığında korku omurgamdan aşağıya doğru akıyor. En azından mantıklı kısmı. Duygusal kısmı ise, ona yaklaşp onu kollarıma almak için çok fazla sarsılmış durumda. Kollarımla. Onu tutmak ve asla bırakmamak için.

"Hayır! Hayır, lanet olsun!" Birdenbire geri çekiliyorum, bunu göremeyeceğim. Bunu tekrar yaşamaya hazır değilim. "Bunu geri alamazsın. Bir daha olmaz." Buna dayanamıyorum. Kolumu yüzüme atıyorum, dirseğim lanet olası kaşımın üzerine eğilmiş, sanki görünmek istemiyormuş gibi. Ve eğer görünmezsem, burada olamam ve bu olamaz. *Lanet olsun, yine!* Akıl yerine içgüdülerimle hareket ediyorum, botlarımın parmak uçlarında dönerek ona saldırıyorum.

Eğer konuşmazsa, eğer bunu inkar etmezse, ama Tanrım, başını ellerimin arasına alıp, bakışlarımla onun bakışlarını şiddetle talep ederken, benim sevgimi hissedecek. Sadece ona bakıyorum, benim hissettiğimi hissetmesini sağlamaya çalışıyorum, sevgimin ağırlığını, korkumu değil. Çenemi sıkıca kapatıyorum çünkü konuşmaya güvenemiyorum. Ne söylemek istediğimi tam olarak belirleyene kadar, ona onun sana ne dediğini söylemesini talep etmeden olmaz. Çünkü bu Simon'la ilgili.

Onu dinlemeyeceğine söz vermişti. Ondan uzak duracağına.

Ama başımı eğip ağzımı onun ağzına yaklaştıırken bunların hiçbirini söyleyemiyorum. İlk başta, kesik kesik nefes almaktan başka tepki vermiyor. Sonra, dudaklarını benim dudaklarımla açmaya çalışırken, onu yutmaya zorladığım sözler geliyor. Bir an için uysal davranıyor, sonra kendini toparlayıp dudakları benimkine karşılık veriyor, dokunuşlarını takip ediyor.

Ne elde etmeyi umduğumu bilmiyorum. Bir erteleme mi? İdamın askıya alınması mı? Kendime son bir kez daha işkence etmenin bir yolu mu? Tek bildiğim, birlikte geçirdiğimiz zamanların anıları beynimi doldururken

beyin mi doldururken, birbiri ardına gelen görüntüler bir kolyedeki inciler gibi birbirini takip ediyor.

Her biri nadir. Her biri paha biçilemez.

Öfke, acı, incinme, boğazıma düğümlenen lanet olası adaletsizlik, ama ona sevgimi hissettirirken hepsini yutuyorum. "Konuş benimle, Fee. Lütfen." Yakarışlarım, yüzüne fısıldayan çıplak fısıltılar.

"Sana bir mektup yazacaktım." Alt dudağı titremeye başlayınca onu ısıyor. Aramızda cehennemin derinliklerinden bir inilti yükseliyor. *En azından kendimi orada hissediyorum.* "Çok korktum. Lulu'yu götüreceğine söz verdi..."

"Öyle bir şey olmayacak. Asla olmayacak. Onu önce kendi ellerimle öldürürüm." Kendi kardeşimi öldürürüm. Onun için cehennemde sonsuza kadar yanarım. "Fee. Sana söz veriyorum."

"Öldürmeni istemiyorum. Lütfen, beni dinle."

"Beni terk edeceğini söylemeni dinlemeyeceğim. Bu sefer gitmene izin vermeyeceğim."

Dudaklarımı sertçe dudaklarına bastırıyorum, öpücüğüm cezalandırıcı, parmaklarım yüzünü okşarken ona aşkıma aktarıyorum.

"Lütfen Carson," diye nefes nefese diyor, ben boynuna saldırırken. Nabzını ısıyorum, dizlerinin altından güçsüzleştiğini hissediyorum. "*Hayır!*"

Elleri göğsümde, sertçe itiyor ve ben sarhoş gibi geriye doğru sendeleyerek dudaklarımdan onun ihanetinin tadını silip atıyorum.

"Beni dinlemelisin," diye yalvarır, elleri aramızda bir rica gibi. "Sana bir mektup yazacaktım, bana başka seçenek bırakmadı. Ya sen ya o!"

"Bana hiç şans vermedin," diye homurdanıyorum. Elimi arkamdaki şifonyere bastırıyorum, parmaklarımı kenarına sertçe kıvırıyorum.

Bana doğru adım atar, yumruklarını gömleğime geçirir, komodinin kenarı sırtıma batar. "Dinle, sadece dinle!"

"Neden? Kalbimi milyon parçaya bölmen için mi?"

"Sana seni sevdiğimi söyleyebileyim diye, seni aptal!" diye bağırarak gömleğimi çekip çıkarır. "Sana bir mektup yazacaktım," der yine, sesi kederli bir şekilde, aniden alnını göğsüme dayayarak. "Ama tek söyleyebildiğim, seni terk edemeyeceğimdi. Şimdi değil. Asla."

Kalbim sevinçle çarpar, ama kendimi hareket etmemek için zorlarım, içim sevgi, korku ve öfkenin karmaşıık bir karışımıyla doludur.

"Sen bundan çok daha değerlisin. Bir mektuptan daha değerlisin. Risk almaya değersin."

Sonra ne eğiliyor, ellerini yanaklarıma, yumuşak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. pücğu her şey. Rahatlama, yardım. Tamamen lanet olası mutluluk.

"Seni seviyorum." Onun parmakları kemerimi açmaya başlarken, azarlamam onun boynunda yankılanıyor.

"Biliyorum. Özür dilerim. Lütfen seni sevmeme izin ver," diye mırıldanıyor, başımdan gömleğimi yırtarken. "Söylemek istediklerimi bitirmedim."

Ama gözleri *konusmak* istemediğini söylüyor, kemerim üzülüyor ve sıcak eli pantolonumun içine kayıyor. Ağızımdan çıkan ses yırtık ve kopuk. Potansiyel bir el işi ne zaman bu kadar heyecan verici olmuştı?

"Konuş. Eğer yapabiliyorsan." Yapamıyorum, çünkü onun içinde olma ihtiyacım o kadar büyük ki, o benim sert sikimi giysilerimin sınırlarından kurtarıyor. Ona sahip olmalıyım. Onu korumalıyım. Benim dışımda herkesten korumalıyım, biz yere yığılırken. Parmaklar kavırıyor ve ağızlar vaatler ve aşık fısıldıyor, biz rahatlama ve arzusunun dalgasında sürüklenirken.

"Oh, Tanrım. Bundan asla vazgeemem," diye fısıldıyor ateşli bir şekilde, beni sıkıca sarıp nefesimi kesiyor. Beni acı verici bir şekilde kahkaha atmaya zorluyor. İronik bir şekilde.

Ve sonra diğer elinin nerede olduğunu fark ediyorum.

Dudaklarını nereye bastırđını.

"Bu kalp benim ve ona en iyi şekilde bakacağım

."

Elimi boynunun arkasına doladım ve onu aşağı doğru çektim. dudaklarımla buluşmak için. O üzerime tırmanırken zihnim biraz bulanıklaşıyor. O dizlerini yukarı itip eteğinin kenarını yukarı çekmeme izin verirken, kalbim hala onun parmaklarının altında gümbür gümbür atıyor. Parmaklarım i çamaşırının kumaşını okşarken o i çekiyor, danteli yana kaydırıp parmaklarımı derinlere sokarken onun inlemesi eritici bir sıcaklık ve tatlılıkta.

Ama onu böyle istemiyorum. Onu kollarımın arasına alıp, beni altına çekip, sert, hızlı ve kısıtlayıcı bir şekilde sevişmek istiyorum.

Ona girdiğimde çığlık atıyor, vücudu hiç direnç göstermiyor. Başını geriye atıyor, parmakları omuzlarımı tırmalıyor, bu da beni tıslatıp sıçratıyor.

O vahşi ve dizginlenemezken, ben tam tersine ihtiyacım var ve ellerini tutup başının üzerine çekiyorum. Sonra ona biniyorum, parmaklarımız birbirine dolanmış, vücudum onun üzerinde dalgalanıyor ve kıvrılıyor, ihtiyacımı ve sevgimi döküyorum, ta ki ikimiz de bu ihtiyaçtan bıkcncaya kadar, ta ki bu alçakça zevk ikimizi de dibe çekene kadar.

"Sence hep böyle mi olacak?"

İkimiz de sırt üstü, halının üzerinde yatıyoruz. Doymuş ve ağırlıyız, ve ben sadece halı yanıklarından bahsetmiyorum.

Yüzümden ağır kolumu çekip başımı çevirerek ona baktım. "Umarım öyle olmaz. Beni erken mezara sokmak istemiyorsan tabii."

"Bir kızı susturmayı iyi biliyorsun."

"Ben de senin oldukça gürültücü olduğunu düşünmüştüm." Şaka yapmaya hazırmışım gibi gelse de, öyle değilim. Kafam allak bullak, sikimi içeri sokuyorum, kendimi çekip oturuyorum, sırtım şifonyere yaslanıyor. Göğsüm hala inip kalkıyor ve bacaklarım jöle gibi titriyor. "Ayağa kalkamıyorum." Ayağa. Ve bükülmüş bacaklarımın üzerine kollarımı atıp başımı aralarına düşürdüğümde buna dayanamıyorum.

"Esir bir dinleyici," diyor mutsuz bir kahkaha atarak.

"Sadece dinliyorum."

"Zamanı gelmişti." Ama azarlamasında sertlik yoktu. "Seni seviyorum, Carson. Eve geldiğin için üzgünüm, çünkü ben banyoda tuvalet malzemelerimi lavabonun altına geri koyuyordum. Peki ya şuradaki çantalar?" Kafasının üstünü belirsiz bir şekilde işaret etti, kendi uzuvları hâlâ tam olarak işbirliği yapmıyordu. "Boşlar. Tekrar kaldırılmaya hazırlar. Ama onu kaybedemem Carson. Ve eğer kalırsam, onu benden almaya çalışacak. Mahkemeye Ardeo ve müzayedeler hakkında bilgi verecek."

Ona hiçbir yere gitmeyeceğini, buna gerek olmadığını söyleme içgüdüüne karşı dişlerimi sıkıyorum, ama içimdeki hasta bir parça bunu istiyor.

Onun azarlamasını duy. Onun inkârını.

"Peki, ne yapacaksın?" En azından sesim biraz daha kendime benziyor.

"Hiçbir şey yapmayacağım," diye cevapladı basitçe. "Çünkü yapacağız. Onunla diş ve tırnakla savaştığımız ve gerekirse Lulu'yu o kadar vahşi hale getireceğim ki, her iki haftada bir onu elinden çıkardığına sevinecek."

"Onu vahşi mi *yapacaksın*?" Başımı tekrar eğiyorum, gözlerimde parlayan yaşları saklamak için.

Fee'nin iç çekişi dikkatimi tekrar ona çeker. *Kabul edelim, dikkatim ondan asla uzun süre uzak kalmaz.* Gözleri benimkilerdeki parıltıyı yansıtır. Bir ömür boyu süreceğini bildiğim sevgi ve özlem. "Biliyorum. Kimi kandırıyorum ki?"

EPILOG

FEE

"HAYIR, PRENSES," Carson'ın fısıldadığını duyuyorum. "Bu benim bebeğim değil. O senin." "Gerçekten mi?" diye cevaplıyor Lulu. "O erken bir doğum günü hediyesi değil, değil mi

" diye ekliyor, sesinde hafif bir endişe beliriyor. "Sen bir erkek kardeş istemiştin."

"O çok uzun zaman önceydi, Amerika'da yaşarken. Şimdi fikrimi değiştirdim. Bisiklet istiyorum," diye cevaplar, son kelimedede sesi yükselir.

"Sanırım bir sorunumuz var."

"Hayır. Onu geldiği yere geri götürebilirsin. Para iadesi al," diye oldukça mutlu bir şekilde önerir.

Hala uyuyormuş gibi davranarak, kıkırdamamı bastırmak için yastığıma daha da gömüldüm. Ama Lulu Carson'ın omzuna hafifçe vurduğunda, ikisine gizlice bakmadan edemedim ve daha da gülmek istedim. *Sen halledersin. Her zaman halledersin.*

Çünkü Lulu'nun gözünde Carson, hayatındaki her şeyi halleden adamdır. Sabahları onun vahşi saçlarını taramasına izin verdiği tek kişidir. Okula giderken ona eşlik etmesinde ısrar ettiği tek kişidir, ama bazen benim de ona eşlik etmeme izin verir. Görünüşe göre benden daha iyi krep yapar, müzik zevki daha iyidir ve mutfaktaki dans yarışmalarında tüm hareketleri bilir.

Onun gözünde, Carson hiçbir şeyde hata yapmaz. Ve bunu görmek çok keyifli. Carson, Lulu'nun hayatına girecek erkekler için çitayı çok yüksek tutuyor ve bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum.

"Onu aldığımız yer iade kabul etmiyor." "Onu ucuza mı aldın?"

"Hayır, sanmıyorum," diyor gülerek. "En azından, annen için maliyeti ucuz değildi." Gözlerimiz o anda buluşuyor.

bana bakıyor, yüzünde sevgi dolu bir ifadeyle. Yeni oğlumuz beş gün önce acil sezaryenle dünyaya geldi. Tamamen plansızdı. Tamamen sevgi doluydu. İlişkimizin çoğu boyunca güvenli seks yapmadık, her şeyi kadere bıraktık sanırım. Ama kalbiniz bu kadar doluyorsa ve kocanıza bir ev dolusu çocuk sahibi olmayı düşüneneceğinize söz verdiyseniz ve tatlı dilli canavara karşı koyamıyorsanız, hiçbir şeyden pişmanlık duyamazsınız.

Fransa'ya vardığımızdan kısa bir süre sonra, dağlar, Akdeniz ve Monako arasında yer alan Remy ve Rose'un güzel şatosunun bahçesinde evlendik. Babam beni damada teslim etti ve Lulu çiçek kız rolünden çok mutluydu, yeşil ve çiçeklerle süslenmiş koridorda yürürken elimi tuttu. Annem ağlamıştı. Rose da. Rocco ise ailemizin yeni üyesi olan Lulu'nun yeni köpeği Mimi'nin peşinden koşturuyordu. Gerçi o sırada ona Trevor adını vermeyi planlıyordu galiba.

"Onu ucuza almadığından emin misin?" diye sordu Lulu tekrar. "Çok buruşuk."

"Onu satın almadığımızı biliyorsun Lu. Annen ve ben onu sevgiyle yaptık."

"S-E-X demek istiyorsun."

Bu küçük *sohbeti* kesinlikle bölmeyeceğim.

"Lulu Hayes, bu bilgileri nereden alıyorsun?" "Eğer kastettiğin buysa, Siri'ye sormadım. Aslanların bunu yaparken gördüm. Bebekler popolarını sürterek doğar! Bak baba, gözlerini açıyor."

"Evet, açıyor. Ve sana bakıyor."

"Merhaba, küçük bebek. Ben senin ablanım," diye hayranlıkla fısıldadı. "Gözleri senin ve benimki gibi mavi." Küçük elini bebeğin yanağına koyarken küçük başını çevirdi.

"Şimdilik mavi. Ama annem değişebilir diyor." "Sanmıyorum. O da senin ve benim gibi olacak."

Carson'ın yüzünde bir dizi çelişkili düşüncenin belirip kaybolduğunu izliyorum. Geriye kalan tek şey sevgi. Sadece sevgi. Carson, Fransız mahkemeleri sayesinde, yasal olarak da dahil olmak üzere, her açıdan Lulu'nun babasıdır. Henüz onun evlatlık babası değil,

ama onun vasisi. Ancak bunu düzeltmemiz çok uzun sürmeyecek. Evraklar hazır.

Simon'ın Lulu'ya erişim için bizimle savaşımaya karar verme ihtimali her zaman var, ama Carson bunun asla sorun olmayacağını garanti ediyor. Yalanlarla yalanlara karşı savaşmayı seçmemiz birçok kişiye yanlış gelebilir, ama ben bu konuda hiç suçluluk duymuyorum.

Görünüşe göre Simon yıllardır Ardeo'ya katılmaya çalışıyordu, ancak başvurusu hiçbir zaman onaylanmamıştı. Ama bu önemli değildi, çünkü oradaki adamlar onu kabul etmiş gibi davrandılar ve hepsi onu orada gördüklerine yemin etmeye hazırdılar. Eğer iş o noktaya gelirse, tüm ayrıntılarıyla.

Eğer Carson'ı karalayacaksa, onlar da aynısını yapacaktı. Kamuoyunda. Mahkemelerde. Ne gerekiyorsa. Bu cephanelik, geceleri daha rahat uyumama yardımcı oluyor.

New York'tan kaçmadık. En azından ben öyle düşünmüyorum. Oraya iş öğrenmek için taşınmıştım ama sonunda kendim hakkında çok daha fazla şey öğrendim. Rose ile birlikte kurmayı planladığımız klinik projesi hala devam ediyor, ancak artık sadece kadınlara değil, ailelere de hizmet verecek.

Hepsinin özgüvenlerini kazanmalarına yardımcı olacağız.

"Bak! Elimi tutuyor," diye fısıldadı Lulu sevinçle, elini beşiğe uzattı. "Biliyor musun baba? Onu geri göndermek istemiyorum."

"Emin misin?"

"Bence onu tutmalıyız. O benim bebeğim, sen öyle demiştin."

"Kesinlikle," diyor ve onu kucaklayarak sarılıyor. "Burada ihtiyacım olan tüm burada var."

İkili parmak uçlarında kapıdan çıkar, ancak çok geçmeden Carson bir şişe su ve birkaç ağır kesiciyle geri döner.

"Bana mükemmel bir aile verdiğin için teşekkür ettim mi?" dedi, kapıdan yatağa doğru ilerlerken.

"Bugün sadece on kez kadar."

"Peki, tekrar teşekkür ederim." Dudakları başımı okşadı, yatak kenarına oturmadan önce kokusunu içime çekmeme izin verdi.

"Ağzını aç." Komik bir şekilde kaşlarını oynatır.

"Ha. İyi deneme. Rahatsız olduğumu bilmiyor musun?" diye cevap veriyorum, dirseklerimle kendimi yukarı iterek. Beklediğim küstah cevabı aldığımda, endişeyle yüzü buruşuyor.

"Ama bu tarafta değil." Dilimi dışarı çıkarınca, iki küçük beyaz hapı dilimin üzerine koyar. "En az altı hafta boyunca popolarını ovuşturma. Doktorun emri bu. Ağızları ovuşturmakla ilgili bir şey söylemedi." Başını eğip ağızımı öperken, gözleri karanlık ve dumanlıdır.

"Komik adam." Komik olmayan şey ise, onun vücudumda yarattığı etki. "Onu tutacağız, öyle mi?" Başımı beşik ve uyuyan bebeğimize doğru eğiyorum.

"Fikrini değiştirmek bir kadının hakkıdır," diyor, boynunun arkasını kaşımak için elini uzatırken. "Ama ona ismini seçmesine yardım edebileceğini de söz vermiş olabilirim."

"Ona Trevor demiyoruz, Carson." O ismi nereden bulduğunu bile bilmiyorum.

"Bunu ona söylemene izin verebilirim."

"Tanrım, kendimi çok kötü hissediyorum," diyorum, gerinip sonra keskin bir acı hissederek yüzümü buruşturuyorum.

"Melek, o kadar güzelsin ki, kalbim acıyor."

Gözlerimi ona doğru kısıyorum. "Sen çok yalancısın. Bundan sonra estetik ameliyat olmam gerekecek, bunu biliyorum."

"Ha! Sanki bu yüzle ya da bu vücutla oynamanıza izin verecekmişim gibi," diye ekliyor gözleri parlayarak. Dudaklarımı sıkıp, bana öyle baktığında kan basıncımın yükseldiğini söylemekten kaçınıyorum. Ya da başka şeyler.

"Okul kapısında korkunç lezzetli annelerin saldırısına uğramadan önce en azından yüz bakımı yaptırmam gerekecek.

"Yüz bakımı mı? Bu benim de destekleyebileceğim bir fikir. Ya da, önümde destekleyebileceğim bir fikir demeliyim."

"Sen tam bir sapıksın."

"Seninle ilgili olarak," diye mırıldanıyor, başını benimkinin yanındaki yastığa koyarak. "Suçluyum. Ama senin sapığın olduğum ve önümüzdeki elli yıl boyunca senin yanında, çadırımızda uyuyabildiğim sürece, başka hiçbir şey umurumda değil."

SON

DAHA FAZLASI MI İSTİYORSUNUZ?

Aşk kuşlarımız Carson ve Fee ile vedalaşmaya hazır değil misiniz?
Öne atlayın ve bu muhteşem uzatılmış epilog ile onların muhteşem geleceğine bir göz atın

(Donna'ya bir e-posta gönderin, 25 Şubat'tan itibaren mevcut)

Remy ve Rose'un hikayesini Liar Liar'da [BURADAN](#)
[okuyabilirsiniz.](#)

DONNA ALAM'IN DİĞER ESERLERİ

Aşağıdakiler, birbiriyle ilişkili dünyalarda yazılmış bağımsız kitaplardır. En sevdiğiniz karakterin nerede karşınıza çıkacağını asla bilemezsiniz!

Yalancı Yalancı

LONDRA'DA AŞK

Sahip Olmak ve

, Nefret Etmek

(Olmayan) O Kişi

Öne Çıkan

PHILLIPS KARDEŞLER

Flynn Gibi Aşık

Olmak

Rafferty'nin

Kuralları

BÜYÜK İSKOÇLAR

Kolay Zor

Hiç de Kolay Değil Boxed Set

SICAK İSKOÇLAR

Bir Seksi İskoç Bir

Kötü İskoç Bir Pis

İskoç Bekar Baba

İskoç Seksi

İskoçlar Kutulu Set

Sürpriz Paket

VE DAHA FAZLASI

Oyunlarını

Oynayan Asker

Çocuk Beyefendi

Oyuncu

YAZAR

Donna, ailesine göre müstehcen hikayeler yazıyor. Umarım siz de bunları komik bulursunuz. Klavyesinde yazmaya dalmamışsa, genellikle elinde iyi bir kitap ve ayaklarının dibinde paspas gibi duran köpeğiyle sorumluluklarından kaçarken bulunabilir.

Mizahını ve şarabını sek, mojitosunu tatlı, dilini ise tuzlu sever.

Donna'nın mailing listesine kaydolarak veya Facebook'taki okuyucu grubu Donna's Lambs'a katılarak Donna'nın tüm faaliyetlerine katılabilirsiniz. Açıkçası, bu grup internetin en iyi insanlarından oluşuyor. Donna biraz önyargılı olabilir.

İletişimde kalın

[Donna'nın Kuzuları](#)

[Donna'nın VIP Haber](#)

[Bültenimail@donnaalam.](#)

[com](#)

[www.DonnaAlam.com](#)

TEŞEKKÜRLER

Elizabeth, Lisa ve Michelle'e çok teşekkürler.

Her zamanki gibi, sizin yardımınız olmasaydı bu kitap bir domuz kulağı gibi olurdu.

Michelle C ve Annette'e (iyi polis ve yine iyi polis) benim kıcıımı bir düzene sokmaya çalıştıkları için teşekkürler. Evet, ben de uğraşmazdım.

Romancelandia'nın benim köşesinde takıldığınız için Lambs'a teşekkür ederim. Sizler harikasınız! Ayrıca, bu kitabı eline alan sevimli insanlara, yazdıklarımı düzenli olarak okuyan kızlara ve Donna Alam kitabını ilk kez deneyenlere teşekkür ederim. Hem beni hayrete düşürüyorsunuz hem de alçakgönüllü hissettiriyorsunuz. Ne kadar olduğunu tam olarak ifade edecek kelimeler bulamıyorum.

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif Hakkı	
Epigraf	
1. Ücret	
2. Ücret	
3. Monsieur Chevalier	
4. Ücret	
5. Ücret	
6. Ücret	
7. Carson	
8. Carson	
9. Ücret	
10. Carson	
11. Ücret	
12. Ücret	
13. Carson	
14. Ücret	
15. Ücret	
16. Carson	
17. Ücret	
18. Carson	
19. Ücret	
20. Ücret	
21. Carson	
22. Carson	
23. Carson	
24. Ücret	
25. Ücret	
26. Carson	
27. Carson	
28. Ücret	
29. Carson	
30. Ücret	

[31. Carson](#)

[32. Ücret](#)

[33. Carson](#)

[34. Ücret](#)

[35. Ücret](#)

[36. Ücret](#)

[37. Carson](#)

[38. Ücret](#)

[39. Carson](#)

[40. Carson](#)

[41. Ücret](#)

[42. Ücret](#)

[43. Ücret](#)

[44. Ücret](#)

[Epilog DAHA](#)

[FAZLASI MI](#)

[İSTİYORSUNU](#)

[Z?](#)

[Donna Alam'ın diğer](#)

[kitapları Yazar](#)

[Hakkında Teşekkür](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

